C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a valečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Warhammer 40000 - Gauntovi duchové 1 - První a jediní.pdb

PDB Name: Warhammer_40000-Abnett Dan-Prvn
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.1.2008
Modification Date: 3.1.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DAN ABNETT
PRVNÍ A JEDINÍ
(FIRST AND ONLY)

Games Workshop, the Games Workshop logo and Warhammer are trademarks of Games Workshop Ltd., registered in the UK and other countries around the world. The Black Library and the Black Library logo are trademarks of Games Workshop Ltd.
Games Workshop, loga Games Workshop a Warhammer jsou ochranné známky Games Workshop Ltd., registrované ve Velké Británii a v jiných zemích světa. Black Library a logo Black Library jsou ochranné známky Games Workshop Ltd.

Copyright © 1999 by Games Workshop Limited
All Rights Reserved
Translation © 2006 by Games Workshop Limited,
přeložil Martin Novák
Cover illustration by Adrian Smith
ISBN 80-7332-082-7

Lordi Terry ocenili počínání velkého vojevůdce Slayda na planetě Khulen a poctili ho vedením válečného tažení s cílem osvobodit Sabbatiny světy, tvořené téměř stovkou obydlených planet na samém okraji oblasti Segmentum Pacificus. Obrovská kosmická flotila pak do Sabbatiných světů dopravila téměř miliardu příslušníků Imperiální gardy, podporovaných jednotkami řádů Adeptus astartes a Adeptus mechanicus, se kterými Slaydo uzavřel kooperativní pakty.
Po deseti letech tvrdých bojů a usilovného postupu dosáhl Slaydo u Balhautu slavného vítězství, které mu otevřelo cestu do samého srdce Sabbatiných světů.
Slaydo sám však v průběhu oné bitvy padl. Mezi jeho důstojníky, kteří mezi sebou začali o uvolněné místo soupeřit, se rozmohla rivalita a spory. Přirozeným nástupcem Slayda se měl stát vysoký lord generál Dravere. Sám Slaydo však za svého následovníka zvolil mladšího velitele, Macarotha.
S vojevůdcem Macarothem pokračovalo křížové tažení dál a přehouplo se do druhého desetiletí. Na cestě hlouběji do středu Sabbatiných světů však čekala další bojiště, v porovnání s nimiž byla bitva u Balhautu jen obyčejná úvodní šarvátka…

–Dějiny dávných Císařských křížových tažení

KAPITOLA PRVNÍ
ÚSEK NUBILA

Nízko nad povrchem pomalu rotující masy tisíců tun obrovského asteroidu proletěly dvě stíhací lodě třídy Faustus a začaly zpomalovat na přistávací rychlost. Z jejich matně modrošedých trupů vyšlehly jasné plameny brzdících motorů. Na horizontu se rozprostíral žlutý závoj mlhoviny známé pod označením Úsek Nubila, tisíce světelných let široká mlhavá clona obestírající okraje Sabbatiných světů.
Obě hlídkové stíhací lodě měly tvar hrotu šípu a od špičky až po zešikmený ocas měřily dobrých sto stop. Fausty byly štíhlé a výkonné bitevníky, které vypadaly jako vroubkované věže katedrál, opatřené v zadní části zešikmenými opěrnými nosníky, na kterých byly umístěny hlavní pohonné motory. Na jejich pancéřovaných bocích byl vyveden symbol císařského orla, spolu se zeleným označením a odznakem flotily oblasti Segmentům Pacificus.
Zatímco loď zpomalovala, snažil se velitel letky Torten LaHain, pevně zaklesnutý v hydraulických aretačních

podpěrách velitelského křesla první lodě, zklidnit rytmus svého srdce. Synchronní přenosová spojení nervových impulzů, památka na kult Adeptus mechanicus, propojovala jeho metabolismus se systémy lodě a on tak žil a dýchal každou odchylku v jejím pohybu, výstupním výkonu a reakci.

LaHain byl dvacetiletý veterán. Stíhací lodě Faustus pilotoval už tak dlouho, že k nim začal přistupovat jako k součásti sebe samého. Podíval se do kokpitu, který se nacházel přímo pod a za velitelským křeslem, kde pozorovací důstojník právě pracoval s navigační stanicí.

„Takže?“ zeptal se přes interkom.

Pozorovatel ještě jednou porovnal své výpočty s několika runami, které svítily na panelu stanice.

„Zatoč o pět čárek na pravobok. Astropat se chce ještě jednou podívat na ty plynové mraky, takže máme proletět jejich horní částí a pak se vydat zpátky k flotile.“

Za zády se mu ozvalo tiché zamručení. Astropat shrbený ve své malé kolébce se pohnul. Stovky vláknových spojení poutaly astropatovu hlavu posetou zásuvkami k masivnímu senzorickému aparátu ve Faustově břiše. Každé z nich bylo označeno malým, žlutým štítkem, popsaným slovy, o kterých LaHain doufal, že je nikdy nebude muset číst. Ve vzduchu byl cítit vtíravý pach kadidla a mastí.

„Co říkal?“ zeptal se LaHain.

Pozorovatel pokrčil rameny. „Kdo ví? Koho to zajímá?“ opáčil.

Astropatův mozek soustavně monitoroval a zpracovával obrovskou spoustu astronomických dat, která do něj pumpovaly senzory lodě, a duševně prozkoumával warp. Malé průzkumné lodě podobné této, každá s jedním astropatem na palubě, byly prvním varovným signálem blížící se flotily. Pro psykery to byla tvrdá práce a podivné skřeky a grimasy proto u nich nebyly ničím neobvyklým. Už zažili i horší situace. Minulý týden prozkoumávali pole asteroidů bohatých na nikl, když psyker dostal záchvat.

„Letová kontrola,“ řekl LaHain do interkomu.

„Zadní věž, připraven!“ ozval se z chraplavého reproduktoru hlas obsluhy v zadní části lodě.

„Letový inženýr připraven, u Císaře!“ zachrčel hlas z motorové komory.

LaHain signalizoval druhému pilotovi. „Moselle… vyraz dopředu a zahaj průlet. Poletíme za tebou jako kontrola. Pak se vrátíme domů.“

„Rozumím,“ odpověděl pilot druhé lodě a jeho člun vystřelil vpřed. Ve vzduchu po něm zbyly jen mihotavé perličky.

LaHain se ho právě chystal následovat, když se mu přes propojení ozval hlas astropata. Bylo nezvyklé, že by komunikoval se zbytkem posádky.

„Kapitáne… přesuňte se na následující souřadnice a zůstaňte na místě. Zachytil jsem nějaký signál. Je to zpráva… zdroj neznámý.“

LaHain udělal, oč ho astropat požádal. Loď se vznášela nad udaným místem a z motorů jí v pravidelných intervalech šlehaly bílé plameny. Pozorovatel zapnul všechny lodní senzory.

„Co je to?“ zeptal se LaHain netrpělivě. Neplánované manévry vymykající se pečlivě naplánovanému hlídkovému letu ho znervózňovaly.

Astropat si dal s odpovědí na čas. Odkašlal si. „Je to astronavigační zpráva, která se snaží proniknout skrze warp. Přichází z velké vzdálenosti. Musím ji zaznamenat a předat veliteli flotily.“

„Proč?“ zeptal se LaHain. Tohle nebylo běžné.

„Cítím, že to je tajná zpráva primární úrovně zabezpečení. Nachové úrovně.“

Následovala dlouhá odmlka, ticho na palubě malé kosmické lodě rušené jenom hučením motorů, šumem displejů a bzučením čističky vzduchu.

„Nachové…“ vydechl LaHain.

Nachová byla ta nejvyšší úroveň zabezpečení používaná vojenskými šifranty. Dosud se s ničím takovým nesetkali, bylo to něco tajemného, mýtického. Dokonce i zabezpečení hlavních bitevních plánů bylo pouze na úrovni fialové. V zápěstích ucítil ledové napětí a v srdci strach. Reaktor lodě solidárně provedl fibrilaci. LaHain polkl. Z obyčejného dne se právě stal velice neobyčejný. Věděl, že musí udělat vše, aby zajistil správné a efektivní obnovení těchto dat.

„Kolik času potřebuješ?“ zeptal se přes propojení.

Další odmlka. „Rituál bude chvíli trvat. Nerušte mě v koncentraci. Budu potřebovat co nejvíc času,“ řekl astropat. V jeho hlase byl znát napjatý tón. Vzápětí už začal odříkávat modlitbu. Teplota v kabině znatelně klesla. Něco někde povzdechlo.

LaHain uvolnil sevření páky kormidla. Po celém těle mu naskočila husí kůže. Nenáviděl čarodějnické kejkle psykerů. Cítil jejich pachuť v ústech, byla hořká a ostrá. Pod pilotní maskou se mu vytvářely krůpěje potu. Pospěš si! vybízel ho v duchu. Už příliš dlouho trčeli na místě a byli zranitelní. A navíc si přál, aby se zbavil toho nepříjemného mravenčení po celém těle.

Astropat dál mumlal svou modlitbu. LaHain se podíval krytem pilotní kabiny na růžový závoj, který se od něj vinul směrem k samému srdci mlhoviny, vzdálenému miliardy kilometrů. Z jeho hloubky pronikala zastřená zář prastarých sluncí, která mu připomínala časná ranní svítání za hezkého babího léta. Temná oblaka vířila v pomalých a tichých květech.

„Kontakt!“ vykřikl znenadání pozorovatel. „Tři! Ne, čtyři! Jsou neuvěřitelně rychlé. A letí přímo na nás!“

LaHain okamžitě zpozorněl. „Úhel a rychlost?“

Pozorovatel ze sebe vychrlil řadu souřadnic a LaHain natočil nos člunu v jejich směru. „Rychle se přibližují!“ zopakoval pozorovatel. „U Trůnu na Terře, zatraceně rychle!“

LaHain přeletěl očima panel rozdělený souřadnicovou sítí, na kterém začaly blikat runové kurzory indikující přibližující se objekty.

„Obranné systémy aktivovány! Zbraně připraveny!“ zakřičel. Aktivoval automatické kanóny a ze střelecké věže dole pod pilotní kabinou se ozvalo rachocení bubnových samonabíjecích systémů. Trupem člunu se začalo rozléhat hučení energetických zásobníků dobíjejících hlavní přední plazmová děla.

„Dvojka Jedničce!“ ozval se Mosellův hlas zkreslený vzdáleným přenosem. „Jsou všude kolem mě! Okamžitě odsud zmizte! Zmizte odsud, pro Císaře!“

Druhá stíhací loď se k němu blížila plnou rychlostí. LaHainův upravený zrak, zesílený a propojený prostřednictvím systémů pilotní kabiny, dokázal zahlédnout Mosellův člun, přestože byl ještě tisíc kilometrů od něj. Za ním, líně a pomalu, následovaly netopýří loupeživé lodě armád Chaosu. V červenohnědé temnotě zářily dráhy střel; žluté stopy smrti.

Mosellův křik znenadání přerušila detonace.

Blížící se člun se změnil v rychle se zvětšující žhnoucí plamennou kouli. Útočníci jí prolétli a pokračovali dál.

„Jdou po nás! Otáčíme!“ zařval LaHain a prudkým záběrem motorů otočil Fausta kolem své osy. „Jak dlouho ještě?“ křikl na astropata.

„Zpráva přijata. Právě ji… přenáším…“ zalapal astropat po dechu, očividně na pokraji svých sil.

„Hoď sebou! Nemáme čas!“ řekl LaHain.

Bojová loď vyrazila vpřed tak prudce, že z jejích trysek vyšlehl modrý plamen. LaHain se radoval ze zpěvu motoru, který cítil v krvi. Posouval krajní tolerance lodě. Jeho zobrazovací zařízení osvětlovaly žluté výstražné znaky. LaHain cítil, jak je jeho tělo vmačkáváno do staré popraskané kůže velitelského křesla.

Střelec v zadní věži natočil ve snaze zaměřit nepřítele dvojitý kanón na druhou stranu. Útočníky sice neviděl, ale prozrazovaly je mihotavé temné body na pozadí hvězdné oblohy.

Hlavně věže se s rachotem probraly k životu a z jejich ústí vyšlehl šarlatově žhnoucí proud vysokorychlostní palby.

V kokpitu se rozječely varovné sirény. Nepřáteli se podařilo provést vícenásobné zaměření člunu. Zezdola na LaHaina hulákal pozorovatel ve snaze vynutit si okamžitou evakuaci. Letový inženýr Manus křičel přes komunikační kanál něco o trhlině vzniklé v důsledku prudkého vstřikování.

LaHain se nijak nevzrušoval. „Hotovo?“ zeptal se astropata klidným hlasem.

Následovala další dlouhá odmlka. Astropat se ve své kolébce slabě klátil. Na pokraji smrti, s mozkem zničeným traumatem z přepětí sil, zamumlal: „Hotovo!“

LaHain strhl člun do divokého přemetu a nastavil pronásledovatelům masivní řadu plazmových kanónů a kulometů na přídi. Nemohl nepříteli utéci ani ho porazit, ale ve jménu Císařově byl odhodlán způsobit mu co největší škody.

Těžké boltery v přední věži zasypaly nepřítele tisícem střel za sekundu a plazmová děla vyslala do prostoru proudy fosforeskující smrti. Jeden z temných objektů explodoval v ohnivý květ a jeho potrhaný trup a hlavní rám se rozlétly do všech stran, unášené hořící vlnou pohonných hmot.

LaHainovi se podařilo zlikvidovat i druhého útočníka. Rozpáral mu břicho, z kterého se teď do kosmického prostoru valily stlačené vnitřnosti. Vzápětí explodoval jako přehuštěný balon. Drtivá síla zásahu ho roztočila kolem osy. Zanechával za sebou ohnivou stopu i většinu svého obsahu.

O sekundu později se na trup Fausta snesl déšť toxických a žíravých válečných hlavic podobných kovovým jehlám. Astropatova hlava explodovala a pozorovatel byl trupem proděravěným drobnými otvory prudce vysát ven, jako kdybyste ho protáhli sítem. Další střely zabily letového inženýra a zničily ochranný štít reaktoru.

O dvě nanosekundy později se stíhací loď třídy Faustus roztrhla na tisíce drobných kousků jako skleněná láhev. Z jejího jádra unikla přesycená exploze, která loď i s LaHainem proměnila v oblak páry.

Koróna výbuchu se rozšířila do vzdálenosti osmdesáti kilometrů, dokud zcela nezmizela v závojích mlhoviny.

VZPOMÍNKY
DARENDARA
O DVACET LET DŘÍVE

Zimní palác byl obležen. V lesích na severním pobřeží zamrzlého jezera duněla a hřměla polní děla Imperiální gardy. Z oblohy se snášel sníh a každý prudší otřes způsobil, že se z větví stromů sesypala další hromada. Kouřící měděné nábojnice se s rachotem odrážely od automatických závěrů a dopadaly do závějí sněhu, které se rychle měnily v odpornou břečku.

Palác na druhé straně jezera se rozpadal. Jedno křídlo bylo celé v plamenech a ve vysokých zdech korunovaných strmými střechami se objevovaly trhliny po dělostřeleckých granátech. Po každém výbuchu následovala lavina střešních tašek a kusů trámů smíchaných se sněhem podobným moučkovému cukru. Granáty, které k paláci nedoletěly, rozbíjely šedý krunýř jezera na kusy a zvedaly do vzduchu ledově studené gejzíry vody, bláta a ostrých ker, které připomínaly rozbité sklo.

Komisař generál Delane Oktar, hlavní politický důstojník hyrkanských regimentů, stál vzadu na svém polopásovém vozidle se zimním maskováním a sledoval probíhající demolici pomocí polního dalekohledu. Když velitelství flotily poslalo Hyrkany na Darendaru, aby potlačili místní povstání, věděl, že k tomu dojde. Tak zatraceně hořký konec. Kolik už dali secesionistům příležitostí vzdát se?

Příliš mnoho, podle názoru toho krysího lejna, plukovníka Dravera, který velel obrněným brigádám podporujícím hyrkanskou pěchotu. Oktar věděl, že právě to by Dravere ve svých depeších rád hlásil. Dravere byl typický vojenský kariérista. V jeho žilách kolovala modrá krev a stupínků, po kterých stoupal vzhůru, se držel oběma rukama dost pevně aby mohl nohama skopávat ty, kteří stáli pod ním.

Oktarovi to bylo jedno. Jemu záleželo na vítězství, ne na slávě. Jako komisař generál byl poměrně oblíbený a nikdo nepochyboval o jeho loajalitě k Impériu, naprosté věrnosti primárním předpisům ani o plamenné zanícenosti proslovů, jimiž hnal muže do boje. Věřil ale, že válka je záležitost, v níž se pomocí obezřetné taktiky dá dosáhnout větších výsledků za mnohem nižší cenu. Příliš často se setkával s opakem. Velící složky byly obecně přesvědčeny o úspěšnosti teorie zahlcení. Každého nepřítele bylo možné rozdrtit na prach, pokud na něho udeříte dost velkou silou, a Imperiální garda pro ně nepředstavovala nic víc než neomezený zdroj potravy pro děla, který koneckonců nemá žádné jiné rozumné použití.

To ale nebyl Oktarův styl. O svém názoru se mu podařilo přesvědčit i hyrkanské důstojníky. Naučil generála Caernavara a členy jeho štábu, aby si vážili každého muže, a znal většinu ze šesti tisíc hyrkanských vojáků, mnohé z nich dokonce jménem. Oktar byl s nimi od samého začátku, od Prvního založení na náhorní plošině planety Hyrkan, tom rozlehlém a bouřemi bičovaném světě skládajícím se z průmyslových konglomerací, žuly a pastvin. Šest regimentů tam tenkrát založili, šest hrdých regimentů, o nichž byl Oktar přesvědčen, že budou představovat začátek dlouhé linie hrdinných hyrkanských vojáků, díky kterým se jméno jejich rodné planety dostane vysoko na svitek cti Imperiální gardy.

Byli to stateční muži. Nechtěl jimi mrhat a nedovoloval to ani jejich velícím důstojníkům. Ohlédl se ze svého polopásového vozidla na hranici stromů, kde dělostřelecké jednotky obsluhovaly dunící kolesny. Hyrkané byli silní muži, vytáhlí a bledí, s téměř bezbarvými vlasy, které nejradši nosili nakrátko. Měli tmavě šedé uniformy s béžovým řemením a čepice s krátkými štítky ve stejně světlém odstínu. V chladném počasí, které zde panovalo, je doplnili tkanými rukavicemi a dlouhými zimníky. Obsluha rozpálených děl se ale vysvlékla jenom do béžových nátělníků, a když se vojáci shýbali, aby odnesli munici, viselo jim řemení volně kolem boků. Byl to zvláštní pohled, pozorovat muže pobíhající v kouři střelného prachu v tenkých tílkách, zarudlé a lesknoucí se potem uprostřed sněhových planin, kde člověku stoupala pára od úst.

Znal přednosti i slabosti každého z nich. Věděl přesně, koho vybrat na průzkum, koho jako odstřelovače, k vedení útoku, hledání min, přeštípání drátů zátarasů, výslechu zajatců. Každého z nich si za jeho dovednosti na bitevním poli vážil. Nehodlal je zbytečně obětovat. Spolu s generálem Caernavarem je každého využíval svým specifickým způsobem a šel od vítězství k vítězství, mnohem úspěšněji, než kdyby plýtval vojáky na živé štíty proti kulkám.

Muži jako Dravere. Pomyšlení, jak by to dopadlo, kdyby se tahle bestie zmocnila polního velení v podobné akci, Oktara doslova děsilo. Jen ať ten zakrslík s prýmky a naškrobeným límcem otravuje nadřízené žvaněním těch svých nesmyslů, jen ať ze sebe udělá hlupáka! Tohle vítězství mu nepatřilo.

Oktar seskočil z plošiny vozidla a podal dalekohled seržantovi. „Kde je Chlapec?“ zeptal se měkkým, a přesto zvučným hlasem.

Seržant se usmál. Dobře věděl, jak Chlapec nesnáší, když mu tak někdo říká.

„Kontroluje baterie na svahu, pane komisaři generále,“ řekl bezchybnou dolnogótštinou okořeněnou hrdelní intonací akcentu typického pro planetu Hyrkan.

„Pošlete ho ke mně,“ přikázal Oktar. Opatrně si třel zmrzlé ruce, aby v nich trochu rozproudil krev. „Řekl bych, že je na čase, aby dostal šanci na postup.“

Seržant se otočil k odchodu, ale pak se zastavil. „Máte na mysli postup vpřed, nebo postup v hodnosti, komisaři?“

Oktar se zašklebil jako vlk. „Jedno s druhým, pochopitelně.“

Hyrkanský seržant se vyšplhal k polním dělům na vrcholku svahu, kde byly stromy sežehnuté leteckým útokem secesionistů, ke kterému došlo před týdnem. Poničené kmeny stromů byly zbavené kůry a půda pod sněhem byla pokrytá silnou vrstvou třísek, větviček a spoustou voňavého jehličí.

Žádné další nálety se pochopitelně očekávat nedaly. Teď už ne. Letectvo secesionistů startovalo ze dvou leteckých drah jižně od zimního paláce, které obrněné jednotky plukovníka Dravera naprosto zničily. Ne že by to byl kdovíjaký úspěch – nepřítel disponoval nejvýš šedesáti zastaralými proudovými stíhačkami s rotačními kulomety zavěšenými pod křídly a závěsníky na koncích křídel pro přepravu těch pár bomb, co shromáždili. Seržant však k secesionistickým pilotům přesto choval tajný obdiv. Dělali, co mohli, a podstupovali obrovská rizika, aby shodili svůj náklad na místo určení. A to všechno bez výhody kvalitního spojení se zemí. Nikdy nezapomene na proudovou stíhačku, která před čtrnácti dny zničila jejich komunikační bunkr na hranici sněhu jedné hory. Dvakrát prolétla nízko nad zemí, aby přesně stanovila jeho polohu. Manévrovala přitom mezi výbuchy tříštivých granátů, kterými ji zasypávaly protiletecké baterie. Pořád před sebou viděl tváře pilota a střelce, když letoun prolétl kolem něj. Byly jasně viditelné, protože kryt pilotní kabiny byl zvednutý, aby mohli svůj cíl zaměřit pouhým zrakem.

Odvážné… zoufalé. V seržantových očích v tom nebyl velký rozdíl. Zároveň patetické – to byl názor komisaře generála. Věděli, že tuhle válku prohrají, ještě dřív, než vůbec začala. A přece se pořád snažili vymanit z područí Impéria. Seržant věděl, že se jim Oktar obdivuje. Na druhou stranu on obdivoval Oktara za jeho snahu, se kterou se snažil znovu a znovu generální štáb přesvědčit, aby dal vzbouřencům další šanci se vzdát. K čemu bylo bezúčelné zabíjení?

A přece mu při vzpomínce na to, jak na komunikační bunkr dopadla bomba o hmotnosti tří tisíc liber a srovnala ho se zemí, přeběhl po zádech mráz. Tenkrát se radoval, když dunící pohyblivé čtyřhlavňové protivzdušné baterie Hydra zasáhly cíl a sestřelily proudovou stíhačku z oblohy. Vypadalo to, jako kdyby letoun zezadu něco nakoplo. Jeho ocas se prudce vymrštil vzhůru, letadlo explodovalo a v přemetech se v dlouhém pádu zřítilo v plamenech mezi vzdálené stromy.

Seržant dosáhl vrcholku kopce a ihned zahlédl Chlapce. Stál mezi bateriemi a ze zásob zpola pohřbených pod nánosy hlíny a sněhu podával těžké střelivo do rukou dělostřelců. Byl vysoký, bledý, štíhlý a silný. Chlapec naháněl

seržantovi strach. Pokud si pro něj dřív nepřijde zubatá, stane se Chlapec jednoho dne sám komisařem. Zatím si ale užíval hodnosti mladšího komisaře a sloužil svému učiteli Oktarovi se zapálením a nevyčerpatelnou energií. Podobně jako komisař generál, ani Chlapec nebyl Hyrkan. V tu chvíli seržanta vůbec poprvé napadlo, že vlastně vůbec netuší, odkud Chlapec je – a Chlapec sám to nejspíš také nevěděl.

„Komisař generál s tebou chce mluvit," řekl Chlapci, když se k němu konečně dostal.

Chlapec zvedl z hromady další náboj a podal jej čekajícímu dělostřelci.

„Slyšel jsi mě?" zeptal se seržant.

„Slyšel," odpověděl mladší komisař Ibram Gaunt.

Věděl, že je to zkouška. Věděl, že mu byla svěřena určitá zodpovědnost a on by se měl ze všech sil vynasnažit, aby to nepokazil. Gaunt také věděl, že to byl okamžik, kdy měl svému učiteli Oktarovi dokázat, že si zaslouží být komisařem.

Délka výcviku kadeta nebyla nijak pevně stanovena. Po ukončení vzdělání na Schole Progeniu a podstoupení základního výcviku v Gardě probíhal zbytek tréninku v polních podmínkách. Povýšení na úroveň plnoprávného komisaře záleželo na rozhodnutí velícího důstojníka. Oktar, a jedině Oktar, ho mohl dokončit nebo zlomit. Jeho kariéra ve funkci Císařského komisaře, spočívající v šíření disciplíny, ideálů a lásky Boha-Císaře Terry v rámci té největší bojové síly, závisela na tom, jak si dokáže poradit.

Gaunt byl horlivý a tichý mladý muž a funkce komisaře představovala od prvních dnů strávených ve Schole Progeniu jeho největší sen. Věřil ale, že Oktar je poctivý. Komisař generál si ho osobně vybral do služby z čestné kadetské třídy a během posledních osmnácti měsíců se Gauntovi stal téměř otcem. Přísným a nemilosrdným. Otcem, kterého nikdy neměl možnost skutečně poznat.

„Vidíš to hořící křídlo?" zeptal se Oktar. „Tudy vede cesta dovnitř. Secesionisté se teď už určitě stahují do středových místností. Generál Caernavar a já navrhujeme poslat tou dírou dovnitř několik jednotek a odříznout jejich centrum. Zvládneš to?"

Gaunt chvíli nic neříkal, srdce cítil až v krku. „Pane… vy chcete, abych…"

„Abys je vedl dovnitř. Ano. Netvař se tak překvapeně, Ibrame. Pořád jsi mě prosil, abych ti dal šanci prokázat své vůdčí schopnosti. Koho chceš s sebou?"

„Dostanu, koho si řeknu?"

„Dostaneš."

„Chlapy ze čtvrté brigády. Tanhause je dobrý velitel čety a jeho muži jsou specialisté pro boj v uzavřených místnostech. Dejte mi je a Rychlindovo družstvo těžkých zbraní."

„Dobrý výběr, Ibrame. To jenom dokazuje, že mé rozhodnutí bylo správné."

* * *

Prošli kolem ohně a pokračovali dál přes dlouhé haly zdobené tapisériemi. Uvnitř skučel vítr a vysokými okny dopadalo zešikma na podlahu světlo. Kadet Gaunt vedl muže osobně, tak jako by to udělal i Oktar. V rukou pevně svíral laser a jeho modře lemovaná uniforma byla dokonale nažehlená.

V páté místnosti narazili na poslední odpor secesionistů.

Jakmile vešli, přivítala je laserová palba. Kadet Gaunt se ukryl za starožitnou pohovku, která se rázem změnila v hromadu starožitných třísek. Zezadu se k němu připlížil Tanhause. „Co teď?" zeptal se.

„Dejte mi granáty," opáčil Gaunt.

Jeho přání bylo okamžitě splněno. Gaunt vzal opasek a nastavil časovače všech dvaceti granátů, které na něm byly zavěšeny. „Zavolej Walthema," řekl pak Tanhausovi.

Za chvíli se už vojín Walthem krčil po jeho boku. Gaunt věděl, že je v celém regimentu proslulý tím, jak daleko dohodí. Na planetě Hyrkan býval přeborníkem ve vrhu oštěpem.

„Tref se co nejlíp," řekl Gaunt.

Walthem s tichým zavrčením potěžkal opasek s granáty. Vzápětí dopadly o šedesát kroků dál a chodba se následkem dunivé exploze začala rozpadat na kusy.

Okamžitě vyrazili skrze oblaky kouře a cihlového prachu vpřed. Secesionistické obránce jejich bojechtivost rychle opustila. Našli Degredda, vůdce vzbouřenců. Ležel mrtvý na zemi a v seškvařených ústech svíral hlaveň svého laseru.

Gaunt poslal generálovi Caernavarovi a komisaři generálovi Oktarovi zprávu, že boj je u konce. Zajatce vyvedl ven s rukama za hlavou právě ve chvíli, kdy se hyrkanské jednotky pustily do ničení palebných postavení a muničních skladů.

„Co s ní uděláme?" zeptal se Tanhause.

Gaunt se otočil od kulometu, ze kterého právě odstraňoval úderník.

Ta dívka byla krásná. Její světlá pleť a tmavé vlasy byly neklamnými důkazy jejího darendaranského původu. Vehementně se bránila silným pažím hyrkanských vojáků, kteří ji vedli chodbou spolu s ostatními vězni.

Když spatřila Gaunta, strnula. Očekával z její strany nenávist, vztek, hrubé urážky – chování, které je u poražených a uvězněných, jejichž naděje a ideály byly zničeny a zašlapány do země, obvyklé. To, co ale viděl, ho překvapilo. Její oči byly skelné, hluboké, jako leštěný mramor. Ve tváři měla podivný výraz. Gauntovi přeběhl mráz po zádech, když si uvědomil, že to je výraz duchovního vytržení.

„Bude jich sedm," řekla znenadání. Mluvila přitom překvapivě dokonalou hornogótštinou bez jakékoli známky místního přízvuku. Zdálo se však, jako kdyby ten hlas nebyl její. Zněl hrdelně a slova neodpovídala pohybům jejích rtů. „Sedm kamenů moci. Rozděl je a budeš volný. Nenič je. Nejdřív ale musíš najít své duchy."

„Přestaň s těmi nesmysly!" okřikl ji Tanhause a přikázal mužům, aby ji odvedli. Její pohled byl teď prázdný a po bradě

jí stékala pěna. Evidentně byla v agónii věšteckého vytržení. Vojáci se k ní chovali opatrně a ze strachu před její magickou mocí ji před sebou postrkovali na délku natažené paže. Teplota v hale začala prudce klesat. Najednou se u úst všech mužů začaly vytvářet obláčky páry. Vzduch byl těžký a byl v něm cítit kov a spálenina, podobně jako před bouří. Gaunt cítil, jak se mu vlasy vzadu na krku naježily. Nemohl odtrhnout oči od mumlající dívky, kterou vojáci opatrně odváděli pryč.

„Inkvizice si s ní už poradí," řekl Tanhause a otřásl se. „Další nekvalifikovaný psyker, který pracuje pro nepřítele."

„Počkej!" řekl Gaunt a dívku dohonil. Její nadpřirozené schopnosti ho znervózňovaly a děsily zároveň. „Co tím myslíš? ‚Sedm kamenů'? ‚Duchové'?"

Její oči se obrátily v sloup, takže bylo vidět jenom bělmo. „Warp tě zná, Ibrame," ozval se z jejích pohybujících se úst chraptivý starý hlas.

Kadet couvl tak prudce, jako kdyby ho něco píchlo. „Jak to, že znáš moje jméno?"

Neodpověděla. Alespoň ne souvisle. Začala sebou zmítat, mumlat a prskat. Z jejího hrdla se linula jen nesmyslná slova a zvířecí skřeky.

„Odveďte ji!" přikázal Tanhause.

Jeden z mužů k ní přistoupil, aby splnil rozkaz. Vzápětí ale padl na kolena, začal se křečovitě třást a z nosu mu tekla krev. Neudělala nic, jenom se na něj podívala. Ostatní na ni s kletbami a ochrannými zaklínadly na rtech zaútočili pažbami laserů.

Gaunt stál zamyšleně v chodbě ještě pět minut poté, co dívku odtáhli pryč. Vzduch zůstával chladný ještě dlouho poté, co mu zmizela z dohledu. Otočil hlavu a podíval se do Tanhausovy nerozhodné a znepokojené tváře.

„Nevšímejte si toho," řekl hyrkanský veterán rádoby pevným hlasem. Jasně viděl, jak ta příhoda kadetem otřásla. Bylo to jenom nezkušeností, tím si byl jistý. Za několik let, po několika válečných taženích, se Chlapec naučí ignorovat šílené blouznění nepřátel a jejich nakažlivé a nepříčetné tirády. Neexistoval jiný způsob, pokud se člověk chtěl v noci vyspat.

Gaunt byl stále nervózní. „Co to mělo znamenat?" řekl, jako kdyby doufal, že mu Tanhause může její slova vysvětlit.

„Žvásty, nic jiného. Zapomeňte na to, pane."

„Správně, zapomenout. Správně."

To se ale Gauntovi nikdy nepodařilo.

KAPITOLA DRUHÁ
FORTIS BINARY
KOVÁŘSKÁ PLANETA

Jedna

Noční obloha byla matná a temná jako materiál uniforem, které si oblékali den co den. Znenadání přišlo svítání, tak potichu a nečekaně jako smrt. Na povrch aksamitu noci se začaly prodírat mdlé červánky.

Slunce se konečně vyhouplo nad obzor a na linie zákopů dopadly jeho tmavě žluté paprsky. Zdejší slunce bylo velké, těžké a rudé, jako shnilé pražené ovoce. Tisíc kilometrů odsud udeřil ranní blesk.

Colm Corbec se probudil. Rozbolavělé svaly a rozlámané kosti pro něj byly něčím tak všedním, že už jim ani nevěnoval větší pozornost. Vyhrabal se ze svého lůžka v podzemním krytu a vyšel ven. Jeho velké boty se zabořily do šedého bahna na dně zákopu, kam nedosahovaly prkenné podlážky.

Corbec byl velký muž se čtyřmi křížky na krku. Byl statný jako býk a pomalu začínal tloustnout. Široká a chlupatá předloktí mu zdobily modré spirály tetování a vousy měl husté a zpustlé. Na sobě měl černé řemení, tanithskou uniformu a také nepostradatelný plášť s maskovacím vzorem, který byl typickou součástí výstroje tanithských jednotek. Stejně jako ostatní jeho lidé i on měl světlou pleť, černé vlasy a modré oči. Byl plukovníkem Tanithských prvních a jediných, takzvaných Gauntových duchů.

Protáhl se a líně zívl. Nedaleko od něj se v zákopu pod ochrannými pytli s pískem, zákopovými koši a cívkami s rezivějícím žiletkovým drátem probouzeli ostatní Duchové. Bylo slyšet kašel, vzdechy a tlumené výkřiky spáčů, kteří s úlekem zjišťovali, že jejich noční můra procitnutím neskončila. Pod nízkým ochranným valem začalo být živo; střelné zbraně byly vybalovány a čištěny. Palebné mechanismy byly rozebírány a znovu skládány dohromady. Potravinové balíčky byly sundávány z háků ve střechách přístěnků, které měly ochránit jejich obsah před hlodavci a jinými nevítanými strávníky.

Jak se Corbec šoural rozbahněným zákopem, vystrčil zvědavě hlavu ven. Uviděl pobledlé a unavené vojáky vracející se z předsunutých hlídek. Někteří z nich doslova spali za chůze. Jedenáct kilometrů za nimi blikala nad prorezavělými a granáty poničenými střechami gargantuovských zásobovacích doků, rozlehlých bunkrů na zpracování titanu a slévárenských hangárů technokněžstva Adepta mechanika mihotavá světla obrovských komunikačních stožárů.

Tmavé pláště vracejících se hlídek, charakteristické uniformy Tanithkých prvních a jediných, byly zplihlé a ztuhlé zaschlým bahnem. Když muži se zarudlýma, opuchlýma očima míjeli ty, kteří je měli vystřídat, dostalo se jim mnoha povzbudivých plácnutí po ramenou, vtípků a nabízených cigaret. Noční hlídky však byly příliš unavené, než aby to vůbec braly na vědomí.

Corbeka napadlo, že vypadají jako duchové, kteří se vracejí do svých hrobů. Stejně jako oni všichni.

V díře pod stěnou zákopu Šílený Larkin, odstřelovač prvního oddílu, vařil v otlučené cínové misce na přenosném vařiči kafein. Corbeka udeřil do nosu štiplavý zápach.

„Dej mi taky trochu, Larkine," požádal a vydal se mlaskavým bahnem na druhou stranu zákopu.

Larkin byl vyzáblý, šlachovitý a nezdravě bledý padesátník se třemi stříbrnými kroužky v levém uchu a fialově-modrým tetováním na propadlé pravé tváři. Nabídl plukovníkovi zdeformovaný kovový šálek. V očích obklopených drobnými vráskami se mu zračila únava a strach. „Dneska ráno, myslíte? Tohle ráno?"

Corbec našpulil rty, aby se napil z hrnku, který ho v obrovské dlani příjemně hřál. „Kdo ví…"

Vysoko nad jejich hlavami prolétla oranžovou troposférou dvojice císařských bitevníků, nad zákopy zatočily a zmizely k severu. Z pracovních chrámů Adepta mechanika na horizontu, obrovských průmyslových katedrál, vyšlehly plameny provázené oblaky kouře. O sekundu později suchý vítr přinesl dunění detonací.

Corbec pozoroval vzdalující se bitevníky a napil se. Bylo to skoro nesnesitelně odporné. „Dobrý je to," zabručel na Larkina.

V zákopu o kilometr dál vojín Fulke začal šílet. Majora Rawneho, druhého důstojníka regimentu, probudila blízká laserová palba. Světelné střely létaly všude kolem a narážely do ochranných pytlů a bláta.

Rawne se vymotal ze svého těsného úkrytu právě ve chvíli, kdy kolem proběhl jeho pobočník Feygor. Byl slyšet křik a nadávky mužů.

Fulke viděl, jak se na jeho potravinový balíček vrhlo několik všudypřítomných hlodavců a začali si svými ještěrčími tlamami prokousávat cestu do plastových sáčků. Když se Rawne hnal zákopem, prchala před ním tahle dotěrná zvířata do všech stran. Jejich nohy byly velké, podobné králičím, a jejich srst, plná vší a blech, byla celá umazaná od bláta. Fulke pálil z laseru nastavého na automatiku do svého provizorního lůžka pod ochranným valem zákopu a vykřikoval přitom ochraptělým hlasem ty nejhorší obscénnosti.

Feygor dorazil na místo jako první a začal se s ním o zbraň přetahovat. Od nohou obou zápasících mužů odstřikovala šedá bahnitá voda. Fulke se po pobočníkovi ohnal pěstí a přerazil mu nos.

Rawne se protáhl kolem Feygora a zasadil Fulkovi tvrdý a přesný hák na bradu. Ozvalo se prasknutí kosti a voják se skácel na zem. Zůstal ležet v odvodňovací strouze a kňučel bolestí.

„Vyčleň popravčí četu," vyštěkl Rawne na krvácejícího Feygora a vrátil se zpátky do svého brlohu.

Vojín Bragg se vracel zpátky na kavalec. Obrovský chlap, nepopiratelně největší mezi Duchy, byl mírumilovná a prostá duše. Kvůli jeho otřesné střelbě mu všichni říkali ‚Opáčko' Bragg. Celou noc byl na hlídce a teď ho postel volala sladkou ukolébavkou, které nedokázal odolat. Za ohybem zákopu vrazil do mladého vojína Caffrana a málem toho drobného chlapíka povalil. Tak tak ho zachytil a postavil zpátky na nohy. Byl natolik unavený, že ze sebe nedokázal vysoukat ani slůvko omluvy.

„Nic se nestalo, Opáčko," řekl Caffran. „Jdi si lehnout." Bragg beze slova pokračoval v cestě. O dva kroky dál už zcela zapomněl, co vlastně udělal. Jednoduše měl za to, že se svému dobrému příteli omluvil, tak dalece byl vyčerpaný.

Caffran se protáhl úzkým průchodem velitelského krytu, který byl hned vedle třetího spojovacího zákopu. Dveře byly chráněny silným závěsem z polymeru a několika vrstvami závěsů na ochranu před bojovými plyny. Dvakrát zaklepal, odstrčil těžké závěsy stranou a seskočil do hluboké dutiny, která se před ním otevírala.

Dvě

Velitelský kryt byl hluboký a přístup do něj vedl pouze po hliníkovém žebříku připevněném ke stěně. Sodíkové výbojky ozařovaly jeho prostor ledově bílým světlem. Podlaha byla zhotovena z hrubých prken a knihy a mapy na poličkách dodávaly místnosti spolu s decentní vůní kafeinu nádech jisté civilizovanosti.

Když Caffran sklouzl dolů, všiml si nejprve Brina Mila, šestnáctiletého maskota, kterého Duchové získali při svém Založení. Říkalo se, že Milo byl z plamenů jejich domovské planety zachráněn samotným komisařem, a byla to právě tahle vazba, která mu získala postavení plukovního hudebníka a pobočníka staršího důstojníka. Caffran neměl rád, když byl ten chlapec nablízku. Jeho mládí a zář v jeho očích mu až příliš silně připomínaly rodnou planetu, kterou ztratili. Byla to ironie. Jelikož je od sebe nedělil víc než rok nebo dva, mohli z nich na Tanithu být docela dobří přátelé.

Milo připravoval na malý táborový stolek snídani. Ta vůně byla úžasná: míchaná vejce, šunka a opečený chleba. Caffran komisaři ve skrytu duše záviděl jeho postavení i výsady z něho vyplývající.

„Vyspal se komisař dobře?" zeptal se Caffran.

„Nespal vůbec," odpověděl mu Milo. „Byl vzhůru celou noc a studoval průzkumová hlášení z orbitální hlídky."

Caffran ve vstupu do bunkru na okamžik zaváhal a nervózně sevřel aktovku s depešemi. Byl mladý a na Tanithana poměrně malý, černé vlasy nosil nakrátko sestřižené a na spánku měl vytetovaného modrého draka.

„Pojď dál a posaď se." Caffran si nejdříve myslel, že ten hlas patří Milovi. Oslovil jej ale sám komisař, který se vynořil ze zadní místnosti výkopu. Vypadal pobledle a unaveně. Na sobě měl kalhoty od uniformy s kšandami přes ramena a bílé tričko. Pokynul Caffranovi, aby usedl k malému táborovému stolku, a pak se posadil na připravenou židli na opačné straně. Caffran opět zaváhal, ale nakonec nabídnuté místo přijal.

Ibram Gaunt byl vysoký a šlachovitý čtyřicátník. Hubená tvář přesně odpovídala anglickému významu jeho jména. Caffran komisaře bezmezně obdivoval a pečlivě studoval jeho předchozí akce na Balhautu, Formal Prime, během jeho služby s osmým hyrkanským regimentem, a dokonce i jeho velkolepé velení během katastrofy, ke které došlo na planetě Tanith.

Gaunt vypadal unaveněji, než ho Caffran kdy viděl, přesto mu ale pevně věřil, že je z tohoto pekla vyvede živé. Jestli někdo mohl Duchy spasit, pak to byl právě Ibram Gaunt. Byl to velice zvláštní člověk, politický důstojník, kterému bylo uděleno úplné plukovní velení a čestná hodnost plukovníka.

„Omlouvám se, že vás vyrušuji u snídaně, komisaři," řekl Caffran, nejistě sedaje za táborový stolek, a přitom si nervózně pohrával s aktovkou s depešemi.

„Není proč se omlouvat, Caffrane. Vlastně jsi přišel právě včas, aby ses ke mně připojil.“ Caffran znovu zaváhal. Nebyl si jistý, zda se nejednalo o vtip.

„Myslím to vážně,“ řekl Gaunt. „Vypadáš stejně hladově, jako se já cítím. A kromě toho jsem si jistý, že Brin toho navařil pro dva víc než dost.“

Jako na povel chlapec na stůl položil dva keramické talíře s jídlem – míchaná vejce se šunkou a s tuhými, osmaženými kousky pšeničného chleba. Caffran se na okamžik zahleděl na talíř před sebou, zatímco Gaunt se s chutí pustil do své porce.

„Tak do toho, najez se. Nestane se ti každý den, abys měl možnost pochutnat si na důstojnických přídělech,“ řekl Gaunt a nacpal si do úst plnou vidličku vajec.

Caffran se nervózně chopil vidličky a začal jíst. Bylo to to nejlepší jídlo, jaké za posledních šedesát dnů vzal do úst. Připomínalo mu dny, kdy se zaučoval jako technik na pile na navždy ztracené Tanith, ještě předtím než došlo k Založení a Zániku. Tehdy byly vždy po poslední směně na dlouhých stolech v jídelně prostírány bohaté večeře. Brzy se pustil do snídaně se stejnou chutí jako komisař; ten to kvitoval povzbudivým úsměvem.

Po chvíli Milo přinesl kouřící konvici hustého kafeinu a přišel čas na pracovní záležitosti.

„Takže, jaké novinky nám přináší dnešní ranní depeše?“ zeptal se Gaunt.

„To nevím, pane,“ řekl Caffran, zvedl aktovku s hlášeními ze země a položil ji na stůl před komisaře. „Já tyhle věci jenom nosím. Nikdy se neptám, co v nich stojí.“

Gaunt se na chvíli odmlčel, aby si znovu nabral plná ústa vajec se šunkou. Dlouze se napil kouřícího nápoje a pak se natáhl po aktovce.

Když Gaunt otevřel plastovou obálku a začal si pročítat potištěné pásky, které v ní byly uložené, napadlo Caffrana, že by měl odvrátit zrak.

„Celou noc jsem strávil u tamtoho krámu,“ konstatoval Gaunt a ukázal za sebe na zeleně zářící takticko-komunikační stanici vestavěnou v blátivé stěně velitelského bunkru, „a nedozvěděl jsem se vůbec nic.“

Podíval se na depeše, které se vysypaly z Caffranovy aktovky. „Vsadil bych se, že byste všichni rádi věděli, jak dlouho ještě budeme trčet v téhle prokleté díře,“ řekl. „Pravda je taková, že vám to nedokážu říct ani já sám. Tohle je zákopová válka. Klidně tu můžeme strávit celé měsíce.“

Caffran byl v tuhle chvíli díky teplému a dobrému jídlu v takové pohodě, že by ho z ní nevyvedlo, ani kdyby mu komisař oznámil, že jeho vlastní matka byla zavražděna tlupou orků.

„Pane?“ Milův hlas narušil příjemný klid.

Gaunt zvedl hlavu. „Co je, Brine?“ zeptal se.

„Myslím.. chci říct… nejspíš se blíží útok.“

Caffran se zasmál. „Jak to můžeš vědět –“ začal, ale komisař ho rázně přerušil.

„Milo nějakým způsobem zatím vždycky vycítil útok dřív, než začal. Každý. Zdá se, že má cit pro předvídání bombardování. Možná tomu tak je proto, že má tak mladé uši,“ zašklebil se Gaunt ironicky na Caffrana. „Nechceš se s ním hádat, že ne?“

Caffran se mu právě chystal odpovědět, když se země otřásla pod dopadem prvních granátů.

Tři

Gaunt vyskočil ze židle tak prudce, že převrhl stolek před sebou. Komisařův prudký pohyb způsobil mnohem spíš než jekot dopadajících pum, že Caffran také poplašeně vyskočil. Gaunt sáhl po své zbrani a v běhu si ji zavěsil do pouzdra u boku. Popadl sluchátko vysílačky pohozené pod poličkou s knihami.

„Gaunt všem jednotkám! Do zbraně! Do zbraně! Připravte se na maximální odpor!“

Caffran na další instrukce nečekal. Jakmile začaly salvy granátů zasypávat zákopy, už se hnal po žebříku nahoru, a právě probíhal protiplynovými závěsy ven. Z ochranného valu zákopu za jeho zády se zvedaly obrovské vějíře bahna odpařeného výbuchy granátů a úzkým zákopem se rozléhal křik divoce pobíhajících vojáků. Těsně nad jeho hlavou prolétl s ječením granát, který o kus dál za zákopem vytvořil kráter o velikosti malého výsadkového člunu. Vzápětí ho zasypala sprška tekutého bahna. Caffran si sundal laser ze závěsu a začal šplhat nahoru na střelecké pozice zákopu. Kolem panoval naprostý chaos a panika. Vojáci pobíhali všemi směry a vzduch byl plný jejich pokřikování.

Bylo to ono? Byl to ten poslední okamžik v dlouhém a vyčerpávajícím konfliktu, ve kterém se ocitli? Caffran se pokusil vyšplhat po stěně okopu dost vysoko, aby se mohl podívat přes jeho ochranný val, napříč zemí nikoho na pozice nepřátel, kterých se posledních šest měsíců odhodlaně drželi. Neviděl ale nic jiného než kouř a bláto.

Zaslechl praskot laserové palby a několik výkřiků, následovaných výbuchy dalších granátů. Jeden z nich si našel cíl v blízkém spojovacím zákopu. Křik se vzápětí změnil v řev děsu a bolesti. To, co ho zasypalo tentokrát, už nebylo jenom voda a bahno. Byly v tom i kusy těl.

Caffran zaklel a otřel si čočky zaměřovače svého laseru od špíny. Za sebou zaslechl něčí křik. Mocný hlas se odrážel od stěn zákopu a pod jeho náporem jako by se třásla i prkna na zemi. Ohlédl se a spatřil komisaře Gaunta, který právě vybíhal ze svého bunkru.

Gaunt byl nyní oblečen v plné polní uniformě s čepicí. Maskovací plášť jeho regimentu mu povlával kolem ramen a ve tváři měl výraz zuřivého vzteku. V jedné ruce držel bolterovou pistoli a v druhé rotomeč, který v sychravém vzduchu časného rána hvízdal a zpíval svou zlověstnou píseň.

„Ve jménu Tanith! Zaútočili na nás a my musíme bojovat! Držte pozice a nestřílejte, dokud se nedostanou přes ten bahnitý val!“

Caffran ve skrytu duše pocítil úlevu. Komisař byl s nimi, a proto to určitě dobře dopadne, bez ohledu na to, jaké mají šance. Vzápětí zemí otřásl silný výbuch, který do vzduchu zvedl gejzír bahna a vody, a jeho svět se rázem zatemnil, jako

kdyby se duše oddělila od těla.

Jejich část zákopu dostala přímý zásah. Desítky mužů zahynuly. Caffran se napůl omráčený ocitl pod hromadou prken a bláta. Čísi ruka ho uchopila za rameno a táhla ven. Zvedl hlavu, zmateně zamrkal a spatřil nad sebou Gauntovu tvář. Komisař se na něj díval vážným a zároveň vyzývavým pohledem.

„Dáváš si šlofíka po dobré snídani?“ zeptal se Gaunt zmateného vojáka.

„Ne, pane… já… já…“

V tu chvíli kolem nich začala praskat střelba laserů z obrněných střílen kulometného hnízda. Gaunt postavil Caffrana na nohy.

„Řekl bych, že nastal čas,“ prohlásil, „aby mě všichni mí stateční muži doprovázeli do útoku.“

Caffran vyplivl kus šedavého bláta a zasmál se. „Půjdu s vámi, pane,“ řekl. „Z Tanith kamkoli bude třeba.“

Odpovědí mu bylo jen zakvílení komisařova rotomeče, protože Gaunt už vyběhl po rozkládacím žebříku upevněném ke stěně zákopu nad střeleckým stupněm a rozkřikl se na své muže.

„Muži z Tanith! Copak chcete žít věčně?“

Jejich odpověď, hlasitá a divoká, zanikla v lomozu střelby. Ibram Gaunt však dobře věděl, jaká je.

Gauntovi duchové doprovázeni štěkotem svých zbraní se bez váhání přehoupli přes ochranný val zákopu a rozběhli se vstříc slávě či smrti, ať už je v kouři před nimi čekalo to nebo ono.

Čtyři

V místech, kde se postupující nepřátelské legie setkaly s regimenty Imperiální gardy, vytvořila laserová palba kroků stop široké a dvacet kilometrů dlouhé pásmo. Zdálky to vypadalo, jako kdyby houfy nějakého hmyzu vylézaly ze svých úkrytů a střetávaly se v chaotické změti nejrůznějších zuřivých forem, osvětlené neustávající křížovou palbou laserů.

Lord generál Hechtor Dravere se odvrátil od dalekohledu upevněného na stativu. Pěstěnou rukou si uhladil přední díl své dokonale ušité uniformy a povzdechl si.

„Kdo že to tam dole vlastně umírá?“ zeptal se svým nepříjemně tichým a suchým hlasem.

Plukovník Flense, polní velitel Jantinských patricijů, jednoho z nejstarších a nejváženějších regimentů Gardy, vstal z pohovky a postavil se do pozoru. Flense byl vysoký a statný muž, jehož levá tvář byla před dávnou dobou znetvořena.

„Tihle… ti mravenci tam dole…“ ukázal Dravere ledabyle přes rameno. „Zajímá mě, co byli zač.“

Flense přešel přes verandu k taktickému stolu, jehož plochou skleněnou desku zespodu osvětlovaly zářící indikační runy. Přejel prstem po skle, po lince čtyři sta kilometrů dlouhé válečné fronty, která představovala ohnisko konfliktu na Fortisu Binary, tvořené rozsáhlým a rozeklaným vzorem soustav zákopů na obou stranách poničené pustiny plné rozbahněných kráterů a zničených továren.

„Západní zákopy,“ začal. „Tam je Tanithský první regiment. Znáte je, pane, je to ta Gauntova sebranka. Někteří z mužů jim, myslím, říkají ‚duchové‘.“

Dravere přešel ke zdobenému vozíku s občerstvením a nalil si z pozlaceného samovaru malý šálek hustého černého kafeinu. Napil se a chvíli těžkou tekutinu převaloval v ústech.

Flense se bezděky otřásl. Plukovník Draker Flense měl už možnost vidět spoustu věcí, které by se nesmazatelně vypálily do duše většiny obyčejných vojáků. Byl svědkem masakrů celých legií, viděl muže v Chaosem vyvolaném šílenství pojídat své vlastní druhy, viděl celé planety, jak se hroutí, odsouzené k zániku a hnilobě. Ale na generálu Draverovi bylo něco, co zasahovalo mnohem hlouběji a odpudivěji než všechny ty hrůzy, co kdy zažil. Sloužit mu byla opravdová radost.

Dravere konečně polkl a odložil šálek stranou. „Takže Gauntovi duchové měli dnes ráno budíček opravdu brzy,“ řekl.

Hechtor Dravere byl zavalitý šedesátník, který si i přes řídnoucí vlasový porost zakládal na zachování těch několika málo zbývajících pramenů přilepených na lebce, jako kdyby tím chtěl svůj problém ještě více zdůraznit. Byl otylý a jeho tvář měla červený nádech. Na jeho každé ráno čistou uniformu padl příděl škrobu a bělidla, který by stačil snad pro celý regiment. Na hrudi měl několik vyznamenání, která byla připnuta k mosazné sponě. Nikdy si je nezapomněl vzít. Flense si nebyl úplně jistý, co které ty medaile představovaly. Nikdy se na to nezeptal. Věděl, že Dravere toho prožil přinejmenším tolik, co on sám, a že si každý kousek své slávy nepochybně plně zasloužil. Někdy měl ale Flense dojem, že generál své medaile nosí jenom proto, že je na rozdíl od něho má. Byla to výhoda, kterou mu skýtalo postavení lorda generála.

Vévodský palác, na jehož verandě právě stáli, byl i po šesti měsících nepřetržitého bombardování stále poměrně nedotčený. Shlížel na širokou příkopovou propadlinu Diemos, která kdysi bývala hydroelektrickým průmyslovým srdcem Fortisu Binary, avšak nyní se proměnila v osu, kolem níž se otáčela celá válka. Všemi směry, kam až oko dohlédlo, bylo možno spatřit strohou architekturu výrobní zóny: věže a hangáry, sklepení a bunkry, zásobní nádrže a komíny. Na severu se zvedal k nebi obrovský zikkurat s oslnivou zlatou ikonou Adepta mechanika na boku. Co do úchvatnosti se rovnal, ba možná dokonce překonával Chrám ecclesiarchie zasvěcený Bohu-Císaři. Technokněží z Marsu by na to však jistě namítli, že celý svět je chrámem Boha-Stroje. Zikkurat kdysi býval správním centrem průmyslu na planetě Fortis, odkud technokněží řídili devatenáct milionů lidí pracujících ve výrobě pancéřování a těžkých pěchotních zbraní pro imperiální válečnou mašinérii. Nyní z něj nezbylo nic než vyhořelá hrubá stavba. Zikkurat byl prvním cílem, na který povstalci zaútočili.

Nepřítel se ukrýval ve vzdálených kopcích, v opevněných továrnách, dělnických ubytovnách a skladech materiálu – milionová armáda, jejíž většinu tvořila legie vyznavačů démonických sekt. Planeta Fortis Binary byla základním kovářským světem Impéria, velice silná a činná v průmyslové výrobě. Nikdo nevěděl, jak se ho Zhoubným silám

podařilo zkazit ani jak velká část jeho impozantní pracovní síly byla nakažena vírou v Padlé bohy. Ale stalo se. Před osmi měsíci byly takřka přes noc obrovské výrobní archy a pece Adepta mechanika ovládnuty dělníky nakaženým Chaosem, kteří dříve tak oddaně sloužili kultu stroje. Jen děsivě malé hrstce technokněží se podařilo náhlému masakru uniknout a planetu opustit.

Soustředěné legie Imperiální gardy sem dorazily za účelem zbavit planetu vzbouřenců. Celá akce však byla do značné míry omezena místem, kde k ní mělo dojít. Hlavní továrny a technozávody nacházející se na Fortis Binary byly příliš cenné, než aby je bylo možné jen tak srovnat se zemí orbitálním bombardováním. Bez ohledu na náklady bylo nutné tuto planetu dobýt zpátky krok za krokem pomocí pozemních sil: vojáků Imperiální gardy, kteří ji měli s nasazením vlastních životů vyrvat z područí Chaosu a vymýtit ho do posledních zbytků, aby bylo možné cenný průmysl tohoto kovářského světa připravit k opětovnému osídlení.

„Každých několik dnů to na nás zkouší znovu. Vždy udeří na jinou část zákopů a snaží se najít slabý článek." Lord generál se znovu podíval dalekohledem na jatka probíhající ve vzdálenosti patnácti kilometrů.

„Jak jsem slyšel, Tanithští první jsou udatní bojovníci, generále." Flense přistoupil k Draverovi a postavil se vedle něho s rukama sepnutýma za zády. Jizva na tváři ho mírně svědila, jako ostatně pokaždé, když byl nervózní. „Osvědčili se v bezpočtu válečných tažení a Gaunt je prý velice důmyslný vůdce."

„Znáte ho?" zvedl generál tázavě zrak od dalekohledu.

Flense se odmlčel. „Leccos jsem o něm slyšel, pane. Hlavně o jeho reputaci," řekl a většinu pravdy si nechal pro sebe. „Setkal jsem se s ním ale jen jednou a krátce. S jeho představami o velení se neztotožňuji."

„Nemáte ho rád, je to tak, Flensi?" zeptal se Dravere.

Dokázal ve Flensovi číst jako v otevřené knize, a když došlo na málo známého, ale hrdinného komisaře Gaunta, cítil hluboko v plukovníkově srdci zakořeněný odpor. Věděl, odkud pochází. Četl hlášení. Také věděl, že Flense by to nikdy nepřiznal.

„Upřímně? Ne, pane. Je to komisař. Politický důstojník. Ale shodou okolností dosáhl postavení velitele regimentu. Vojevůdce Slaydo mu udělil velení nad tanithským regimentem na smrtelné posteli. Chápu úlohu komisaře v téhle armádě, ale opovrhuji jeho postavením důstojníka. Je solidární ve chvílích, kdy by měl svým mužům dodávat odvahy, impulzivní na místech, kdy by se měl chovat dogmaticky. Ale… přesto přese všechno je to pravděpodobně velitel, kterému můžeme důvěřovat."

Dravere se usmál. Flensův výlev vycházel přímo ze srdce a byl dozajista upřímný, ale přesto zakrýval skutečnou pravdu. „Nevěřím žádnému jinému veliteli než sobě, Flensi," řekl generál příkře. „Pokud sám nemohu dosáhnout vítězství, nesvěřím svůj úkol nikomu jinému. Vaši Patricijové zůstávají v záloze, nemám pravdu?"

„Usadili se v dělnických ubytovnách na západě a jsou připraveni podpořit úder na obou křídlech."

„Vydejte se za nimi a buďte v pohotovosti," řekl lord generál. Znovu přešel k taktickému stolu a perem na jeho skleněném povrchu označil několik dlouhých, svítících vln. „Nechali jsme se zadržet na jednom místě už příliš dlouho. Začínám být netrpělivý. Tahle válka měla skončit už před několika měsíci. Kolik brigád jsme vyčlenili k prolomení blokády?"

Flense si nebyl jistý. Dravere byl v přístupu k lidským zdrojům vyhlášený svou extravagancí. Vychloubal se, že by dokázal zahltit i Oko hrůzy, kdyby měl k dispozici dostatek vojáků, kteří by byli ochotni do něj vstoupit. Během několika posledních týdnů Draverova frustrace nad nulovým postupem pochopitelně narůstala. Flense měl podezření, že se Dravere chce zalíbit vojevůdci Macarothovi, novému hlavnímu veliteli Tažení na Sabbatiny světy. Dravere a Macaroth byli soupeři v boji o následnictví Slayda, a protože Dravere s Macarothem prohrál, měl zřejmě hodně co dokazovat. Například svou loajalitu k novému vojevůdci.

Flense se rovněž doslechl nějaké zvěsti o tom, že inkvizitor Heldane, jeden z nejbližších Draverových druhů, před týdnem dorazil na Fortis, aby si s vrchním generálem promluvil mezi čtyřma očima. Teď se zdálo, že Dravere celou svou vůlí touží pokračovat odsud dál, aby se dostal někam jinam, aby dosáhl něčeho ještě velkolepějšího, než je dobytí jedné planety, byť se jednalo o planetu tak zásadního významu jako Fortis Binary.

Dravere pokračoval. „Rozhřešení dnes ráno zaútočili s větším důrazem a silou než kdy dřív. Bez ohledu na výsledek, kterého se jim podaří dosáhnout, jim bude opětovné zaujetí formace trvat takových osm nebo devět hodin. Použijte své regimenty z východu a odřízněte je. Duchy použijte jako ochranný pás a proniknete přímo doprostřed jejich hlavních obranných řad. Pokud nám náš milovaný Císař bude přát, podaří se nám jejich odpor konečně zlomit a dosáhnout vítězství." Lord generál poklepal špičkou pera na skleněnou desku stolu, jako kdyby chtěl zdůraznit nezpochybnitelnou kvalitu svých instrukcí.

Flense dychtil jeho rozkazy splnit. Po ničem netoužil víc, než aby jeho regimenty sehrály v dosažení vítězství na Fortis Binary hlavní roli. Z představy, že by veškerou slávu mohl pro sebe urvat Gaunt, se mu dělalo zle. Nutilo ho ho přemýšlet o…

Rychle tu myšlenku zapudil a vyžíval se v představě, že Gaunt a ta jeho sebranka bude využita, utracena a obětována jako terče pro nepřátelské zbraně, aby tak vykoupila jeho vlastní vítězství. Přesto se ale Flense před odchodem ještě na okamžik zarazil. Neškodilo by trochu se pojistit, pomyslel si. Vrátil se zpátky k taktickému stolu a rukou v kožené rukavici ukázal na křivku formací na mapě. „Budeme muset pokrýt velkou plochu, pane," řekl, „a pokud by Gauntovi muži… no, prostě kdyby se dali zbaběle na útěk, pak by mí Patricijové museli čelit jak silám Rozhřešených, tak ustupujícím elementům."

Dravere se nad jeho slovy na okamžik zamyslel. Zbaběle: jak zvláštní slovo to Flense použil v souvislosti s Gauntem. Pak ale zatleskal svýma buclatýma rukama radostně jako nějaké malé dítě na oslavě svých narozenin. „Spojař! Spojovací důstojník, okamžitě sem!"

Vnitřní dveře společenské místnosti se otevřely a dovnitř vběhl unavený voják, srazil podpatky svých obnošených,

ale čistých bot, a předpisově zasalutoval. Dravere rychle sepsal rozkazy, ještě jednou si je prohlédl a pak je předal vojákovi.

„Duchy podpoří Vitrianští dragouni. Věříme, že se jim podaří Rozhřešené zahnat zpět do údolních niv. Měli bychom tak zajistit, že se boj bude odehrávat na západním křídle tak dlouho, dokud se vašim Patricijům nepodaří nepřítele přemoci. Rozešlete mé rozkazy příslušným jednotkám a také veliteli Tanithského regimentu, Gauntovi. Sdělte mu, že musí útočit. Jeho úkolem už není jenom odrážet nápor nepřátelských jednotek. Musí přejít do ofenzívy a využít téhle příležitosti k obsazení předních zákopů Rozhřešených. Postarejte se, aby bylo naprosto jasné, že se jedná o můj přímý rozkaz. Řekněte mu, že zaváhání se nepřipouští. Ústup není možný. Buď uspějí, nebo zemřou."

Flense si dovolil potajmu se triumfálně usmát. Jeho vlastní záda tak budou dobře kryta a Gaunt bude nucen podniknout útok, který bude ještě před příchodem noci znamenat jeho konec. Voják znovu zasalutoval a obrátil se k odchodu.

Dravere poklepal masivním pečetním prstenem na samovar. „Postarejte se, aby mi sem poslali čerstvý kafein. Tahle várka už je zvětralá." Voják přikývl a odešel. Podle zvuku bylo zřejmé, že ta velká pozlacená nádoba je ještě skoro plná. Zásoba kafeinu, kterou se generál očividně chystal nechat vylít, by celému regimentu vystačila na několik dnů. Spojovacímu důstojníkovi se podařilo ovládnout, dokud neprošel dvojitými dveřmi ven z místnosti; pak potichu proklel muže, který dirigoval tahle krvavá jatka.

Flense rovněž zasalutoval a vykročil ke dveřím. Ze servírovacího stolku sebral svou placatou vojenskou čepici a pečlivě si ji zezadu nasadil na hlavu.

„Chvála Císaři, lorde generále," řekl.

„Cože? Och, ano. Jistě," řekl Dravere nepřítomně, zatímco usedal zpátky na lehátko a zapaloval si doutník.

Pět

Major Rawne se vrhl po hlavě do jámy a málem se utopil v mléčné vodě, která se v ní nashromáždila. Vynořil se a plivaje kolem sebe se vyškrábal k okraji kráteru, aby mohl zamířit. Vzduch byl plný hustého kouře a záblesků palby. Než stačil vystřelit, dopadlo za ním do nouzového úkrytu několik dalších mužů: vojíni Caffran, Varl a Lonegin. Vojín Klay to už nestihl. Zuřivá křížová palba mu roztrhala hlavu na kusy dřív, než se mu podařilo dostat do bezpečí. Jeho tělo, které teď leželo ve vodě za jejich zády, nestálo nikomu za druhý pohled. S podobnými věcmi se setkávali běžně.

Rawne pomocí teleskopu zkontroloval situaci za okrajem jámy. Někde před nimi byly těžké zbraně Rozhřešení, které podporovaly pěchotu. Hustá a explozivní palba vytvářela v linii postupujících Duchů široký klín. Neff si pohrával se zbraní a přitáhl tím Rawneho pohled.

„Co se děje, vojíne?" zeptal se.

„Dostalo se mi dovnitř bláto, pane. Nemůžu ho dostat ven."

Feygor vytrhl mladšímu druhovi laser z ruky, vyndal zásobník a zatáhl za naolejovaný kryt zápalné komory. Otevřel ji a odhalil zaměřovací prstence. Pak do otevřené komory plivl a s kovovým cvaknutím ji znovu zavřel. Důrazně se zbraní zatřásl a nasadil energetický zásobník zpět na místo. Neff pozoroval, jak se Feygor otáčí, zvedá laser nad hlavu a střílí do kouře vznášejícího se za kráterem.

Feygor hodil zbraň zpátky Neffovi. „Vidíš? Teď už funguje."

Voják stiskl vrácenou zbraň a vysoukal se k okraji jámy.

„Chcípneme dřív, než uběhneme další metr," ozval se Lonegin ze dna kráteru.

„U Fetha!" zaklel Varl. „Tak je prostě donutíme zalézt." Z řemení si sundal svazek granátů a začal je házet svým druhům. Připomínal v tu chvíli uličníka, který se s ostatními dělí o kradené ovoce. Rawne potěžkal granát v ruce a usmál se na ostatní.

„Varl má pravdu," řekl Rawne. „Oslepíme je."

Vzápětí už granáty letěly vzduchem. Byly to tříštivé granáty, které měly za úkol ohlušit, oslepit a popálit ty, kdo budou stát v dosahu jehlic šrapnelů.

Ozvalo se zadunění několikanásobného výbuchu.

„Teď se museli přinejmenším schovat do krytu," řekl Caffran. Až potom si všiml, že ostatní se už vyhrabali z kráteru ven a přešli do útoku. Rychle je následoval.

Duchové se s křikem rozeběhli napříč krátkým úsekem plným šedého a mazlavého bahna, aby vzápětí nečekaně sklouzli do zákopu, který pro mračna hustého kouře nemohli vidět. Všude kolem byly černé krátery po dopadu granátů a zkroucená těla mrtvých nepřátel. Rawne okamžitě vyskočil na nohy a rozhlédl se kolem. Poprvé po šesti měsících strávených na planetě Fortis Binary spatřil nepřítele na vlastní oči. Mrtví patřili k Rozhřešeným, pozemním silám, se kterými sem byl poslán bojovat. Vypadali až překvapivě lidsky na to, že byli viditelně znetvoření a zdeformovaní. Na sobě měli bitevní zbroj, kterou si nápaditě vyrobili z upravených pracovních úborů používaných při práci v místních kovárnách. Ochranné masky a průmyslové rukavice byly ve skutečnosti vetkány do jejich vyzáblých a sinalých těl. Rawne se snažil nad mrtvolami moc nezdržovat. Příliš mu to připomínalo legie těch, které ještě bude nutné pozabíjet. V kouři našel další dva Rozhřešené, zmrzačené výbuchy granátů. Rychle ukončil jejich trápení.

Jak zjistil, Caffran stál hned za ním. Mladý voják byl tím, co viděl, šokován.

„Oni mají lasery," řekl Caffran zděšeně, „a zbroj."

Neff, který stál vedle něho, otočil špičkou boty jedno z těl na záda. „A podívej se… mají i granáty a munici." Oba se současně podívali na majora.

Rawne pokrčil rameny. „Jsou to prostě drsní parchanti. Čekali jste něco jiného? Dokázali vzdorovat vojenským silám Impéria celých šest měsíců." Lonegin, Varl a Feygor k nim rychle přispěchali. Rawne jim ukázal, aby pokračovali nepřátelským zákopem dál. Prostor před nimi se začal rozšiřovat a oni spatřili kamenné, kovovými trámy zpevněné

budovy průmyslového sila.

Rawne dal rychle ostatním pokyn, aby se ukryli. Téměř ve stejný okamžik jim zákopem vstříc přilétly laserové paprsky. Varl byl jedním z nich zasažen a jeho rameno zmizelo v obláčku krvavě rudé mlhy. Dopadl ztěžka na záda a začal se zmítat a zdravou rukou mlátit do země. Jeho bolest byla tak obrovská, že nemohl dokonce ani křičet.

„Zatraceně!“ zaklel Rawne. „Postarej se o něj, Neffe!“

Neff v jednotce zastával funkci zdravotníka. Zatímco se Feygor a Caffran pokoušeli odtáhnout zmítajícího se Varla do krytu, otevřel si stehenní kapsu s polní lékárničkou. Zákop křižovaly laserové paprsky, které jim v tom bránily. Neff rychle obvázal Varlovo hrozivě vyhlížející zranění. „Musíme ho dostat zpátky, pane!“ zakřičel šedavým příkopem na Rawneho.

Rawne se kryl přitisknutý ke stěně zákopu a jeho blátem zamazané vlasy se leskly odrazy laserových paprsků, které létaly těsně kolem něho. „Teď ne,“ řekl.

Šest

Ibram Gaunt seskočil do zákopu. Prvnímu Rozhřešenému, se kterým se setkal, zlomily jeho těžké vojenské boty při dopadu vaz. Rotomeč mu v ruce pronikavě ječel a sotva doběhl k prknům nepřátelského postavení, rozsekal další dva několika rychlými pohyby napravo a nalevo v krvavých gejzírech na kusy. Další na něj zaútočil s obrovskou zakřivenou dýkou v ruce. Gaunt zvedl pistoli a útočníkova hlava se i s ochrannou maskou proměnila v krvavý opar.

Byl to ten nejtvrdší boj, v jakém se Gaunt se svými muži na Fortisu ocitl. Prodírali se úzkými zákopy plnými zuřivých nepřátel a snažili se zastavit nezadržitelný postup Rozhřešených. Komisaři za zády vystřelil Brin Milo ze své zbraně, kompaktní automatické pistole, kterou mu Gaunt před několika měsíci daroval. Zabil jednoho – kulkou přímo mezi oči – a pak dalšího. První ranou ho jenom postřelil. Rozhřešený ale zavrávoral dozadu a druhá kulka ho zasáhla přímo do zvednuté brady. Milo se třásl. Poprvé zažíval hrůzu války, o které tak často snil a které si vždycky tolik přál vyhnout. Muži plní vášní a nenávisti stojící proti sobě ve vykopané díře tři metry široké a šest hluboké. Rozhřešení byli obrovští a s plynovými maskami s dlouhými choboty, které byly vrostlé přímo do jejich tváří, vypadali téměř jako sloni. Jejich zbroj měla tmavozelenou barvu a byla pogumovaná. Jednoduše vzali ochranné pracovní oděvy a udělali si z nich své válečné uniformy. Celé je přitom počmárali odpornými symboly.

Jedno z padajících těl strhlo Mila s sebou, takže narazil do stěny zákopu. Rozhlédl se po mrtvolách, které se kolem nich hromadily. Poprvé detailně viděl, jak jeho nepřátelé vypadají… pokroucené a znetvořené lidské postavy stoupenců Chaosu, ozdobené zvrácenými runami a pečetěmi namalovanými na matně zelené gumové vrstvě jejich zbroje nebo vyřezanými přímo do živého masa.

Jednomu z Rozhřešených se podařilo protáhnout kolem Gauntova kvílejícího meče a vrhl se po Milovi. Chlapec se přikrčil a útočník narazil do stěny zákopu. Milo nahmatal v bahně laser, který vypadl z rukou některé z komisařových dřívějších obětí. Rozhřešený se po něm znovu vrhl. Milo rychle zvedl zbraň a naslepo vystřelil. V útočníkově těle se objevil ohořelý otvor a mrtvý kultista dopadl rovnou na střelce. Chlapec se pod tou vahou začal potápět do mazlavého bahna na dně zákopu. Do úst se mu dostala zkažená voda smíšená s bahnem a krví. O sekundu později ho vytáhla silná paže vojína Bragga, největšího z tanithských mužů, který byl jakousi zvláštní shodou okolností nablízku, kdykoli ho bylo třeba.

„Skrč se,“ řekl Bragg a posadil si na rameno raketomet. Milo si klekl a rukama si pevně zakryl obě uši. Se slovy modlitby za přesný zásah na rtech namířil Bragg obrovskou zbraní dál do zákopu a vystřelil. Do vzduchu se zvedla sprška bahna a nejrůznějších předmětů roztrhaných na kusy. Často se stávalo, že Bragg cíl, na který mířil, minul. V těchto podmínkách si s tím ale nemusel lámat hlavu.

Vpravo od nich si klestil cestu těsným shlukem nepřátel Gaunt. Smál se, od hlavy až k patě zacákaný deštěm krve, který ve vzduchu vytvářel jeho kvílící rotomeč. Tu a tam vystřelil z pistole a hlava dalšího z Rozhřešených explodovala. Překypoval vztekem a nenávistí. Zpráva od lorda generála Dravera byla nemilosrdná. Gaunt sice chtěl nepřátelské zákopy obsadit, pokud by to bylo možné, ale přímý rozkaz k jejich obsazení, který mu nedával žádnou jinou možnost než smrt, byl podle jeho názoru výplodem pomatené a sadistické mysli. Nikdy neměl Dravera rád. Byl mu nesympatický už od okamžiku, kdy se spolu před dvaceti lety, kdy Dravere byl ještě ambiciózním plukovníkem ozbrojené jednotky, poprvé setkali. Došlo k tomu na Darendaře, s Oktarem a Hyrkany…

Gaunt přesné znění rozkazu svým mužům neprozradil. Na rozdíl od Dravera věděl něco o významu morálky a podnětných příkladů. Takže teď obsazovali ty zatracené zákopy. Skoro by se dalo říci: spíš navzdory Draverovým rozkazům než kvůli nim. Jeho smích byl smíchem vzteku a odporu. A také hrdosti na své muže, kteří dokázali nemožné.

Milo se postavil na nohy. Laser pevně svíral v rukou.

Dokázali jsme to, říkal si Gaunt, prorazili jsme!

O deset metrů dál zaútočila Blaneova četa a celý boj tak definitivně rozhodla. Seržant Blane pálil zběsile laserem nalevo i napravo a jeho muži se hrnuli s nasazenými bajonety za ním jako lavina. Celý zákop se rozzářil laserovými paprsky a záblesky tanithských Čepelí.

Milo stále ještě pevně svíral nalezený laser, když si ho všiml Gaunt, vytrhl mu zbraň z ruky a odhodil ji na zem. „Myslíš si, že jsi voják, chlapče?“

„Ano, pane!“

„Opravdu?“

„Vy víte, že jsem.“

Gaunt se podíval na šestnáctiletého chlapce a smutně se usmál.

„Možná jím opravdu jsi. ale teď nám něco zahraj. Zahraj nějakou píseň, která nás dovede k vítězství!“

Milo vytáhl ze svého ruksaku tanithské dudy a zadul do píšťal. Nástroj zakvílel jako umírající člověk. Pak se z něj

konečně začala linout známá melodie. Jmenovala se Waltrabova Wilda, stará odrhovačka, která vždycky vyvolávala v tanithských dobrou náladu, žízeň a bujaré veselí.

Seržant Blane ji zaslechl a zašklebil se. Jeho pobočník, spojovací důstojník Symber, si začal při střelbě z laseru pozpěvovat. Vojín Bragg to kvitoval zachechtáním a vzápětí nabil obrovský raketomet, který s sebou nesl. O chvíli později zmizela v záplavě plamenů další část zákopu.

Ke Caffranovým uším dolehly tóny nějaké melodie. Napříč bitevním polem se neslo vzdálené naříkavé kvílení. Na chvíli ho to na jeho postupu pod velením majora Rawneho přes těla Rozhřešených, bok po boku s Neffem, Loneginem, Larkinem a ostatními, rozveselilo. Chudák Varl, kterého nesli na nosítkách zpět k vlastním liniím, znovu začal křičet bolestí; účinek narkotik pomalu začínal slábnout.

V tu chvíli se rozpoutalo peklo dělostřelecké palby. Caffran se z ničeho nic ocitl vysoko nad zemí, kam ho vyhodila tlaková vlna vyvolaná výbuchem bomby, po které v zemi zůstal dvanáct metrů široký kráter. Spolu s ním k obloze vylétla obrovská hromada bahna.

Přistál tvrdě na zem, zlomený a otřesený. Na chvíli zůstal ležet v bahně, cítil se podivně klidný. Pokud věděl, tak Neff, major Rawne, Feygor, Larkin, Lonegin i všichni ostatní byli mrtví. Změnili se v obláčky páry. Jak dělostřelba pokračovala, zabořil Caffran hlavu do slizkého bahna a začal se potichu modlit za vysvobození z téhle strašné noční můry.

Daleko odsud vrchní válečný generál Dravere slyšel začátek rozsáhlého útoku dělostřelectva Rozhřešených. V tu chvíli si uvědomil, že dnes se mu vítězství přece jenom dosáhnout nepodaří. Nahněvaně si povzdechl a nalil si další šálek kafeinu z čerstvě doplněného samovaru.

Sedm

Plukovník Corbec měl s sebou tři čety a vedl je vpřed rozeklanou sítí nepřátelských zákopů. Dělostřelecké granáty jim hučely nad hlavami už celé dvě hodiny, zasypávaly přední linii pozic Rozhřešených a vyhlazovaly všechny, kterým se nepodařilo včas dostat do relativního bezpečí. Tunely a kanály, kterými postupovali vpřed, byly prázdné a opuštěné. Bylo zřejmé, že Rozhřešení se před zahájením dělostřelby včas stáhli. Zákopy byly kvalitně projektované a vybudované, ale na každé odbočce se nacházela rouhačská svatyně zasvěcená Temným silám, k nimž se jejich nepřátelé modlili. Corbec přikázal vojínovi Skulanemu, aby plamenometem zapálil všechny svatyně, na které narazí, a neumožnil tak mužům plně ocenit chmurnou povahu obětin v nich vystavených.

Podle Curralova odhadu zakládajícím se na konzultaci s těsně srolovanými mapami z optických vláken, postupovali do podpůrných zákopů za hlavní linií Rozhřešených. Corbec se cítil odříznutý – nejen zběsilou kanonádou, která každou druhou sekundu otřásla všemi kostmi v jeho těle a jež ho naplňovala strachem, aby snad některý z granátů přece jenom nedopadl na zem dříve než ostatní – ale především od zbytku regimentu. Elektromagnetické výboje, které neustávající kanonádu doprovázely, rušily jejich komunikaci, ať už vedenou prostřednictvím miniaturních náhlavních interkomů, které používali všichni důstojníci, nebo vysílaček pro dálkový přenos. Nemohly se k nim dostat žádné rozkazy, žádné povely k přeskupení, ke spojení se s jinými jednotkami, k útoku ani ústupu.

Za takových podmínek hovořila filozofie Imperiální gardy zcela jednoznačně: jsi-li na pochybách, postupuj vpřed.

Corbec dopředu vyslal průzkumníky. Všichni do jednoho to byli muži, u kterých si byl jistý, že jsou rychlí a schopní: Baru, Colmar a seržant Mkoll. Zahalili se do svých tanithských maskovacích plášťů a ztratili se v prašné temnotě. Nad liniemi zákopů se převalovala oblaka kouře a prachu a viditelnost se každým okamžikem snižovala. Seržant Blane mlčky ukázal nahoru na vzdouvající se hradbu kouře, která se pomalu snášela k zemi. Corbec pochopil, co tím chce říct. Věděl také, že nechce své domněnky vyslovit nahlas, aby nevyděsil ostatní členy jednotky. Rozhřešení se nikdy neštítili použít jedovaté chemické bojové látky, nekondenzující plyny přenášené vzduchem, které dokázaly člověku uvařit krev v žilách a rozleptat plíce. Corbec vytáhl píšťalku a třikrát krátce zapískal. Muži za jeho zády si pověsili zbraně na ramena a z pouzder na nosných popruzích vytáhli ochranné masky. Plukovník Corbec si tu svou nasadil na obličej a pevně si ji utáhl. Nesnášel tu sníženou viditelnost, pocit klaustrofobie, nemožnosti popadnout dech, které s sebou použití masky přinášelo. Oblaky jedovatých plynů však nebyly tím jediným, co jim v tu chvíli hrozilo. Moře bahna, které dělostřelecká palba zvedala ze země a rozprašovala do větru ve formě tříště, bylo plné všemožných jiných jedů: vzduchem unášených spor, které se rodily z rozkládajících se těl v zóně smrti; tyfus, gangréna, dobytčí antrax šířící se mezi soumary a koni jezdectva a odporné mykotoxiny, které dokázaly veškerou organickou tkáň v mžiku proměnit v černou a beztvarou hroudu.

Jako první důstojník Tanithských prvních a jediných měl Corbec přístup k depeším přicházejícím přímo z generálního štábu. Věděl proto, že téměř k osmdesáti procentům úmrtí v řadách Imperiální gardy od začátku invaze došlo na následky bojových plynů, nemocí a sekundárních infekcí. Člověk, který se vrhl holýma rukama na vojáka Rozhřešených ozbrojeného nabitým laserem, měl větší šanci přežít, než kdyby se pokoušel projít zemí nikoho.

Corbec hlasem utlumeným a zkresleným ochrannou maskou pobízel svou jednotku ke spěchu. Když dorazili na místo, kde se podpůrný zákop rozdvojoval, zavolal si k sobě seržanta Grella, důstojníka páté čety, a přikázal mu, aby se spolu se třemi palebnými družstvy vydal doleva a vyčistil zákop ode všeho, na co v něm narazí. Zatímco se vybraní muži vydali za svým úkolem, zmocnil se Corbeka narůstající pocit frustrace. Z vyslaných průzkumníků se nikdo nevrátil. Postupoval tak pořád stejně naslepo jako předtím, než je na průzkum poslal.

Plukovník vedl svých přibližně sto zbývajících mužů rychlým pochodovým tempem širokým spojovacím zákopem dál. Dva z jeho nejbystřejších mužů postupovali jako předvoj a pomocí tyčí citlivých na magnetické pole připojených k těžkým batohům hledali nastražené výbušniny. Zdálo se, že Rozhřešení ustoupili příliš rychle, než aby měli čas

zanechat po sobě nějaká nemilá překvapení, ale každých několik málo metrů se zástup zastavil, když jeden z hledačů narazil na něco podezřelého: cínový hrnek, kus zbroje, polní láhev. Někdy to byla podivná modla vyrobená z kusu roztavené rudy z pecí kováren, kterou nakažení dělníci opracovali do jakési bestiální formy. Corbec osobně přiložil ke každému takovému předmětu pistoli a rozstřelil ho na kusy. Když se tak stalo potřetí, zasáhl zřejmě plukovník dotyčný předmět do nějakého kazu a modla explodovala ve sprše ostrých střepin. Vojín Drayl, který se krčil jen několik stop za Corbekem, byl jednou z nich zasažen do klíční kosti. Škubl sebou a ztěžka dopadl na zadek na zem. Seržant Curral přivolal zdravotníka, který s sebou nesl polní lékárničku.

Corbec v duchu proklínal vlastní hloupost. Byl tak posedlý ničením všech stop po kultu Rozhřešených, že zranil jednoho z vlastních mužů.

„Nic to není, pane," konstatoval Drayl maskou zkresleným hlasem, když mu plukovník pomohl zpátky na nohy. „Na Voltisově stavidle jsem dostal bajonetem do stehna."

„A doma na Tanith dostal při rvačce v baru flaškou s uraženým hrdlem do obličeje!" zasmál se vojín Coll za jejich zády. „Už na tom byl hůř."

Muži kolem něho se rozesmáli odporným syčivým smíchem zkresleným respirátory masek. Corbec přikývl, aby jim ukázal, že sdílí jejich pobavení. Drayl byl pohledný a oblíbený voják, jehož písně a humor udržovaly četu v dobré náladě. Corbekovi bylo známo, že Draylovy čtverácké kousky se staly mezi vojáky legendou.

„Byla to moje chyba, Drayle," řekl Corbec. „Dlužím ti pivo."

„To nejmíň, plukovníku," řekl Drayl a hbitě odjistil svůj laser, aby ukázal, že je připravený pokračovat.

Osm

Postupovali dál. Ocitli se v části zákopu, kam dopadl jeden z dělostřeleckých granátů a proměnil úzkou prohlubeninu v kráter o průměru třiceti metrů. Na jeho dně se už začínala hromadit poloslaná podzemní voda. Corbec, před kterým šli pouze dva minohledači, se do ní vnořil jako první. Potřeboval se se svými muži dostat do krytu na protější straně kráteru, kde zákop pokračoval dál. Voda mu dosahovala do půli stehen a obsahovala kyseliny. Skrze kalhoty ho pálila do stehen a z látky uniformy se pomalu začínalo kouřit. Plukovník se otočil, přikázal mužům za sebou, aby se vrátili zpátky na okraj kráteru, a sám se co nejrychleji vydal za minohledači na protější stranu. Všichni tři se s úděsem dívali na nohy, vyděšeni rychlostí, jakou voda rozežírala látku jejich uniforem. Corbec cítil, jak mu kyselina rozleptává kůži na stehnech a holeních.

Otočil se k seržantu Curralovi v čele zástupu na druhé straně kráteru. „Vyveďte muže nahoru a obejděte to!" zakřičel na něho. „A ať sem v první skupině přijde zdravotník."

Vojáci hnaní strachem, že budou při postupu po okraji kráteru proti obloze dobře vidět, překonali nečekanou překážku velice rychle. Na druhé straně Corbec Curralovi přikázal, aby muže rozdělil do dvou řad podél obou stěn zákopu. Zdravotník, který dorazil mezi prvními, postříkal plukovníkovi a minohledačům nohy antiseptikem, které do sebe okamžitě nasála i látka uniforem. Bolest ustoupila a kalhoty přestaly doutnat. Corbec se právě chystal sebrat svou zbraň ze země, když na něho zavolal seržant Grell. Plukovník se vydal mezi řadami čekajících vojáků dopředu, aby se podíval, co Grell objevil.

Byl to Colmar, jeden z průzkumníků, které poslal napřed. Byl mrtvý, bezvládně visel ze stěny zákopu naražený na obrovském a zrezivělém kovovém bodci, který procházel jeho hrudí. Takové bodce používali zdejší kovárenští dělníci k uchycení a manipulaci se žlaby s roztavenou rudou v pecích Adepta mechanika. Colmarovi chyběly ruce i nohy.

Corbec na znetvořenou mrtvolu dobrou minutu mlčky zíral, než se přinutil odvrátit zrak. Přestože zatím nenarazili na žádný vážnější odpor, bylo zřejmé, že v zákopech nejsou sami. Bez ohledu na to, kolik Rozhřešených tady bylo a zda se jednalo o opozdilce nebo záškodnické skupiny s úmyslem zkřížit protivníkovi plány, jejich zákeřná přítomnost je provázela kanály podpůrných zákopů jako stín.

Corbec vytáhl bodec ze stěny a Colmara z něj sundal. Z vlastní srolované přikrývky vytáhl nepromokavou podložku a zubožen mrtvolu do ní zabalil, aby ji ostatní neviděli. Nedokázal se přimět k tomu, aby vojákovo tělo spálil jako okultní svatyně.

„Pokračujeme," zavelel a Grell se vydal v čele jednotky za minohledači vpřed. Corbec se najednou na místě zarazil, jako kdyby ho píchl nějaký hmyz. V uchu zaslechl podivný praskot. Uvědomil si, že vychází ze sluchátka interkomu. Ucítil, jak se ho zmocňuje obrovská úleva, že rádiové spojení přece jenom funguje. I když, jak si po chvíli uvědomil, se jednalo o přenos krátkého dosahu od Mkolla, seržanta průzkumné jednotky.

„Slyšíte to, pane?" ozval se Mkollův hlas.

„K čertu! Co mám slyšet?" zeptal se Corbec. Neslyšel nic jiného než neustávající hřmění nepřátelských děl a otřesy vyvolávané dopadajícími granáty.

„Bubny," řekl průzkumník seržant Mkoll. „Slyším bubny."

Devět

Brin Milo uslyšel ty bubny ještě dřív než Gaunt. Gaunt si jeho muzikantských, téměř nadpřirozeně citlivých smyslů velice vážil, ale někdy ho skoro znepokojovaly. Někoho mu tím připomínal. Snad nějakou dívku, před mnoha lety. Tu, která ho ještě po tolika letech nepřestávala ve snech pronásledovat.

„Bubny!" sykl chlapec – a o chvíli později už jejich zvuk slyšel i Gaunt.

Postupovali mezi sily a obnaženými budovami továren, které vypadaly jako nesourodá změť začouzeného, roztaveného kamene, zbytků kovových kostrukcí a polámaného keramitu. Sochy, které měly budovy chránit před kontaminací, měly uražené hlavy nebo byly zcela strženy. Gaunt si počínal výjimečně opatrně. Bojová akce se toho dne vyvíjela neočekávaným způsobem. Z počátečního jednoduchého odražení nepřítele se díky příznivě nakloněné

štěstěně i Draverovým nelítostným rozkazům dostali mnohem dál, než předpokládal. Přední linie nepřátelských zákopů byly po překonání počátečního odporu prakticky opuštěné, jako kdyby většina Rozhřešených spěšně ustoupila. Přestože jim dělostřelecká palba nepřítele odřízla ústupové cesty, Gaunt cítil, že se Rozhřešení dopustili zásadní chyby a ve snaze vyhnout se útoku Gardy i palbě vlastního dělostřelectva se stáhli až příliš hluboko. Nebo měli něco v plánu? Ta představa se Gauntovi dvakrát nezamlouvala. V dlouhém zástupu ho doprovázelo dvě stě třicet mužů, přesto si ale byl dobře vědom toho, že kdyby se Rozhřešení v tuto chvíli rozhodli pro protiútok, pak by mohl být klidně i sám.

Jak postupovali, prohledávali každou potemnělou továrnu, bunkr, sklad i věže pecí a pátrali po sebemenší stopě po nepříteli. Nad hlavou se jim přitom třepetaly potrhané prapory a pod nohama křupaly rozbité barevné kousky skla. Stroje byly buď vymontované a odvezené, nebo jednoduše zničené. V budovách, jimiž procházeli, nezbylo vůbec nic – s výjimkou svatyní Chaosu, které Rozhřešení zbudovali v pravidelných intervalech. Podobně jako plukovník Corbec i komisař přikázal plamenometem zničit všechny podobně urážlivé a pohoršující stopy. Ironií však bylo, že postupoval podél linií zákopů, jimiž vedl své muže Corbec, ale opačným směrem. Veškerá komunikace byla ztracena a rozpadlé skupinky Tanithských prvních a jediných se naslepo a bezcílně potulovaly územím, jež nebylo možné považovat za jiné než nepřátelské.

V tom se krajinou začalo rozléhat dunění bubnů. Gaunt si k sobě zavolal spojaře vojína Raffiana a do sluchátka těžké polní vysílačky, kterou vojín nesl na zádech, zakřičel strohý dotaz, zda se nablízku nenachází nějaká další jednotka.

Zvuk bubnů se rozléhal dál.

Odpovědí mu byl nesrozumitelný sled zkreslených slov. Nejprve se Gaunt domníval, že vysílání je kódované, ale pak si uvědomil, že jde o jiný jazyk. Zopakoval svou výzvu a po dlouhém a nepříjemném tichu se z přístroje ozvala souvislá odpověď v dolnogótštině.

„Tady plukovník Zoren od Vitrianských dragounů. Jdeme vám na pomoc. Držte pozici.“

Gaunt potvrdil příjem zprávy, rozmístil své muže do úkrytů po celé oblasti sil a sám pak pozoroval okolí a čekal. Přímo před nimi něco zablesklo a v mdlém světle Gaunt zahlédl vojáky přibližující se k jejich pozici. Oni sami Duchy až do posledního okamžiku neviděli. Díky svým typickým schopnostem ukrýt se kdekoli a maskovacím plášťům byli Gauntovi duchové skutečnými mistry kamufláže.

Dragouni postupovali v dlouhé a pečlivě seřazené formaci minimálně tří set mužů. Gauntovu zkušenému oku neuniklo, jak dobře jsou vycvičení. Všichni bez výjimky to byli štíhlí, ale silní muži, oblečení v jakémsi druhu kroužkového brnění, které podivně zářilo a odráželo světlo jako neleštěný kov. Gaunt z ramen shodil maskovací plášť, který se od chvíle, kdy se poprvé přidal k Prvním a jediným, stal nedílnou součástí jeho výstroje, a s přátelským gestem se vynořil z úkrytu. Namířil si to přímo k velícímu důstojníkovi.

Zblízka vypadali vitrianští vojáci ještě působivěji. Jejich nezvyklá zbroj byla vyrobena ze zubatých kovových krunýřů, které dokonale kopírovaly tvary jednotlivých částí těla. Třpytila se jako obsidián. Hrozivě vyhlížející helmy měly celoobličejové kryty s průzory pro oči, ve kterých se třpytilo tmavé sklo. Zbraně měli naleštěné a čisté.

„Komisař Gaunt, velitel Tanithských prvních a jediných,“ představil se Gaunt a zasalutoval na pozdrav.

„Plukovník Zoren z Vitrianských dragounů,“ zněla odpověď. „Jsem rád, že se některým z vás podařilo přežít. Měl jsem obavy, že jsme byli vysláni na podpora regimentu, který byl už zmasakrován.“

„Ty bubny? Ty jsou vaše?“

Zoren si zvedl průzor helmy a odhalil tak svou pohlednou snědou tvář. Změřil si Gaunta zvídavým pohledem. „Nejsou… sami jsme si říkali, co to má ve jménu Císaře znamenat.“

Gaunt se rozhlédl po poničených okolních budovách, nořících se z mračen kouře. Dunění bubnů stále sílilo. Teď už to vypadalo na stovky bubnů… tisíce… ozývaly se ze všech stran. Předpokládal, že jeden buben rovná se jeden bubeník. Byli obklíčeni zdrcující přesilou.

Deset

Caffran se bahnem dovlekl do kráteru. Kanonáda kolem nejevila žádné známky toho, že by měla polevit. Ztratil laser i většinu výstroje, ale pořád ještě měl svůj stříbrný nůž a automatickou pistoli, kterou si kdysi přinesl z jednoho z bojů jako trofej.

Když se vyšplhal k okraji kráteru, zahlédl vzdálené postavy vojáků, kteří jako by byli oblečeni do skla. Byla jich celá jednotka, lapená v křížové palbě sériové dělostřelecké palby. Před jeho očima se odehrával příšerný masakr.

Granáty začaly znovu dopadat o něco blíž a Caffran sklouzl ke dnu kráteru a zakryl si hlavu rukama. Tohle bylo učiněné peklo a nevedla z něj žádná cesta ven. K čertu s tím, ve jménu Fetha!

Něco dopadlo do kráteru po granátu vedle něj. Zvedl hlavu a popadl pistoli. Byl to jeden z těch do skla oděných vojáků, které prve viděl v dálce. Pravděpodobně se dal na útěk, aby si našel nějaký příhodný úkryt. Muž zvedl ruce nad hlavu, aby tak zabránil případně ukvapenému posouzení situace ze strany Caffrana.

„Gardista! Jsem gardista jako ty!“ řekl rychle, sundal si helmu s celoobličejovým krytem a temným průzorem a odhalil tak svou atraktivní tvář, která byla téměř stejně tmavá a hladká jako naleštěné ebenové dřevo. „Vojín Zogat z vitrianského regimentu. Byli jsme posláni jako vaše podpora, ale polovina naší jednotky byla v otevřeném prostoru, když začala ta dělostřelba.“

„To je mi líto,“ řekl vojín Caffran vážně a schoval pistoli zpátky do pouzdra. Natáhl bledou ruku, aby si se Zogatem potřásl rukou, a neuniklo mu přitom, jak si jeho nový druh ve členěné kovové zbroji s opovržením prohlíží jeho modré dračí tetování nad pravým okem.

„Vojín Caffran, Tanithští první,“ představil se. Po chvilkovém zaváhání Vitrian jeho ruku přijal a potřásl s ní.

Poblíž se ozvala exploze dalšího granátu a oba muže zasypala směs bláta a vody. Postavili se a začali se rozhlížet po apokalyptickém výjevu, který je obklopoval.

„No, kamaráde,“ řekl Caffran, „řekl bych, že se tady nejspíš nějakou dobu zdržíme.“

Jedenáct

Tou dobou, západně od místa, kde se Caffran právě seznámil se Zogatem, postupovali Jantinští patricijové pod velením plukovníka Flense. Jeli na pěchotních bojových vozidlech Chiméra, která se kolébavě prodírala rozmoklým a bahnitým terénem. Patricijové, vojáci ze šlechtických vrstev, byli do jednoho vysocí muži v tmavě purpurových uniformách zdobených chromovanými doplňky. Když se Flense před šesti lety stal jejich velícím důstojníkem, cítil se být hluboce poctěn. Jeho muži byli povýšení a odhodlaní a svými činy dokázali veliteli vydobýt značnou úctu. Dějiny jejich regimentu se datovaly patnáct generací nazpět, až k prvnímu Založení v hradních pevnostech planety Jant Normanidus Prime. Jejich historie byla protkána významnými triumfy a často byla spojována s proslulými generály a vojenskými taženími. Na jejich cti ulpěla pouze jediná skvrna, jedna jediná, kvůli které se však Flense nepřestával užírat dnem i nocí. Nyní se mu dostalo příležitosti ji odčinit. Tady, na Fortis Binary.

Přiložil si k očím dalekohled a rozhlédl se po bitevním poli před sebou. K dispozici měl dva konvoje vozidel s deseti tisíci muži, které se rozevíraly jako nůžky, aby se zařízly do boků Rozhřešených, které už Tanithané a Vitriané tlačili k ústupu. Oběma regimentům se podařilo proniknout hluboko do nepřátelských linií. Flense však nepočítal s dělostřelbou artilerie Rozhřešených situované vysoko v kopcích. Půda dva kilometry před nimi byla posetá krátery, které po sobě zanechávaly dělostřelecké granáty. Vozidla zakrytá blátivou tříští, kterou exploze zvedaly do vzduchu. Neexistovala žádná cesta, kterou by se tato oblast dala obejít, a o možnosti provést regiment dělostřelbou Flense odmítal vůbec uvažovat. Lord generál Dravere byl přívržencem přijatelných ztrát, což v praxi demonstroval již při bezpočtu příležitostí bez jakýchkoli výčitek svědomí, ale Flense nehodlal spáchat sebevraždu. Jizva na tváři ho znovu začala svrbět. Zaklel. Navzdory jeho obratné manipulaci s Draverem tohle nebyla cesta, kterou se ubíraly jeho plány. Cítil se být okraden o své vítězství.

„Ústup!“ zavelel do ruční vysílačky a vzápětí ucítil, jak se převody vozu, ve kterém jel, na okamžik zastavily a začaly otáčet opačným směrem.

Druhý důstojník, postarší vysoký muž jménem Brochuss, se na něj podíval zpod nízkého okraje helmy. „My ustupujeme, plukovníku?“ zeptal se, jako kdyby toužil zemřít uprostřed dělostřelecké palby.

„Sklapni!“ odsekl Flense a příkaz do vysílačky zopakoval.

„A co Gaunt?“ zeptal se Brochuss.

„Co bys řekl?“ zašklebil se Flense a ukázal průzorem vozidla ven na peklo, které běsnilo ve zpustošené krajině před nimi. „Dneska možná nedosáhneme slávy, ale přinejmenším se můžeme těšit z vědomí, že ten parchant konečně chcípl.“

Brochuss přikývl a na tváři se mu objevil úsměv. Nikdo z veteránů nemohl zapomenout na planetu Khedd 1173.

Obrněný konvoj Patricijů se otočil a s lomozem se vydal zpátky k vlastním liniím dřív, než by se Rozhřešeným mohlo podařit jejich pozici zaměřit. Vítězství muselo ještě chvíli počkat. Tanithští první a jediní byli spolu s Vitriany vyslanými na jejich podporu přenecháni svému osudu. Pokud byl tou dobou někdo z nich ještě naživu.

VZPOMÍNKY
GYLATUS DECIMUS

O OSMNÁCT LET DŘÍVE

Oktar umíral pomalu. Trvalo to osm dnů.

Velitel jednou zavtipkoval – na Darendaře. Nebo to bylo na Folionu? Na to si už Gaunt přesně nepamatoval. Na tu průpovídku ale nikdy nezapomněl: „Mě nezničí válka, ale právě takovéhle oslavy vítězství!“

Stáli v hale naplněné kouřem, obklopeni občany, kteří jim provolávali slávu a mávali prapory. Většina hyrkanských důstojníků byla opilá. Seržant Gurst se svlékl do spodního prádla a vyšplhal na sochu dvouhlavého císařského orla na nádvoří, aby mu kolem krku omotal hyrkanskou zástavu. Ulice byly přeplněny davy lidí, jejich křikem a slavnostními petardami.

Bylo to na Folionu. Docela určitě to bylo na Folionu.

Kadet Gaunt se usmál. Možná dokonce zasmál.

Ale Oktar míval vždy ve všem pravdu a nejinak tomu bylo i tentokrát. Soustava Gylatus byla po deseti měsících nepřetržitého vraždění na gylatských měsících konečně osvobozena od nebezpečí ze strany divokých orků. Oktar, s Gauntem po boku, vedl poslední útok na válečné bunkry orků v kráteru Tropis devět, během kterého rozdrtil poslední baštu nepřátelského odporu, tvořenou surovou družinou náčelníka Elgoze. Oktar osobně zarazil kopí s císařskou standartou do měkké a šedé půdy dna kráteru skrze Elgozovu lebku.

A pak přišla oslava velkého vítězství v hlavním úlovém městě soustavy na planetě Decimus. Přehlídky, davy rozradostněných občanů, nekonečný sled oslav, udělování medailí, přípitky a…

A jed.

Na orky byl tenhle kousek nečekaně chytrý. Jako kdyby pochopili neudržitelnost své pozice, během několika posledních dnů okupace otrávili všechny zásoby jídla a pití. Ochutnávači většinu otrávených jídel a nápojů objevili, až na jednu opomenutou láhev. Jednu jedinou zapomenutou láhev. Během druhé noci oslav osvobození pobočník Broph našel v jedné z místností paláce, který si Oktar zrekvíroval jako hřiště pro své důstojníky, celou zásobu archivních vín. Nikoho by ani nenapadlo…

Než si kdokoli stačil uvědomit, co se vlastně stalo, bylo už osm mužů po smrti, včetně pobočníka Bropha. Zemřeli během několika málo sekund, zkroucení v bolestivých křečích, s pěnou u úst. Oktar se právě napil ze své číše, když

někdo vyvolal poplach.

Jen jediný lok. Díky tomu a své železné konstituci zůstal Oktar naživu ještě osm dnů.

Gaunt byl v kasárnách za úlovým centrálním palácem, kde se právě snažil uklidnit roztržku, ke které došlo mezi opilými vojáky, když ho k sobě Tanhause nechal zavolat. Nedalo se nic dělat.

Osmý den Oktar vypadal jen jako stín svého bývalého, robustního já. Lékaři opustili jeho pokoj a bezradně přitom kroutili hlavou. Ten zápach rozkladu byl téměř nesnesitelný. Gaunt čekal v předpokoji. Někteří z mužů, mezi nimiž byli i ti nejhouževnatější hyrkanští válečníci, se kterými se kdy poznal, nepokrytě plakali.

„Chce Chlapce," řekl jeden z doktorů, když opouštěl místnost. Ze všech sil se přitom snažil zadržet dávení.

Gaunt vstoupil do teplé, nemocí prosáklé atmosféry, která v pokoji panovala. Oktara, upoutaného v život prodlužujícím poli, obklopeného hořícími mísami s kadidlem, dělily od smrti doslova minuty.

„Ibrame…" jeho hlas se podobal šepotu, byl nehmotný jako kouř.

„Komisaři generále."

„Měl jsem to udělat už dávno. Byla to moje chyba. Nikdy jsem to neměl nechat dojít tak daleko. Nechal jsem tě čekat příliš dlouho."

„Čekat?"

„Pravda je taková, že jsem o tebe nechtěl přijít… ne o tebe, Ibrame… jsi až příliš dobrý voják, než aby ti byl odpírán žebříček postupu. Kdo jsi?"

Gaunt pokrčil rameny. Z toho zápachu se mu svíralo hrdlo a chtělo se mu zvracet.

„Kadet Ibram Gaunt, pane."

„Ne… od téhle chvíle je z tebe komisař Ibram Gaunt, v bitevních podmínkách pověřený komisařský důstojník velící hyrkanským regimentům. Přiveď písaře. Musíme zaznamenat mé rozhodnutí v této záležitosti. A tvou přísahu."

Oktar se doslova silou vůle přinutil žít ještě těch sedmnáct minut, kterých bylo zapotřebí k sehnání písaře Administrata a provedení příslušného ceremoniálu složení slavnostní přísahy. Zemřel s rukama komisaře Gaunta pevně sevřenýma ve svých kostnatých, potem se lesknoucích dlaních.

Ibram Gaunt se cítil otřesený, prázdný. Něco bylo vytrženo z jeho nitra, vytrženo a zahozeno. Když vyšel zpátky do předpokoje, ani si nevšiml, že mu ostatní vojáci salutují.

KAPITOLA TŘETÍ
FORTIS BINARY
KOVÁŘSKÁ PLANETA

Jedna

Nebyly to bubny samotné, co se Corbekovi hnusilo, ale jejich rytmus. Nedával žádný smysl. Přestože vyluzované tóny byly pro bubny typické, byly údery tak sporadické, že připomínaly kolísavý srdeční rytmus, překrývající se a synkopovaný. Dělostřelecká palba pokračovala i nadále, ale jak se zdroj bubnování přibližoval, začínal jeho rachot přehlušovat i hřmění explozí za předními zákopy.

Corbec věděl, že jsou jeho muži vystrašení, ještě dříve, než mu to seržant Curral řekl. Zákopem se k nim vracel průzkumník seržant Mkoll. Nezachytil příkaz k nasazení masek, a tak bylo vidět, jak je jeho tvář pobledlá s nádechem do zelena. Jakmile spatřil, že ostatní muži z jeho jednotky mají nasazeny ochranné masky, úzkostlivě si ji také nasadil.

„Podejte hlášení!" přikázal Corbec rychle.

„Zákop se před námi otevírá," řekl Mkoll hlasem zkresleným respirátorem masky. Ztěžka oddechoval. „Tam vepředu jsou rozlehlé výrobní oblasti. Prorazili jsme jejich liniemi přímo do centra téhle sekce průmyslového pásu. Nikoho jsem neviděl. Ale slyšel jsem bubny. Vypadá to, jako kdyby… jako kdyby jich tam byly tisíce. Určitě každou chvíli zaútočí. Ale na co čekají?"

Corbec přikývl a v čele svých mužů znovu vyrazil vpřed. Přitiskli se ke stěnám zákopu a zaujali palebnou pozici tak, že se přikrčili a namířili nad hlavu muže, který stál naproti nim.

Klikatý zákop se narovnal a otevřel se do široké, kameny obklopené kotliny, z níž vedl strmý svah ke kolosálním továrním budovám. Dunění bubnů, neustálé a nepravidelné, je nyní doslova obklopovalo.

Corbec gestem ruky poslal po jedné palebné skupině na obě křídla. Drayl vedl oddíl napravo, Lukas nalevo. Corbec sám pak vedl prostřední voj. Svah byl prudký a kluzký nasáklou vodou. Při postupu tak věnovali více pozornosti samotné chůzi než defenzivnímu držení zbraní.

Prostranství kolem továren bylo otevřené a prázdné. Corbec se na otevřeném prostoru cítil příliš nechráněný. Zastavil proto své muže, a jak ostatní sestupovali ze svahu dolů, rozvinul přední voj do širokého válečného šiku. Draylův oddíl je tak nyní kryl zprava a Lukasův tým také brzy zaujal svou pozici.

Zvuk bubnů byl nyní tak hlasitý, že se tvrdé plastové čočky jejich ochranných masek začaly chvět a všichni do jednoho cítili jejich nepříjemné dunění až v hrudi.

Corbec, doprovázený a krytý osmi muži, vyrazil napříč otevřeným prostranstvím. V okamžiku, kdy dosáhl prvních budov, za ním vyrazil seržant Grell s dalším tuctem vojáků. Když se Corbec ohlédl, potěšilo ho, že muži drží zaujmutou pozici. Přestože zahlédl, jak si Drayl na chvíli nadzvedl masku, aby si rukávem otřel obličej. Věděl, že se voják po tom nešťastném zranění pravděpodobně necítí nejlépe, ale přesto si nemohl dovolit tolerovat nekázeň.

„Okamžitě si nasaď tu zatracenou masku zpátky!" zakřičel na vojína Drayla a pak, krytý sedmi lasery namířenými všemi směry, vstoupil do továrny.

Uvnitř budovy, která se rovněž celá otřásala duněním bubnů, Corbec nejprve nemohl uvěřit svým očím. Byly tam nainstalovány tisíce provizorních mechanismů, motorů a malých točících se turbín, z nichž všechny poháněly páky s paličkami, které bušily do válců všech velikostí a tvarů, potažených kůží. Corbec nechtěl ani přemýšlet o tom, odkud všechna ta kůže je. Nevnímal nic jiného než synkopované a nepravidelné dunění bubnových strojů, které tu po sobě Rozhřešení zanechali. Jejich zvuk postrádal jakýkoli rytmus. Ještě horší ale byly Corbekovy obavy, že bubnování určitý rytmus má. Rytmus, který je příliš šílený, než aby ho bylo možné pochopit.

Bližší průzkum ukázal, že budova je opuštěna, a při prohledávání ostatních továren zjistili, že všechny jsou rovněž plné provizorních bubnových strojů… deset, dvacet tisíc bubnů, všech rozměrů a tvarů, bušících jako zrůdná, umírající srdce.

Corbekovi muži se stáhli těsně k budovám a zaujali obrannou formaci. Jejich velitel si ale byl dobře vědom toho, jak jsou všichni vyděšení. Uvědomoval si také, že neustávající dunění nesoucí se vzduchem většina z nich nedokáže vydržet dlouho.

Zavolal si k sobě Skulana. Jeho těžký plamenomet páchl po oleji a kapala z něj směs petroleje. Ukázal mu na první z budov.

„Seržant Grell tě bude krýt se svým palebným oddílem," oznámil plamenometčíkovi. „Nebudeš si tak muset hlídat záda. Jenom zapal všechny ty pekelné díry jednu po druhé."

Skulane přikývl a zastavil se, aby utáhl ventilové těsnění své ohněm zčernalé zbraně. Pak se vydal ke vstupu do první továrny doprovázený sevřeným oddílem mužů, které Grell vybral k jeho ochraně. Skulane zvedl ústí plamenometu, jeho prst pod cínovým krytem pogumované spouště zbělel.

Ozval se úder. Jeden úder. V jednom jediném okamžiku všechny ty podivné bubny udeřily jako jeden.

Skulanova hlava explodovala a mrtvé tělo dopadlo na zem jako pytel zeleniny. Jeho pád spolu s křečí nervového systému způsobily, že ještě naposledy stiskl spoušť plamenometu. Ohnivý jazyk opsal ve vzduchu nemilosrdný oblouk. Plamen nejprve olízl arkádu budovy, aby se vzápětí otočil proti vojákům, kteří plamenometčíka doprovázeli, a tři z nich spálil na prach. Nešťastníci polapeni v plamenech zoufale křičeli a tloukli kolem sebe.

Jednotkou se začala okamžitě šířit nepředstavitelná panika a vyděšení muži se rozprchli do všech stran. Corbec zaklel. Ve smrtelném záchvatu Skulanův prst nějakým způsobem zablokoval spoušť plamenometu a ústí zbraně na konci kabelu uvězněného pod jeho mrtvým tělem se teď zběsile zmítalo kolem jako nějaký bájný had chrlící oheň. Jeho dech zasáhl dva další vojáky, už tři. Plameny po sobě na zabláceném betonu zanechávaly velké kuželovité skvrny.

Corbec se přitiskl k boční stěně budovy a ohnivý jazyk se s hučením dotkl místa, kde ještě před chvílí stál. Zoufale se snažil něco vymyslet, ale myšlenky se mu v hlavě formovaly pomaleji než činy. V ruce už svíral granát, který trhnutím palce bez váhání odjistil.

Vyskočil z úkrytu, zakřičel na všechny, kdo ho mohli v tu chvíli slyšet, aby se přikrčili, a mrštil granátem po Skulanově mrtvole a svíjejícím se plamenometu. Následující exploze měla katastrofální účinky. Nádrže na zádech mrtvoly se vzňaly, ze dveří budovy se vyvalily do běla rozžhavené plameny a vyhodily přední stranu střechy do vzduchu. Žalostné zbytky vojína Skulana zasypala kamenná drť.

Corbeka, stejně jako mnohé ostatní, srazila k zemi tlaková vlna, kterou výbuch vyvolal. Průzkumník seržant Mkoll se před ní stačil ukrýt v blízkém příkopu. Všiml si něčeho, co Corbekovi uniklo, přestože v tom neustávajícím dunění bubnů, které se opět změnilo v nepravidelné a neuspořádané, bylo tak pekelně těžké se soustředit. Skulane byl zasažen laserovým paprskem zezadu do hlavy. S puškou připravenou ke střelbě se otočil, aby se pokusil objevit zdroj nenadálého útoku. Odstřelovač, napadlo ho. V tomhle sporném teritoriu se musel ukrývat jeden ze záškodníků Rozhřešených.

Všichni muži leželi na břiše a rukama si zakrývali hlavy – s výjimkou vojína Drayla, který stál s ledabyle svěšeným laserem a úsměvem na rtech.

„Drayle!" zakřičel Mkoll a vyskočil z příkopu. Drayl se k němu otočil s prázdným výrazem v očích, zvedl svou zbraň a vystřelil.

Dvě

Mkoll se okamžitě vrhl k zemi, ale první střela mu přejela po celé délce zad a přetrhla pásek. Rychle se svalil zpátky do příkopu. V seškvařené svalovině na lopatce cítil tupou bolest. Krev mu netekla. Laserový paprsek kauterizoval vše, co zasáhl.

Kolem se začínal rozléhat křik a mezi vojáky se rozmáhala panika. Mnohem horší než před chvílí. Drayl vydal podivný skřek, ze kterého přebíhal mráz po zádech, otočil se a bez míření zastřelil přesně mířenými ranami do týla dva z nejbližších Duchů. Zatímco se ostatní snažili uniknout z jeho dosahu, přepnul zbraň do automatického režimu a začal pálit hlava nehlava. Laserové paprsky jeho zbraně dostaly dalších pět, šest, sedm mužů.

Corbec vyskočil ze země, zděšený tím, co právě viděl. Zapřel si laser o rameno, pečlivě zamířil a střelil Drayla přímo doprostřed hrudi. Ten zavyl a odletěl dozadu s rukama a nohama až komicky nataženýma před sebou.

Na okamžik celý rozruch utichl.

Corbec vyrazil vpřed, stejně jako Mkoll a ostatní vojáci, kteří byli dosud naživu a nezdrželi se, aby se pokusili pomoci obětem Draylovy zběsilé střelby.

„U Fetha…" vyhrkl Corbec, když se přiblížil k tělu mrtvého gardisty. „Co se to sakra děje?"

Mkoll neodpověděl. Několika dlouhým skoky přeběhl prostranství, vrazil do Corbeka a srazil ho k zemi.

Drayl nebyl mrtvý. Uvnitř jeho těla se nadýmalo a vřelo něco zákeřného a děsivého. Drayl se pomalu zvedal ze země. Nejprve se posadil a pak se začal zvedat na nohy. Ve chvíli, kdy se postavil, byl dvakrát větší než člověk. Jeho uniforma i kůže praskaly, jak se snažily přizpůsobit rostoucí á svíjející se kostnaté formě, která pod jejich povrchem

transmutovala.

Corbec se na to nechtěl dívat. Nechtěl vidět tu kostnatou věc, která se snažila vyprostit z Draylova těla. Vodnatá krev a tělní tekutiny vystřikovaly z Drayla, jak se infekce Chaosu uvnitř něj transformovala v něco, co v konečném stadiu rozervalo mrtvolu, ve které doposud přebývalo, na kusy a vystoupilo z ní ven.

Drayl, nebo ta věc, která kdysi Draylem byla, na ně hleděl z protější strany dvoru. Stvoření se tyčilo do výše tří a půl metru a mělo širokou a groteskně vyzáblou postavu a kosti, které jako by byly svařeny z kusů zakalené oceli. Jeho hlava byla obrovská a na jejím temeni byly nepravidelně zkroucené lesklé rohy. Na zem z něho kapala olej, krev a další tekutiny, které nebylo možné na takovou vzdálenost přesně určit. Zdálo se, že se ten netvor usmívá. Pomalu se rozhlédl zleva doprava, jako kdyby čekal, kdy konečně vypukne ten pravý masakr.

Corbec si všiml, že ačkoli ta věc ze sebe setřásla veškeré zbytky Draylových tkání a kůže, zůstaly jí na krku viset jeho identifikační známky.

Netvor zvedl své obrovské kovové spáry k nebi a zařval.

„Do krytu!“ zaječel Corbec na své ochromené muže, kteří se v tu ránu rozprchli do všech stínů a trhlin, které se jim podařilo objevit. Corbec se s Mkollem vrhl do blízké stoky; průzkumník se třásl po celém těle. O kousek dál zahlédl Corbec ve vlhkém odvodňovacím kanále vojína Melyra, který nesl rotní raketomet. Byl natolik vyděšený, že se nedokázal ani pohnout. Corbec se k němu doplazil smrdutou břečkou na dně kanálu a strhl mu raketomet z ramene. Melyr byl strachem úplně ztuhlý, takže nebylo snadné mu zbraň zabavit.

„Mkolle! Pomoz mi, u Fetha!“ zakřičel Corbec, zápase s raketometem.

Nakonec se mu ho ale přece jenom podařilo uvolnit a teď jej držel v rukou. Jeho ramena dávno odvykla vysoké hmotnosti podobných zbraní. Rychle zbraň zkontroloval. Byla připravená a nabitá. V tu chvíli na něj dopadl čísi stín.

Stvoření, které už dávno přestalo být Draylem, se tyčilo nad ním a mezi tupými koňskými zuby mu unikal radostný sykot.

Corbec padl na záda a pokusil se raketomet zamířit. Ten byl ale mokrý a klouzal mu v rukou. Jako kdyby toho nebylo málo, sjel Corbec do bahna na dně stoky. „Svatý Císaři, ochraňuj nás před temnotou nicoty,“ začal si mumlat, „veď mou zbraň ve Tvých službách… svatý Císaři, ochraňuj nás před temnotou nicoty…“ S těmito slovy stiskl spoušť. Nic se ale nestalo. Trysky palebného mechanismu byly zanesené blátem.

Netvor se k němu sehnul a svými kovovými prsty ho uchopil za blůzu uniformy. Corbec byl vyzvednut z kanálu do vzduchu, kde zůstal viset ve vzdálenosti natažené paže od tlamy toho odporného stvoření. Trysky raketometu se tak ale uvolnily. Plukovník znovu stiskl spoušť a následný výbuch upálil netvorovi hlavu.

Exploze odmrštila Corbeka dvacet kroků dozadu, kde přistál na zádech na hromadě bláta a strusky. Raketomet mu přitom pochopitelně vyletěl z ruky.

Netvor zbavený hlavy chvíli balancoval na okraji stoky a nakonec se do ní zřítil. Seržant Grell s dvanácti muži, které se mu podařilo sehnat v okolní vřavě, okamžitě přispěchali k okraji stoky a začali po svíjejícím se kostlivci pálit ze svých laserů. Během několika málo okamžiků se kovové monstrum proměnilo v hromadu střepin a kalu.

Corbec se podíval na tělesné pozůstatky netvora a pak se svalil na záda a zůstal vyčerpaně ležet.

Viděl už víc než dost. A pořád se nemohl zbavit pocitu, že to všechno byla jeho chyba. Drayl byl zamořený střepinou z té zpropadené sošky. Vzchop se, pokáral se potichu. Tví muži tě potřebují. Spodní čelist se mu třásla. Vzbouřenci, banditi, ba i ti odporní orkové, se vším se dokázal vyrovnat. Se vším kromě tohohle…

Dělostřelecká palba nyní pokračovala za jejich zády Kousek odsud duněly bubnové stroje, které dál vysílaly do světa své šílené poselství. Poprvé ode dne, kdy padla planeta Tanith, se Corbec cítil úplně na dně. Do očí se mu zákeřně vkrádaly slzy.

Tři

Na krajinu se snesl soumrak. Kanonáda Rozhřešených pokračovala i přes ustupující denní světlo a vytvářela tři sta kilometrů široký pás hučících plamenů a gejzírů bláta. Gaunt byl přesvědčen, že se mu nepřátelskou taktiku podařilo prohlédnout. Jejich manévr sledoval dva cíle.

Ofenzívu zahájili za rozbřesku v naději, že se jim podaří prolomit přední linii Imperiálníeh armád. Zároveň očekávali tuhý odpor, v čemž je Gaunt a jeho vojáci nezklamali. Když se jim nepodařilo linii prolomit, kontrovali Rozhřešení tím, že se stáhli mnohem hlouběji, než bylo nutné, čímž Imperiální gardu nalákali k obsazení přední linie… kde se z ní stal ideální terč pro dělostřelecké baterie Rozhřešených ukryté v kopcích.

Lord generál Dravere ujišťoval Gaunta i ostatní velitele, že po třech týdnech kobercového bombardování námořnictvem z oběžné dráhy nezbylo z nepřátelského dělostřelectva nic víc než zničené a bezcenné kusy kovu, a postup pěchoty tak bude vcelku bezpečný. Pravda byla, že mobilní polní baterie používané Rozhřešenými k pustošení císařských linií byly zničeny. Očividně se však vysoko v horách nacházely pevné baterie s daleko větším palebným dosahem, které byly ukryty v hlubokých bunkrech odolných dokonce i vůči orbitálnímu bombardování.

Zbraně, které jejich směrem chrlily tuny dělostřeleckých granátů, byly skutečně obrovské. To však Gaunta ani v nejmenším nepřekvapovalo. Koneckonců byli na kovářské planetě, a přestože Rozhřešení byli zaslepení principy Chaosu, rozhodně nebyli hloupí. Byli to potomci techniků a řemeslníků Fortisu Binary, vyučení technokněžími z planety Mars. Dokázali vyrobit každou zbraň, jaké se jim zachtělo, a na přípravu měli několik měsíců.

Taková tedy byla skutečnost, dokonale vyvedená válečná lest, která vylákala Tanithské první, Vitrianské dragouny a Císař ví koho ještě do téhle země nikoho, do sítě opuštěných zákopů a opevnění, kterou kanonáda metr po metru ničí i s nimi.

Přední linie původních pozic Rozhřešených teď byla v jejich rukou. Ještě před několika málo hodinami sváděl Gaunt spolu se svými vojáky v těchto zákopech boj muže proti muži, aby se jim podařilo nepřátelské pozice dobýt.

Nesmyslnost jejich vítězství teď pochopitelně vyvolávala hořkou pachuť v ústech.

Duchové s Gauntem v čele a rota Vitrianských dragounů, se kterou se prve spojili, se ukrývali v jakýchsi výrobních prostorech zhruba kilometr od přehradné dělostřelecké palby postupující jejich směrem. Byli bez jakéhokoli kontaktu s ostatními tanithskými i vitrianskými jednotkami. Docela dobře mohli být jediní, komu se podařilo dostat tak daleko. Přirozeně neexistovala žádná naděje, že by se dočkali nějakého podpůrného manévru ze stran hlavních imperiálních sil. Gaunt v duchu doufal, že jim přijdou na pomoc ti zatracení Jantinští patricijové, nebo dokonce možná některé z Draverových elitních úderných jednotek, ale neustávající dělostřelecká palba takovou možnost zcela vyloučila.

Elektromagnetické a rádiové interference vyvolané kanonádou tak kolosálních rozměrů rušily jejich komunikační frekvence, takže nebylo možné kontaktovat ústředí ani vlastní jednotky. Dokonce i spojení krátkého dosahu bylo rušeno a deformováno. Plukovník Zoren naléhal na svého spojovacího důstojníka, aby se pokusil navázat spojení s některou z kosmických lodí na oběžné dráze v naději, že by se její posádce podařilo určit jejich pozici a zachránit je. Na planetě však už víc než půl roku zuřila nelítostná válka a její atmosféra byla přesycená petrochemickým smogem, popelem, elektrickými anomáliemi a dalšími, ještě horšími věcmi; tvořila teď jakousi neprodyšnou deku, jíž byla planeta izolována.

Jediné zvuky, které k nim z okolního světa pronikly, bylo dunění kanonády – a na jejím pozadí rytmus neúnavných bubnů.

Gaunt se procházel po zatuchlém hangáru, kam se ukryli. Muži seděli rozděleni do malých skupin. Kolem sebe měli na ochranu před chladným nočním vzduchem omotány maskovací pláště. Gaunt zakázal rozdělávat ohně a používat ohřívače pro případ, že by nepřátelští pozorovatelé měli k dispozici přístroje citlivé na teplo. Slabé stopy jejich tělesného tepla dokázaly odstínit silné betonové stěny výrobní haly.

Vitrianských dragounů bylo téměř o stovku více než Duchů. Usadili se pohromadě na opačném konci haly a Tanithanů si skoro nevšímali. V místech, kde se zóny obou regimentů stýkaly, sice jakás takás konverzace probíhala, ale v zásadě se jednalo pouze o formální výměnu informací.

Vitriané byli dobře vycvičená a spartánská jednotka a Gaunt už slyšel mnoho chvály na jejich stoické vystupování a přístup k válce. Samotného ho kolikrát napadlo, jestli takovému jednoduchému přístupu, čistému a břitkému jako jejich vyhlášená zbroj ze skelného vlákna, náhodou nechybí nadšení a bojový duch, nezbytné předpoklady každé velké bitevní jednotky. Jak se však kanonáda stále výrazněji přibližovala k jejich pozicím, začínal pochybovat o tom, že se mu na tuto otázku někdy podaří nalézt odpověď.

Plukovník Zoren vzdal své marné pokusy o navázání rádiového spojení a přišel za Gauntem osobně. I v přítmí budovy ho zarazil prázdný výraz v komisařově ztrhaném obličeji.

„Co podnikneme, komisaři plukovníku?“ oslovil Gaunta plným titulem a vzdal tak čest jeho hodnosti. „Budeme tady sedět a jako starci čekat, až si pro nás přijde smrt?“

Gaunt se rozhlédl po ponuré hale. S každým výdechem mu od úst stoupaly obláčky páry. Zakroutil hlavou. „Jestli máme zemřít,“ řekl, „tak ať alespoň nezemřeme nadarmo. Dohromady máme skoro čtyři sta mužů, plukovníku. Náš směr nám byl určen.“

Zoren se zamračil, jako kdyby nerozuměl tomu, co se mu komisař snaží říct. „Jak to?“

„Kdybychom se chtěli vrátit, ocitneme se přímo uprostřed dělostřelecké palby, a ať už bychom se podél linie opevnění vydali nalevo nebo napravo, beztak by nás to před její oponou smrti nezachránilo. Máme tedy jenom jednu možnost: pokračovat hlouběji do nepřátelských linií, proniknout k jejich nové první linii, a jakmile se tam dostaneme, pokusit se jim způsobit co největší škody.“

Zoren se na okamžik odmlčel, ale nakonec se mu na tváři objevil široký úsměv a ve tmě se zaleskly jeho bílé zuby. Ten nápad se mu očividně zamlouval. Byl jednoduše logický a nepostrádal ani prvek slávy, o které Gaunt doufal, že potěší Vitrianovu mysl.

„Kdy vyrazíme?“ zeptal se Zoren a začal si nasazovat rukavice z kovové síťoviny.

„Postupující kanonáda Rozhřešených zasáhne tuhle oblast během jedné, možná dvou hodin. Bylo by moudré vyrazit kdykoli během tohoto limitu. Vlastně čím dřív, tím líp.“

Zoren přikývl na souhlas a oba se vydali vzbudit důstojníky a zformovat bojovou jednotku.

Během necelých deseti minut byli vojáci připravení vyrazit. Tanithové si podle Gauntových pokynů do svých laserů nasadili čerstvé energetické zásobníky, zkontrolovali zaostřovací válec a v případě nutnosti ho vyměnili a upravili nastavení palebného výkonu na polovinu. Stříbrné čepele tanithských nožů uchycených do lůžek bajonetů zamazali blátem, aby se ve tmě neleskly, a pevně si utáhli maskovací pláště. Duchové se pak rozdělili do menších skupin přibližně po dvanácti mužích, ve kterých byl vždycky alespoň jeden voják s těžkou pěchotní zbraní.

Gaunt po očku pozoroval přípravy Vitrianů. Ti byli rozděleni do o něco větších bojových jednotek po přibližně dvaceti mužích a měli méně těžkých zbraní. Když už nějaké zahlédl, pak se zdálo, že Vitriané dávají přednost plazmometům. Komisař si rozhodně nevšiml, že by někdo z nich měl tavomety nebo plamenomety. Rozhodl se, že Duchové půjdou jako první.

Vitriané si s téměř choreografickou elegancí sborově připnuli ke svým laserům bajonety se špičatými čepelemi, provedli kontrolu zbraní a upravili seřízení palebného výkonu na maximum. Potom rovněž všichni jako jeden muž změnili nastavení ovladače na opasku své zbroje. Tma uvnitř haly ožila jemným třpytem a jednotlivé díly zbroje z jemné síťoviny skelných vláken se otočily, takže jejich vnější povrch už nebyl lesklý, ale byl nahrazený matovou úpravou druhé strany. Gaunt byl ohromen. Vitrianská funkční zbroj měla efektivní maskovací režim pro pohyb ve tmě.

Kanonáda nepřestávala otřásat zemí pod jejich nohama. Všichni si už na ni zvykli natolik, že ji téměř ani nevnímali.

Gaunt i Zoren si upravili své mikrovlnné vysílačky, takže spolu mohli bez problémů komunikovat.

„Používejte kanál kappa,“ řekl Gaunt. „Kanál sigma bude sloužit jako rezerva. Půjdu s Duchy vepředu. Nezdržujte se

moc daleko za námi.“

Zoren kývl na souhlas.

„Všiml jsem si, že jste dal svým mužům příkaz nastavit palebný výkon na maximum,“ dodal Gaunt po chvíli.

„Tak nám to diktuje Vitrianské umění války: ‚Zabít musíte prvním úderem, druhý pak nebude zapotřebí.‘“

Gaunt se nad jeho slovy na okamžik zamyslel. Pak se otočil a vyrazil v čele kolony vpřed.

Čtyři

Existovaly pouze dvě jistoty: černočerná temnota jámy pod nohama a oslnivé peklo dělostřelecké palby nad hlavami.

Vojín Caffran se s vitrianským vojákem krčil v bahně kráteru po výbuchu dělostřeleckého granátu, zatímco jim nad hlavami zuřilo cosi o rozměrech ohnivé bouře na povrchu slunce.

„Svatý Fethe! Bojím se, že se odsud se zdravou kůží nedostaneme...“ řekl Caffran zachmuřeně.

Vitrian se na něho ani nepodíval. „Život je nástrojem smrti a naše vlastní smrt může být právě tak vítaná jako smrt našich nepřátel.“

Caffran se nad jeho slovy na chvíli zamyslel, ale nakonec smutně potřásl hlavou. „A ty jsi co, filozof?“

Vitrianský voják, Zogat, se otočil a změřil si Caffrana opovržlivým pohledem. Průzor helmy měl zvednutý a z jeho očí vyzařovalo jen pramálo srdečnosti.

„Byhata – Vitrianské umění války. Je to náš kodex, vůdčí filozofie naší kasty. Nemyslím, že bys to pochopil.“

Caffran pokrčil rameny. „Nejsem blbec. Klidně pokračuj … jak může být válka uměním?“

Zdálo se, že si Vitrian není tak úplně jistý, jestli se mu Caffran nevysmívá, ale jazyk, kterým se spolu dokázali dorozumět, dolnogótština, nebyla mateřským jazykem ani jednoho z nich a Caffranovy znalosti byly v téhle oblasti lepší než Zogatovy. Po kulturní stránce nemohly být jejich světy odlišnější.

„Byhata se zabývá výcvikem a filozofií válečníka. Všichni Vitriané ji studují a učí se jejím principům, kterými se pak řídíme ve válečných arénách. V ní obsažená moudrost formuje naši taktiku, síla posiluje paže, jasnost bystří mysl a sláva určuje naše vítězství.“

„To tedy ale musí být kniha,“ poznamenal Caffran sardonicky.

„To také je,“ odpověděl Zogat s pohrdavým pokrčením ramen.

„Takže se ji učíte nazpaměť, nebo ji nosíte s sebou?“

Vitrian si rozepnul ochrannou vestu a ukázal Caffranovi tenké, šedé pouzdro všité do její podšívky. „Nosíme ji na srdci. Obsahuje osm milionů znaků přepsaných a zašifrovaných na monofilový papír.“

Caffran užasl. „Můžu se podívat?“ zeptal se.

Zogat zavrtěl odmítavě hlavou a znovu si vestu zapnul. „Monofilový papír je geneticky programovaný na dotek vojáka, pro kterého byl vyroben, tak aby ho nikdo jiný nemohl otevřít. Kromě toho to je všechno ve vitrianštině, takže by sis určitě moc nepočetl. A i kdybys náš jazyk náhodou ovládal, získání přístupu k velké učebnici je pro cizince hrdelním zločinem.“

Caffran se posadil. Chvíli nic neříkal. „My, Tanithané… nemáme nic takového. Žádné skvělé umění války.“

Vitrian se po něm ohlédl. „Vy nemáte žádný kodex? Žádnou filozofii boje?“

„Děláme to, co děláme…“ opáčil Caffran. „Žijeme podle principu: ‚Pokud musíš bojovat, bojuj tvrdě a nedovol svým nepřátelům, aby tě viděli přicházet.‘ Není toho moc, řekl bych.“

Vitrian se zamyslel. „Každopádně tomu… chybí nějaký smysluplnější podtext a hlubší poučné významy typické pro Vitrianské umění války,“ řekl po chvíli.

Následovala delší odmlka.

Caffran se zasmál. Vzápětí oba dva vybuchli v téměř nekontrolovatelný smích.

Chvíli trvalo, než se znovu uklidnili. Každopádně alespoň trochu polevilo napětí, které narůstalo s dalšími a dalšími hrůzami, kterým museli toho dne čelit. Navzdory soustavné kanonádě dunící nad jejich hlavami a neustálým obavám, že jejich kráter zasáhne příští granát a promění je v obláček páry, se jejich strach zmírnil.

Vitrian otevřel polní láhev, napil se a podal ji Caffranovi. „Vy, muži z Tanith… je vás hodně málo, jak jsem pochopil,“ poznamenal.

Caffran přikývl. „Sotva dva tisíce, víc nás komisař plukovník Gaunt z naší domovské planety v den Založení regimentu zachránit nedokázal. V ten den náš domov zanikl.“

„Ale máte docela dobrou pověst,“ řekl Vitrian.

„Vážně? Jo, takovou tu dobrou pověst, kvůli které nás vybírají pro všechny tajné operace a špinavou práci, takovou dobrou pověst, že nás kvůli ní posílají do nepřítelem obsazených úlů a na podobná místa, kam se nikomu jinému nechce. Občas mě napadá, kdo bude všechno tohle dělat, až z nás nikdo nezbude.“

„Často vzpomínám na svou domovskou planetu,“ řekl Zogat zamyšleně. „V duchu vidím její skleněná města, nádherné křišťálové pavilóny. I když si jsem jistý, že je už nikdy nespatřím, hřejou mě ty vzpomínky u srdce. Musí to být těžké, nemít žádný domov.“

Caffran pokrčil rameny. „Jak těžké? Těžší než dobýt nepřátelské pozice? Těžší než zemřít? Život v Imperiální armádě je těžký jako takový. Nemít domov může být v určitých případech výhodou.“

Zogat se na něho tázavě podíval.

„Nemám už nic, co bych ztratil. Nic, čím by mě kdo mohl vydírat. Nic, čím by si mě mohli koupit nebo kvůli čemu bych se byl nucen podrobit. Jsem jenom já sám, imperiální gardista Dermon Caffran, služebník Císařův, nechť jeho Království trvá navěky.“

„Tak vidíš, nakonec máš přece jenom svou filozofii,“ řekl Zogat. Oba se zaposlouchali do zvuku děl a konverzace tak na nějakou dobu ustala.

„Jak… jak zanikla tvoje planeta, muži z Tanith?“ zeptal se Vitrian po chvíli.

Caffran zavřel oči a usilovně se zamyslel, jako kdyby se snažil rozpomenout na něco, co ukryl do nejskrytějšího zákoutí své mysli. Něco, na co se vědomě snažil celou tu dobu zapomenout. Ztěžka si povzdechl. „Stalo se to v den našeho Založení,“ začal.

Pět

Nemohli na tomhle místě zůstat dlouho. I kdyby nebylo dělostřelecké palby, která pomalu postupovala jejich směrem, ta událost s Draylem všemi otřásla. Každý si přál dostat se odsud co nejrychleji pryč.

Corbec přikázal seržantům Curralovi a Grellovi, aby nechali výrobní haly podminovat a učinili tak přítrž tomu pekelnému bubnování. Hodlali pokračovat dál nepřátelskými liniemi, dokud nebudou zastaveni či osvobozeni, a způsobit Rozhřešeným co možná největší škody.

Když byl oddíl, který po Draylově běsnění čítal sto dvacet mužů, připraven vyrazit, vrátil se konečně Baru, jeden z trojice průzkumníků, které Corbec vyslal napřed, když vstoupili do této oblasti. A nebyl sám. Kvůli nepřátelské palbě se dobrou půlhodinu musel ukrývat v zákopu na východě. Když mohl zákop konečně opustit, zjistil, že mu nejpřímější cestu zpátky zničily dělostřelecké granáty. Dost dlouho se domníval, že se mu k oddílu už nikdy nepodaří vrátit. Když se pak snažil proplížit podél klikatícího se zákopu, potkal ke svému překvapení pět dalších Tanithanů: Feygora, Larkina, Neffa, Lonegina a majora Rawneho. Těm se podařilo dostat do zákopů právě ve chvíli, kdy kanonáda začala, a od té doby se naprosto neplánovitě potloukali krajem jako zbloudilý dobytek.

Když je Corbec spatřil, měl přinejmenším stejnou radost jako oni, když uviděli jeho oddíl. Larkin byl tím nejlepším střelcem v celém regimentu a jako takový mohl být při nebezpečném postupu, který je čekal, velice užitečný. Také Feygor byl dobrý střelec a prvotřídní průzkumník. Lonegin zase vynikal zručností při práci s výbušninami, takže ho Corbec ihned poslal pomoci Curralovi a Grellovi s vyřešením detailů demolice. Neff byl zdravotník a ve válce nebylo lékařské pomoci nikdy dost. Taktické dovednosti majora Rawneho byly mimo jakoukoli pochybnost a Corbec bez váhání přidělil část svých mužů pod jeho přímé velení.

Ve světle dělostřeleckých granátů explodujících na pozadí noci, jejichž hřmění se mísilo s duněním bubnů v šílenou kakofonii, se Grell vrátil ke Corbekovi a oznámil mu, že nálože jsou připraveny a nastaveny na patnáct minut.

Corbec poklusem vedl svůj oddíl po hlavní spojovací cestě průmyslové zóny od podminovaných budov. Oddíl byl rozdělený do dvou družstev s předvojem tvořeným šesticí mužů: seržantem Grellem, odstřelovačem Larkinem, průzkumníky Mkollem a Baruem a Domorem vybaveným minohledačskou soupravou. Jejich úkolem bylo jít před rychle postupujícími družstvy a zajišťovat cestu. Členové předvoje disponovali dost velkou palebnou silou, aby dokázali víc než jen varovat hlavní voj.

Budovy, které prve podminovali, začaly za jejich zády jedna po druhé explodovat. K černé klenbě oblohy vyrostly zářící hřiby zelených a žlutých plamenů, které roztrhaly temné obrysy továren na kusy a umlčely tak nejbližší bubny.

Když dunění explozí utichlo, dolehly k nim rytmy jiných, mnohem vzdálenějších bubnů. Jejich dunění až doposud přehlušoval rámus, který tropily bubnové stroje, jež právě vyhodili do povětří. Jejich rytmus jim prostupoval každičkou částí těl. Corbec si vztekle odplivl. Ty bubny ho provokovaly. Cítil, jak mu v žilách začíná vřít krev. Připomínalo mu to noci strávené v lesích rodné planety Tanith. Člověk zašlápl cvrčka cvrkajícího poblíž hlídkového ohně a vzápětí se mimo dosah jeho světla ozvaly stovky jiných.

„Jdeme,“ zavrčel na své muže. „Najdeme je všechny. Zadupeme je do země. Zničíme je do jednoho.“

Všichni muži přijali jeho rozhodnutí s povděkem. Oddíl se dal znovu do pohybu.

Milo zatahal Gaunta za rukáv a ukázal na západ jen zlomek sekundy předtím, než oblohu v tomto směru ozářilo zelenavé světlo zhruba šest kilometrů vzdálené exploze.

„Byla to dělostřelecká palba? Blíží se k nám?“ zeptal se Milo. Komisař vytáhl dalekohled a vroubkovaný okraj automatického číselníku se s bzučením roztočil, jak se rozhlížel po shluku vzdálených budov.

„Co to bylo?“ ozval se z reproduktoru krátkodosahového interkomu zkreslený Zorenův hlas. „To nebyly dělostřelecké granáty.“

„Souhlasím,“ odpověděl Gaunt. Přikázal mužům, aby se zastavili a obsadili oblast, které právě dosáhli – pruh rozmáčené země se skladišti. Pak se spolu s Milém a několika dalšími vojáky vydal zpátky naproti Zorenovi, který vedl své muže v jejich stopách.

„Na téhle nesprávné straně pekla je s námi ještě někdo,“ řekl vitriánskému veliteli. „Ty budovy byly strženy pomocí náloží, klasickou demolicí.“

Zoren souhlasně přikývl. „Já… obávám se–“ začal rozpačitě, „–že to není nikdo z mých lidí. Dodržujeme přísnou disciplínu. Pokud by je k tomu nedonutily nějaké nám neznámé okolnosti, vitrianští vojáci by takové nálože nikdy neodpálili. Kromě toho by taky mohly fungovat jako signální oheň pro nepřátelské dělostřelectvo. Určitě na tu oblast brzy přenesou svou kanonádu, když teď vědí, že tam někdo je.“

Gaunt se poškrábal na bradě. I on si byl poměrně jistý, že se jednalo o akci Tanithanů: Rawneho, Feygora, Currala… možná dokonce samotného Corbeka. O všech z nich bylo známo, že často jednají bez rozmyšlení.

Zatímco byly jejich zraky pořád ještě upřeny k dané oblasti, ozvala se druhá série explozí, po níž se k zemi zřítily další budovy.

„Jestli chtějí takhle pokračovat, tak můžou rovnou oznámit souřadnice své pozice nepříteli,“ rozčiloval se Gaunt.

Zoren k sobě přivolal spojovacího důstojníka. Gaunt horečně otáčel kanálovým voličem a zároveň do drátem orámovaného mikrofonu opakoval svůj volací znak. Ta vzdálenost nebyla nijak velká, určitá šance na navázání spojení existovala.

Dokončili pokládání náloží, odpálili třetí sérii budov a právě se vydali traverzami orámovanými tunely a ochozy dál, když na plukovníka Corbeka zavolal Lukas. Zachytil nějaký signál.

Corbec stačil ještě rychle přikázat Curralovi, aby odvedl svou demoliční četu k další řadě budov s dunícími bubnovými stroji, a už se rozběhl po mokrém betonu ke spojovacímu důstojníkovi. Nasadil si sluchátka a poslouchal. Slabý hlas, zkreslený a zastřený úděsnými rádiovými podmínkami, opakoval volací znak. Nebylo pochyb – byl to volací signál velení tanithského regimentu.

Lukas na plukovníkovo naléhání zesílil výkon a Corbec do sluchátka vysílačky chraplavě zakřičel svůj volací znak.

„Corbeku! …ukovník! …kujte, jste to vy? …minovali …ujte s …zradíte poz…“

„Opakujte znovu! Komisaři, ztrácím váš signál! Opakujte znovu!“

Zorenův spojovací důstojník zvedl oči od stanice a zakroutil hlavou. „Nic, komisaři. Jenom izoenergetický šum.“

Gaunt mu přikázal, aby to zkusil znovu. Naskytla se jim jedinečná příležitost rozšířit velikost expediční jednotky a zvýšit její údernou sílu – pokud se jim podaří Corbeka odradit od jeho sebevražedného jednání přímo před hlavněmi nepřátelských zbraní.

„Corbeku! Tady Gaunt! Přestaňte s těmi demolicemi a vydejte se poklusem na východ! Corbeku, potvrďte příjem!“

„Jsme připraveni odpálit nálože,“ zvolal Curral, ale rázem se zarazil, když si všiml, že má Corbec zvednutou ruku na znamení ticha. Lukas se skláněl ke stanici, aby se přes hřmění kanonády a dunění bubnů pokusil něco zaslechnout.

„Má-máme toho nechat… rozkazují nám zastavit demolice a vydat se poklusem na východ… ří-říká…“

Najednou Lukas k plukovníkovi zvedl ustrašený pohled.

„Říká, že tak na sebe přilákáme pozornost nepřátelského dělostřelectva.“

Corbec se pomalu otočil a zahleděl se do noci, do jejíž brunátné černi dělostřelecké granáty ze vzdálených palebných postavení vyrývaly dlouhé světelné brázdy provázené uširvoucím hvízdáním projektilů.

„Svatý Fethe!“ vydechl, když si uvědomil pošetilost počínání, pro něž se ve svém hněvu rozhodl.

„Pohyb! Pohyb!“ začal křičet a vojáci se zmateně začali drápat ze svých úkrytů. V běhu, zatímco se vydal v jejich čele nově určeným směrem, stačil ještě poslat signál předsunutému voji, aby se otočil a následoval je. Věděl, že mu na vyvedení mužů z cílové zóny osvětlené demoličními náložemi, jejichž zelené plameny prakticky vytvořily šipku ukazující směr jejich postupu, zbývá sotva několik sekund.

Musel je odvést na východ. Gaunt mluvil o východu. Jak daleko mohla být komisařova jednotka? Kilometr? Dva? Kolik času jim mohlo zbývat, než dělostřelecké granáty začnou dopadat do jejich oblasti? Začali snad už Rozhřešení do otevřených komor svých obrovských děl zasunovat třítunové deuteriové makrogranáty naplněné oxyfosforečným gelem, zatímco zaměřovači upravovali nastavení měděných mířidel a potem se lesknoucí svalnaté paže obsluhy děl otáčely obrovskými promaštěnými ozubenými koly, aby tak o zlomek snížily zaměření obrovských hlavní?

Corbec hnal své muže vpřed takovým tempem, že téměř nezbýval čas ani na zběžné krytí. Vsadil vše na to, že Rozhřešení se stáhli zpátky a danou oblast zcela opustili.

Vitrianský spojovací důstojník znovu přehrál poslední signál, který se mu podařilo zachytit, a upravil nastavení stanice ve snaze odstranit statický šum. Gaunt se Zorenem ho napjatě pozorovali.

„Je to signál odezvy, myslím,“ řekl důstojník. „Potvrzení příjmu.“

Gaunt přikývl. „Zaujmeme tady pozici. Budeme držet tuhle oblast, dokud se nám nepodaří spojit se s Corbekem.“

V tu chvíli se pásmo na západ od nich, kde Corbekovy nálože osvětlily temnotu noci, a přilehlé oblasti začaly otřásat výbuchy granátů. Líně rozkvétající fontány ohňů postupně devastovaly cílovou zónu. Granáty dopadaly téměř najednou a jednotlivé exploze tak prakticky splývaly v jedinou. Rozhřešení přesunuli zaměření části svých celkových dělostřeleckých sil zhruba o tři kilometry do míst, kde prve zaregistrovali známky života.

Gaunt nemohl dělat nic jiného než se dívat.

Plukovník Flense byl muž, který si vybudoval kariéru na pohotovém využití příležitosti. K tomu se právě chystal i nyní a doufal, že tím dosáhne konečného vítězství.

Od zastavení postupu Jantinských patricijů, ke kterému došlo pozdě odpoledne, se zavřel do Císařského velitelského stanoviště, aby si promyslel případné alternativy dalšího postupu. Dokud nepřátelská kanonáda přehrazovala celou frontu, nebylo možné nic podniknout. Flense ale chtěl být připravený ve chvíli, kdy ustane nebo jen na okamžik poleví. Země se po tak intenzivní dělostřelecké palbě zákonitě promění ve směs popele a bahna a Rozhřešení budou mít s jejím udržením stejné problémy jako prve Císařská armáda. Ideální příležitost pro úder obrněné jednotky.

V šest večer, když intenzita denního světla začínala pomalu slábnout, byla už v troskách ulic pod zákrutem řeky připravena úderná jednotka tvořená osmi obléhacími tanky Leman Russ, oblíbenými demoličními obrněnými vozidly s výraznými krátkými a silnými hlavněmi, čtyřmi bitevními tanky Leman Russ standardního provedení Faeton, třemi zbraňovými transportéry Gryf a devatenácti Chimérami, v jejichž útrobách se skrývaly téměř dvě stovky Jantinských patricijů v plné polní.

Flense byl ve vévodském paláci, kde probíral operační postupy s Draverem a několika dalšími staršími důstojníky. Zrovna se pokoušeli odhadnout dnešní ztráty v tanithských a vitrianských řadách, když do místnosti vstoupil radista obsluhující komunikační stanici a nesl svazek průhledných fólií s hlášeními pozorovatelů na oběžné dráze planety.

Jednalo se o orbitální snímky dělostřelecké palby. Ostatní si je prohlédli jen s povrchním zájmem, ale Flense se po nich najednou doslova vrhl. Na jednom ze snímků byla zachycena řada explozí minimálně kilometr za linií palby.

Flense si odvedl Dravera stranou, aby mu snímek ukázal.

„Granáty, které dopadly dřív, než měly," zněl generálův komentář.

„Ne, pane, tady jde o řetěz výbuchů… nástražných min. Někdo je tam uvnitř."

Dravere pokrčil rameny. „No tak někdo přežil."

Flense zvážněl. „Spolu se svými Patriciji jsem se soustředil na dobytí téhle sekce fronty a poté i celé planety. Nemám v úmyslu nečinně přihlížet, jak nějací ničemové, kterým se náhodou podařilo přežít, vyvíjejí za liniemi rušivé aktivity a ničí tak naše strategie."

„Berete si to osobně, Flensi…" usmál se Dravere.

Flense to dobře věděl. Kromě toho ale dokázal dobře rozpoznat příležitost, která se mu nabízela. „Generále, pokud kanonáda ustane, dáte mi své osobní povolení k postupu? Má obrněná jednotka je připravena."

Lord generál nepříliš ochotně souhlasil. Byl čas večeře a on měl tolik práce. Vyhlídka na blížící se vítězství mu však učarovala. „Pokud se vám podaří dosáhnout pro mě tohoto vítězství, Flensi, nezapomenu vám to. V mé budoucnosti se rýsují obrovské možnosti, pokud nebudu muset trčet tady. Rád se s vámi o ně podělím."

„Jak si přejete, lorde generále."

Flensova horlivě oportunistická mysl neomylně vycítila příležitost – Rozhřešení pravděpodobně mohli změnit cíl své dělostřelby nebo alespoň její části, aby zamezili aktivitám za svými starými liniemi. A tak se mu otevře cesta.

Flense se napojil na navigační signály přenášené od flotily přes astropata v prvním tanku a obrněná kolona s hřměním vyrazila podél koryta řeky na západ a pak pokračovala přes pontonové předmostí, kam až si do zdevastované pustiny troufal. Kanonáda Rozhřešených rozsévala před vozy jeho jednotky strašlivou zkázu.

Flense svou příležitost téměř promeškal. Sotva jeho jednotka zaujala pozici, objevila se v cloně dělostřelecké palby mezera. Půl kilometru široká část palebné clony znenadání zmizela, aby se znovu objevila o několik kilometrů dál, přesně v místech, kde orbitální snímky zachytily sérii explozí.

Otevřela se tak cesta skrz zkázu, cesta do středu pozic Rozhřešených.

Flense rozkázal vyrazit vpřed. Kolona, rozstřikujíc moře bláta, se na plný výkon rozjela proti středu nepřátelských linií.

Šest

Z temnoty kráteru bylo slyšet hlas vojína Caffrana, který takřka zanikal v nepřetržitém hřmění kanonády.

„Tanith byla nádherná planeta, Zogate. Byl to lesní svět, zelený, hustý a tajemný. Lesy jako by tam měly vlastní duši. Panoval v nich klid… a také byly podivné. Byly to pohyblivé stromové porosty. Ty stromy, převážně se jednalo o druh, kterému jsme říkali tvrdodřev, no… prostě se pohybovaly, přesazovaly, samy měnily pozice, následovaly slunce a deště, podle toho, k čemu je jejich míza nutila. Rozhodně nechci předstírat, že bych tomu rozuměl. Prostě to tak bylo.

Zásadním problémem bylo, že na Tanith neexistoval žádný souřadnicový geografický systém. Cesta nebo stezka vedoucí tvrdodřevovým lesem se v průběhu jediné noci mohla změnit, zmizet nebo se znovu otevřít. V průběhu generací si tak obyvatelé Tanith vypěstovali dokonalý instinkt pro směr. Hodí se pro stopování a provádění průzkumu. V tomhle jsme opravdu nedostižní. Řekl bych, že za věhlas, jaký si náš regiment vysloužil v oblastech průzkumu a tajných akcí, můžeme poděkovat právě pohyblivým lesům na naší rodné planetě.

Velká města naší planety se pyšnila svou okázalostí. Zabývali jsme se převážně zemědělstvím a náš meziplanetární obchod se zakládal hlavně na kvalitním dřevě a řezbářství. Na umění tanithských řemeslníků byla radost pohledět. Naše města vypadala jako obrovské kamenné bašty, které se tyčily do výšky nad okolní lesy. Říkal jsi, že u vás doma máte skleněné paláce. Tam u nás jsme nic tak přepychového neměli. Používali jsme jednoduše kámen, šedý jako oceán, navršený do výšky a pevný."

Zogat jeho vyprávění nijak nepřerušoval. Caffran se v temném kráteru pokusil zaujmout pohodlnější pozici. Navzdory zlobě v hlase i na duši cítil žalostný pocit ztráty, který už dlouho nezakusil.

„Říká se, že naše planeta měla Imperiální gardě poskytnout tři regimenty. Bylo to poprvé, kdy jsme byli o něco takového požádáni, ale měli jsme dostatek zdatných válečníků, kteří prošli výcvikem v městských milicích. Celý proces Založení trval osm měsíců. V době, kdy dopravní lodě dorazily na oběžnou dráhu, čekaly všechny shromážděné jednotky na širých, holých pláních. Řekli nám, že se máme připojit k imperiálním vojskům, která sváděla boje s armádami Chaosu na Sabbatiných světech. Také nám řekli, že svoji rodnou planetu už nejspíš nikdy neuvidíme, protože jakmile člověk vstoupí do služby Císaři, musí se vydat tam, kam ho válka a povinnosti zavedou, dokud ho jeho závazku nezprostí smrt nebo nebude ze služby propuštěn a bude tak moci znovu začít nový život tam, kde skončil. Určitě vám to říkali taky."

Zogat přikývl. Vzdor vlhké temnotě kráteru byl z jeho aristokratického profilu patrný smutek. Nad hlavami se jim rozpoutala dlouhá série explozí. Země se silně otřásala.

„A tak jsme tam čekali," pokračoval Cafrran. „Bylo nás několik tisíc, všichni nedočkaví, v nových naškrobených uniformách, a pozorovali jsme transportní vojenské lodě, které střídavě přilétaly a odlétaly. Už jsme se nemohli dočkat, až se vydáme na cestu. Zároveň nám ale bylo smutno, že se musíme s Tanith rozloučit. Ale pomyšlení, že naše rodná planeta je a pořád bude na svém místě, nás povzbuzovala. Poslední ráno jsme se dozvěděli, že byl k našemu regimentu přidělen komisař Gaunt, který nás měl dostat do patřičné formy." Caffran si povzdechl. Pořád se nedokázal vyrovnat s temnými pocity, které v něm vzpomínky na zánik jeho rodné planety vyvolávaly. Odkašlal si. „Gaunta provázela určitá pověst, kterou si získal během své dlouhé a pestré služby u hyrkanských regimentů. My jsme byli nováčci, a tak jsme pochopitelně byli nezkušení a měli jsme spoustu špatných návyků. Vrchní velení bylo očividně přesvědčeno, že bojeschopnou jednotku z nás může udělat jedině důstojník Gauntova ražení."

Caffran se odmlčel. Zlost v něm na okamžik vzkypěla tak, že ztratil řeč. Zlost – a pocit ztráty. S palčivou bolestí si uvědomil, že to je poprvé od Zániku, kdy o něm někomu vypráví. Srdce se mu při těch vzpomínkách bolestivě svíralo a pocit hořkosti v ústech znovu zesílil. „Všechno se to pokazilo poslední noc. Naloďování už začalo a většina vojáků byla na palubě dopravních lodí, které se buď chystaly k odletu, nebo už byly na cestě na oběžnou dráhu planety. Námořnická hlídka nesplnila svou povinnost a poměrně velké flotile Chaosu, zlomku daleko větší flotily prchající z místa poslední porážky, kterou jim Imperiální námořnictvo uštědřilo, se podařilo proniknout kolem blokád až do naší soustavy. Úder přišel prakticky bez varování. Armády Temnoty zaútočily na mou domovskou planetu a v průběhu jedné jediné noci ji zcela vymazaly z galaktických záznamů."

Caffran se znovu odmlčel a odkašlal si. Zorgat ho mlčky pozoroval. „Gaunt neměl na výběr nic jiného než vylodit všechny vojáky pod svým velením a postavit se v jejich čele na odpor, nebo sebrat všechny, které mohl zachránit, a utéct. Rozhodl se pro útěk. Nikomu z nás se jeho rozhodnutí nelíbilo, všichni jsme chtěli padnout v boji za svoji rodnou planetu. Kdybychom zůstali na Tanith, nejspíš by z nás v tuhle chvíli zbývala už jen stručná poznámka v dějinách. Gaunt nás zachránil. Zachránil nás před zánikem, jehož součástí bychom se všichni s hrdostí rádi stali, takže si teď můžeme užívat daleko významnějšího ničení někde jinde."

Zogatovy oči se ve tmě leskly. „Nenávidíš ho za to."

„Ne! No, ano, nenávidím. Právě tak jako bych nenáviděl kohokoli jiného, kdo by pouze přihlížel zániku mého domova, kohokoli, kdo by ho obětoval v zájmu vyššího dobra."

„Je tohle vyšší dobro?"

„Bojoval jsem s Duchy na tuctu válečných front. S vyšším dobrem jsem se ale ještě nesetkal."

„Takže ho nenávidíš."

„Obdivuju ho. Budu ho následovat kamkoli. Nemám, co bych k tomu řekl jiného. Opustil jsem rodnou planetu tu noc, kdy zanikla. A od té doby bojuju za její památku. My, Tanithané, jsme vymírající rasa. Zbyly nás už jenom dva tisíce. Gauntovi se podařilo utéct z Tanith právě s dostatkem mužů, aby mohl vytvořit jeden regiment. Tanithští první. První a jediní. Právě proto jsme ‚duchové'. Posledních několik neklidných duší z mrtvé planety. A nejspíš nedojdeme klidu, dokud všichni do jednoho nezahyneme."

Caffran zmlkl a příšeřím kráteru se tak rozléhaly pouze exploze dělostřeleckých granátů. Zogat drahnou chvíli mlčel. Nakonec zvedl pohled k blednoucí obloze. „Do dvou hodin bude svítat," řekl pomalu. „Možná se nám pak podaří najít cestu odsud."

„Asi máš pravdu," odpověděl Caffran a protáhl si rozlámané končetiny pokryté krustou bláta. „Vypadá to, že se dělostřelba vzdaluje. Kdo ví, možná se nám přece jenom podaří přežít. U Fetha, už jsem přežil daleko horší věci."

Sedm

Svítání se dostavilo spolu s dešťovými mračny, od nichž se odrážela zář neustávající dělostřelby. Rozjasňující se oblohu brázdily a křižovaly dráhy střel podobné ohnivým obloukům stoupajícím ze stanovišť těžkého dělostřelectva Rozhřešených ve vzdálených opevněných kopcích. Níže, v širokém údolí a liniích zákopů, se nashromážděný kouř z dělostřelecké palby, která s intenzitou dvou až tří střel za sekundu trvala už přes jednadvacet hodin, začínal srážet jako mlha. Hustá, bělavá a po korditu páchnoucí mlha.

Gaunt přivedl svou poskládanou jednotku do předsíně podzemního sila, kde se kdysi nacházely tavicí a zvonové pece. Muži si sundali ochranné masky. Podlaha i samotný vzduch byly prosáklé zelenavým mikroprachem, jehož chuť v ústech se podobala železu či krvi. Po celém místě se povalovaly kusy plastového bednění. Od linie dělostřelby je nyní dělilo pět kilometrů a dunění bubnů, vycházející ze skladů a továren všude kolem nich, bylo mnohem hlasitější než exploze granátů.

Corbekovi se podařilo odvést muže z palebné zóny téměř bez úhony, ačkoli všichni byli zasaženi tlakovou vlnou a osmnáct jich na následky výbuchu natrvalo ohluchlo. V ošetřovnách Imperiální gardy za válečnými liniemi by jim protržené ušní bubínky napravili plastovými membránami, případně jim zavedli akustické implantáty. Oba dva druhy zákroků by byly otázkou jen několika málo okamžiků, ale to platilo za válečnými liniemi. Tady, ve válečné zóně, představovalo osmnáct hluchých vojáků značnou nevýhodu. Když se zformovali k pochodu, zařadil je Gaunt doprostřed zástupu, kde se jim od mužů kolem mohlo dostat maximální možné pomoci a podpory. Nejednalo se ale o jediná zranění. Mnozí z vojáků měli polámané ruce, žebra nebo klíční kosti. Všichni však byli schopní pochodu, což bylo bezesporu možné považovat za šťastnou náhodu.

Gaunt si odvedl Corbeka stranou. Komisař dokázal poznat dobrého vojáka instinktivně a dělalo mu starosti, když dotyčný jeho důvěru zklamal. Corbeka si vybral jako náhradu za Rawneho. Oba dva muži vzbuzovali mezi Tanithskými prvními a jedinými respekt. Jeden proto, že byl oblíbený, druhý obávaný.

„Tak zásadní taktickou chybu bych od vás nečekal…" začal Gaunt.

Corbec chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel. Představou, že by se měl omlouvat komisaři, mu uvízla slova v hrdle.

Gaunt pokračoval místo něj. „Chápu, že jsme v komplikované situaci. Tyhle okolnosti jsou výjimečné a především na ně doplatila vaše jednotka. Slyšel jsem o Draylovi. Také si myslím, že ty továrny s bubny, které jste se s téměř sebevražedným odhodláním rozhodl zničit, mají sloužit k naší dezorientaci. Mají nás přimět jednat iracionálně. Jsou šílené a právě tak nebezpečné jako děla. Mají nás oslabit."

Corbec přikývl. Válka jako by v jeho obrovské postavě s prošedivělými vlasy soustředila veškerou svou trpkost. Z jeho vzhledu i chování byla patrná únava.

„Jaký je náš plán? Počkáme, až zastaví dělostřelbu, a vrátíme se?"

Gaunt zavrtěl hlavou. „Řekl bych, že jsme pronikli tak hluboko, že bychom toho měli využít. Počkáme, až se vrátí průzkumníci."

Průzkumné jednotky se objevily u jejich dočasného úkrytu o půl hodiny později. Zvědové, z nichž většinu tvořili Tanithané, dali dohromady nashromážděná data a sestavili pro Gaunta a Zorena obraz oblasti v okruhu dvou kilometrů.
Gaunta nejvíce zaujala budova na západě.

Procházeli širokou oblastí plnou odvodňovacích potrubí, betonovými podchody zaneřáděnými olejem a prachem. Vítr unášel korditovou mlhu zpět přes jejich pozice. Na západě se zvedalo široké pásmo kopců a na severu se k obloze tyčily tmavé stíny obytných jehlanů, obrovských kónických věží pro dělníky, které se jakoby vznášely nad přízemní mlhou. Statisíce jejich oken byly do jednoho rozbité dělostřeleckou palbou a tlakovými vlnami. V téhle oblasti nepřátelského teritoria bylo továren s bubny mnohem méně, ale stále nikde nenacházeli ani stopu po čemkoli živém, dokonce ani po krysách.
Začali procházet obrovskými bunkry odolnými proti výbuchům. Až na rozházené kolébkové podpěry a na hromadu naskládané palety ze šedých plastovláknitých desek byly všechny prázdné. Na prostranstvích před bunkry zůstaly spousty otlučených, žlutých těžkotonážních vozíků.
„Muniční sklady," řekl Zoren Gauntovi, když prošli několik bunkrů. „Pro takovouhle kanonádu museli připravit hodně velké množství granátů a tahle skladiště už stačili vyčerpat."
Gaunt s jeho názorem souhlasil. Se zbraněmi v pohotovosti postupovali pomalu a obezřetně dál. Budova, o které ho informovali zvědové, teď byla přímo před nimi. Byl to nákladní dok z ocelových trubek a nýtovaných panelů. Na povrchu doku byly instalovány hydraulické manipulátory a jeřáby, které sloužily ke zvedání nákladu k otvorům nad zemí.
Gardisté sestoupili po schodech z kovového roštu na vyvýšenou plošinu umístěnou stranou od širokého, dobře osvětleného tunelu, který mizel v nedohlednu. Tunel byl modulární, s kruhovým průřezem a zvýšeným hřbetem, který se táhl podél jeho dna. Feygor se s Grellem pustil do průzkumu tunelu a obrněného dispečerského stanoviště, které na něj shlíželo.
„Magnetická dráha," řekl Feygor, který se ze všech sil snažil vybavit si něco ze svých základních konstrukčních znalostí mimozemských mechanismů. „Je pořád funkční.
Granáty z muničních skladů dopravovali na vozících sem, kde je spouštěli na zem, aby je pak naložili na vlaky pro rychlejší dodávku palebným postavením v kopcích."
Ukázal Gauntovi na indikátorový panel v dispečerském stanovišti. Jeho plochá deska svítila zeleně a byla popsána blikajícími runovými popisky sítě kolejnic. „Tady dole je celý dopravní systém, který propojuje všechny kovárny a umožňuje rychlou přepravu materiálu."
„A tuhle odbočku opustili, protože vyčerpali veškeré zásoby munice v téhle oblasti." Gaunt se tvářil zamyšleně. Vyndal si datatablet a udělal si pracovní nákres mapy sítě.
Komisař nařídil desetiminutový odpočinek a pak se posadil na okraj plošiny a začal porovnávat svůj nákres s oblastními mapami starých továrních komplexů z taktických archivů datatabletu. Rozhřešení upravili spoustu detailů, ale základní položky zůstaly neměnné.
Plukovník Zoren se k němu přidal. „O čem přemýšlíte?" zeptal se.
Gaunt ukázal na tunel. „Je to cesta dovnitř. Cesta přímo do středových pozic Rozhřešených. Nemůžou ji zablokovat, protože potřebují, aby tyhle magnetické dráhy fungovaly, mohly po nich jezdit muniční vlaky, které zásobují jejich děla."
„Stejně je ale na tom něco zvláštního, nemyslíte?" poznamenal Zoren a zvedl si průzor helmy.
„Zvláštního?"
„Minulou noc jsem si myslel, že jste jejich taktiku odhadl správně. Pokusili se o frontální útok ve snaze prorazit naše linie. Když ale neuspěli, stáhli se nečekaně hluboko, aby nás vylákali do svého teritoria, a pak spustili dělostřelbu, která měla zničit všechny imperiální jednotky, které se jim podařilo polapit do pasti."
„Všechna dostupná fakta zatím tuhle teorii potvrzují," konstatoval Gaunt.
„I teď? Musí jím být přece jasné, že se jim tím svým trikem podařilo vylákat jen pár tisíc mužů, kteří by logicky měli touhle dobou být už všichni po smrti. Tak proč pokračují v té dělostřelbě? Na koho střílí? Jenom tak zbytečně plýtvají municí. Trvá to už déle než jeden den. Nemluvě o tom, jak obrovskou část svých pozic opustili."
Gaunt přikývl. „Také jsem o tom ráno přemýšlel. Řekl bych, že z počátku šlo o to zničit všechny jednotky, které se jim podařilo polapit. Ale teď? Máte pravdu. Obětovali obrovskou část země a ta soustavná dělostřelecká palba opravdu nedává smysl."
„Pokud se nesnaží udržet si nás od těla," poznamenal hlas za jejich zády. Rawne se rovněž zapojil do debaty.
„Jaký je váš názor, majore?" zeptal se Gaunt.
Rawne pokrčil rameny a odplivl si na zem. Jeho černé oči se zúžily v zamračené grimase. „Všichni víme, že zplozenci Chaosu nevedou války podle taktiky, kterou bychom chápali. Drží nás na téhle frontě už několik měsíců. Myslím si, že včera to byl poslední pokus prorazit naše linie konvenční ofenzívou. Teď vytvořili dělostřeleckou hradbu, aby nás zdrželi, než přejdou na jinou strategii. Možná jde o plán, jehož příprava jim zabrala několik měsíců."
„Jaký plán?" zeptal se Zoren znepokojeně.
„Nějaký, já nevím. Možná jde o něco, k čemu využijí sil Chaosu. Něco náboženského. Ty továrny s bubny… možná nejde jen o psychologickou válku… možná jsou součástí nějakého velkého… rituálu."
Všichni tři muži na chvíli zmlkli. Nakonec se Zoren zasmál. „Rituální magie?" zeptal se uštěpačně.
„Nevysmívejte se tomu, čemu nerozumíte!" varoval ho Gaunt. „Rawne může mít pravdu. Císař ví, že už jsem viděl dost jejich šílenství."
Zoren neprotestoval. Také si uvědomoval věci, které se jeho rozum snažil popřít nebo odmítnout jako nemožné.

Gaunt se postavil a ukázal do tunelu. „Pak tohle je cesta dovnitř. A radši bychom měli téhle šance využít – protože jestli má Rawne pravdu, pak jsme jediní, kdo s tím může něco dělat.“

Osm

Tunelem bylo možné postupovat ve dvou dvojstupech, po jednom po každé straně středového hřbetu. Byl dobře osvětlený modrými světly zapuštěnými do jeho stěn, ale Gaunt přesto poslal Domora a ostatní minohledače jako předvoj, aby našli a odstranili případné nastražené výbušniny.

Postup zatuchlými tunely, při kterém se nesetkali se žádným odporem, je zavedl dva kilometry na východ, kde objevili další opuštěný nákladní dok. Magnetická kolejnice se tu rozvětvovala do dvou dalších směrů. Vzduch byl suchý a nabitý statickou elektřinou z kolejnic, které byly stále pod napětím. V pravidelných intervalech se setkávali s prudkými poryvy teplého vzduchu, které jako by ohlašovaly příjezd vlaku, k němuž však nikdy nedošlo.

Na třetí odbočce Gaunt, který neustále kontroloval postup podle map, vydal povel zahnout do nového tunelu. Ušli sotva dvacet metrů, když Milo zašeptal komisaři do ucha.

„Myslím si, že bychom se měli vrátit zpátky na rozcestí kolejnic,“ řekl.

Gaunt se ho na nic neptal. Věřil Brinovým instinktům jako svým vlastním a dobře věděl, že se s ním nemůže v tomto ohledu rovnat. Obrátil se proto a vedl celou rotu zpátky na rozcestí, které prve minuli. O minutu později opět ucítili onen poryv teplého vzduchu a tunelem, který právě opustili, se prohnal elektromagnetický vlak. Byl automatický a čítal šedesát otevřených vagónů pomalovaných žlutohnědou barvou s černými a žlutými skvrnami a pruhy. Každý z vagónů byl naložen dělostřeleckými granáty. Byly to stovky tun vojenské munice ze vzdálených bunkrů určených pro hlavní baterie. Když se vlak řítil kolem, vznášející se nad kolejnicí na elektromagnetickém polštáři, naprosto hladce a tiše, zůstali na něj mnozí vojáci zírat s otevřenými ústy. Někteří z nich dokonce rychle učinili ochranná gesta.

Gaunt se podíval do své překreslené mapy. Určit, jak daleko zbývá k další stanici či odbočce, bylo přinejmenším složité a bez znalosti frekvence muničních vlaků nemohl zaručit, že by se jim podařilo z tunelu dostat dřív, než se jím prožene další.

Gaunt zaklel. Nechtěl se teď vracet zpátky. Rozhlédl se po zástupech svých vojáků a snažil se vybavit si osobní detaily.

„Domore!“ zavolal a oslovený vojín k němu okamžitě přispěchal.

„Na Tanith jste s Grellem pracovali jako strojvedoucí, je to tak?“

Mladý voják přikývl. „Zaučoval jsem se u dopravce dřeva v Tanithské Atice. Pracoval jsem s těžkými stroji.“

„Kdybys měl vše potřebné, dokázal bys zastavit jeden z těch vlaků?“

„Pane?“

„A znovu ho rozjet?“

Domor se zamyslel a poškrábal se na šíji. „Pokud nechcete celý vlak vyhodit do vzduchu… musel byste zablokovat nebo zkratovat energii, která vlak pohání. Jak tomu rozumím, tak tyhle vlaky ji čerpají z kolejnic, po kterých se pohybují. Jedná se o vodivou elektrickou výměnu jako u baterií a indukčních agregátů. Potřebovali bychom nějaký nevodivý materiál, který by byl dost tenký, aby se dal položit na kolejnici, aniž by vlak vykolejil. Co plánujete, pane?“

„Zastavit nebo zpomalit další vlak, který kolem nás projede, naskočit do něj a znovu ho rozjet.“

Domor se zašklebil. „A dojet s ním až nepříteli pod nos?“ Zasmál se a rozhlédl kolem. Pak si to namířil k plukovníku Zorenovi, který rozmlouval se svými muži, zatímco odpočívali. Gaunt ho následoval.

„Omluvte mě, pane,“ začal Domor s předpisovým zasalutováním, „mohl bych si prohlédnout vaši zbroj?“

Zoren se na tanithského vojáka podíval s rozčarováním a určitým despektem. Gaunt ho ale uklidnil tichým přikývnutím. Zoren si stáhl jednu rukavici a podal ji Domorovi. Mladý Tanithan ji začal horlivě zkoumat.

„Je to krásná práce. Ta povrchová struktura je ze skleněných korálků?“

„Ano, ze slídy. Skla, jak říkáte. Šupinové segmenty natkané na základní látku zajišťující tepelnou izolaci.“

„Je nevodivá,“ řekl Domor a ukázal rukavici Gauntovi. „Potřeboval bych trochu větší kus. Možná blůzu – a nejspíš ji nebudu moct vrátit v jednom kuse.“

Gaunt se chystal celou záležitost vysvětlit v naději, že Zoren vyzve nějakého dobrovolníka ze svých řad. Ale plukovník vstal ze země, sundal si helmu, podal ji jednomu z podřízených a pak si sundal vlastní blůzu. Jak tam stál v tričku bez rukávů, odhalil ostatním poprvé svou mohutnou a svalnatou postavu, nakrátko zastřižené černé vlasy a tmavou pokožku. Zaváhal jenom na chvíli, aby si z kapsy vyndal malou knížku v šedém přebalu, a pak podal blůzu Domorovi. Knížku si pečlivě zastrčil do opasku.

„Předpokládám, že víte, co děláte,“ podotkl, když Domor odběhl a svolával vojáky, aby mu pomohli.

„Bude se vám to líbit,“ řekl Gaunt.

Teplý závan vzduchu ohlásil příjezd dalšího vlaku zhruba sedmnáct minut poté, co je minul první. Domor omotal blůzu vitrianského velitele kolem kolejnice kousek za odbočkou a přivázal k ní dlouhý pruh látky z vlastního maskovacího pláště.

Vlak se objevil na dohled. Všichni ho pozorovali se zatajeným dechem. Čelní vagón přejel nad blůzou bez jakýchkoli problémů, nadnášený elektromagnetickým polštářem nad kolejnicí, takže nedocházelo k vůbec žádnému tření. Gaunt se zamračil. Na několik okamžiků si byl jistý, že jejich plán selhal.

Jakmile se ale dostal nad nevodivou vrstvu, došlo k přerušení elektromagnetického toku a celý vlak začal v důsledku absence hybné síly prudce zpomalovat. Setrvačnost unášela vlak ještě chvíli vpřed – Domor se jenom modlil, aby vlak nepřejel přes přerušení obvodu celý, protože pak by se jednoduše znovu rozjel – ale nakonec se přece jenom zastavil a zlehka dosedl na vzduchový polštář.

Tunelem se rozlehly radostné výkřiky.

„Nasedejte! Co nejrychleji!“ přikázal Gaunt a sám šel jednotce příkladem. Vitriané i Tanithané začali rychle šplhat na granáty naložené vagóny. Obratně přitom využívali všech možných opor a úchytů. Ti, co se už vyškrábali nahoru, odložili zbraně a podávali ruce svým druhům, aby jim pomohli dostat se do vlaku v nejkratším možném čase. Gaunt, Zoren, Milo, Bragg a šest Vitrianů vyšplhali na přední vagón, kde už čekali Mkoll, Curral a Domor, který v ruce pevně svíral konec látkového provazu.

„Dobrá práce, vojáku,“ řekl Gaunt usmívajícímu se Domorovi a zvedl ruku, aby se přesvědčil, že se všem podařilo bez problémů dostat do vlaku. Během okamžiku byla celá jednotka ve vozech a Gaunt dostal signál, že jsou všichni připraveni.

Komisař spustil ruku. Domor prudce škubl za pruh látky. Ten se napnul, chvíli vzdoroval napětí, ale nakonec vyklouzl zpod vlaku i se Zorenovou blůzou, která v tu chvíli vypadala jako obrovský platýs na rybářské udici.

Obvod se v okamžiku opět uzavřel, vlak sebou trhl a potichu se znovu rozjel; jeho rychlost se prudce zvyšovala. Světla tunelu se kolem míhala takovým tempem, že připomínala stroboskop.

Aniž by se přestával pečlivě držet, rozvázal Domor provizorní provaz a vrátil blůzu Zorenovi. Její skelná látka byla na některých místech kontaktem s kolejnicí zakalená a roztavená, ale jinak byla nepoškozená. Vitrianský velitel vážně přikývl a oblékl si ji.

Gaunt se otočil, aby se podíval do tunelu, do kterého se řítili. Otevřel jedno z pouzder na opasku a vyndal z něj nový zásobník bubnového typu do své bolterové pistole. Zásobník na šedesát ran byl označen modrým křížem, který prozrazoval, že obsahuje střely typu Inferno. Zasunul ho na místo a stiskl tlačítko mikrofonu náhlavní komunikační soupravy.

„Připravte se, zbraně do pohotovosti. Je to rozkaz. Máme namířeno přímo do pekelného chřtánu a každou chvíli můžeme dorazit na místo určení. Připravte se na bitvu. Císař ať bdí nad vámi všemi.“

Po celém vlaku se začalo ozývat vrnění dobíjených laserů, cvakání odjišťovaných granátometů, hučení plazmových zásobníků a syčení zapalovacích trysek plamenometů.

Devět

„Jdeme,“ řekl Caffran a začal se šplhat po svahu páchnoucího kráteru po dělostřeleckém granátu, který jim po většinu dne skýtal relativně bezpečný úkryt. Zogat ho následoval. Jejich oči přivykly temnotě kráteru, a tak teď oba oslepené mžourali do ranního světla, které je nepříjemně bodalo do očí. Kanonáda se neustále vzdalovala a nad zemí nikoho se vznášela kouřová mlha.

„Kudy?“ zeptal se Zogat dezorientovaný kouřem a denním světlem.

„Rovnou domů,“ odpověděl Caffran. „Pryč z tohohle pekla, dokud máme šanci.“

Plahočili se bahnem a namáhavě přelézali dráty a pokroucené kusy betonu.

„Myslíš si, že jsme jediní, komu se podařilo přežít?“ zeptal se Vitrian a ohlédl se po rozsáhlé cloně dělostřelecké palby.

„Je to možné, určitě to je možné. A ze mě by se tak stal poslední Tanithan.“

Jantinská obrněná jednotka pronikla do pozic Rozhřešených za dělostřeleckou clonou, ale během dvoukilometrového postupu nenarazili na žádný odpor. Staré tovární oblasti byly opuštěné.

Flense přikázal zastavit a vysoukal se z vrchního poklopu, aby si pomocí dalekohledu prohlédl cestu před sebou. Poničené prázdné budovy se tyčily v okolní mlze jako nějaké přízraky. Všude znělo neutuchající bubnování, které mu týralo nervy.

„Směr pásmo kopců,“ přikázal řidiči a zalezl zpátky dovnitř. „I kdyby se nám nepodařilo nic jiného než umlčet ty jejich baterie, zajistíme si tím natrvalo místo v knihách slávy.“

Čtyři kilometry, pět; cestou míjeli prázdné stanice a neosvětlená překladiště. Odbočka doleva, pak znovu doleva a pak znepokojující tři minuty čekání na další muniční vlak, který křižoval jejich dráhu z další odbočky. Pak se znovu rozjeli.

Napětí Gaunta svíralo jako svěrací kazajka. Tunel, kterým projížděli, byl stále stejný, nikde nebyly žádné ukazatele, které by je mohly varovat. Každou chvíli mohli dorazit na místo.

Muniční vlak odbočil do obrovského překladiště, kde se zastavil vedle dalších dvou, jejichž náklad byl právě vykládán jeřáby a pomocnými zdvihadly. Další vlak, prázdný, opouštěl stanici a vracel se na smyčku, která ho měla zavést zpátky do muničních skladů.

Staniční hala byla vysoká a tmavá, osvětlená tisíci luceren a rudou září pracovních lamp. Uvnitř bylo horko a pronikavě to tam čpělo jako v hutích. Stěny byly popsány obrovskými znaky Chaosu a ověšené špinavými prapory. Letmý pohled na ty odporné symboly vyvolával u gardistů slzení očí, delší pak nepříjemné dunění v hlavě. Byly to nečisté symboly, symboly zhouby a rozkladu.

V horní části klenuté a temné haly byly dvě stovky Rozhřešených, kteří obsluhovali zdvihadla nebo řídili vozíky s municí. Zdálo se, že si zvláštního nákladu nového vlaku nikdo zatím nevšiml.

Gauntova jednotka opustila vlak a okamžitě zahájila palbu. Bouře laserových paprsků praskala ve vzduchu jako elektrické výboje. Halou se rozezvučelo vrnění tanithských zbraní nastavených na snížený výkon, které se mísilo s intenzivní vitrianskou střelbou. Gaunt předem zakázal použití tavometů, raket a plamenometů, dokud se nedostanou z muničního překladiště ven. Žádný z dělostřeleckých granátů nebyl opatřený pojistkou ani stabilizovaný, ale rozhodně nemělo smysl vyhazovat je do vzduchu.

Desítky Rozhřešených umíraly na místě. Čísi chladnokrevné ruce uvolnily páky dvou zpola naložených muničních

vozíků a jejich obsah se vysypal na zem. Bojové hlavice se s řinčením kutálely po kovové rampě. Další vozík, jehož řidič byl střelbou zasažen, narazil do zdi a převrátil se. Konstrukce jednoho z jeřábů explodovala a zhroutila se.

Gardisté se valili vpřed j ako divoká řeka. Vitrianští dragouni se rozvinuli v dokonalé formaci, postupovali z jednoho krytu do druhého a doslova přitom kosili prchající nepřátele. Několik Rozhřešených se chopilo zbraní a jalo se palbu opětovat, ale jejich odpor byl bez milosti zlikvidován.

Gaunt postupoval po hlavním nákladním náspu spolu s ostatními Tanithany a jeho pistole rozsévala v řadách nepřátel smrt. V nedalekém úkrytu se krčil Šílený Larkin a trojice tanithských snajprů s jehlovými lasery a odstřelovali Rozhřešené ze spojovacích můstků zavěšených ve vzduchu.

Vojín Bragg s sebou táhl těžký kulomet, který před několika týdny uvolnil z čepu jeho podstavce. Gaunt ještě nikdy nikoho neviděl, že by dokázal z téhle zbraně střílet bez pomoci stabilizátorů zpětného rázu energetické zbroje nebo podstavce. Bragg se šklebil a celé jeho tělo se napínalo snahou ustálit kvílející kulomet se šesti otočnými hlavněmi. Přesnost Braggovy střelby byla sice stejně mizerná jako obvykle, ale přesto se mu podařilo zasáhnout tucty nepřátel. O elektromagnetickém vlaku nemluvě.

Duchové vyrazili ven z překladiště a na nákladní rampy, které vybíhaly z obrovských slují vyhloubených ve svahu kopce. Zpod blikajícího osvětlení se začal šířit modrý kouř.

Když opustili muniční podlaží, seřadil Gaunt své muže s granátomety, plamenomety a raketomety a začal si klestit cestu, kterou brzy značkovaly zčernalé betonové pruhy ramp a kosti nepřátel v kašovitých kalužích.

Na vrcholku ramp, u obrovských zdviží, které vynášely náklady granátů do nábojových komor ve svahu kopce vysoko nad jejich hlavami, se setkali s prvním vážnějším odporem, když se na ně vyřítilo obrovské množství nepřátelských vojáků s lasery a automatickými puškami. Rawne zahnul se svým oddílem doleva a zaútočil z boku. Corbekovy čety ho napodobily z pravé strany, takže se Rozhřešení dostali do děsivé křížové palby.

Uprostřed probíhajících jatek Gaunt spatřil prvního z válečníků Chaosu, obrovskou rohatou bestii starou několik staletí se zvráceným symbolem kapituly Železných válečníků. Mocným řevem ze silného hrdla hnala obluda zmutované vojáky k vítězství. Její prastarý zdobený bolter dštil smrt do tanithských řad. Jedna z prvních střel proměnila seržanta Grella v obláček páry. Dva muži z jeho mužstva ho následovali o chvíli později.

„Střílej na něj!“ zakřičel Gaunt na Bragga. Obr se snažil namířit svou obrovskou zbraň na obludu, ale bez většího úspěchu. Válečník Chaosu začal chrlit smrtící paprsky do přední řady Vitrianů, když tu náhle explodoval. Jeho torzo zbavené hlavy i rukou se ještě chvíli potácelo na statných nohách, aby nakonec padlo na zem.

Gaunt kývnutím hlavy poděkoval vojínu Melyrovi za přesný zásah z raketometu. Jednotky Rozhřešených, které zaujaly pozici u zdviží, je zasypaly přívalem laserových paprsků a ječících střel z automatických pušek. Gaunt se ukryl za hromadu nákladních palet, kde už se skrývali dva vitrianští vojáci, kteří se ve spěchu snažili vyměnit energetické zásobníky svých laserů.

„Kolik vám zbývá munice?“ zeptal se rázně Gaunt, zatímco vyměňoval prázdný zásobník bolterové pistole za nový ve tvaru půlměsíce, tentokrát naplněný průraznými střelami Kraken.

„Sotva polovina,“ odpověděl jeden z nich, podle hodnostního označení desátník.

Gaunt stiskl tlačítko na mikrofonu náhlavní komunikační soupravy. „Gaunt Zorenovi!“

„Slyším vás, komisaři plukovníku.“

„Dejte svým mužům rozkaz, ať změní nastavení zbraní na poloviční výkon.“

„Proč, komisaři?“

„Protože jim začíná docházet munice! Obdivuji vaši etiku, plukovníku, ale na zabití jednoho Rozhřešeného není potřeba plný výkon a vašim mužům dojde munice dvakrát rychleji než mým!“

Chvíli nebylo ze sluchátka slyšet nic než praskání, ale pak Gaunt uslyšel, jak Zoren předává jeho rozkaz svým mužům.

Komisař se podíval na oba vitrianské vojáky, kteří si už začali upravovat nastavení náboje.

„Takhle vám vydrží déle a vy tak budete moct poslat na onen svět víc těch parchantů. Použití zbytečně velké palebné síly nemá smysl,“ řekl s úsměvem. „Jak se jmenujete?“

„Zapol,“ odpověděl první.

„Zeezo,“ řekl druhý, desátník.

„Jdete se mnou, chlapi?“ zeptal se Gaunt s vlčím šklebem, potěžkal pistoli a přepnul rotomeč na maximální výkon. Oba dva přikývli a pevně sevřeli svoje lasery.

Komisař i oba Dragouni vyběhli z úkrytu a přitom pálili jako zběsilí. Byli za polovinou cesty po nákladní rampě ke zdvižím. Rawneho manévr, při kterém se mu podařilo sevřít nepřítele do křížové palby, uvěznil Rozhřešené kolem zesílených dveří pomalovaných výstražnými pruhy, jejichž povrch byl celý rozleptaný a proděravělý laserovými paprsky a tavnými náložemi.

Jakmile se Gaunt s dvojicí vitrianských vojáků vrhl do útoku, rozpoutala se za jeho zády střelba tanithských jednotek, které se mu snažily zajistit krytí a podporu. Slyšel ječení prodloužených odstřelovacích pušek, praskot klasických laserů i rachot Braggova kulometu.

„Miř nahoru, Opáčko…“ zasyčel komisař, když se mu i s oběma Dragouny podařilo dosáhnout provizorního nepřátelského krytu.

Zeezo padl k zemi zasažen laserovým paprskem. Gaunt a Zapol přeskočili hromadu trosek, za nimiž se Rozhřešení ukrývali, a vrhli se přímo do houfu nepřátel, mezi nimiž okamžitě vypukla panika. Gaunt vystřílel zásobník svého bolteru, odhodil jej a začal se divoce ohánět rotomečem. Zapol naslepo pálil a bodal bajonetem do masy těl kolem sebe.

Celá akce netrvala déle než dvě minuty. Dvě minuty, které Gauntovi připadaly jako celá věčnost. Každá další šílená sekunda toho krvavého masakru byla jako rok. Nakonec se mu se Zapolem podařilo dostat až k samotné zdviži obklopené hromadami mrtvých těl. Pět nebo šest vitrianských vojáků jim bylo okamžitě v patách.

Zapol se otočil a usmál se na komisaře.

Jeho úsměv byl předčasný.

Dveře zdviže se před nimi rozevřely a na gardisty se vrhl druhý Železný válečník z pěchoty Chaosu. Co do výšky jednoznačně převyšoval i toho největšího ž gardistů a celý byl navlečený do jakoby hmyzího krunýře prastaré energetické zbroje popsané šílenými runami zasvěcenými jeho nesmrtelným vládcům. Strašlivého válečníka předcházela vlna toho nejodpornějšího zápachu, který vycházel zpod jeho mřížované masky, doprovázená řevem, jenž na okamžik ochromil Gauntův sluch. Znělo to, jako když plíce astmatika explodují pod hlubokým tlakem.

Pěst netvora, opatřená ozubeným řetězem kvílejícím jako rozzuřené zvíře, rozdrtila Zapola jediným ledabylým švihem. Na místě, na kterém ještě před chvílí vitrianský voják stál, zůstala jen hromada rozmačkaných lidských ostatků. Pak kolem sebe začal netvor zběsile pálit a zabil nejméně čtyři další Vitriany.

Gaunt se mu ocitl tváří v tvář. Neměl jinou možnost než zaútočit na jeho obrněné tělo rotomečem. Ozubená čepel protestovala zběsilým řevem, který se nakonec změnil v táhlé zakvílení doprovázené kouřem, když se zubatému ostří přece jenom podařilo proniknout k houževnatým vnitřnostem stvůry.

Železný válečník se zapotácel, svalil se na záda a zařval bolestí a vztekem. Rotomeč, z něhož se kouřilo, trčel z jeho hrudi. Komisař i dveře zdviže byli potřísněni kusy tkání a kouřícím obsahem střev.

Víc už Gaunt udělat nemohl. Když se raněné monstrum začalo znovu zvedat, vrhl se rychle k zemi.

Jeho modlitby byly vyslyšeny. Vstávajícího netvora zasáhl jeden, dva… čtyři nebo pět přesně mířených laserových paprsků, které se zakously do jeho zbroje a otočily jím kolem osy. Gaunt nepochyboval, že za přesné zásahy vděčí odstřelovači Larkinovi.

Monstrum, které při střelbě kleslo na jedno koleno, se znovu začalo zvedat a zuřit. Většina vrchní části jeho zbroje byla roztrhaná nebo proděravělá a z hrozivých ran na tváři, krku a hrudi stoupal kouř a vytékala černá tekutina. Poslední silný laserový paprsek vypálený na plný výkon z bezprostřední blízkosti dílo dokonal a ustřelil netvorovi hlavu.

Když se Gaunt otočil, spatřil stát na barikádě zraněného desátníka Zeeza.

Navzdory bolesti, kterou mu zranění muselo nepochybně způsobovat, se Vitrian vesele šklebil. „Obávám se, že jsem neuposlechl rozkaz," začal. „Znovu jsem si nastavil zbraň na plný výkon,"

„Beru na vědomí… a promíjím. Dobrá práce!"

Gaunt vstal ze země celý mokrý a zašpiněný od krve a jiných, odpornějších tělních tekutin. Jeho Duchové a Zorenovi Vitriané pospíchali po rampě vzhůru, aby zajistili pozici. Nad nimi, na vrcholku šachty zdviže, se ve svých dělostřeleckých bunkrech ukrýval snad milion Rozhřešených. Komisařově expediční jednotce se podařilo dostat dovnitř, přímo do srdce nepřátelské pevnosti.

Ibram Gaunt se usmál.

Deset

Přesně další půlhodinu trvalo, než se podařilo jednotku přeskupit a zajistit muniční patro. Gauntovi průzkumníci lokalizovali všechny vchody a zablokovali je. Zkontrolovali dokonce i ventilaci a odpadové kanály.

Gaunt se nervózně procházel sem a tam. Čas ubíhal a určitě nemohlo dlouho trvat, než silnému nepříteli nad jejich hlavami začne být divné, proč se přísun munice ze spodního patra najednou zastavil. A půjde to zjistit.

Ani místo samotné nepůsobilo nijak přívětivě: šero, zvláštní pachuť vzduchu, kacířské ikony načmárané na stěnách. Vypadalo to jako nějaké posvátné místo. Posvátné, ale ne-svaté. Mezi gardisty by se sotva našel někdo, koho nepoléval studený pot a v jehož očích se nezračil strach.

Spojovací linka ožila a Gaunt se okamžitě rozeběhl k řídicímu středisku muničních doků, kde už na něj čekali Zoren, Rawne a ostatní. Někomu se podařilo zvednout okenice na obrovských oknech.

„Co to má, ve jménu Císaře, být?" zeptal se plukovník Zoren.

„Řekl bych, že právě tohle jsme sem přišli zastavit," řekl Gaunt a odvrátil se od okna z barevného skla.

Daleko pod nimi, v hlubinách nově objevené uměle vyhloubené jeskyně, stál obrovský megalit, menhirový kámen možná padesát metrů vysoký, ze kterého se rostoucí energií Chaosu začínalo kouřit. Jeho zápach naplňoval celý dok a všichni přítomní muži se z něj začínali chovat podrážděně a roztržitě. Nikdo se na něj nedokázal podívat s chladnou myslí. Zdálo se, jako by byl usazený v hromadě… zčernalých těl. Nebo částí těl.

Major Rawne se zamračil a zvedl palec vzhůru.

„Nebude jim trvat dlouho, než si uvědomí, že je muniční podlaží přestala zásobovat střelivem. Pak můžeme očekávat silný protiútok."

Gaunt přikývl, ale nic neříkal. Vešel do řídicího střediska, kde se Feygor s vitrianským seržantem jménem Zolex pokoušeli získat přístup k datům. Gaunt neměl Feygora v lásce. Vysoký a hubený Tanithan byl pobočníkem majora Rawneho, kterému se svými zatrpklými názory velice podobal. Komisař ale dobře věděl, jak Feygora a jeho dovedností nejlépe využít, obzvláště pokud se jednalo o kogitátory nebo jiné samostatně uvažující stroje.

„Ukaž mi mapu," řekl pobočníkovi. „Mám takový pocit, že je tady těch kamenů víc."

Feygor se dotkl několika runových kláves stroje vyrobeného ze skla a mosazi.

„My jsme teď tady…" řekl Feygor a ukázal na svítící symboly na mapě. „A tady je mapa ve větším měřítku. Měl jste pravdu. Ten menhir tam dole je součástí rozsáhlejšího systému pohřbeného v těchto kopcích. Celkem je jich sedm a jsou uspořádány do tvaru hvězdy. Sedm zatracených ohavností! Nemám tušení, co s nimi chtějí dělat, ale teď právě je všechny nabíjejí energií."

„Kolik že jich je?" zeptal se Gaunt příliš rychle.

„Sedm," zopakoval Feygor. „Proč?"

Ibram Gaunt náhle ucítil nepříjemnou závrať. „Sedm kamenů moci…“ zamumlal pro sebe. Hlas z před mnoha let mu znovu ožil v mysli. Ta dívka. Dívka na Darendaře. Nikdy si nedokázal vzpomenout na její jméno, byť se o to snažil sebevíc. Pokaždé se mu ale vybavila její tvář, jak ji spatřil ve výslechové místnosti. A nikdy nezapomněl na to, co mu tenkrát řekla.

Když se její slova o Duších přede dvěma lety naplnila, zmocnila se ho zimnice a strávil několik bezesných nocí rozjímáním nad její věštbou. Převzal tenkrát velení nad ubožáky, kteří přišli o rodnou planetu Tanith, a jeden z vojáků, podle všeho Šílený Larkin, ji překřtil na Gauntovy duchy. Snažil se to přičíst náhodě, ale přesto žil od té doby v neustálém očekávání, kdy se vyplní další části věštby, kterou vyslechl tu noc pravdy.

Rozděl je a budeš volný, říkal tenkrát ta dívka. Nenič je.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Rawne.

„Máme spoustu min a granátů,“ řekl Zoren. „Vyhodíme to do vzduchu.“

Nenič je.

Gaunt zavrtěl hlavou. „Ne! O tohle šlo, tohle Rozhřešení připravovali. Chtějí ty kameny použít k nějakému rozsáhlému rituálu, nějakému industriálnímu kouzlu. Proto se chovali tak zvláštně a snažili se odvrátit naši pozornost. Vyhodit část jejich obřadního kruhu do vzduchu by byla chyba. Nikdo nedokáže říct, jakou nečistou sílu bychom tím mohli uvolnit. Ne, musíme přerušit propojení…“

Rozděl je a budeš volný.

Gaunt se zvedl ze země a znovu si nasadil čepici. „Majore Rawne, naložte všechny bojové hlavice, které najdete, na ruční vozíky. Zkraťte nastavení jejich rozbušek a připravte je k odeslání na můj rozkaz zdviží nahoru. Zahltíme stanoviště nahoře jejich vlastními zbraněmi. Plukovníku Zorene, potřebuji tolik vašich mužů, kolik můžete postrádat – nebo spíše jejich zbroj.“

Major a plukovník se na něho rozpačitě podívali.

„Hned!“ dodal zostra. Oba okamžitě vyskočili ze země.

Gaunt kráčel v čele skupinky mužů po rampě k menhiru. Nashromážděnou energií se z něj kouřilo a komisaře začala nepříjemně svrbět kůže. Energie Chaosu svým zápachem připomínala štiplavý puch vařené krve a elektřiny. Nikdo se neodvážil podívat dolů na zkroucené a ztuhlé hromady pod sebou.

„Co to děláme?“ zeptal se Zoren po komisařově boku, očividně celý nesvůj z blízkosti něčeho tak nevýslovného.

„Rozbíjíme řetězec. Chceme přerušit kruh, aniž bychom ho vyhodili do vzduchu.“

„Jak víte, co máte dělat?“

„Důvěrné informace,“ opáčil Gaunt a pokusil se usmát. „Věřte mi. Musíme ho odizolovat.“

Vitrianští vojáci se na pokyn svého velitele vydali vpřed. Opatrně se přibližovali k obrovskému kameni a začali jeho hladký povrch omotávat svými blůzami. Zorenovi se podařilo shromáždit kazajky se slídovými krunýři od více než padesáti svých mužů. Ty pak pomocí tavometu nastaveného na nejnižší výkon svařil dohromady stejně pečlivě jako chirurg. Vitriané opatrně omotali provizorní křemíkový plášť okolo menhiru a tavomety vypůjčenými od Tanithanů ho jako průmyslovými sešívačkami začali připevňovat k jeho povrchu.

„Nefunguje to,“ řekl Zoren.

Měl pravdu. O chvíli později začaly skleněné korále vitrianských zbrojí tát a stékat po kameni dolů. Menhir tak zůstal omotán pouze vrstvami základní látky, která se ale nakonec vzňala a shořela.

Gaunt se ke kameni obrátil zády. Jeho deprimovaná mysl pěnila vzteky.

„Co teď?“ zeptal se Zoren beznadějným tónem.

Rozděl je a budeš volný.

Gaunt luskl prsty. „Nevyhodíme je do vzduchu! Posuneme je. Tak porušíme kruh.“

Gaunt si zavolal Toluse, Lukase a Bragga. „Připravte nálože do podpůrných náspů. Kámen sám nesmí být poškozen. Udělejte to tak, aby spadl nebo poklesl.“

„Do náspů?“ vykoktal ze sebe Lukas.

„Ano, vojáku, do náspů,“ opakoval Gaunt. „Mrtví vám neublíží. Udělejte to!“

Duchové se neochotně pustili do práce.

Gaunt stiskl tlačítko mikrofonu náhlavní komunikační soupravy. „Rawne, pošlete ty bojové hlavice nahoru.“

„Rozumím.“

Dodat ‚pane’ by ho nejspíš zabilo, pomyslel si komisař.

Muži pod Rawneho velením natlačili rachotící vozíky naložené bojovými hlavicemi do kabiny zdviže.

„Ticho!“ vyštěkl znenadání jeden z vitrianských vojáků. Všichni se rázem zastavili. Chvíle ticha – pak se ozvalo podivné řinčení, vzdálené plechové rány. Rawne si z ramene sundal laser a vstoupil do kabiny zdviže. Zatáhl za páku, která ovládala horní kontrolní poklop. Nad jeho hlavou se otevřela obrovská šachta podobná chřtánu gigantického zvířete. Napjatě zíral do tmy ve snaze něco zahlédnout.

Po chvíli zaregistroval ve tmě nějaký pohyb. Rozhřešení slézali dolů jako netopýři po strmých stěnách šachty.

Rawneova srdce se zmocnil děs. Zabouchl poklop a vykřikl: „Jdou sem!“

Interkomunikační linky zahltily zprávy hlídek u zatavených poklopů a vchodů hlásících zběsilé bušení. Stovky pěstí, tisíce pěstí bušily do chladného kovu.

Gaunt zaklel. Cítil, jak se jeho mužů zmocňuje panika. Byli chyceni v pasti a pekelný nepřítel se na ně sápal ze všech stran. Reproduktory na zdech a ovládacích panelech všude kolem se s vřeštěním probraly k životu. Skřehotavý hlas, který se odrážel a překrýval sám sebe ze stovek míst, chrlil do komor nelidskou hatmatilku.

„Vypněte to!“ křikl komisař na Feygora.

Pobočník u ovládacího pultu se bezradně otočil. „Nejde to!“ křikl v odpověď.

Poklop na východě explodoval v záplavě jisker. Muži začali křičet a vzduch se naplnil praskáním laserových paprsků. O kousek dál na sever explodoval další průchod a další Rozhřešení si začali probíjet cestu dovnitř.

Gaunt se otočil ke Corbekovi. Plukovníkova tvář byla pobledlá. Gaunt se usilovně snažil přemýšlet, ale ten skřehotavý řev vycházející z reproduktorů a odrážející se od okolních stěn mu nedovoloval cokoli vymyslet. Se zaklením vytáhl pistoli a sestřelil nejbližší reproduktor ze zdi.

Znovu se otočil ke Corbekovi. „Zahajte ústup. Tak rychle, jak nám krycí palba dovolí.“

Corbec přikývl a odběhl pryč. Gaunt přepnul svůj interkom na široké pásmo. „Gaunt všem jednotkám! Zahajte ústup, s maximálním odporem!“ Sprintem se rozběhl do komory, ve které se nacházel megalit; při vstupu ho na okamžik zarazil odporně pronikavý zápach, jenž z ní vycházel. Lukas, Tolus a Bragg se právě blížili k východu, ruce, těla a kolena pokrytá černou, térovou kaší. Všichni tři měli pobledlé tváře s prázdnýma očima.

„Hotovo,“ řekl Tolus.

„Tak to odpalte! Hoďte sebou!“ vykřikl Gaunt a začal své klopýtající muže postrkovat pryč z jeskyně. „Rawne!“

„Už to bude!“ odpověděl Rawne od zdviže. Na střeše kabiny zdviže se ozvala temná rána. Rawne a Duch, který stál vedle něj, rychle zvedli hlavu. Major se zaklením natlačil poslední vozík s municí do kabiny.

„Zpátky! Zpátky!“ křikl Rawne na své muže. Udeřil do tlačítka zdviže a poslal její kabinu šachtou vzhůru směrem k nepřátelským stanovištím vysoko nad jejich hlavami. Slyšeli nárazy a křik, jak cestou drtila Rozhřešené sestupující šachtou dolů.

Duchové spolu s vitrianskými vojáky a Rawnem běželi svůj závod o život. Kdesi vysoko nad nimi dorazil jimi připravený náklad na místo – a explodoval s takovou silou, že se země otřásla a na hlavy prchajících mužů se snesla sprška hlíny a kamenů ze střechy jeskyně. Lampy se ve vzduchu kmitaly jako zářící kyvadla.

Gaunt cítil explozi na vrcholku kopce, která ještě více posílila jeho rozhodnutí. Utíkal směrem k elektromagnetickému tunelu uprostřed klopýtajících gardistů a tlačil otřeseného Bragga před sebou téměř silou vůle. Zezadu je pronásledovala nepřátelská střelba. Jeden z Duchů byl zasažen uprostřed běhu a padl mrtvý k zemi. Ostatní se otočili, zaklekli a střelbu opětovali. Laserové paprsky poletovaly zběsile oběma směry.

V komoře s megalitem za zády obou skupin explodovaly nálože nastražené Domorovým týmem. Haldy podpírající menhir se rozlétly a obrovský jiskřící kámen se zapotácel a pak se propadl hluboko do vzniklé jámy. Reproduktory rázem umlkly.

Nastalo naprosté ticho.

Střelba Rozhřešených umlkla. Ti, kteří se do komory nahrnuli, byli zdrcení a začali žalostně kvílet.

Jediný zvuk, který se nesl tunelem, byly dunící kroky a zrychlený dech prchajících gardistů.

Pak se ozval hromový rachot. Z komory s monolitem vyšlehl zářivě zelený plamen. Barevná skla oken řídicí místnosti bez varování implodovala. Země se začala chvět a praskat; betonová podlaha se vzdouvala jako rozbouřené moře. „Rychle pryč! Hněte sebou!“ zakřičel Ibram Gaunt.

Jedenáct

Dělostřelba začala slábnout, až nakonec utichla úplně. Caffran a Zogat, kteří se plahočili zpátky mrtvou krajinou, se zastavili a otočili.

„Ať mě vezme Feth!“ řekl Caffran. „Oni konečně…“

Vrcholky kopců nad nepřátelskými liniemi explodovaly. Silná vzduchová vlna je oba srazila k zemi. Kopce se rozštěpily a z jejich středu se do vzduchu začala valit oblaka prachu a ohně. Na okamžik se tak zdálo, jako by se začaly zvětšovat, ale nakonec se celé zhroutily.

„U Císařova trůnu!“ řekl Zogat, když pomáhal mladému Tanithanovi na nohy. Nad propadlé kopce se zvedl obrovský mrak ve tvaru hřibu.

„Ha!“ řekl Caffran. „Někdo tady právě něco vyhrál!“

Lord generál Dravere v paláci odložil svůj šálek kávy a s bázlivou zvědavostí sledoval, jak se na servírovacím stolku rozklepal. Strnule přešel k zábradlí na verandě a podíval se do dalekohledu, přestože to, co viděl, bylo možné spatřit pouhým okem. Nad horizontem, v místech, kde kdysi stávala pevnost Rozhřešených, se k obloze zvedal oblak okrového kouře ve tvaru zvonu. Oblohou křižovaly blesky. Reproduktor komunikační stanice v rohu místnosti krátce zakvílel a pak zmlkl. Sekundární exploze, pravděpodobně munice, se začala šířit nepřátelskými liniemi a ničila vše, co jí stálo v cestě.

Dravere si odkašlal, narovnal se a obrátil se ke svému pobočníkovi. „Připravte můj transportní člun k odletu. Zdá se, že jsme tady skončili.“

* * *

Nad obrněnými vozy konvoje plukovníka Flense se přehnala ohnivá bouře tlakové vlny a plamenů. Jen co byla pryč, vysoukal se Flense z vrchního poklopu a podíval se směrem ke kopcům, které se v důsledku sekundární exploze začaly hroutit.

„Ne…“ vydechl se široce otevřenýma očima upřenýma na probíhající zkázu.

„To ne!“

Tlaková vlna je srazila k zemi. Mnozí z nich zemřeli v plamenech zeleného ohně, který se hnal tunelem za nimi. Když se vše uklidnilo, pokračovali dál. Klopýtali prachem a temnotou, ve které se ozývalo sténání, modlitby a kašel.

Nakonec trvalo téměř pět hodin, než se jim podařilo dostat se z temného tunelu ven. Gaunt sám vedl své muže vpřed.

Konečně se tanithští a vitrianští vojáci, kterým se podařilo odvážnou výpravu přežít, vynořili z tunelu a s přimhouřenýma očima mohli pohlédnout do skomírajícího světla dalšího dne. Většina z nich padla na zem nebo se potácela v bahně a brečela a smála se zároveň. Všechny je zaplavil pocit naprostého vyčerpání.

Gaunt se posadil na hromadu bláta a sundal si čepici. Začal se smát. Celé ty měsíce napětí z něj opadly během jediného slastného okamžiku. Bylo dobojováno, planeta Fortis byla dobyta.

A ta dívka, ať už bylo její jméno jakékoli, měla pravdu.

VZPOMÍNKY
IGNATIUS CARDINAL

O DVACET DEVĚT LET DŘÍVE

„Co…“ hlas se na chvíli odmlčel v hlubokém rozčarování. „Co to děláš?“

Student Blenner zvedl zrak od dlaždic křížové chodby, na kterých klečel. Poblíž stál druhý chlapec, který ho podivně fascinován pozoroval. Blenner ho nepoznával, přestože byl oblečený do stejně střízlivé uniformy z černé keprové látky příslušníků Scholy Progenia. Nováček, pomyslel si Blenner.

„Co si myslíš, že tady dělám?“ zeptal se stroze. „Jako co to vypadá?“

Chlapec chvíli mlčel. Byl vysoký a hubený a podle Blennerova odhadu mu mohlo být kolem dvanácti let. Rozhodně nebyl mladší o víc než jeden nebo dva roky. Ale z pohledu jeho tmavých očí čišelo něco strašně starého a neuvěřitelně pronikavého.

„Vypadá to,“ začal nakonec nový chlapec, „jako kdyby ses snažil vyleštit spáry mezi dlaždičkami v tomhle klášteře kartáčem na přezky.“

Blenner se kysele zašklebil a otevřel špinavou ruku, ve které se objevil malinký kartáček. Byl to kartáč s jemnými štětinami, který sloužil k leštění knoflíků a přezek uniformy. „Takže v tom případě sis na svoji otázku odpověděl sám,“ konstatoval, namočil drobný kartáč zpátky do mísy ledové vody po svém boku a pustil se znovu do drhnutí. „Teď, pokud ti to nebude vadit, musím dodělat ještě tři strany tohohle nádvoří.“

Chlapec se na několik minut odmlčel, ale nikam neodešel. Blenner dál drhl dlaždice a cítil, jak se mu jeho pohled vypaluje do týla. Znovu zvedl hlavu. „Chceš ještě něco?“

Chlapec přikývl. „Proč to děláš?“

Blenner hodil kartáč do mísy, posadil se na paty a začal si mnout prokřehlé ruce. „Byl jsem natolik nezodpovědný, že jsem při výcviku nabil svoji zbraň ostrými náboji a tak trochu – no, spíš úplně – jsem zničil simulátor terče. Mistrův zástupce z toho nebyl moc nadšený.“

„Takže to je trest?“

„Jo, je to trest,“ souhlasil Blenner.

„Radši bych tě měl nechat pokračovat,“ řekl chlapec zamyšleně. „Nejspíš bych s tebou ani neměl mluvit.“

Přešel na otevřenou stranu kláštera a podíval se ven. Vnitřní nádvoří prastaré misijní školy bylo dlážděné kamennou mozaikou, která tvořila obrazec dvouhlavého císařského orla. Z nebe se snášel drobný déšť unášený k zemi chladným větrem, který se se skučením prohánělkamennými sloupořadími. Nad střechami kláštera se tyčily zdobené haly a věže starobylé budovy, jejíž vyřezávané okapové žlaby a chrliče tisíc let neustálé eroze zbavilo téměř všech detailů. Za areálem školy se rozprostírala silueta rozlehlého hlavního města Ignatius mocné planety Cardinal. Západnímu horizontu dominoval černý kolos Církevního paláce, jehož tabulovité věže přesahující svou výškou dva kilometry plnily úlohu komunikačních stožárů a pyšně čněly vysoko do chladné, azurové oblohy.

Planeta se zdála být příliš vlhkým a chladným místem pro život. Od chvíle, kdy Ibram Gaunt vystoupil ze člunu, který ho dopravil na přistávací plochu z fregaty, na níž do těchto končin přicestoval, se mu zima zakusovala až do morku kostí. Z tohoto chladného světa ovládalo okolní část galaxie železnou rukou imperiálního náboženství Ministorum. Tvrdili mu, že je pro něj velkou ctí moci vstoupit do Scholy Progenia právě v Ignatiu. Ibrama jeho otec naučil lásce k Císaři, ale tahle pochybná čest mu nepřipadala jako ta nejvhodnější kompenzace jeho oddanosti.

Přestože se neohlédl, Ibram dobře věděl, že si ho ten starší a podsaditější chlapec, který za jeho zády drhl dlaždice, bedlivě prohlíží.

„Máš taky nějakou otázku?“ zeptal se, aniž by se otočil.

„Obvyklou,“ odpověděl potrestaný hoch. „Jak zemřeli?“

„Kdo?“

„Tvoje matka, tvůj otec. Musí být mrtví. Nebyl bys v sirotčinci, kdyby nezemřeli.“

„Tohle je Schola Progenium, ne sirotčinec.“

„Obojí. Tenhle blahoslavený ústav je misijní školou. Ti, které sem posílají na studia, jsou potomky služebníků Císařových, kteří položili své životy ve jménu Zlatého trůnu.

Takže, jak zemřeli?“

Ibram Gaunt se otočil. „Moje matka zemřela, když jsem se narodil. Můj otec byl plukovníkem v Imperiální gardě. Ztratil se minulý podzim při bojové akci proti orkům na Kentauru.“

Blenner přestal drhnout dlaždice, vstal a přistoupil k Ibramovi. „To zní zajímavě!“ začal.

„Zajímavě?“

„Hrdinství v řadách Gardy? Tak co se stalo?“

Ibram Gaunt se otočil, aby se na Blennera podíval. Ten před hloubkou jeho pohledu bezděky couvl. „Proč tě to tak

zajímá? Jak zemřeli tví rodiče, že ses sem dostal ty?“

Blenner o krok ustoupil. „Můj otec byl v Hvězdné pěchotě. Zemřel, když pobíjel tisíc démonů na Futharku. Určitě o tom skvělém vítězství brzy uslyšíš. Moje matka, když se dozvěděla, že otec zemřel, si sama vzala život.“

„Chápu,“ řekl Gaunt pomalu.

„Takže?“ naléhal Blenner.

„Takže co?“

„Jak zemřel? Tvůj otec?“

„Já nevím. Nechtějí mi to říct.“

Blenner se na chvíli odmlčel. „Nechtějí ti to říct?“

„Nejspíš to je… tajné.“

Oba dva chlapci chvíli mlčky zírali do deště, který stékal po kamenné mozaice orla.

„Jo, jmenuji se Blenner, Vaynom Blenner,“ řekl starší chlapec, mírně se natočil a napřáhl ruku.

Gaunt jí potřásl. „Ibram Gaunt,“ odpověděl. „Možná by ses měl vrátit ke svému…“

„Studente Blennere! Chceš se ulejvat?“ zaburácel klášterem silný hlas. Blenner rychle padl zpátky na kolena, vylovil kartáček z mísy s vodou a pustil se horlivě do drhnutí.

Po dlaždicích k chlapcům kráčela vysoká postava ve splývavém rouchu. Muž se zastavil nad Blennerem a pohlédl na něj. „Každý centimetr, studente, každou dlaždici, každou spojnici.“

„Ano, pane zástupce.“

Zastupující mistr Flavius se otočil ke Gauntovi. „Ty jsi ten nový vybraný student Gaunt.“ Nebyla to otázka. „Pojď se mnou, chlapče.“

Ibram Gaunt následoval vysokého muže, který se bez dalšího otálení vydal pryč. Na chvíli se otočil. Blenner zvedl hlavu, palcem si teatrálně podřízl krk a vyplázl přitom jazyk, jako kdyby se dávil.

Mladý Ibram Gaunt se poprvé po roce znovu zasmál.

Komnata nejvyššího mistra byla válec napěchovaný knihami, skutečné úlové město regálů s policemi obtěžkanými starobylými tlustospisy a datatablety. Podél vnitřní stěny místnosti se od podlahy až ke stropu spirálovitě vinula zvláštní ozubená kolejnice. Byl to jakýsi měděný mechanismus, jehož účel zůstával Ibramu Gauntovi zcela skryt.

Než přišel nejvyšší mistr Bonifáce, musel stát uprostřed komnaty několik dlouhých minut.

Nejvyšší mistr byl ve svých padesáti letech statný muž – nebo jím alespoň býval, než přišel o nohy, levou paži a polovinu obličeje. Do místnosti vplul na měděném invalidním křesle vznášejícím se na vzduchovém polštáři generovaném třemi plochými plováky, které byly vestavěny do konstrukce křesla. Jeho zmrzačené tělo se pohybovalo, bez setrvačnosti, ve třpytící se energetické kouli.

„Ty jsi Ibram Gaunt?“ Jeho hlas byl drsný, elektronicky upravený.

„Ano, mistře,“ odpověděl Gaunt a postavil se do pozoru, jak ho tomu naučil strýc.

„Máš velké štěstí, chlapče,“ konstatoval Boniface skřehotavým hlasem vycházejícím z hrdelního zesilovače. „Zdejší Schola Progenium nepřijímá za své studenty ledaskoho.“

„Jsem si té cti vědom, nejvyšší mistře. Generál Dercius mi o tom řekl, když mě navrhl na přijetí.“

Nejvyšší mistr se podíval do datatabletu, který se vznášel ve svislé poloze před ním, a něco do něj svou bzučící, umělou rukou vyťukal. „Dercius. Velitel jantinských regimentů. Přímý nadřízený tvého otce. Rozumím. Jeho doporučení tvého umístění na náš ústav mám v záznamech.“

„Strýc… chci říct generál Dercius mi říkal, že se o mě teď, když je můj otec po smrti, postaráte.“

Bonifáce na okamžik ztuhl. Pak se otočil ke Gauntovi. Jeho odměřenost byla rázem ta tam a v jeho jediném oku se zračila – byla to sympatie?

„Samozřejmě že se o tebe postaráme, Ibrame,“ řekl.

Boniface dojel na svém křesle ke stěně komnaty a nasadil postranní čepy do ozubené kolejnice, která místnost spirálovitě obtáčela. Zatáhl za malou páčku a křeslo se začalo pomalu zvedat podél kolejnice, takže se vrchní mistr v rozšiřujících se obloucích vznesl nad hochovu hlavu.

Bonifáce se zastavil u třetí police, ze které sebral jakousi knihu.

„‚Silou Císařovou…‘ Dokonči citát.“

„Je lidstvo a silou lidstva je Císař. Kázání Sebastiana Thora, svazek dvacet tři, kapitola šedesát dva.“

Bonifáce na svém křesle popojel po spirále výš a vzal do ruky další knihu.

„Smysl války?“

„Smyslem války je vítězství!“ odpověděl Gaunt dychtivě. „Vojevůdce Gresh, Paměti, kapitola devět.“

„Jak se mohu Císaře otázat, čím jsem mu povinován?“

„Za vše, za co vděčím, vděčím Zlatému trůnu a svůj dluh splatím jedině svou oddaností,“ opáčil Gaunt. „Sféry touhy od inkvizitora Ravenora, svazek… tři?“

Bonifáce se vrátil zpátky na koberec a otočil se, aby se na Gaunta podíval. „Ve skutečnosti se jedná o druhý svazek.“

Nejvyšší mistr na chlapce upjatě zíral. Gaunt se snažil při pohledu na obnaženou chrupavku jeho znetvořené tváře necouvnout.

„Chceš se na něco zeptat?“

„Jak zemřel můj otec? Nikdo mi o tom nic neřekl, dokonce ani str– chci říct generál Dercius.“

„Proč to chceš vědět, chlapče?“

„Na chodbě jsem se potkal s jedním chlapcem. Blennerem. On ví, jak jeho rodiče zemřeli. Jeho otec padl v boji s nepřítelem na Futharku a matka z lásky k němu spáchala sebevraždu.“

„To ti řekl?“

„Ano, mistře.“

„Rodiče studenta Blennera zahynuli během virového bombardování jejich planety v průběhu vzpoury genolupičů. Blenner byl právě mimo planetu na návštěvě u příbuzných. Myslím, že u tety. Jeho otec byl úředníkem Administrata. Student Blenner měl vždy poněkud bujnou představivost.“

„A použití ostrých nábojů? Při výcviku? Byla to příčina jeho trestu?“

„Student Blenner byl přistižen, jak na stěny záchodku píše sprosté poznámky o zástupci nejvyššího mistra. To bylo příčinou jeho trestu. Usmíváš se, Gaunte. Proč?“

„Jenom tak, nejvyšší mistře.“

Následovalo dlouhé ticho, které narušovalo jenom praskání a šumění energetického pole nejvyššího mistra.

„Jak zemřel můj otec, nejvyšší mistře?“ zeptal se Ibram Gaunt.

Boniface s hlasitým prásknutím zavřel datatablet. „To je tajné.“

KAPITOLA ČTVRTÁ
MĚSTO CRACIA
PLANETA PYRITES

Jedna

Plukovník Colm Corbec musel Císařskou jehlu obdivovat jako skutečně mistrné dílo. Tři tisíce metrů vysoká železná věž, postavená před čtyřmi stovkami let, částečně jako pocta Císaři, ale z větší části na oslavu konstrukčních dovedností Pyriteanů, se tyčila vysoko nad městem jménem Cracia. Byla mnohem vyšší než zubaté věžičky Soudcovské čtvrti, a dokonce i dvojité věže Církevního paláce vypadaly v porovnání s ní titěrně. Za slunečných dnů se město měnilo v jakési obrovské sluneční hodiny. Obyvatelé města dokázali přesně určit denní hodinu podle toho, které ulice se právě nacházely ve stínu mohutné věže.

Dnes ale takové podmínky nepanovaly. V Cracii vládla zima a obloha tak byla zasmušilá a pošmourná jako nevyladěná obrazovka. Ze mdlé oblohy se na nouzová schodiště, parapety klenutých oken a ledem pokryté gotické střechy a věže starého, šedivého města, lemované zdobnými ornamenty a okapovými žleby z tepaného železa a mědi, pomalu snášel sníh.

Dole na ulicích však bylo teplo a příjemně. Chodníky a průchody pod zašpiněnými kovovými konstrukcemi zastřešení vykládaného skleněnými korálky, které se klenulo nade všemi ulicemi, byly vyhřívané. Prastaré turbíny v hloubce několika kilometrů pod městem pumpovaly teplý vzduch do trysek pod chodníky a ten pak cirkuloval pod zastřešením. Nízkoenergetický plášť vztyčený ve výšce prvního patra povětšinou dokázal zabránit sněhu a dešti, aby se dostal na chodníky.

V jedné z terasových kaváren se Corbec v rozepnuté a rozhalené uniformě tanithského plukovníka napil piva a pohodlně se rozvalil v černé, kovové židli. Na planetě Pyrites bylo černé železo velice oblíbeným materiálem. Místní obyvatelé z něj vyráběli snad všechno. Včetně piva, soudě podle jeho nevalné chuti.

Corbec cítil, jak se mu v končetinách poprvé po mnoha měsících rozlévá uvolnění. Ta, pekelná díra jménem Fortis Binary byla konečně za ním i se vším tím bahnem, krysami a dělostřeleckou palbou.

Stále ještě ho v noci ve snech pronásledovaly vzpomínky na to, co na ní prožil, a často se probouzel do dunění imaginární artilerie. Ale tohle – sklenice piva, židle, teplá a přátelská ulice – tohle byl znovu ten pravý život.

Corbekovi dopadl do tváře stín, který byl očividně větší, než aby ho mohla vrhat Císařská jehla. „Vyrazíme?“ zeptal se vojín Bragg.

Plukovník zvedl oči k rozložitému vojákovi s flegmatickým výrazem ve tváři, který byl tím největším mužem spadajícím pod jeho velení. „Ještě pořád je brzy. Říká se, že v tomhle světě je bohatý noční život, ale ten nezačíná před setměním.“

„Je to tu bez života. Žádná zábava,“ poznamenal Bragg sklíčeně.

„Ale no tak, můžeme být rádi, že jsme neskončili na Guspedinu, ale Pyritu. Pokud jsem slyšel, je na Guspedinu jenom prach a kal a nekonečná spousta úlů.“

Světelné sloupy vedoucí pod přístřešky podél ulic se v souladu s předprogramovaným cyklem začaly rozsvěcet, přestože bylo stále ještě jasné denní světlo.

„My j sme si říkali…“ začal Bragg.

„Kdo je to my?“ zeptal se Corbec.

„No, Larks a já… a Varl. A Blane,“ vysvětloval rozpačitě Bragg. „Doslechli jsme se o jedné sázkařské hospodě. Říkali jsme si, že by to mohla být zábava.“

„Dobře.“

„Až na to, že… no…“

„Že co?“ zeptal s Corbec, ačkoli dobře věděl, co to ‚no’ má znamenat.

„Že je v zóně chladu,“ dokončil načatou větu Bragg.

Corbec se zvedl ze židle a hodil na skleněnou desku stolu vedle prázdné sklenice od piva několik mincí místní měny. „Vojíne, dobře víte, že vstup do zón chladu je zakázán,“ řekl laskavým hlasem. „Regimentům byly uděleny čtyři dny odpočinku v tomhle městě. Ten odpočinek ale závisí na několika věcech. Jednou z nich je přijatelný způsob chování, který nebude urážet a rušit občany tohoto starobylého a civilizovaného města. Další z nich je zákaz vstupu do vybraných barů, klubů, sázkových podniků a nevěstinců. A v neposlední řadě naprostý zákaz opouštění vyhřívaných

oblastí města. Zóny chladu jsou protizákonné.“

Bragg přikývl. „To jo… ale v Cracii je teď více než pět set tisíc gardistů. Jsou jich plné kosmické přístavy a vozovny. Každý z nich si za několik posledních měsíců prošel peklem a vrátil se odtamtud. Opravdu si myslíte, že se všichni budou chovat slušně?“

Corbec stiskl rty a povzdechl si. „Ne, Braggu. To si nemyslím. Řekni mi, kde to místo je. To, o kterém jsi mluvil. Musím si ještě někam zaskočit. Sejdu se tam s vámi později. Jenom se snažte se do ničeho nenamočit.“

Dvě

V zakouřeném baru se stěnami obloženými zrcadly, situovaném v přízemí Polar Imperiálu, jednoho z lepších hotelů nacházejícího se v rezidenční části města Cracia nedaleko komplexu správních budov Administrata, právě komisař Vaynom Blenner popisoval zničení nepřátelské lodi Eradicus. Bylo to podrobné a barvité líčení doprovázené rozmáchlými gesty zapáleným doutníkem, obláčky kouře a hrdelními zvukovými efekty.

Kolem stolu panovalo všeobecné veselí.

Ibram Gaunt mlčel a jenom pozoroval ostatní. Často býval zamlklý. Ostatní lidi tím odzbrojoval.

Blenner byl na druhou stranu rozeným vypravěčem. Dokonce už tenkrát, kdy ještě byli oba studenty Scholy Progenia. Gaunt se na setkání s Blennerem vždycky těšil. Vaynom Blenner mu byl tak blízký, jak to člověk může prohlásit o starém příteli. Gaunta jeho tvář, neměnná v průběhu všech těch let, kdy tolik ostatních tváří zaniklo a zmizelo, podivným způsobem uklidňovala.

Blenner se ale také strašně rád vychloubal a v důsledku své záliby v pohodlném životě se stal slabým a samolibým.

V posledním desetiletí sloužil u Greygorianského třetího regimentu. Greyové byli od přírody schopní a tvrdě pracující lidé a jen málo regimentů se s nimi co do oddanosti Císaři mohlo měřit. Blennera příliš rozmazlovali.

Blenner si zavolal číšníka a objednal pití pro všechny důstojníky u stolu. Gaunt pohledem bloumal po přeplněném salónu, kde relaxovali a družili se důstojníci Imperiální gardy.

Na druhém konci místnosti, pod obrovskou a skvostnou olejovou malbou ve zlatém rámu zachycující imperiální Titány kráčející do války, si všiml důstojníků v purpurově chromových uniformách Jantinských patricijů, takzvaných ‚Císařových vyvolených’.

Mezi nimi se tyčila vysoká postava podsaditého muže s obličejem zjizveným po zásahu kyseliny, kterou Gaunt velice dobře znal – plukovník Draker Flense.

Jejich pohledy se na několik málo okamžiků setkaly. Bylo v nich asi tolik vřelosti a přátelskosti jako v očích dvou odstřelovačů, kteří se snaží jeden druhého zaměřit. Gaunt v duchu zaklel. Kdyby věděl, že důstojníci Jantinských patricijů pobývají v tomhle hotelu, byl by se mu vyhnul. Ze všeho nejméně toužil po jakékoli konfrontaci.

„Komisař Gaunt?“

Ibram zvedl hlavu. U křesla stál uniformovaný hotelový poslíček s hlavou nakloněnou v pozici, která působila servilně i povýšeně zároveň. Domýšlivý blbec, pomyslel si Gaunt; dokud Garda bojuje za bezpečí celého vesmíru, tak ji miluje, ale jen nás pustí do svého drahocenného hotelu a už má strach, abychom mu tady snad neodřeli nábytek.

„Čeká na vás nějaký chlapec, pane,“ řekl poslíček arogantně. „Čeká na recepci a přeje si s vámi mluvit.“

„Chlapec?“ zeptal se Gaunt.

„Řekl mi, abych vám dal tohle,“ pokračoval poslíček a natáhl k Ibramovi ruku v sametové rukavici, ve které odtažitě mezi palcem a ukazováčkem držel stříbrnou tanithskou náušnici.

Gaunt přikývl, vstal a vydal se za ním.

Z druhé strany místnosti jeho odchod sledoval Flense. S rozmrzelým pokynutím prstem si k sobě přivolal svého pobočníka Ebzana. „Sežeň majora Brochusse a někoho z jeho skupiny. Rád bych si něco vyřídil.“

Gaunt následoval poslíčka do mramorem obložené vstupní haly. Jeho averze k tomuto místu rostla s každou sekundou. Planeta Pyrites byla přehnaně rozmařilá, zženštilá, bezpečně stranou od krutých válečných bojišť. Místní odváděli Císaři desátky a kupovali si tak privilegium zcela ignorovat temnější stránky života tam venku. Dokonce i jednotky Imperiální armády, které tu měly zřízené stálé posádky, začínaly být časem zhýčkané.

Gaunt se probral ze zamyšlení a před sebou spatřil Brina Mila, krčícího se pod ouroboroským stromem, jehož kůra byla pokrytá skvrnami pryskyřice. Chlapec měl na sobě uniformu Duchů a tvářil se velice nešťastně.

„Milo? Myslel jsem si, že jsi odešel s ostatními. Corbec říkal, že tě vezme s Tanithany. Co děláš na tak zatuchlém místě, jako je tohle?“

Milo vytáhl ze stehenní kapsy uniformy datatablet a podal ho Ibramovi. „Tohle přišlo potom, co jste odešel, pane. Výkonný důstojník Kreff se domníval, že bude nejlepší, pokud vám to rovnou pošle. A protože jsem vaším pobočníkem… no, prostě poslali mě.“

Gaunt se nad otráveným tónem chlapcova hlasu téměř neubránil úsměvu. Vzal si tablet a otevřel jej. „Co je to?“ zeptal se.

„Vím jenom to, pane, že to je osobní komuniké doručené kódovaným kanálem k vašim rukám před čtyřiceti…“ Odmlčel se, aby se podíval na hodinky. „Před čtyřiceti sedmi minutami.“

Gaunt se podíval na chaotickou změť nejrůznějších znaků. Pak se palcem dotkl dekódovací ikony, která identifikovala jeho otisk a zprávu rozšifrovala. Zpráva byla určena pouze pro jeho oči, pochopitelně.

„Ibrame. Jsi jediným přítelem, který je v současnosti tak blízko, aby mi mohl pomoci. Jdi na adresu: Ve stínu jehly 1034. Použij náš starý identifikátor. Jde o poklad. Vermilionův poklad. Fereyd.“

Gaunt najednou zvedl zrak od tabletu, který prudkým pohybem zavřel, jako kdyby byl přichycen při nějaké špatnosti. Chvíli trvalo, než se divoký tlukot jeho srdce znovu uklidnil. U Trůnu terranského, kolik let uplynulo od chvíle, kdy se

jeho srdce naposledy tak divoce rozbušilo tímhle pocitem – byl to opravdu strach? Fereyd? Jeho starý, velice starý přítel, se kterým byl svázán poutem krve už od…

Milo se na Ibrama podíval zvědavým pohledem. „Potíže?“ zeptal se chlapec nevinně.

„Úkol, který je třeba splnit…“ zamumlal Gaunt. Znovu tablet otevřel a stiskl ikonu ‚Vymazat’ a zpráva zmizela.

„Umíš řídit?“ zeptal se Milá.

„Můžu?“ zeptal se chlapec nadšeně.

Gaunt trochu uklidnil jeho entuziasmus poplácáním po rameni. „Skoč dolů do vozového parku a obstarej nám nějaký vůz. Štábní. Řekni jim, že tě posílám.“

Milo rychle odběhl. Gaunt zůstal ještě chvíli mlčky stát na místě. Zhluboka se nadechl, jednou, dvakrát – a najednou ho plácnutí do zad, které bylo stejně nečekané jako srdečné, divže nesrazilo k zemi.

„Brame! Ty ničemo! Přicházíš o výtečnou zábavu!“ zahalekal Blenner hlasitě za jeho zády.

„Vayi, mám nějakou práci, kterou musím vyřídit…“

„Ne ne ne!“ řekl podnapilý komisař s brunátnou tváří, zatímco si začal rovnat záhyby na koženém zimním plášti. „Jak často se nám podaří sejít, abychom si pokecali o starých časech, co? Kolikrát? Vypadá to, že tak jednou za každých zatracených deset let! Nenechám tě jen tak zmizet! Už by ses nevrátil, znám tě!“

„Ale Vayi… vážně, jde o nudnou vojenskou záležitost…“

„Tak tedy půjdu s tebou! Spolu to vyřešíme dvakrát tak rychle! Dva komisaři, co? Říkám ti, že spolu je naplníme strachem ze samotného Trůnu!“

„Opravdu, nudil by ses… je to strašně nudný úkol…“

„Tak to je jen další důvod, abych se k tobě přidal! Aby ses tolik nenudil! Co? Co?“ nepřestával naléhat Blenner a vytáhl z kapsy pláště láhev výběrového brandy tak, aby ji Gaunt mohl vidět. Tak, aby ji mohli vidět všichni ostatní ve vstupní hale.

Ještě chvíli a rovnou tady budu moct veřejně rozhlásit, kam a proč se chystám, pomyslel si Gaunt. Chytil proto Blennera za rukáv a vyvedl ho ven z baru.

„Můžeš jít se mnou,“ zasyčel. „Jenom… nic nevyváděj! A buď zticha!“

Tři

Dívka, která se na vyvýšeném pódiu svíjela v rytmu bubnů, byla docela pohledná a skoro úplně nahá. Major Rawne si jí však nevšímal.

Upřeně hleděl na druhou stranu stolu, kde naléval Vulnor Habshept kal Geel do dvou malých skleniček čirou, olejovitou lihovinu.

I kdyby si člověk představil jenom jeho kostru, zůstal by z Geela pořádný kus. V porovnání s jeho třemi sty kilogramy živé váhy vypadal i Bragg jako podvyživený skrček. Major Rawne si byl dobře vědom toho, že by se mu nemohl rovnat ani kdyby byl třikrát takový. To však neznamenalo, že by měl z toho vyparáděného kšeftaře strach.

„Napijeme se, vojáčku,“ řekl Geel svým silným pyriteským akcentem a uchopil svou gargantuovskou rukou jednu ze sklenic.

„Napijeme se,“ souhlasil Rawne a chopil se druhé sklenice. „Přestože bych vám byl vděčný, kdybyste mě oslovoval jako majora Rawneho… podvodníčku.“

V sále baru v zóně chladu se okamžitě rozhostilo naprosté ticho. Dokonce i děvče na pódiu se přestalo natřásat.

Geel se zasmál.

„Dobře! Dobře! Vaše odvaha je velice zábavná! Ha ha ha!“ zasmál se a naráz do sebe obrátil obsah své sklenice. Bar se zřetelným uvolněním opět ožil hovorem a pohybem.

Rawne pomalu a požitkářsky vypil svůj nápoj. Pak se natáhl po láhvi a bez mrknutí oka do sebe obrátil další litr průzračné lihoviny. Věděl, že jde o alkoholický nápoj vyráběný ze žita, který se svým složením podobal nemrznoucí kapalině používané v Chimérách. Kromě toho také pochopitelně dobře věděl, že si před vstupem do baru vzal čtyři antiintoxikační tablety. Na černém trhu za ně zaplatil celé jmění, ale vyplatilo se to. Připadal si, jako kdyby pil pramenitou vodu.

Geel na něho zůstal chvíli zírat s otevřenými ústy. Rychle se ale znovu uklidnil.

„Major Rawne umí pít jako Pyriťan!“ prohlásil pochvalným tónem.

„To si myslí Pyriťané…“ poznamenal Rawne. „Teď ale přejděme k našemu obchodu.“

„Pojďte za mnou,“ řekl Geel a zvedl se z pohovky. Rawne ho následoval se čtyřmi Geelovými rozložitými osobními strážci v patách.

Když opouštěli bar zadními dveřmi, sledovaly je pohledy všech přítomných.

Dívka na pódiu právě odložila poslední titěrný kousek oděvu, který ji doposud halil, a chystala se ho roztočit na prstě a odhodit do obecenstva. Když si ale všimla, že jí nikdo nevěnuje pozornost, otočila se a rozhněvaně odešla do zákulisí.

V zasněžené aleji za klubem čekal šedý kamion se šesti koly a převislým čumákem.

„Pšeničná lihovina. Tabák. Textový záznamník s pornografickými obrázky. Všechno, o co jste projevil zájem,“ rozpovídal se Geel.

„Jste muž, který drží slovo,“ poznamenal Rawne.

„Teď k penězům. Dva tisíce císařských kreditů. A nesnažte se marnit můj čas přízemním smlouváním o ceně. Dva tisíce císařských.“

Rawne přikývl a luskl prsty.

Ze stínu vystoupil vojín Feygor a táhl s sebou obrovský ruksak.

„Můj společník, pan Feygor," představil ho Rawne. „Ukaž jim to, Feygore."

Feygor postavil ruksak do sněhu a otevřel ho. Zabořil do něj ruku a vytáhl laserovou pistoli.

První dvě rány zasáhly Geela do obličeje a hrudi a srazily ho k zemi.

S nacvičenou lehkostí a ležérním úsměvem pak Feygor vystřelil mozek z hlavy jednomu osobnímu strážci po druhém.

Rawne se rozeběhl ke kamionu a hbitě vyšplhal do jeho kabiny.

„Jedeme!" křikl na Feygora, zařadil rychlost a namířil si to pryč z aleje. Feygor jen tak tak stačil naskočit.

Když projížděli pod klenutou bránou na konci aleje, seskočila z ní velká tmavá postava a přistála na plachtě, ve které byl na korbě vozu zabalený kontraband. Feygorovi, který visel z boku kamionu, se podařilo vyšplhat na korbu, Když nezvaného pasažéra spatřil, bez váhání se po něm vrhl, ale prudký úder ho srazil v bezvědomí do záhybů vozové plachty.

Rawne za volantem viděl ve zpětném zrcátku, jak se Feygor skácel na zem, a když se útočník zhoupnutím přenesl do kabiny vedle něho, zmocnila se ho zoufalá panika.

„Majore," řekl Corbec.

„Corbeku!" vybuchl Rawne. „Vy! Tady!"

„Na vašem místě bych nespouštěl oči z cesty," poznamenal Corbec a ohlédl se dozadu. „Vypadá to, že si s vámi chtějí promluvit Geelovi muži."

Jak kamion uháněl zasněženou ulicí, vynořily se za ním čtyři limuzíny.

„U Fetha!" zaklel major Rawne.

Čtyři

Velký, černý vůz štábu burácel bulvárem pod svítícími lampami zasazenými v kovových rámech. Hladce a hbitě se proplétal řídkou večerní dopravou a přejížděl z pruhu do pruhu. Ostatní řidiči se velkému, černému a zlověstně vyhlížejícímu vozu s dunivým zvukem motoru a zářícím erbem dvouhlavého orla snažili uhnout z cesty s až horlivou snahou.

Za stěnou z neprůstřelného skla v části pro cestující se Gaunt v bohatě polstrované kožené sedačce předklonil a stiskl tlačítko reproduktoru. Blenner vedle něj nalil dva velké panáky brandy a zasmál se.

„Milo," řekl Gaunt do reproduktoru, „zpomal trochu. Nechci na nás zbytečně upozorňovat a k tomu nám tvoje závodní jízda moc nepomůže."

„Rozumím, pane," ozval se z reproduktoru Milův hlas.

Milo, který seděl obkročmo na výkonné přední části, poněkud povolil sevření řídítek a zašklebil se. Rychlost se snížila. Nepatrně.

Gaunt odmítl sklenici, kterou mu Blenner nabízel, a otevřel datatablet s plánem města.

Potom znovu stiskl tlačítko reproduktoru. „Další odbočkou doleva, Milo. Pak podjezdem na Zornovo náměstí."

„To… to se ale dostaneme do zón chladu, komisaři," ozval se z reproduktoru znovu Milův hlas.

„Je to rozkaz, pobočníku," odpověděl Gaunt jednoduše a přerušil spojení.

„Tady nejde o Gardu, nemám pravdu, brácho?" poznamenal Blenner ironicky.

„Na nic se neptej a nebudeš pak muset lhát, Vayi. Vlastně by ses měl držet z dohledu a snažit se chovat, jako kdybys tu vůbec nebyl. Do hodinky tě dovezu zpátky do baru."

Doufám, dodal Gaunt v duchu.

* * *

Rawne strhl kamion do prudké zatáčky. Šest obrovských kol na mokrém sněhu znepokojivě podklouzlo. Za jejich zády bylo slyšet rány, jak se vozidla pronásledovatelů na sněhu smýkala a narážela do sebe.

„Tohle je špatná cesta!" řekl Rawne. „Zavede nás hlouběji do té zatracené zóny chladu!"

„Neměli jsme moc na výběr," odpověděl Corbec. „Natlačili nás sem. To jste si nenaplánovali únikovou cestu?"

Rawne nic neříkal a jen se soustředil na řízení. Podařilo se mu vybrat další nebezpečnou odbočku.

„Co tady děláte?" zeptal se konečně Corbeka.

„Sám sebe se ptám na to samé," odpověděl mu Corbec nenuceně. „No, pravda je taková, že jsem si prostě myslel, že bych mohl udělat pro svoje muže to, co by pro ně po té noční můře, jakou si museli projít v té pekelné díře na Fortisu, udělal každý dobrý plukovník během krátkodobého opuštění posádky, a tak jsem se vydal do obchodních čtvrtí, abych pro ně na černém trhu sehnal nějaké to pití a tak podobně. Chlapi vždycky dokážou ocenit, když se o ně plukovník stará."

Rawne se se zamračeným pohledem potýkal s volantem.

„Pak jsem čirou náhodou zahlédl vás dva a došlo mi, že se chystáte na něco, o co se nejspíš pokusí každý mizerný, vychytralý intrikán bez peněz, sotva dostane volno k opuštění posádky. Přechytračit nějaké místní šmelináře a připravit je o kontraband, který by pak mohli prodat svým kamarádům. A tak jsem si řekl – přidám se k nim. Rawne má přesně to, co chci, a bez mé pomoci by za úsvitu našli jeho mrtvolu v řece Cracii."

„Vaší pomoci?" vyštěkl Rawne. Zadní okno kabiny roztříštila kulka a oba muži se instinktivně přikrčili.

„Jo," řekl Corbec a vytáhl z pláště automatickou pistoli. „Jsem rozhodně lepší střelec než ten zatracený Feygor."

S těmito slovy stáhl Corbec okénko ve dveřích, vyklonil se ven a vypálil po pronásledovatelích rychlou dávku.

Přední sklo jednoho z černých vozů explodovalo. Vůz dostal smyk, narazil do druhého vozu, odrazil se od něj a vlétl do stěny, podél které se třikrát celý podélně otočil, až se nakonec zastavil ve sprše jisker, trosek a sutě.

„Došly mi náboje," konstatoval Corbec.

„Ale ještě tam jsou tři!" řekl Rawne.

„Pravda," opáčil Corbec a nasadil do pistole nový zásobník. „Ale naštěstí jsem tak prozíravý, že jsem si s sebou vzal nějaké náhradní zásobníky."

Gaunt Milovi přikázal, aby štábní vůz zaparkoval za rohem ulice Ve stínu Jehly a vystoupil do chladné noci. „Zůstaň tady," řekl Blennerovi, který na něj žoviálně zamával z kabiny. „A ty taky," obrátil se Gaunt k Milovi, který se ho chystal následovat.

„Jste ozbrojený, pane?" zeptal se chlapec.

Gaunt si uvědomil, že není. Zavrtěl hlavou.

Milo vytáhl stříbrný tanithský nůž a podal jej komisaři. „Nikdy nevíte, kdy se vám může hodit," řekl jednoduše.

Gaunt mu přikývnutím poděkoval a obrátil se k odchodu.

Zóny chladu, jakou byla i tato, byly pochmurnou připomínkou hlubokého rozvrstvení společnosti ve velkých městech jako Cracia. V jeho srdci se nacházel církevní palác a Jehla. Městské centrum a luxusní, bohaté obytné čtvrti okolo byly střežené, vyhřívané a zastřešené. V podstatě to byl takový malý mikrokosmos bezpečí a pohodlí. Tam si bylo možné opravdu užívat všech výhod příslušnosti k Impériu.

Většina města ze hranicemi této oblasti však byla o podobné výsady ochuzena. Kilometr za kilometrem se táhly tisíce let staré bortící se městské bloky, budovy a obytné domy, které se pomalu rozpadaly na neosvětlených, nevyhřívaných a neuklízených ulicích. Zločin na těchto místech jen bujel a Soudci se jim obloukem vyhýbali. Jejich moc končila na vnitřních hranicích města. Bylo to lidské zoo, městská divočina obklopující civilizaci. Svým způsobem tyhle čtvrti Gauntovi připomínaly Impérium samotné – zbohatlé a luxusní centrum, které toho vědělo jen pramálo o děsivé realitě, jež je obklopovala. Nebo se o ni nezajímalo.

Ve vzduchu se vznášel lehký mokrý sníh. Vzduch tady byl chladný a vlhký.

Gaunt kráčel po chodníku plném odpadků. Na adrese Ve stínu Jehly 1034 stála temná a strašidelná polorozpadlá budova. V šestém patře svítilo jediné mdlé světlo.

Ibram vklouzl dovnitř. Ve vstupní hale byl cítit těžký zápach vlhkého koberce a plísně. Nikde nebyla žádná světla, ale schodiště bylo osvětleno stovkami svíček vražených do nejrůznějších lahví. Jejich světlo bylo žluté a zastřené kouřem.

Když dorazil do třetího patra, dolehly k jeho uším tóny nějaké hudby. Podle toho, co slyšel, šlo o nějakou starou taneční baladu. Nekvalitní nahrávka praskala. Znělo to, jako kdyby tu píseň zpíval nějaký duch.

Šesté patro, poslední byt. Silně opotřebovaný koberec v hale byl zašpiněný opadanou omítkou. Odněkud ze stínu bylo slyšet pištění krys. Hudba teď byla mnohem hlasitější. Vycházela z místnosti, ke které se blížil. Dveře bytu byly pootevřené a škvírou mezi nimi pronikalo světlo, které bylo silnější než světlo svíček na schodišti. Bylo to fialové světlo samonapájecí přenosné polní lampy.

Pevně sevřel střenku nože v kapse svého zimníku a vstoupil dovnitř.

Pět

S výjimkou odlupujících se tapet a audiopřístroje postaveného na vratkém stohu starých knih byl pokoj úplně prázdný. Lampa postavená v rohu ozařovala celou místnost duchovitým fialovým světlem.

„Je tady někdo?" zeptal se Gaunt. Zvuk jeho vlastního hlasu ho zaskočil.

V přilehlé koupelně se pohnul nějaký stín.

„Jaké je heslo?" zeptal se.

„Cože?"

„Nemám čas tady žertovat. To heslo."

„Orlí skořápka," odpověděl Gaunt kódovým slovem, které spolu s Fereydem používali před mnoha lety na planetě Pashen devět-šedesát.

Postava jako by se uvolnila. Do místnosti, aby ho Gaunt viděl, vstoupil ošumělý postarší muž ve špinavých civilních šatech. V ruce držel malou pistoli s krátkou hlavní, kterou Ibram ještě nikdy neviděl. Gauntovi se sevřelo srdce. Nebyl to Fereyd.

„Kdo jste?" zeptal se.

Mužovo husté obočí se zvedlo. „Používat jména není za těchto okolností příliš vhodné," odpověděl.

„Když to říkáte," opáčil Gaunt.

Muž přistoupil k audiopřístroji a zadal jinou skladbu. Místnost naplnila další zastaralá melodie veselé milostné písně plné slibů a lítosti, která začínala předehrou strunných a dechových nástrojů.

„Jsem prostředník, kurýr a nejspíš také mrtvý muž," pověděl cizinec Gauntovi. „Máte představu, jakých rozměrů a hloubky tahle záležitost dosahuje?"

Gaunt pokrčil rameny. „Ne. Nejsem si ani jistý tím, o jaké záležitosti to mluvíte. Ale věřím svému starému příteli, Fereydovi. To mi stačí. Po přečtení jeho vzkazu nepochybuju o závažnosti téhle záležitosti, ale co se týče její hloubky, spletitosti…"

Muž ho pozorně sledoval. „Námořnická zpravodajská služba zřídila síť špionážních systémů po celých Sabbatiných světech, jejichž úkolem je dohled nad válečným tažením."

„Samozřejmě."

„Já jsem součástí té sítě. Právě tak jako vy, což ale nejspíš sám ani netušíte. Pravda, kterou jsme odhalili, je děsivá. Na velitelských stanovištích tohoto tažení se schyluje k silnému mocenskému boji, příteli."

Gaunt cítil, jak v něm začíná narůstat netrpělivost. Nevypravil se tak daleko jenom proto, aby poslouchal nějaké divoké spekulace. „Proč by mě to mělo zajímat? Nejsem členem nejvyššího velení. Ať se tam mezi sebou klidně třeba pozabíjejí a–"

„Vy byste to všechno hodil za hlavu? Deset let boje za svobodu? Všechna ta vítězství vojevůdce Slayda?“

„Ne,“ připustil Gaunt potichu.

„Jejich intriky ohrožují všechno, čeho jsme doposud dosáhli. Jak může armáda tak obrovských rozměrů pokračovat v tažení, když si její velitelé půjdou navzájem po krku? A jak budeme moci bojovat s nepřítelem, když se budeme rvát mezi sebou?“

„Proč jsem tady?“ přerušil ho Gaunt stroze.

„Říkal, že budete opatrný.“

„Kdo to říkal? Fereyd?“

Muž se na chvíli odmlčel, ale přímo neodpověděl. „Mým spolupracovníkům tady v Cracii se přede dvěma dny podařilo zachytit signál vyslaný astropatem z průzkumné lodi v Úseku Nubila. Ten signál byl určený velitelství flotily lorda generála Dravera. Úroveň jeho utajení byla nachová.“

Gaunt mimoděk zamrkal. Nachová úroveň.

Muž vyndal z kapsy malý krystal a podržel ho tak, aby se ve fialovém světle zatřpytil.

„Ta data jsou uložena na tomto krystalu. Zachycení signálu a jeho převedení do krystalu stálo dva psykery život. Za žádnou cenu se nesmí dostat Draverovi do rukou.“

Podal krystal Gauntovi.

Komisař pokrčil rameny. „A vy mi ho dáváte?“

Muž stiskl rty. „Protože ten signál zachytila moje síť tady na Cracii, byli jsme rozpuštěni. Jdou po nás lidi z Draverovy vlastní protišpionážní sítě. Chtějí dostat ta data. Nezbyl mi nikdo jiný, komu bych ho mohl svěřit. Kontaktoval jsem svého nadřízeného mimo tuto planetu a ten mi řekl, že mám očekávat důvěryhodného spojence. Ať už jste kdokoli, příteli, mají o vás velmi vysoké mínění. Důvěřují vám. A to v téhle tajné válce znamená opravdu mnoho.“

Gaunt si vzal krystal z mužových roztřesených prstů. Nevěděl, co by na to měl říct. Nebyl nijak nadšený z toho, že má mít tu ohavnou a životně důležitou věc zároveň u sebe. Začínal si ale uvědomovat, co všechno je v sázce.

Muž se na Gaunta usmál. Chystal se něco říct.

V tu chvíli stěna za jeho zády explodovala v ohnivém oblaku světla a prachu vypařujících se cihel. Místnost prozářily dva odporně modré laserové paprsky a rozřezaly muže na tři části dřív, než se stačil pohnout.

Šest

Gaunt se ukryl ve vchodu do bytu. Vytáhl z kapsy nůž, který mu dal Milo. Třeba mi bude něco platný, pomyslel si.

Ze schodiště se ozývalo dunění kroků spěchajících vzhůru.

Gaunt ze svého výhodného postavení sledoval, jak do místnosti skrze rozbitou zeď vtrhli dva vojáci ve zbroji. Byli velcí, oblečení v černé zbroji bez jakýchkoli insignií a v rukou drželi kompaktní laserové pušky se zkrácenými hlavněmi. Přísavky na jejich kolenou a předloktích prozrazovaly, jak se jim podařilo zdolat venkovní zeď budovy, ve které si pak vytvořili vstupní otvor pomocí směrové přilnavé nálože.

Rozhlédli se po místnosti, po které se rozeběhly zelené zaměřovací paprsky jejich zbraní. Jeden si všiml Gaunta ukrytého ve dveřích a zahájil palbu. Paprsek vytrhl z dveřní zárubně hrst třísek a pokračoval podél stěny ze sádrové lepenky dolů.

Gaunt se vrhl k zemi. Byl mrtvý! Mrtvý, jedině že by…

Pistole muže, se kterým se sešel, ležela na opotřebovaném koberci přímo před jeho nosem. Musela mu tam vypadnout, když ho zasáhly laserové paprsky. Gaunt ji bez rozmýšlení popadl, postavil se, otočil, vystřelil a znovu se rychle schoval zpátky. Pistole byla sice malá, ale její zvláštní design napovídal, že se jedná o prastarou a drahocennou speciální zbraň. Kopala jako splašená mula a řvala jako Bazilišek.

První rána překvapila Gaunta právě tak jako oba maskované vojáky a vyrvala ze zdi otvor velikosti poklopu na kanál. Druhá rána roztrhala jednoho z útočníků na kusy.

Drobný znak na pažbě pistole se změnil z ‚V‘ na ‚III‘. Gaunt si povzdechl. Tahle zbraň očividně velkým zásobníkem nedisponovala.

Dusot kroků na schodech zesílil. Ve světle svíček, jejichž plameny svým během zhášeli, byly vidět siluety dalších tří maskovaných vojáků.

Gaunt zaklekl a prvnímu, který se v hale objevil, ustřelil hlavu. Ostatní dva okamžitě začali ze spodní části schodiště střílet z laserů a po chvíli se k nim přidal i zbývající voják v bytě za jeho zády. Křížová palba laserových paprsků začala trhat chodbu na kusy. Komisař sebou hodil na zem tak prudce, že mu pistole vylétla z ruky a spadla z horních schodů.

Zběsilá střelba po chvíli ustala a útočníci se pomalu přesouvali vpřed, aby si prohlédli svou oběť. V pološeru se líně převaloval prach a kouř. Některé ze střel pronikly podlahou a kobercem, ve kterých po nich zbyly ohořelé díry, jen centimetry od Gauntovy hlavy. Měl ale to štěstí, že ho žádná ze střel nezasáhla.

Když voják, který se skrýval v pokoji, vystrčil hlavu ze dveří, prorazila mu lebku stříbrná čepel tanithského nože a muž se skácel ve smrtelné křeči k zemi. Gaunt vyskočil. Jedna, dvě sekundy a mohl se zmocnit jeho zbraně a začít střílet po útočnících na schodišti.

Zbývající dva vojáci na něho ale dobře viděli. Komisař koutkem oka zaregistroval podivný záblesk a pak viděl, že se mu zelené zaměřovací paprsky jejich zbraní usadily na tváři a na srdci. Ozval se praskot laserové střelby a ze schodiště se přes Gaunta přehnala vlna hořících par.

Na schodišti se objevil Blenner s kouřící laserovou pistolí v ruce. Opatrně překročil doutnající těla.

„Už mě to čekání unavovalo,“ povzdechl si komisař. „Vypadá to, že jsi stejně potřeboval pomoc, co, Brame?“

Sedm

Šedý kamion, za kterým se řítilo už jen jediné vozidlo pronásledovatelů, se přehnal přes zlom zasněžené silnice, na okamžik se vznesl do vzduchu a zařadil vyšší rychlostní stupeň.

„Co to bylo?“ zeptal se Rawne vyděšeně chvíli poté, co přistáli na zem a kola jejich kamionu se s mohutným zaduněním znovu dotkla kluzké vozovky.

„Říkají tomu zátaras, myslím,“ řekl Corbec.

Přímo před nimi byla ulice zóny chladu přehrazena řadou zapálených sudů s olejem, betonovými sloupy a drátem. Za zátarasem bylo vidět několik ozbrojených postav.

„Z cesty! Sjeďte z cesty!“ zakřičel Corbec, natáhl se po polokruhovém volantu a prudce s ním trhl.

Kamion smykem v rozbředlém sněhu zatočil, sjel z cesty a proletěl dřevěnými dveřmi do starého, zjevně opuštěného skladu. V neproniknutelné temnotě uvnitř se zastavil. Řev motoru přešel v tiché bručení.

„Co teď?“ procedil skrze zaťaté zuby Rawne.

„No, jsi tady ty, já a Feygor...“ začal Corbec. Omráčený voják na korbě vozu už pomalu začínal přicházet k sobě a pokusil se zvednout. „Tři z Gauntových duchů, toho zatraceně nejlepšího regimentu v Gardě. V sabotážích a průzkumu se nám nikdo nevyrovná! A teď jsme v temném skladišti.“

S těmito slovy Corbec odjistil automatickou pistoli. Rawne vytáhl svou laserovou pistoli a také ji odjistil. Zlověstně se zašklebil.

„Jdeme na to,“ řekl.

Vyprávění o přestřelce, ke které oné noci došlo ve starém skladu společnosti Vinchy, kolovalo po barech a klubech cracianských zón chladu ještě po mnoha a mnoha letech. Říká se, že byly slyšet tisíce výstřelů, mezi kterými převládal hluboký štěkot automatických zbraní dvaceti členů obávaného gangu zločineckého barona Vulnora Habshept kal Geela, kteří se vydali ztrestat drzost cizích gangsterů.

Všech dvacet jich tu noc zemřelo. Bylo slyšet dvacet dalších výstřelů, některé z laserové, některé z velké automatické pistole. Přesně dvacet, ani víc, ani míň. Nikdo už nikdy ty cizí gangstery neviděl. Zmizeli stejně jako kamion naložený ukradeným kontrabandem, který byl prvotní příčinou celé potyčky.

Štábní vůz uháněl ulicí zóny chladu zpátky do bezpečí městského centra. Na zadním sedadle Blenner nalil další dva velké panáky drahé brandy. Tentokrát Gaunt nabízenou sklenici přijal a bez váhání obrátil její do obsah do sebe.

„Nemusíš mi říkat, o co jde, Brame. Jestli nebudeš chtít, tak nemusíš.“

Gaunt si povzdechl. „Kdybych musel, poslouchal bys mě?“

Blenner se zasmál. „Jsem loajální k Císaři, Brame, a dvojnásob ke svým přátelům. Co bys ještě chtěl vědět?“

Gaunt se usmál a natáhl ruku se sklenicí, aby ji Blenner mohl dolít.

„Už nic, řekl bych.“

Blenner se předklonil. Poprvé po mnoha letech zvážněl. „Podívej se, Brame… možná mě máš za starého snoba, který lety strávenými v pohodlí a přepychu téměř dokonalého regimentu ztloustl a zlenivěl… ale já jsem nikdy nezapomněl, jak chutná oheň. Nezapomněl jsem, proč jsem tady. Můžeš mě klidně poslat do pekla a zpátky a já to pro tebe udělám.“

„A pro Císaře,“ připomněl mu Gaunt s úsměvem.

„A pro toho zatraceného Císaře!’ řekl Blenner a oba přátelé si přiťukli.

„Hele,“ řekl Blenner po chvíli, „proč ten tvůj řidič zpomaluje?“

Milo zastavil. Obě pásová vozidla, která jim blokovala cestu, měla zapnutá dálková světla. Milo ale přesto poznal, že na sobě nesou barvy Jantinských patricijů. Z jejich útrob se vynořily velké holohlavé postavy vyzbrojené obušky a polním nářadím a vyšly jim vstříc.

Gaunt vystoupil z vozu. Z nebe se líně snášel sníh. S přimhouřenýma očima si prohlížel muže ukryté za světly.

„Brochuss,“ zasyčel.

„Komisař plukovník Gaunt,“ odpověděl major Brochuss z regimentu Jantinských patricijů a postoupil dopředu. Na sobě měl pouze nátělník a byl naolejovaný jako profesionální zápasník. Dřevěnou tyčí si významně poplácal do dlaně.

„Řekl bych, že nadešel čas zúčtování,“ řekl. „Ty a ta tvoje sebranka jste nás připravili na Fortisu o vítězství. Vy parchanti. Museli jste si hrát na vojáčky, když se do práce chystali pustit opravdoví chlapi. Měl by ses i s těma svýma zatracenýma Duchama houpat na šibenici, kam beztak všichni patříte.“

Gaunt si povzdechl. „To není ten pravý důvod, že ne, Brochussi? Jasně, pořád si stěžujete, že jsme vás na Fortisu okradli o vítězství, ale to není všechno. Koneckonců, proč jste byli tak nešťastní, když se nám tenkrát podařilo rozhodnout válku? Je to kvůli vaší dotčené cti, nemám pravdu?

Starý dluh, za který, jak si s Flensem myslíte, se musí zaplatit. Jste blázni. Tohle postrádá jakoukoli čest, vražda v postranní uličce. Tady, v zónách chladu, kde si našich těl nikdo ani nevšimne celé měsíce.“

„Nemyslím si, že bys byl v pozici, aby ses se mnou mohl dohadovat,“ řekl Brochuss. „My z Jantu jsme zvyklí vybírat si svou odplatu v krvi, kdykoliv k tomu máme příležitost. Tohle místo je právě tak dobré, jako každé jiné.“

„Takže se dopustíte špinavosti, abyste pomstili urážku cti? Brochussi, ty pitomče – kdybys jenom dokázal pochopit tu ironii! V první řadě nešlo o žádné zostuzení. Jenom jsem napravil chybu, ke které došlo. Víš dobře, co bylo její skutečnou příčinou. Neudělal jsem nic jiného, než že jsem odhalil zbabělost jantinských.“

„Brame!“ zašeptal Blenner Gauntovi do ucha. „Ty jsi nikdy nebyl diplomat! Tihle muži chtějí krev! Tím, že je budeš urážet, situaci rozhodně nijak nepomůžeš.“

„Poradím si s tím, Vayi,“ odpověděl Gaunt šibalsky.

„Ne, ty ne, já…“ Blenner odstrčil Gaunta stranou a postavil se jantinské tlupě. „Majore… jestli toužíte po boji, pak vás nezklamu. Moment? Prosím?“ řekl Blenner se vztyčeným prstem. Otočil se k Milovi a šeptem se ho zeptal: „Chlapče, jak rychle dokážeš jet s tímhle vozítkem?“

„Dost rychle," odpověděl Milo rovněž šeptem. „A vím přesně, kam jet…"

Blenner se obrátil zpátky k těžkým bojovým vozům Patricijů a ve světle jejich reflektorů zazářil jeho úsměv. „Po náležité poradě se svými kolegy vám, majore Brochussi, mohu s jistotou říct… shoř v pekle, ty sračkožroute!"

Rychle popadl Gaunta a skočil s ním do kabiny vozu. Rozzuření vojáci se okamžitě vrhli za nimi, ale to už Milo stačil štábní vůz nastartovat a otočit.

O tři sekundy později se už Gauntovo vozidlo hnalo se řvoucími motory nebezpečnou rychlostí zasněženou ulicí.

Brochuss a jeho muži naskákali s klením a nadávkami do svých strojů a pustili se do pronásledování.

„Jsem opravdu rád, že jsem to nechal na tobě, Vayi," usmíval se Gaunt. „Pochybuju, že bych se dokázal zachovat tak diplomaticky."

Osm

Vojín Bragg políbil své šťastné kostky a jedním vrhem je všechny tři poslal po desce stolu. Hernou se rozlehl jásot a před Braggem se objevila hromada žetonů.

„Pokračuj, Braggu!" pochechtával se Šílený Larkin po jeho boku. „Zopakuj to, ty zatracenej starej ožralo!"

Bragg se zasmál a posbíral kostky ze stolu.

Tomuhle říkám život, říkal si v duchu. Daleko od válečné zóny na Fortisu, daleko od mrzačení a smrti, tady v zakouřeném sálu v zóně chladu starobylého města, s několika málo opravdovými přáteli, spoustou pěkných holek a sázkařských stolů otevřených celou noc.

Z ničeho nic se vedle něj objevil Varl. Jeho zamýšlené přátelské poplácání bylo tvrdé až bolestivé – Varl si ještě pořád musel zvykat na kybernetický implantát ramenního kloubu, který mu voperovali zdravotníci na Fortisu.

„Hra může počkat, Braggu. Máme práci."

Bragg s Larkinem políbili své namalované přítelkyně na rozloučenou a následovali Varla zadním východem z herního klubu na nástupní rampu. Čekali tam na ně Suth, Melyr, Meryn, Caffran, Curral, Coll, Baru, Mkoll, Raglon… skoro dvacet Duchů.

„Co se děje?" zeptal se Bragg.

Melyr ukázal palcem na otlučený šestikolový kamion, ze kterého právě Corbec, Rawne a Feygor vykládali alkohol a cigarety.

„Plukovník, budiž požehnáno jeho tanithské srdce, se s náma chce podělit o tenhle báječný náklad."

„Skvěle," řekl Bragg a olízl si rty. Hlavou mu však vrtalo, proč se Rawne s Feygorem tvářili tak rozmrzele. Corbec kolem sebe rozdával zářivé úsměvy.

„Všechny sem přiveďte! Uděláme si mejdan, chlapi! Za Tanith! Za nás!"

Ozval se nadšený jásot a tleskání. Varl seskočil z rampy dolů, otevřel jednu z beden svým tanithským nožem a začal házet mužům nahoru lahve alkoholu.

„Hej!" vykřikl znenadání Raglon a ukázal do tmy plné vířících sněhových vloček za klubovým parkovištěm. „Něco se sem blíží!"

Za Corbekovým kamionem zastavil štábní vůz a z jeho kabiny vyskočil Gaunt. Znovu se ozval jásot a někdo mu hodil jednu z lahví. Gaunt strhl její zátku a zhluboka se napil. Pak ukázal do tmy za svými zády.

„Chlapi! Hodila by se mi pomoc…" začal.

Major Brochuss se ve svém štábním vozidle předklonil a místem, kde stěrač z předního skla právě setřel vrstvu sněhu, se podíval dopředu.

„Teď ho dostaneme! Tamhle zastavil!"

Brochuss rozevřel dlaň a udeřil se do ní obuškem.

Pak spatřil dav usmívajících se Duchů, kteří postávali kolem parkoviště. Byla jich stovka… dvě stovky!

„Do hajzlu," zaklel.

Bar byl téměř prázdný, blížil se rozbřesk. Ibram Gaunt dopil zbytek obsahu své sklenice a podíval se na Vaynoma Blennera, který spal čelem opřený o desku stolu vedle něj.

Gaunt vyndal krystal z vnitřní kapsy, kam jej prve ukryl, a jednou, dvakrát si s ním v ruce pohodil.

Z ničeho nic se vedle něho objevil Corbec.

„Byla to dlouhá noc, co, komisaři?"

Gaunt se na něj podíval a pevně sevřel krystal v pěsti.

„Možná ta nejdelší, jakou jsem kdy zažil, Golme. Slyšel jsem, že jste se také bavili."

„Jo, jasně. A na Rawneho účet, jak vás určitě potěší. Nechcete mi říct, o co jde?"

Gaunt se usmál. „Radši bych vám koupil něco k pití," řekl a zamával na unaveného barmana. „A ano, opravdu bych vám to rád řekl. A taky to udělám, až přijde čas. Jste loajální, Colme Corbeku?"

Corbec se zatvářil dotčeně. „Pro Císaře bych obětoval i svůj život," odpověděl bez zaváhání.

Gaunt přikývl. „Já taky. Cesta, která nás čeká, může být hodně tvrdá. Dokud na vás mohu spoléhat."

Corbec nic neřekl, jen pozvedl sklenici. Gaunt si s ním přiťukl. Ozvalo se tiché zazvonění.

„První a poslední," řekl Corbec.

Gaunt se mírně usmál. „První a jediní," odpověděl.

VZPOMÍNKY
MANZIPOR

O TŘICET LET DŘÍVE

Jejich dům s dlouhými sloupořadími stál na hřebenu hory Resyde, odkud se otvíral nádherný výhled na vodopády. Až do západu slunce, kdy se svou barvou podobala ohnivým plamenům, měla zlatavý nádech. Každý večer se v teplém vzduchu atria líně vznášely světlušky obtěžkané pylovými vlákny. Ibram si představoval, že to jsou navigátoři, kteří prozkoumávají tajné stezky vedoucí napříč oblohou mezi záludnými nebezpečenstvími warpu.

Hrával si na terasách nad mlžnými oblaky hlubokých vodopádů, které se s rachotem řítily do osm kilometrů hlubokých rozsedlin Severního kaňonu. Někdy z nich bylo možné vidět bojové lodě a císařské kutry, jak vzlétají nebo přistávají v obrovských silech Lanatreských polí. Z té dálky vypadaly úplně stejně jako světlušky na temné noční obloze.

Ibram si vždycky vybral některou z nich a tvrdil, že se na její palubě nachází jeho otec.

Jeho chůva a starý učitel Benthlay ho vždy opravovali. Oni neměli žádnou představivost. Benthlay neměl dokonce ani ruce. Vždy ukázal na světla kosmických lodí svými protetickými pažemi a trpělivě Ibramovi vysvětloval, že pokud by se jeho otec vracel domů, docela určitě by o tom byli předem informováni.

Ale Oric, kuchař z kuchyňského bloku, byl mnohem vstřícnější k jeho fantaziím. Zvedal chlapce svýma silnýma rukama vysoko do vzduchu, aby mohl vidět všechny ty lodě a čluny, které oblohou křižovaly. Nejoblíbenější Ibramovou hračkou byla bitevní loď, kterou pro něj vyřezal strýc Dercius. Když ho tak Oric držel ve svých pažích, mával jí kolem sebe a sváděl krvavé bitvy se všemi těmi světly na obloze.

Oric měl na levém předloktí vytetovaný obrovský blesk, který Ibrama doslova fascinoval. „Imperiální garda," odpovídal na chlapcovy dotazy. „Osm let u Jantinského třetího regimentu. Znamení cti."

Nikdy toho moc nenamluvil. Vždy když položil chlapce na zem a vracel se zpátky do kuchyňského bloku, přemýšlel Ibram o tom, co to zpod jeho dlouhého kuchařského pláště vychází za podivné bzučení. Nápadně se podobalo zvuku, který vydávaly učitelovy paže, když jimi gestikuloval.

Tu noc se strýc Dercius zastavil, aniž by o tom kohokoli předem informoval.

Oric si hrál s chlapcem na terasách s novou dřevěnou fregatou, kterou mu vyřezal. Když zaslechli strýcův hlas, Ibram seskočil na zem a rozběhl se do salonu. Narazil do Derciových nohou v kalhotách vojenské uniformy jako meteor a pevně je objal.

„Ibrame, Ibrame! Jaký máš silný stisk! Máš radost, že vidíš svého strýčka, co?"

Ve světle fialové jantinské uniformě připadal Dercius chlapci tisíc metrů vysoký. Usmál se na Ibrama, ale v očích měl stopy smutku.

Do místnosti za nimi vešel Oric a začal se omlouvat. „Musím se vrátit do kuchyně," tvrdil.

Strýc Dercius udělal zvláštní věc: přistoupil přímo k Orikovi a objal ho. „Rád tě zase vidím, starý příteli."

„I já vás, pane. Už je to dlouho."

„Přinesl jsi mi nějako hračku, strýčku?" přerušil je Ibram a setřásl ze sebe ruku své starostlivě vyhlížející chůvy.

Dercius se k němu vrátil zpátky.

„Už jsem tě někdy zklamal?" zasmál se. Přitiskl si Ibrama k sobě a ukázal mu prsten na malíčku levé ruky. „Víš, co to je?"

„Prsten!"

„Chytrý chlapec! Ale je to něco víc." Dercius opatrně otočil vroubkovaným okrajem prstenu a ten se otevřel. Z jeho nitra zazářil úzký a zkrácený laserový paprsek. „A víš, co je tohle?"

Ibram zakroutil hlavou.

„To je klíč. Důstojníci, jako jsem já, potřebují klíč, kterým by mohli otevírat tajné depeše. Tajné rozkazy. Víš, co myslím?"

„Tatínek mi o tom vyprávěl! Existují různé kódy… říká se tomu bezpečnostní opatření."

Dercius se spolu s ostatními zasmál chlapcově předčasné vyspělosti. Nebyl to ale takový ten upřímný, bezstarostný smích.

„Máš pravdu! Používáme kódy jako Panter, Esculis, Cryptox a staré barevné úrovně zabezpečení: podle důležitosti od modrozelené a šarlatové, přes fialovou a obsidiánovou, až po nachovou," vysvětloval Dercius Ibramovi, zatímco si prsten sundával. „Generálové jako já dostávají takovéhle pečetní prsteny, aby je mohli otevírat a dekódovat."

„Tatínek má taky takový?"

Chvíle ticha. „Samozřejmě."

„Vrátí se můj tatínek domů? Přijel s tebou?"

„Poslouchej mě, Ibrame, musím–"

Chlapce si vzal prsten do rukou a důkladně si ho prohlížel. „Můžu si ho opravdu nechat, strýčku Dercie? Je můj?" Zvedl oči od prstenu a zjistil, že ho všichni upřeně pozorují.

„Neukradl jsem ho!" prohlásil.

„Samozřejmě že si ho můžeš nechat. Je tvůj," řekl Dercius a dřepl si vedle něj. Tvářil se, jako kdyby o něčem přemýšlel."

„Poslouchej, Ibrame: musím ti něco říct… o tvém otci."

KAPITOLA PÁTÁ
EMPYREAN

Jedna

Gaunt rozmlouval s Fereydem. Seděli u ohně hořícího v sudu v temných troskách obytného domu v demilitarizované zóně největšího města planety Pashen devět-šedesát. Fereyd, přestrojený za správce statku, na sobě měl šaty ze silné červené vlny, které byly na Pashenu naprosto běžné, a mluvil tajemně o své práci špiona. Používal přitom polovičaté a lákavé poznámky, kterými svého přítele komisaře vždy tak rád škádlil. Komisař spolu s císařským zvědem tvořili podivný pár; jeden vysoký, štíhlý a blonďatý, druhý snědý a podsaditý. Svedeni dohromady válečnými podmínkami si však byli i přes rozdílnost svých postavení a povinností navzájem loajální a oddaní.

Fereydovu průzkumnému oddílu, pracujícímu v hlubokém utajení na pashenských městských farmách, se podařilo odhalit čtyři kulty Chaosu – a kacířské námořní důstojníky, kteří byli v jejich moci. Katastrofální akce ze strany flotily, která byla příliš unáhlenou reakcí na Fereydovo odhalení, měla za následek rozpoutání otevřené války na celé planetě a vysazení Gardy. Shoda okolností přivedla Gauntovy Hyrkany do útoku, během kterého zachránili Fereyda z rukou pashenských zrádců. Gaunt s Fereydem pak společně odhalili a popravili zrádného barona Sylaga.

Rozmlouvali spolu o loajalitě a zradě a Fereyd právě tvrdil, že osobní ambice některých starších důstojníků se podařilo udržet pod kontrolou jenom díky bdělosti císařských špionážních sítí. Sledovat jeho řeč však bylo pro Gaunta velice obtížné, protože jeho tvář se neustále měnila. Chvílemi vypadal jako Oktar, aby na sebe vzápětí ve světle ohně vzal podobu Dercia nebo Gauntova otce.

Ze snu vytrhlo Gaunta vlastní zachroptění. V duchu se rozloučil se svým přítelem a nespokojeně se začal probouzet.

Vzduch byl nepříjemně dusný a zatuchlý. Jeho kajuta byla malá, s nízkým zaobleným stropem se zapuštěnými světelnými panely, jejichž intenzitu nastavil na nejnižší možnou hodnotu, ještě než si lehl. Vstal a začal si oblékat kusy oblečení roztroušené po celé místnosti, kde je nechal: šortky, košile, těžké vysoké boty, krátká kožená polní blůza s vysokým límcem zdobeným symboly propletených císařských orlů. Při nástupu na loď byly všem odebrány střelné zbraně, tudíž i pouzdro jeho laserové pistole bylo prázdné. Vzal si s sebou tedy alespoň svůj tanithský nůž.

Otevřel dveře a vykročil do dlouhé a temné chodby. Vzduch tady byl také horký a dusný, ale díky cirkulačním systémům umístěným pod černými kovovými mřížemi na podlaze alespoň cirkuloval.

Procházka mi udělá dobře, pomyslel si.

Byl právě noční cyklus, a tak byla světla palubních lamp ztlumena. Všude kolem se rozléhalo všudypřítomné a soustavné hučení obrovských elektráren a výsledných mikrovibrací, které se šířily všemi kovovými povrchy i samotným vzduchem.

Nejméně patnáct minut se Gaunt procházel tichými chodbami rozlehlé konstrukce, aniž by kohokoli potkal. V místě, kde se na chodbu napojovala jiná, vstoupil do hlavního výtahu a pomocí runové klávesnice na stěně zadal svůj přístupový kód. Ozvalo se elektronické zaúpění spouštěného chodu, následované třísekundovým chórem umělých hrdel, který oznámil rozjezd výtahu. Světlo označující příslušné poschodí se pomalu začalo šplhat řadou dvaceti basreliéfových skleněných run na naleštěném měděném panelu vzhůru.

Tichý umělý chór se ozval znovu a dveře výtahu se otevřely.

Gaunt vystoupil do Proskleného podlaží. Kupole z průhledného křemíku s vysokou hustotou, která v poloměru dosahovala jednoho sta metrů, byla tím nejklidnějším místem, jaké se na lodi nacházelo. Za sklem bylo přes speciální zvlhčující pole vidět nádherný a zároveň děsivý vír. Temnota, pruhované světlo, žhavé prameny a nitky barev, které ani nedokázal pojmenovat, pásy světla a tmy se střídaly neuvěřitelnou rychlostí.

Empyrean. Warpový psychoprostor. Rozměr mimo realitu, kterým loď pro hromadnou přepravu nákladu Absalom právě proplouvala.

Absalom poprvé spatřil skrze silné a zabarvené průzory člunu, který ho měl dopravit na oběžnou dráhu, kde se měl nalodit na její palubu. Vysloužilá loď, která patřila k nejstarším dopravním plavidlům Adepta mechanika, ho naplňovala úctou a respektem. Technolordi z Marsu vyslali na pomoc katastrofě na Fortisu impozantní výpravu a nyní, z vděčnosti za osvobození, poskytli svá plavidla Imperiální gardě. Gaunt si byl dobře vědom, že cestovat na Absalomu, mysteriózním a tajném transportéru kultu Boha-stroje, je pro něj obrovskou ctí.

Z člunu se šestnáct kilometrů její jednolité šedé masy podobalo zkosené, aerodynamické katedrále, jejímiž otevřenými ústy umístěnými v břiše přilétala a odlétala drobná světla vojenských dopravních člunů. Cimburím opatřené stěny a věže plavidla mocného Adepta mechanika byly bohatě zdobené basreliéfy oblud, z jejichž doširoka rozevřených tlam s dlouhými tesáky čněly hlavy strážních děl. Z tisíců štěrbinových oken zářilo zelené vnitřní osvětlení. Vlečný člun, bachratý a zčernalý žárem ze svých četných směrových trysek, se vznášel na pomalých slunečních proudech před dopravní lodí.

Gauntova vlajková loď, vznešená fregata Navarre, byla odeslána hlídkovat do Úseku Nubila, a tak se komisař spolu se svými muži rozhodl pro cestu na palubě Absalomu. Chyběly mu ty dlouhé, jemné a vosí linie Navarre a postrádal i její posádku, obzvláště pak výkonného důstojníka Kreffa, který se ze všech sil snažil Gauntovi a jeho nezkrotným mužům vyhovět.

Absalom se od Navarre zásadně lišil. V porovnání s ní to bylo učiněné monstrum. Jeho obrovská kapacita mu umožňovala přepravovat devět kompletních regimentů, včetně tanithského, čtyři divize Jantinských patricijů a přinejmenším tři mechanizované prapory i se všemi jejich tanky a obrněnými transportéry. Četné válečné stroje byly na palubu Absalomu ze skladišť na Pyritu dopraveny bachratými zdvižnými loděmi.

Teď byly na cestě – šestidenním skoku do shluku válčících planet, nesoucím název Menazoidské sevření, dalším vytýčeném bodu na linii tažení Sabbatinými světy. Gaunt doufal, že se s Duchy zúčastní hlavního tažení na Menazoidu

Sigma, ústřední planetu, kde postup imperiálních záloh zpomalovala silná armáda Chaosu.

Byl tu ale také Menazoid Epsilon, vzdálená a temná planeta smrti na samém okraji Menazoidského sevření. Gaunt věděl, že štáb vojevůdce Macarotha plánuje útok i na tomto místě. Věděl také, že se chystá výsadek několika plukovních jednotek, které by planetu obsadily.

Nikdo netoužil po účasti ve výsadku na Epsilonu. Nikdo totiž netoužil zemřít.

Podíval se do zrychlujícího se a proměnlivého světla Empyreanu za sklem a potichu odříkal modlitbu k Nejpožehnanějšímu Císaři: Ušetři nás Epsilonu.

Gauntovu mysl však sužovaly ještě jiné, daleko chmurnější záležitosti. Například ten prokletý, neocenitelný krystal, který se mu dostal do rukou na Pyritu. Jeho samotná existence a tajemství, které v sobě ukrýval, ho pálily v duši jako rána z tavometu. Žádná další zpráva od Fereyda nepřicházela, žádné instrukce, ani náznak toho, co se od něho očekává. Měl snad být poslem – a pokud ano, jak dlouho? Jak měl poznat, komu má ten drahocenný klenot svěřit, až nastane ten pravý čas? Nebo snad od něho čekali ještě něco jiného? Nemohlo se stát, že se mu do rukou nedostaly nějaké další zásadní instrukce? Navzdory jejich dlouhému přátelství Gaunt v duchu proklel vzpomínku na Fereyda. Tenhle druh komplikací jako přívažek k jeho komisařským povinnostem rozhodně nevítal.

Rozhodl se krystal opatrovat, střežit ho, dokud mu Fereyd neřekne, co s ním má dělat. Přesto se ale nepřestával užírat myšlenkami na závažnost celé záležitosti a čas, který mu utíkal mezi prsty.

Přistoupil k rýhovanému zábradlí na okraji a ztěžka se o ně opřel. Odpornost warpového prostoru se před jeho očima přelévala a křečovitě pulzovala a mléčné úponky protohmoty olizovaly vnější stranu skla jako cáry prchavé mlhy. Prosklené podlaží bylo jednou ze tří pozorovatelen Immateria na Absalomu, které duchovním Astrographika umožňovaly vizuální kontakt s volným prostorem kolem. Uprostřed kupole se nacházel mechanismus monumentálních rozměrů sestávající z naolejovaných čepů a ozubených kol, mohutných smyslových teleskopů, atmosférických zobrazovačů a zařízení pro výpočet zářivosti, který se otáčel, sledoval víření, mapoval, propočítával, dosazoval a odesílal nashromážděná data prostřednictvím šumících relé a bzučících krystalových vrstev na osm kilometrů vzdálený hlavní můstek nacházející se v té nejvyšší z velících věží Absalomu.

Přístup do observatoří nebyl zakázán, pouze nebyl doporučen osobám, které neměly s cestami vesmírem zkušenosti. Říkalo se, že kdyby sklo nebylo stíněné, mohl by ten pohled nevratně poškodit mozek i těch nejotrlejších astrografů. Chorál, který se v kabině výtahu ozýval, měl Gaunta před touto skutečností varovat. Komisař ale na svých cestách měl už mnohokrát možnost Empyrean vidět. Už dávno ho přestalo děsit. A takto filtrovaný mu ten pohled přišel až uklidňující, jako kdyby ten kataklyzmatický zmatek umožňoval jeho zmučené mysli alespoň na chvíli si odpočinout. Na tomto místě mohl v klidu rozjímat.

Podél spodního okraje kupole byla na naleštěných kovových deskách vyryta jména padlých vojenských velitelů, lordů generálů a admirálů. Pod každým jménem byl krátký výčet vítězství, kterých se dotyčnému podařilo dosáhnout. Některá z nich znal z učebnic dějin a knih povinné četby, se kterými se setkal na Ignatiu. Jiná, stará a sešlá, jména lidí padlých před více než deseti staletími, mu nic neříkala. Obešel polovinu kupole, než konečně objevil desku se jménem toho, kterého znal osobně: vojevůdce Slaydo, Macarothův předchůdce, jenž zahynul během neslavného triumfu v desátém roku tohoto tažení Sabbatinými světy.

Gaunt zvedl oči ze země a ohlédl se. Dveře výtahu na konci tranzitní šachty se se zasyčením otevřely a komisař znovu zaslechl ono zpívané varování. Do haly vystoupil námořní kadet s malou sadou nástrojů v ruce. Muž se podíval na osamocenou postavu u zábradlí, otočil se a zmizel z dohledu za výtahovou šachtou. Inspekční hlídka, pomyslel si Gaunt nepřítomně.

Obrátil se zpátky ke Slaydově plaketě a znovu si ji přečetl. Vzpomínal si na Balhaut, kde ohnivé bouře proměnily noc v den a smetly s sebou vojska Chaosu. On a jeho milovaní Hyrkané byli v jejím samotném centru, uprostřed jezer bahna a sirnaté atmosféry, s těžkými dýchacími přístroji na zádech. Slaydo si tím slavným vítězstvím získal vysoké uznání, jak se na vojevůdce sluší a patří, ale v potu a krvi, která patřila Gauntovi. Byl to jeho největší úspěch, jak ostatně dosvědčovalo vyznamenání, jehož se mu u Slaydova smrtelného lože dostalo.

Ještě teď slyšel dunění nepřátelských útočných transportérů, postupujících na dlouhých hydraulických nohách bahnem a sršících kolem sebe ostré jehlové paprsky krvavě rudého světla, které v řadách jeho mužů rozsévaly zkázu a smrt. Při vzpomínce na napětí, únavu a nadlidské úsilí, se kterým se svými nejlepšími palebnými družstvy zaútočil na Bránu oligarchie ještě před příchodem slavných vojsk Adepta astarta, mu přeběhl mráz po zádech. Pomocí laserů a granátů se jim podařilo vrazit klín do překrývajících se plátů, které kryly opěrnou zeď.

Na vlastní oči viděl Tanhausovu šťastnou střelu, o níž se v kasárnách Hyrkanů stále ještě nepřestávalo vyprávět: jeden jediný laserový paprsek, kterým zasáhl bitevní loď Chaosu přímo do průzoru a v důsledku toho explodovaly všechny vnitřní energetické soustavy. Byl svědkem toho, jak Veitch po vybití posledního energetického zásobníku pobil jen bajonetem šest nepřátelských vojáků. Viděl, jak věž Plutocrata pod neutuchající hyrkanskou palbou zachvátily plameny, aby se nakonec změnila v hromadu trosek.

Viděl tváře nevyčíslitelného množství padlých, které se na něho šklebily z bahna a plamenů.

Otevřel oči a vidiny rázem zmizely. Před ním se svíjela a rozkvétala jenom pestrobarevná masa tajemného Empyreanu. Chtěl se otočit a vrátit do své kajuty.

Na krku ale ucítil chlad čepele.

Dvě

Nic nenaznačovalo, že by za ním někdo stál – neviděl žádný stín, necítil žádné teplo ani dech. Bylo to, jako kdyby se ten ostrý předmět pod jeho bradou vynořil odnikud. Okamžitě si uvědomil, že je vydán na milost hrozivému nepříteli.

Ale právě vědomí této skutečnosti mu dodávalo odvahu. Kdyby si ho ten, kdo mu přiložil čepel na krk, přál zabít, pak

by už byl dávno mrtvý. Z nějakého důvodu pro něj měl větší hodnotu živý. A byl si poměrně jistý, co tím důvodem je.

„Co chceš?“ zeptal se klidným hlasem.

„Nehraj si se mnou,“ varoval ho hlas za zády. Jeho tón byl tichý a klidný. Nebyl to přímo šepot, ale přece jenom byl poněkud měkčí a tišší než obvykle. Tlak chladné čepele na kůži krku se nepatrně zvýšil. „Říká se o tobě, že jsi inteligentní muž, takže si tyhle vytáčky můžeš ušetřit.“

Gaunt pomalu přikývl. Jestli chtěl žít alespoň o minutu déle, musel se zachovat nadmíru obezřetně. „Tímhle způsobem se nic nevyřeší, Brochussi,“ řekl opatrně.

Chvíli bylo ticho. „Cože?“

„Kdo si tady s kým hraje? Vím, o co jde. Je mi líto, že jsi se svými patricijskými druhy ztratil na Pyritu tvář. Nejspíš taky pár zubů, řekl bych. Ale tímhle se nic nevyřeší.“

„Nebuď blázen! Nepochopil jsi to! Tady nejde o nějakou stupidní rivalitu mezi regimenty!“

„Vážně?“

„Jen se trochu zamysli, blázne! Přemýšlej, proč ses dostal do téhle situace! Chci, abys pochopil, proč zemřeš!“ Tlak čepele se mírně posunul. Nepolevil, ale na okamžik se změnil její úhel. Gaunt pochopil, že jeho reakce soka zmátla.

Jeho jediná příležitost. Pravým loktem udeřil vší silou dozadu a současně se od čepele odtáhl a levačkou ji odrazil. Nůž mu prořízl manžetu blůzy, ale jak se útočník po úderu loktem sehnul, podařilo se mu uniknout.

Komisař se sotva stačil otočit, když na něj jeho soupeř zaútočil zvedákem. Oba dva se svalili na zem ve snaze zmocnit se nože, jehož čepel v průběhu boje rozpárala Gauntovi blůzu od levého rukávu dolů.

Gauntovi se podařilo posunout trochu stranou a pravačkou udeřil útočníka do boku tak silně, že ho ze sebe shodil. Vmžiku se vyhrabal na nohy a v ruce se mu objevil stříbrný tanithský nůž.

Teprve teď měl možnost si svého protivníka prohlédnout. Byl to ten námořní kadet, malý a hubený chlapík neurčitého věku. Bylo na něm něco divného. Jeho ústa byla odhodlaně sevřená, zatímco v očích měl výraz, jako by… prosil? Námořník se vymrštil na nohy a začal komisaře obcházet v přikrčeném útočném postoji s nožem v pravé ruce.

Jak se námořní kadet naučil takhle se pohybovat? Gauntovi to dělalo starosti. Kontrolované pohyby, dokonalá rovnováha, chladné odhodlání – to vše ukazovalo na školeného zabijáka, mistra v oboru diverzní akce a úkladné vraždy. Na první pohled ale muž vypadal spíš jako technik navlečený v námořnické uniformě, která mu kolem tloustnoucího pasu začínala být poněkud těsná. Byla to jenom kamufláž? Označení hodnosti, odznaky i kódovaný identifikační znak, který byl pro všechny členy posádky lodě povinný, se zdály být pravé.

Čepel nože byla krátká, kratší než střenka, ze které vystupovala, a měla listový tvar. V jejím těle bylo několik geometrických otvorů, které snižovaly celkovou hmotnost zbraně, a zároveň zvyšovaly její pevnost. A očividně nebyla vyrobena z kovu; byla matně modrá, keramická, nezjistitelná lodními poli detekce zbraní.

Gaunt upřeně hleděl do očí svého protivníka, který jeho pohled opětoval bez jediného mrknutí oka. Komisař se tak snažil soupeře odhadnout nebo s ním navázat kontakt. V námořníkově pohledu se zračila beznaděj a utrpení, jako kdyby to byly oči kohosi polapeného uvnitř té hrozivé tělesné schránky.

Pomalu kolem sebe obcházeli. Gaunt byl přikrčený a mírně natočený bokem, jak se naučil při výcviku boje s bajonetem u hyrkanského regimentu. Čepel tanithského nože ale držel volně směrem dolů a nakloněnou k tělu. Často se zájmem sledoval staré umění, s jakým s nožem zacházeli Duchové, a během jednoho zdlouhavého týdne při přesunu na palubě lodi Navarre požádal Corbeka, aby ho důkladněji seznámil s jeho stylem. Metoda, kterou používal, dokonale využívala hmotnosti a délky tanithských válečných nožů. Jednu ruku držel před sebou jako kryt, ale bez otevřené dlaně, jak měli ve zvyku Hyrkané (a jak předváděl jeho protivník), ale sevřenou v pěst s klouby vytočenými dopředu. „Čepel nože je lepší zastavit rukou než vlastním hrdlem,“ řekl mu Tanhause před mnoha lety. „Je lepší, když se čepel nože odrazí od kloubů, než aby prořízla dlaň,“ poučil ho Corbec nedávno.

„Chceš mě zabít?“ zasyčel Gaunt.

„To nebyl můj hlavní cíl. Kde je ten krystal?“ Gaunt sebou leknutím trhl. Přestože se mužova ústa pohybovala, hlas z nich nevycházel. Rty se sotva pohybovaly v rytmu slov. Něco podobného už před mnoha lety někde viděl. Vypadalo to jako… posedlost. Gauntovi přeběhl po zádech strach a chlupy po celém těle se mu naježily. Nebyl to strach z boje na život a na smrt. Byl to strach z magie. Z psykerů.

„Zmizení komisaře plukovníka se na dlouho neutají,“ vypravil ze sebe nakonec.

Námořník jen strnule škubl hlavou, jako kdyby chtěl ukázat na nekonečnou běsnící rozlehlost za stěnou skleněné kupole. „Nikdo není tak důležitý, aby tady nemohl být postrádán. Dokonce ani sám vojevůdce.“

Obešli se už třikrát. „Kde je ten krystal?“ zeptal se znovu námořník.

„Jaký krystal?“

„Ten, který jsi dostal v Cracii,“ opáčil zabiják svým nestálým, cizím hlasem. „Dej mi ho a můžeme zapomenout, že k tomuhle vůbec kdy došlo.“

„Kdo tě poslal?“

„Nic ve známých soustavách mě nepřinutí odpovědět na tuhle otázku.“

„Nemám žádný krystal. Vůbec nevím, o čem to mluvíš.“

„Lžeš.“

„I kdybych lhal, byl bych takový blázen, abych něco takového nosil u sebe?“

„Dvakrát jsem prohledal tvou kajutu. Není tam. Musíš ho mít. Spolkl jsi ho? Na pitvy jsem odborník.“

Gaunt se právě chystal odpovědět, když námořník udělal prudký výpad a ohnal se po něm nožem. Čepel jenom o vlásek minula komisařovo rameno. Gaunt chtěl naznačit klamný výpad, ale to už námořník dokončil pohyb a plynule přešel do dalšího útoku. Po stisknutí tlačítka keramická čepel s pneumatickým zasyčením zajela do rukojeti, aby se vzápětí vynořila na její opačné straně. Hrot nože projel předloktím Gauntovy levé paže, kterou se kryl, a po podlaze se

rozstříkly kapky krve.

Komisař se vzteklým zaklením uskočil vzad, ale námořník se po něm okamžitě vrhl. Znovu obrátil čepel tak, že mu trčela z pěsti dopředu. Gauntovi se improvizovaným švihem nože podařilo úder zablokovat a špičkou těžké boty kopl útočníka do levého kolena.

Námořník ustoupil, ale v kroužení už nepokračoval. Tenhle souboj se v ničem nepodobal zápasům při výcviku boje s bajonetem, kdy se sokové nekonečně dlouho přeměřovali pohledy a tancovali kolem sebe, aby na sebe tu a tam zaútočili. Námořník útočil bezprostředně po každém falešném výpadu, každém odraženém úderu. Znovu a znovu se vrhal na komisaře, přičemž neustále měnil pozici čepele nože, aby tím Gaunta zmátl. Někdy zaútočil úderem vedeným zespodu nahoru, aby vzápětí vysunul čepel z druhé strany rukojeti a následoval úder vedený v opačném směru.

Gaunt přežil osm, devět, deset potenciálně smrtících výpadů jenom díky své rychlosti a útočníkově neznalosti zvláštní tanithské techniky boje s nožem.

Znovu se srazili. Tentokrát ale komisař nezaútočil nožem, ale rukou, kterou se doposud kryl, se ohnal přímo po námořníkově zbrani. Její čepel mu na kloubech zanechala dlouhou sečnou ránu, ale Gauntovi se podařilo protáhnout pod nožem a uchopit soupeře za pravé zápěstí. Zaklínili se do sebe a komisař využil své výškové a hmotnostní převahy a začal námořníka tlačit vzad. Kolem krku se mu s ocelovým stiskem sevřela levá útočníkova ruka. Gaunt se dávil, dusil a zrak se mu zatemnil, jak jeho krční svaly bojovaly se sílícím stiskem.

Zoufale narazil námořníka zády na ochranné zábradlí. Ten znovu přepnul čepel nože a ťal jí Gaunta do zápěstí. Komisař mu na oplátku vší silou vrazil svůj vlastní nůž do tricepsu paže, která mu svírala hrdlo.

Oba dva se pustili a odskočili od sebe. Z bodných ran na pažích a rukou jim tekla krev. Gaunt ztěžka lapal po dechu, kterého se mu v důsledku bolesti nedostávalo. Jeho nepřítel ale nevydával žádný zvuk, jako kdyby necítil žádnou bolest, nebo mu jednoduše nijak nevadila.

Námořník znovu zaútočil a Gaunt se rozmáchl nožem, aby ránu zblokoval. V poslední chvíli si ale útočník přehodil zbraň z pravé ruky do levé, čepel v letu zmizela a vysunula se z druhé strany, takže výpad, který původně vypadal, že bude veden zdola z pravé strany, se změnil v úder vedený v opačném směru zleva. Čepel ztlumená jenom vycpávkou a kůží vojenské blůzy zajela Gauntovi do pravého ramene. Celou pravou polovinou komisařova těla projela pronikavá bolest, která mu křečovitě sevřela žebra a připravila ho o dech.

Čepel hladce vyklouzla z rány ven a ve vzduchu po sobě zanechala drobné kapičky krve. Teplá krev proudila Gauntovi po ruce na střenku nože a z jeho stříbrné čepele a kloubů ruky kapala na zem. Ibram věděl, že při takovémto krvácení, i kdyby se mu dařilo odrážet útoky nepřítele, dlouho nepřežije.

Námořník znovu změnil postoj, přehodil si nůž jako žonglér do pravé a pak znovu do levé ruky a při každém přehození změnil orientaci čepele. Naznačil falešný výpad a nízkým obloukem se levou rukou ohnal Gauntovi po břiše. Gaunt se shora vedeným švihem nože pokusil jeho výpad odrazit, přičemž špička jeho stříbrné čepele zachytila o jeden z otvorů keramického nože.

Instinktivně zapáčil a trhl rukou. Keramický technonůž prolétl vzduchem a zapadl někde na druhé straně skleněné kupole. Nečekale odzbrojený námořník na okamžik zaváhal, čehož Gaunt bleskurychle využil a vrazil mu nůž zespoda do trupu takovou silou, až mu zlomil hrudní kost.

Námořník prudce uskočil a zoufale se snažil nabrat do selhávajících plic vzduch. Stříbrný nůž pevně vězel v jeho hrudi. Z rány začal vytékat tenký pramínek krve a u ochablých úst se mu objevila krvavá pěna. Padl na podlahu. Nejprve na kolena, pak přepadl tělem dopředu. Jeho trup se nad nožem vzepřeným o podlahu zvedal jako stan.

Gaunt se opřel o zábradlí a ztěžka oddechoval. Celé tělo se mu třáslo a mučila ho pálivá bolest. Zakrvácenou rukou si otřel zpocenou, popelavě bledou tvář a podíval se na námořníkovo tělo ležící v šarlatové kaluži na zemi.

Roztřesený a zesláblý se posadil na podlahu. Začal se smát smíchem, který se z poloviny podobal nářku. Až příště uvidí Colma Corbeka, koupí mu ten největší…

Námořník se pomalu začal zvedat.

Nejdříve pod sebe podsunul nohy, takže si klekl. Kaluž krve, ve které ležel, přitom rozmazal po zemi. Narovnal se.

Ruce mu bezvládně visely podél těla. Pomalu obrátil obličej ke Gauntovi. Ten pohled komisaře vyděsil. Námořníkova tvář byla naprosto bez výrazu a pohled plný beznaděje a utrpení zmizel. Uvnitř jeho lebky zářilo nenávistné zelené světlo, které útočníkovy oči proměnilo ve štěrbiny, jimiž sálal smaragdový oheň. Zuby v bezvládně otevřených ústech byly osvětleny stejným žárem. Jediným rázným pohybem si vytáhl tanithský nůž z hrudi. Z rány už nevytékala žádná krev. Namísto ní se objevil paprsek světle zeleného světla.

Gaunt si ztěžka povzdechl. Pochopil, že tomu loutkovému divadlu' není konec. Muž, který byl původně bezmocným otrokem psykerovy vůle, byl nějakou odpornou magií znovu oživen.

Kouzlo bude fungovat tak dlouho, dokud nesplní svůj úkol a boj nevyhraje.

To kouzlo ho zabije.

Gaunt ze všech sil bojoval se svými smysly. Snažil se zůstat vzhůru, zvednout se, utéct. Přesto ale pomalu ztrácel vědomí. Se svítícíma očima, tváří bez výrazu a tanithským nožem, který ho zabil, pevně sevřeným v ruce se k němu námořník blížil klátivou chůzí jako zombie ze starých pověstí o nemrtvých.

Mrtvola se napřáhla k úderu.

Tři

Dva laserové výstřely srazily námořníkovu mrtvolu stranou. Další dva mu rozervaly hrudní koš a odhalily žhnoucí aureolu psychické energie. Pátá rána zasáhla hlavu nemrtvého jako úder perlíkem.

Proskleným podlažím ke Gauntovi kráčel s laserovou pistolí v ruce Colm Corbec. Zastavil se u ohořelé a kouřící mrtvoly na podlaze, která se samo vznítila a jak stravovala sebe samu, šířila kolem sebe oblak zelené energie.

Někde začal ječet alarm hlásící porušení zákazu používání zbraní.

Než Corbec ke Gauntovi došel, podařilo se mu s pomocí zábradlí už skoro vstát.

„Jenom pomalu, komisaři…“

Gaunt, vědom si síly svého krvácení, na něj kývl, aby šel k němu.

„Vaše načasování…“ zachroptěl, „je dokonalé… plukovníku.“

Corbec se zachmuřeným výrazem ukázal přes rameno. Gaunt se otočil, aby se podíval, na co ho chce upozornit. U výtahu stál Brin Milo. Tvář měl zarudlou a vypadal rozzuřeně.

„Ten chlapec měl sen,“ řekl Corbec a provlékl paži pod ramenem svého velitele. „Když vás nemohl najít ve vaší kajutě, přišel za mnou.“

Milo k nim přistoupil. „Ty rány potřebují co nejdříve ošetřit,“ řekl.

„Odneseme ho na ošetřovnu,“ navrhl Corbec.

„Ne,“ řekl rozhodně Milo a Gaunt se rozhodnosti, se kterou jeho mladičký pobočník oponoval neotesanému surovci, jenž byl velitelem roty, navzdory své bolesti téměř musel zasmát. „Odneseme ho do našich ubikací, k našim vlastním zdravotníkům. Nemyslím si, že si komisař přeje, aby se tenhle incident stal předmětem oficiálního vyšetřování.“

Corbec si chlapce změřil podivným pohledem, ale Gaunt přikývl. Jeho vlastní zkušenosti mu napovídaly, že nemá smysl polemizovat s chlapcovým darem bystrého úsudku. Milo se nikdy nemíchal do komisařova soukromí, nicméně se zdálo, že instinktivně chápe Gauntovy úmysly a přání. Gaunt nemohl mít před chlapcem žádná tajemství, bezmezně mu ale věřil – a nadmíru si cenil jeho náhledu.

Gaunt se podíval na Corbeka. „Brin má pravdu. Tady jde o víc… všechno to vysvětlím později, ale dokud nebudeme vědět, komu můžeme věřit, nechci, aby se na lodi o tomhle incidentu kdokoli dozvěděl.“

Alarm stále nepřestával vřeštět.

„V tom případě bychom odsud měli zmizet–“ začal Corbec.

Uprostřed věty ho přerušilo hydraulické zasyčení otevírajících se výtahových dveří následované známou varovnou znělkou. Z výtahu vystoupila šestice příslušníků Imperiálního námořnictva v lodní zbroji z tkaných vláken a helmách, okamžitě zaklekli a namířili na trojici gardistů svými kompaktními brokovnicemi se zkrácenými hlavněmi. Jeden z nich vyštěkl několik strohých rozkazů do mikrofonu své přilby. Ve dveřích výtahu se objevil důstojník. Na sobě měl smaragdově zelenou uniformu se stříbrným lemováním flotily Segmenta Pacifika, pouze nebyl vybaven zbrojí. Byl vysoký, s mírnou nadváhou, a jeho opuchlé tváře byly nezdravě bledé.

Profesionální astronaut, pomyslel si Corbec. Na pevné půdě nestál možná několik desetiletí.

Důstojník si je změřil přísným pohledem: neotesaný ničema z Gardy s laserovou pistolí, na jejíž držení neměl oprávnění; zraněný mizera, který se o něho opíral a krvácel na podlahu; štíhlý chlapec s podivnýma očima.

Našpulil rty, tiše něco pronesl do mikrofonu, pak stiskl tlačítko hůlky, kterou si s sebou nesl, a rozmáchl se jí kolem sebe. Jekot poplašných sirén zmlkl, jako když utne.

„Jsem dozorčí důstojník Lekulanzi. Z pověření lorda kapitána Grastika je mou povinností dohlížet na bezpečnost na této lodi. Velice nerad vidím na palubě tohoto posvátného plavidla jakékoli ilegální zbraně, přestože lze pochopitelně očekávat, že se sem sebranka z Imperiální gardy pokusí nějaké propašovat. Co mi ale vadí mnohem více, je používání takových zbraní.“

„Měl bych vám říct, že to–“ začal Corbec a vykročil vpřed s uklidňujícím úsměvem. Hlavně všech šesti brokovnic se okamžitě otočily k němu. Byly to opakovačky s krátkým dostřelem určené pro použití na palubě lodí. Skleněné střepy a sekaný drát, kterými byly jejich náboje napěchovány, dokázaly při výstřelu zblízka roztrhat člověka na kusy. Na rozdíl od laserů nebo bolterů však nehrozilo nebezpečí, že by poškodily vnější plášť.

„Žádné prudké pohyby. A žádná ukvapená vysvětlení.“ Lekulanzi na ně nepřestával upřeně zírat. „Na otázky budete moci odpovídat, až přijde ten správný čas. V rámci formálního výslechu. Jistě jste si vědomi toho, že střelba ze zakázané zbraně na dopravní lodi Adepta mechanika je zločinem, který spadá do pravomoci polního soudu. Odevzdejte svou zbraň.“

Corbec podal svou laserovou pistoli vojákovi, který se rázně postavil, aby ji od něho převzal.

„Tohle je pitomost,“ řekl náhle Gaunt. Hlavně brokovnic se obrátily k němu. „Víte, kdo já jsem, Lekulanzi?“

Když dozorčí důstojník slyšel vyslovit své jméno bez formálního titulu, strnul. Jeho prasečí očka se změnila ve dvě úzké štěrbiny.

Gaunt se pustil Corbeka a postavil se. „Jsem komisař plukovník Ibram Gaunt.“

Dozorčí důstojník Lekulanzi rázem ztuhl. Bez kabátu, bez čepice a odznaků vypadal Gaunt jako kterýkoli jiný obyčejný důstojník Gardy.

„Pojďte sem,“ řekl mu komisař. Lekulanzi na okamžik zaváhal, ale pak vykročil ke Gauntovi a cestou do mikrofonu potichu zašeptal nějaký rozkaz. Příslušníci stráže se okamžitě zvedli ze země, postavili se do pozoru a pověsili si zbraně na ramena.

„To už je lepší,“ usmál se Corbec.

Gaunt položil dozorčímu důstojníkovi ruku na rameno. Lekulanzi se rozhořčením nezmohl na žádnou reakci. Komisař ukázal na spálenou nazelenalou skvrnu na podlaze, mastnou a hrudkovitou.

„Víte, co to je?“

Lekulanzi zakroutil hlavou.

„To jsou pozůstatky útočníka, který se mě pokusil zabít. A za tu střelbu je zodpovědný můj první důstojník, který mi zachránil život. Formálně ho pokárám za ukrývání střelné zbraně na palubě lodi, což je striktně proti platným předpisům.“

Gaunt se neubránil úsměvu, když si všiml, jak se na Lekulanziho bledém čele začínají vytvářet drobné krůpěje potu.

„Byl to jeden z vašich mužů, Lekulanzi. Námořní kadet. Ale byl v moci někoho jiného, temných sil, které ho omámily a udělaly z něj svou loutku. Nestrpíte na lodi žádné ilegální zbraně, že? A co takhle ilegální psykery?“

Někteří z členů bezpečnostní jednotky cosi zamumlali a udělali ochranná znamení. „Ale kdo… kdo by vás mohl chtít zabít, pane?“ vykoktal ze sebe dozorčí důstojník.

„Jsem voják. Úspěšný voják,“ usmál se Gaunt chladně. „Celý život si vytvářím nové a nové nepřátele.“

Ukázal na ohořelé ostatky na zemi. „Nechte to analyzovat. A pak očistit. Ujistěte se, že na tuhle drahocennou loď nepronikly žádné zkažené, nesvaté síly. O všem, co zjistíte, budete informovat přímo mě. Jakmile budu ošetřen, osobně podám hlášení lordu kapitánu Grastikovi a předložím mu úplné vysvětlení.“

Lekulanzi se nezmohl na jediné slovo.

S Corbekovou pomocí Gaunt opustil Prosklené podlaží. U dveří výtahu si Lekulanzi všiml tvrdého pohledu v chlapcových očích. Mimoděk se otřásl.

V kabině výtahu se Milo obrátil ke Gauntovi. „Má oči jako had. Nedá se mu věřit.“

Gaunt přikývl. Změnil názor. Před několika málo minutami se smířil s tím, že bude jednat jako Fereydův posel, strážce krystalu. Situace se teď ale změnila. Nehodlal jen nečinně sedět a čekat. Rozhodl se převzít iniciativu, vstoupit do hry, naučit se jejím pravidlům a objevit způsob, jakým lze vyhrát.

Což znamenalo, že se musí seznámit s obsahem krystalu.

Čtyři

„Nic víc se udělat nedalo,“ zamumlal Dorden, hlavní zdravotník Duchů, a ledabylým gestem se rozmáchl po plukovní ošetřovně. Ošetřovnu Duchů tvořil přístavek tří klenutých místností na kasárenském podlaží, na kterém byl První tanithský regiment ubytován. Stěny a střecha byly natřené nazelenale bílou barvou a podlahy obložené dlaždicemi z červeného kamene. Na zašlých ocelových policích ve výklencích všech místností byly vyrovnány tlusté, skleněnými uzávěry zazátkované lahve, označené zažloutlými papírovými nálepkami, povětšinou plné nejrůznějších hustých kapalin, chirurgických pojiv, sušených prášků a preparátů nebo organických polních tamponů v čirých, klihovitých roztocích. V zásuvkách byly vyskládány naleštěné instrumenty a v nízkých krabicích opatřených víky, narovnaných podél stěn a sloužících jako provizorní sedačky, byly uloženy plastové pytle na odpadky, seprané lůžkoviny a role obvazů. K vybavení ošetřovny dále patřil zašlý sterilizační aparát na mosazném vozíku, dvě resuscitační jednotky s lesklými kovovými pákami a odkládací stolek s lékárenskými váhami, diagnostickou sondou a soupravou na čištění krve. Vzduch byl zatuchlý a na podlaze byly tmavé skvrny.

„Naše vybavení není nijak slavné, jak sami vidíte,“ dodal Dorden žoviálně. Komisařovy rány ošetřil s pomocí materiálů z vlastní polní lékárničky, která ležela otevřená na jedné ze skříněk. Odmítal důvěřovat čerstvosti či sterilitě materiálů, které se nacházely na ošetřovně.

Gaunt, svlečený do pasu, se posadil na jedno z nízkých mosazných lůžek, která stála uprostřed hlavní místnosti a jejichž kolečka byla uchycena do oček v dlážděné podlaze. Jak Gaunt dosedl na skvrnitou a zapáchající matraci, pružiny lůžka hlasitě zaprotestovaly.

Dorden ránu v komisařově rameni ošetřil, omyl celou paži čpavým modrým sterilizačním gelem a ránu pak sevřel bakelitovými svorkami, které vypadaly jako hlavy nějakého kousavého hmyzu. Gaunt se pokusil paži natáhnout.

„Nedělejte to,“ upozornil ho rychle Dorden. „Ovázal bych vám tu ránu umělou tkání, kdybych tady nějakou našel, ale beztak by ta rána měla dýchat. Popravdě řečeno, v hlavním nemocničním oddělení by se vám dostalo lepšího ošetření.“

Gaunt zakroutil hlavou. „Odvedl jste skvělou práci,“ řekl. Dorden se usmál. Nemínil komisaře k ničemu nutit. Corbec zamumlal něco ve smyslu, aby si celou záležitost nechal pro sebe.

Dorden byl drobný muž, starší než většina Duchů. Měl šedé vousy a teplé oči. Na Tanith byl doktorem s rozsáhlou praxí, kterou provozoval na farmách a osadách v oblasti Beldane a lesích pustinách okrsku Pryze. Důvodem jeho přijetí k regimentu v den Založení byly požadavky Administrata na odborný lékařský personál. Jeho žena zemřela rok před Založením a jeho jediný syn sloužil v deváté četě. Dcera, spolu se svým manželem i prvorozeným dítětem, zahynula v plamenech, které zahubily Tanith. V popelu rodné planety kromě vzpomínek na svou bohulibou činnost, ve které nyní pokračoval ku prospěchu posledních synů Tanith, nezanechal nic. Odmítal nosit zbraň, a tak byl jediným z Duchů, na kterého se Gaunt nemohl v boji spolehnout… což však komisaře rozhodně ani v nejmenším netrápilo. Nebýt Dordena, dobrých šedesát nebo sedmdesát mužů, které měl na povel, by už dávno bylo po smrti.

„Zkontroloval jsem, jestli se do rány nedostala nějaká infekce nebo bakteriální jed. Máte štěstí. Čepel byla čistá. Čistší než můj skalpel!“ Dorden se svému vtipu pod vousy zasmál a Gaunt se neubránil úsměvu. „Neobvyklé…“ dodal a zmlkl.

Gaunt zvedl obočí. „Jak to?“

„Myslel jsem si, že nájemní vrahové potírají čepele svých nožů jedy jako pojistku,“ odpověděl Dorden jednoduše.

„Nikdy jsem neřekl, že to byl vrah.“

„Ani jste nemusel. Možná nejsem válečník. U Fetha, možná jsem jenom starý blázen, ale rozhodně nejsem včerejší.“

„Netrapte se tím, Dordene,“ opáčil Gaunt a znovu si navzdory jeho pokynům paži protáhl. Cítil píchání, pulzující bolest. „Jako obvykle jste odvedl skvělou práci. Zůstaňte nestranný. Nenechte se do toho zatáhnout.“

Dorden drhl suturační svorku a ostatní své lékařské nástroje v míse se zakaleným antiseptickým olejem. „Nestranný? Vy něco víte, Ibrame Gaunte?“

Gaunt rychle zamrkal, jako kdyby právě dostal políček. Nikdo s ním nemluvil s takovou rodičovskou autoritou od chvíle, kdy byl naposledy ve společnosti strýce Dercia. Ne… ne naposledy…

Dorden se otočil a začal utírat nástroje do bílé bavlněné látky.

„Odpusťte, komisaři. Já… já neumím mluvit jinak než otevřeně.“

„Jen mluvte, příteli."

Dorden ukázal hubeným palcem průchodem ven na kasárenské podlaží. „Oni jsou to jediné, co mi zbylo. Poslední žalostné zbytky synů Tanith, mé jediné spojení s minulostí a zeleným, zeleným světem, který jsem tolik miloval. Budu je ošetřovat, sešívat, obvazovat a léčit, dokud bude alespoň jeden z nich naživu, dokud nezemřu nebo dokud se obzory celého známého vesmíru nesej dou a nezaniknou. A dobře vím, že ačkoli vy nejste Tanithan, mnozí se k vám chovají tak, jako kdybyste jím byl. Co mě se týče, jste pro mě příliš chulan, řekl bych."

„Koolun?"

„Chulan. Omluvte mě, použil jsem výraz ze své staré řeči. Cizinec. Neznámý. Nelze ten výraz přesně přeložit."

„Tím si jsem jistý."

„Nebyla to urážka. Možná nejste Tanithan, ale chováte se tak v každém směru. Myslím, že vám na nich záleží. Že jsou vaši Duchové pro vás důležití. Myslím si, že uděláte vše, co je ve vašich silách, abyste se o nás postaral, přivedl nás ke slávě, k míru. A proto vám věřím. Každou noc, když jdu spát, pokaždé když začne dělostřelecká palba, když se blíží výsadek, když chlapci překračují nepřátelské zátarasy. A na tom záleží."

Gaunt pokrčil rameny – a přál si, aby tak neučinil. „Opravdu?"

„Mluvil jsem se zdravotníky z ostatních regimentů. Například v polní nemocnici na Fortisu. Tolik z nich mi řeklo, že se jejich komisaři o své muže nezajímají, ani co by se za nehet vešlo. Považují je za potravu pro děla. Vidíte nás taky tak?"

„Ne."

„Ne, myslel jsem si to. A tím jste právě výjimečný. To vy mi dáváte sílu vytrvat, pro dobro těchhle ubohých Duchů. U Fetha, možná nejste Tanithan, ale když po vaší krvi začnou prahnout nájemní vrazi, tak je to zatraceně taky moje věc. Už kvůli Duchům."

Dorden se odmlčel.

„Pak budu pamatovat na to, abyste nezůstal neinformován," řekl Gaunt a natáhl se po nátělníku.

„Za to vám děkuji. Na chulana jste velice dobrý člověk, Ibrame Gaunte. Jako anroth u nás doma."

Gaunt ztuhl. „Co jste to říkal?"

Dorden se na něho prudce podíval. „Anroth. Řekl jsem anroth. Ani to nebyla žádná urážka."

„Co to znamená?"

Dorden nejistě zaváhal, vyveden z rovnováhy komisařovým tvrdým pohledem. „Anroth… no, domácí duchové. Je to taková pohádka z Tanith. Říká se v ní, že anrothové jsou duchové z jiných, krásných světů pořádku, kteří přišli na Tanith proto, aby dohlíželi na naše rodiny. Nic to neznamená. Je to jen stará vzpomínka. Pralesní báchorka."

„Proč vám na tom záleží, komisaři?" zeptal se nový hlas.

Gaunt i Dorden se prudce ohlédli. Na lavici u dveří seděl Milo a bedlivě je oba sledoval.

„Jak jsi tam dlouho?" zeptal se Gaunt ostře, překvapený svým vlastním hněvem.

„Jenom pár minut. Anrothové jsou součástí tanithských tradic. Stejně jako drudfelladové, kteří jsou strážci stromů, a nyrsisové, kteří dohlížejí nad prameny a vodami. Proč vás to tak polekalo?"

„Už jsem to slovo jednou slyšel. Někde," řekl Gaunt a zvedl se z lůžka. „Kdo ví, možná bylo jenom podobné. Na tom nezáleží." Chtěl si natáhnout nátělník, ale pak si všiml, že je potrhaný a zakrvácený a odhodil ho stranou. „Milo, přines mi z mé kajuty nový," přikázal.

Chlapec vstal a podal Gauntovi ze svého vaku nový nátělník. Dorden se otočil, aby nebylo vidět, jak ho chlapcova předvídavost pobavila. Gaunt zaváhal, kývnutím hlavy poděkoval a nátělník si vzal.

Milo ani zdravotní důstojník nemohli přehlédnout množství jizev, které zdobily Gauntovo svalnaté tělo. Ani jeden z nich to ale nekomentoval. Kolika bojišti, kolika frontami a kolika souboji na život a na smrt musel komisař projít, aby se na jeho těle nashromáždila tak rozsáhlá sbírka památek na bolest?

Když se ale Gaunt postavil, Dorden si poprvé všiml obrovské jizvy, která se mu táhla přes celé břicho, a neubránil se údivnému výdechu. Linie rány byla dlouhá a stará, groteskní šňůra korálků vypouklé tkáně.

„Svatý Fethe!" řekl Dorden příliš nahlas. „Kde–"

Gaunt mu skočil do řeči. „Stará záležitost. Hodně stará."

Natáhl na sebe nátělník a obrovská jizva zmizela jejich zrakům. Nasadil si šle a natáhl se po vojenské blůze.

„Ale jak jste přišel k tak–"

Gaunt se na zdravotníka ostře podíval. „Dost."

Zapnul si blůzu a s pomocí Milá si oblékl svůj dlouhý kožený kabát. Nakonec si na hlavu nasadil čepici.

„Jsou důstojníci připraveni?" zeptal se.

Milo přikývl. „Jak jste přikázal."

Gaunt se kývnutím hlavy rozloučil s Dordenem a vyšel z ošetřovny ven.

Pět

Nebyl si jist, komu vlastně může věřit. Po několikaminutové úvaze došel k závěru, že jim může věřit všem, každému z Duchů počínaje plukovníkem Corbekem a vojíny konče. Jistý si nebyl jenom věčným nespokojencem Rawnem a skupinou jeho nejbližších přátel ve třetí četě, muži jako Feygor.

Gaunt opustil ošetřovnu a sešel po krátkých schůdcích přímo na kasárenské podlaží. Corbec už na něj čekal.

Colm Corbec čekal už bezmála hodinu. Sám v čekárně ošetřovny si dosyta užil času tím, že se sžíral myšlenkami na věci, které v celém kosmu nesnášel ze všeho nejvíc. První a poslední z nich byly lety vesmírem.

Corbec byl synem strojového kováře, který si na živobytí vydělával v kovárně se štítovou střechou na prvním širokém zákrutu řeky Pryze. Většinu jeho práce představovaly stroje na přepravu kulatiny; pily, jeřáby, pásové sáně. Jako chlapec se často spouštěl do špinavých montážních jam, aby svému otci přidržoval lampu, když opravoval

nápravy kol, z nichž odkapával olej, nebo synchronizaci řízení dvacetikolových plošinových vozů poškozenou těžkými náklady mladého a vlhkého dřeva z pil v Beldane nebo Sottressu.

Když vyrostl, pracoval na pilách v Sottressu, kde nebylo ničím neobvyklým vidět muže přijít při práci s pásovými a kotoučovými pilami o prsty, ruce a kolena. Jeho plíce se zanesly dřevěnými pilinami a suchého kašle, kterým začal v té době trpět, se už nikdy nezbavil. Poté ho jeho dobrodružná povaha spolu se zlomeným srdcem přivedly do domobrany Tanith Magna, kde se z něj stal ochránce posvátných území porostů tvrdodřevu v obvodu Pryze před pytláky a pašeráky.

To byl pro něj ten pravý život. Hlinitá půda pod nohama, koruny stromů nad hlavou a svit vzdálených hvězd vysoko na obloze. Porozuměl posunům porostů tvrdodřevu a mýtin. Naučil se zacházet s nožem, plížit se a poznal radost z lovu. Byl šťastný. Tak dlouho, dokud mu nad hlavou svítily hvězdy a pod nohama měl pevnou zem.

Ta však zmizela. Zmizela navždy. Vlhké, smrkové vůně lesní půdy, bohatá sladkost listovky, měkká hloubka výtrusů tvrdodřevu unášených větrem. Tenkrát hvězdám zpíval své písně, přijímal jejich tiché požehnání, proklínal je. To vše, dokud pro něj představovaly jen vzdálené body na obloze. Nikdy by ho ani nenapadlo, že mezi nimi bude jednou putovat.

Corbec nikdy nepřestal mít strach z cest warpovým prostorem. Věděl, že nikdy nepřestaly nahánět hrůzu mnohým mužům z jeho roty, byť jich absolvovali již tolik. Opustit půdu, opustit zem a moře a oblohu nad hlavou, rozloučit se s hvězdami a putovat napříč Nekonečnem. To byla vskutku děsivá představa.

Věděl, že Absalom je robustní loď. Viděl její obrovské rozměry z průzorů přepravního člunu, který ho na její palubu přivezl. Viděl už ale také obrovské dřevěné říční čluny, které se v rychlých proudech beldaneských peřejí rozbily na třísky. Věděl, že lodě si plují svou cestou, dokud se proudy, které je unášejí kupředu, nestanou pro ně příliš silnými a nepohltí je.

Nenáviděl to, nenáviděl to všechno. Pach vzduchu, chlad stěn, nestálost umělé gravitace, monotónnost vibrací motorů pro cestu Empyreanem. Pouze jeho starost o komisaře mu umožnila překonat svůj strach a vstoupit do živé noční můry, do observatoře na Proskleném podlaží. I pak soustředil svou pozornost na Gaunta, vojáky, toho idiota dozorčího důstojníka –jenom aby si nemusel všímat té obludné šílenosti, která se rozpínala za skleněnými stěnami.

Toužil po pevné půdě pod nohama. Po čerstvém vzduchu. Po větru, dešti a šumu kývajících se větví.

„Corbeku?“

Jakmile se Gaunt objevil, postavil se do pozoru. Milo se držel kousek za komisařem.

„Pane?“

„Vzpomínáte si na to, co jsem vám říkal v tom baru na Pyritu?“

„Ne přesně, pane… já… dost jsem toho vypil.“

Gaunt se usmál. „Dobře. Pak to pro vás bude překvapení. Jsou důstojníci připraveni?“

Corbec formálně přikývl. „Kromě majora Rawneho, jak jste přikázal.“

Komisař si sundal čepici, rukama si přejel po nakrátko ostříhaných vlasech a znovu si ji nasadil.

„Za chvíli se s vámi sejdu ve štábní místnosti.“

Potom Gaunt pokračoval do hlavního bloku kasáren.

Duchové byli ubytováni na kasárenském podlaží číslo tři, které tvořila rozsáhlá síť dlouhých a temných klenutých místností, v nichž byla lůžka uspořádána po vzoru rybí kosti. S těmito noclehárnami sousedila pustá rekreační hala a trojice výcvikových sálů. V těchto prostorách bylo natěsnáno všech čtyřicet čet, něco přes dva tisíce Duchů, kterým se podařilo doposud přežít.

Z nocleháren byl cítit zápach potu, kouře a tělesného tepla. Rawne, Feygor spolu se zbytkem třetí čety čekali na komisaře na rampě. Trénovali ve výcvikových sálech a všichni s sebou měli elektrické obušky, které používali při bojovém výcviku. Tyto nervové paralyzující prostředky byly jedinými zbraněmi, které jim byly při cestách warpem povoleny. Mohli s nimi šermovat, zápasit, a dokonce je i nastavit na dalekonosný výboj a střílet na skřípějící pohyblivé kovové terče ve špatně naolejovaných automatických střelnicích.

Gaunt pozdravil Rawneho zasalutováním. Muži se okamžitě postavili do pozoru.

„Jak jste se seznámil s kasárenským podlažím, majore?“

Rawne znejistěl. „Komisaři?“

„Je bezpečné?“

„Je tady osm evakuačních šachet, dvě do hangáru výsadkových člunů a několik servisních tunelů.“

„Vezměte své muže a rozmístěte je ke všem přístupovým cestám. Bez mého vědomí se nikdo nesmí dostat odsud ani sem.“

Rawne se tvářil poněkud zmateně. „Jak máme zabránit potenciálním vetřelcům ve vstupu, když nemáme žádné zbraně?“

Gaunt si vzal elektrický obušek od vojína Neffa a úderem do břicha ho složil na zem.

„Zkuste to takhle,“ navrhl. „Každou půlhodinu mi budete podávat hlášení se jmény těch, kdo se pokusili o vstup.“ Pozorně si prohlédl Rawneho tvář, aby se ujistil, že jeho instrukce jasně pochopil. Pak se otočil a vydal se zpátky.

„O co mu jde?“ zeptal se Feygor majora, když byl Gaunt z doslechu. Rawne zakroutil hlavou. Zjistí to. Než se mu to ale podaří, musí zorganizovat hlídkovou službu.

Šest

Štábní místnost byla starý instruktážní sál sousedící s přístavkem ošetřovny. Schody vedly do okrouhlé místnosti, v jejímž středu na vyvýšeném stupínku stál černý lakovaný pult, kolem kterého byly uspořádány tři řady nalakovaných dřevěných sedadel. Pult, nízký a oblý jako vyleštěná houba, byl ve skutečnosti starý taktický zobrazovací přístroj, v jehož horní části se nacházela zrcadlová obrazovka, která kdysi během strategických porad vysílala do vzduchu zářivé

trojrozměrné hololitické obrazy. Zařízení ale bylo dávno vyřazené a nefunkční; Gaunt ho použil namísto židle.

Uvnitř se postupně sešli všichni důstojníci: Corbec, Dorden a velitelé čet Meryn, Mkoll, Curral, Lerod, Hasker, Blane, Folore… celkem devětatřicet mužů. Poslední z nich byl Varl, který byl nedávno povýšen. Milo zavřel dveře a posadil se u nich. Ostatní muži se sesedli do půlkruhu kolem svého velitele.

„Co se děje, pane?“ zeptal se Varl. Gaunt se nepatrně usmál. Jako nováček na schůzích důstojnictva byl Varl horlivý, otevřený a nedbal na obvyklý protokol štábních porad. Měl jsem ho povýšit už dřív, řekl si Gaunt ironicky.

„Tahle záležitost je naprosto neoficiální. Je to záležitost Duchů, ale je neoficiální. Chci vás informovat o současné situaci, abyste si jí byli dobře vědomi a dokázali se v případě potřeby náležitě zachovat. Řekněte svým mužům tolik, kolik bude třeba, ale ušetřete je podrobností.“

Nyní měl naprostou pozornost všech zúčastněných.

„Budu s vámi mluvit naprosto otevřeně. Podle toho, co vím – a věřte mi, že toho nevím ani tolik, co by se za nehet vešlo – ve velení právě probíhá mocenský boj. Boj, který hrozí zničit celé tohle tažení do základů.

Všichni jste už slyšeli, ke kolika skrytým bojům už od smrti vojevůdce Slayda došlo. Kolik vrchních velitelů se už pokusilo zaujmout jeho místo.“

„Které získal ten lišák Macaroth,“ konstatoval Corbec se zkroušeným výrazem.

„Je to vojevůdce Lišák Macaroth, plukovníku,“ opravil ho Gaunt. Nechal své muže, ať se zasmějí. S dobrou náladou to bude celé snazší. „Ať už se vám líbí, nebo ne, je teď tím nejvyšším velitelem. A tím se to všechno pro nás zjednodušuje. Stejně jako já, i vy všichni jste oddaní Císaři a tudíž i vojevůdci Macarothovi. Slaydo ho vybral jako svého následovníka. Macarothovo slovo je slovem samotného Zlatého trůnu. Mluví za celé Impérium.“

Gaunt se odmlčel. Muži ho sledovali s tázavými pohledy, jako kdyby jim ušla pointa nějakého vtipu.

„Někomu se ale tahle situace nelíbí, že?“ zeptal se Milo stroze ode dveří. Důstojníci se k chlapcovi prudce otočili. Stejně rychle se ale znovu otočili zpátky, když se sálem rozlehl komisařův smích.

„Samozřejmě. Lidí, kterým se nezamlouvá jeho nadřazenost, bude pravděpodobně mnoho. A jednoho z nich všichni známe obzvláště dobře, lorda generála Dravera. Muže, který je velitelem naší sekce vojenského tažení.“

„Co to říkáte, pane?“ zeptal se Lerod se zděšením. Lerod byl podsaditý seržant s vyholenou hlavou a tetováním císařského orla na spánku. Býval velitelem jednotky domobrany v Tanith Ultima, císařském městě svatyň ztraceného světa Duchů. V důsledku toho patřil spolu s ostatními vojáky z Ultimy k těm nejoddanějším a nejodhodlanějším služebníkům Císařovým u Tanitských prvních a jediných. Gaunt věděl, že nejtěžší bude přesvědčit právě Leroda. „Chcete snad naznačit, že se generál Dravere hodlá dopustit zrady? Že je… neloajální? Ale on je váš přímý nadřízený, pane!“

„A právě proto se tahle porada koná v soukromí. Jestli mám pravdu, na koho se můžeme obrátit?“

Odpovědí mu bylo nepříjemné mlčení.

Gaunt pokračoval. „Dravere se nikdy nepokoušel skrývat přesvědčení, že ho Slaydo jmenováním mladšího Macarotha za svého nástupce urazil. Musí to být hodně nepříjemné, sloužit pod kariéristou, který byl povýšen namísto vás. Jsem si poměrně jistý, že Dravere plánuje svržení vojevůdce.“

„Jen ať se o něj porvou!“ vyprskl Varl a ostatní s ním souhlasili. „Omluvte mě, pane, ale o jednoho mrtvého důstojníka víc nebo míň…“

Gaunt se usmál. „Vaše reakce se podobá mému počátečnímu přístupu k této záležitosti, seržante. Zamyslete se ale. Jestli Dravere poštve svá vojska proti Macarothovi, oslabí tím celé tohle úsilí. A to právě ve chvíli, kdy bychom se měli spojit k útoku na nová, mnohem nepřátelštější teritoria. Jak se budeme moci postavit nepříteli, když se budeme rvát mezi sebou? Jestli k tomu dojde, budeme zranitelní, slabí… a bude nás čekat hrozný masakr. Draverovy plány ohrožují veškerou budoucnost nás všech.“

V sále se znovu rozhostilo naprosté ticho. Gaunt se poškrábal na hubené bradě. „Jestli Dravere své plány opravdu uskuteční, bude tím vše ztraceno. Všechno, čeho jsme za posledních deset let v Sabbatiných světech dosáhli.“

Gaunt se předklonil. „To ale není všechno. Kdybych já hodlal svrhnout vojevůdce, chtěl bych daleko víc než jen mít na své straně několik málo regimentů. Chtěl bych se dostat na vrchol.“

„A to je to, o co tady jde?“ zeptal se Lerod, který komisaři doslova hltal slova z úst.

„Samozřejmě že ano. Dravere sleduje nějaký cíl. Ambiciózní cíl. Tak vysoký, že by mu zaručil stejné postavení, jako má vojevůdce. Nebo ještě vyšší. A tady právě přijdeme na řadu my.“ Na okamžik se odmlčel.

„Když jsem byl na Pyritu, dostalo se mi do ruky tohle…“

Gaunt zvedl krystal do vzduchu.

„Informace obsažené v tomto krystalu jsou klíčem k tomu všemu. Byly zachyceny ve chvíli, kdy je Draverova špionážní síť posílala svému vůdci.“

„Kým?“ zeptal se Lerod.

„Jinou špionážní sítí, která je loajální Macarothovi. Císařskou rozvědkou, která pracuje na podchycení Draverova spiknutí. Její členové jsou v utajení, zranitelní a je jich málo, ale jsou těmi jedinými, kdo pracují proti mechanismu Draverovy nadvlády.“

„Proč vy?“ zeptal se potichu Dorden.

Gaunt se odmlčel. Ani v tuhle chvíli nedokázal říct skutečný důvod. Protože to bylo předpovězeno. „Byl jsem tam a věřili mi. Sám všemu nerozumím. Jeden můj starý přítel, který je součástí rozvědky, mne kontaktoval se žádostí, abych se postaral o tento drahocenný náklad. Nejspíš nebyl na Pyritu nikdo, komu by mohli věřit nebo byl dostatečně blízko.“

Varl se na svém sedátku nervózně zavrtěl a poškrábal se na ramenním implantátu. „Takže? Co je na tom krystalu?“

„Nemám ponětí,“ odpověděl Gaunt. „Je zakódovaný.“

Lerod se chystal něco říct, ale komisař dodal: „Nachová úroveň.“

Následovalo dlouhé ticho, přerušené jen Blaneovým ohromeným hvízdnutím.

„Tak už chápete?“ zeptal se Gaunt.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Varl nechápavě.

„Nejdřív zjistíme, co na něm je. Pak se rozhodneme.“

„Ale jak–“ začal Meryn, ale komisař ho přerušil zvednutou rukou.

„To je moje práce. A myslím si, že to dokážu. Vlastně je to docela jednoduché. Potom… no, právě proto jsem vás tady chtěl všechny mít. Draverova tajná síť se mě už jednou pokusila zabít a krystal získat. Vlastně dvakrát. Poprvé na Pyritu a podruhé teď tady na lodi. Potřebuji vás u sebe, abyste střežili tuhle neocenitelnou věc a nedovolili, aby se dostala do rukou špionů lorda generála. Abyste mě kryli až do chvíle, dokud nepřijdu na to, co bychom měli podniknout.“

Štábní místností se rozhostilo ticho.

„Jdete do toho se mnou?“ zeptal se Gaunt. Ticho bylo nesnesitelné, téměř dusivé. Důstojníci si vyměňovali kradmé pohledy. Nakonec to byl Lerod, kdo za ně promluvil. Gaunt byl obzvláště rád, že to byl právě on.

„Musíte se ptát, komisaři?“ řekl jednoduše.

Gaunt mu úsměvem poděkoval. Vstal ze zobrazovacího přístroje a sestoupil ze stupínku. Všichni muži se postavili. „Tak jdeme na to. Rawne už rozestavuje hlídky, které budou zajišťovat bezpečnost podlaží. Poskytněte mu maximální možnou podporu a pomoc. Chci si být jistý, že je tahle oblast lodi bezpečná. Zamezte ve vstupu komukoli, kdo se o něj pokusí. Případně ho přiveďte přímo ke mně. Kdyby se vás chlapi ptali, k čemu ta bezpečnostní opatření jsou, řekněte jim, že máme podezření, že ti zatracení Patricijové něco proti nám chystají, aby si zchladili vztek. Císař ví, že to je docela dobře možné. Na palubě téhle lodi je jich čtyřikrát tolik co nás a Dravere má nepochybně jejich sympatie.

Taky chci, abyste prohledali celé podlaží a zlikvidovali všechny skryté mikrofony a kamery, které najdete. Haskere, Varle… vyberte si k tomu úkoly všechny muže s technickým nadáním, které znáte. Můžou k našemu špehování využít nejrůznější způsoby a prostředky. Od téhle chvíle nevěřte nikomu mimo náš regiment. Nikomu. Neexistuje způsob, jakým bychom dokázali určit, kdo z lidí kolem nás je součástí spiknutí.“

Důstojníci se zdáli být dychtiví a neklidní zároveň. Gaunt věděl, že tohle je pro vojáky z povolání nezvyklá práce. Když jeden po druhém sál opouštěli, zračilo se jim ve tvářích vědomí závažnosti celé situace.

Gaunt se podíval na krystal na své dlani. Co asi skrýváš za tajemství? pomyslel si.

Sedm

Gaunt se vrátil do své soukromé kajuty s Milem mlčky kráčejícím v jeho patách. Corbec postavil k jejím dveřím dva Duchy. Gaunt se posadil ke kogitátoru ve výklenku zdi a začal zkoumat palubní informace, ke kterým měl prostřednictvím terminálu přístup. Po temné obrazovce se rozeběhly blikající řádky žlutého textu. Doufal, že se mu podaří najít seznam personálu. Hledal jména, která by mu mohla poskytnou nějaké vodítko ke zjištění identity svých protivníků. Informace ale byly zpřeházené a neúplné. Nebylo ani jasné, které další regimenty na palubě vlastně jsou. Na seznamu byli uvedeni Patricijové a řada mechanizovaných jednotek z Devátého bavanianského regimentu. Gaunt ale věděl, že na lodi musí být přinejmenším ještě dva další regimenty, o kterých však na seznamu nebylo ani slovo. Pokusil se také zjistit nějaké bližší informace o důstojnících Absalomu, popřípadě o dalších starších služebnících Impéria, kteří se cesty účastnili s nimi, ale data na této úrovni byla chráněna námořními šiframi, kterými Gaunt nedokázal proniknout.

Vyspělé technologie pro něj představovaly stejnou překážku jako barikáda z pytlů naplněných pískem. Opřel se do židle a povzdechl si. Rameno ho bolelo. Krystal ležel na ovládacím panelu poblíž jeho ruky. Bylo na čase pokusit se jeho obsah rozluštit. Snažil se to odkládat pro případ, že by se mu to nepodařilo. Vstal.

Milo na židli u dveří začínal podřimovat a náhlý pohyb ho zaskočil.

„Pane?“

Gaunt stál u skříně ve zdi a vytahoval z ní svůj cestovní vak a lodní kufry.

„Doufejme, že ten stařec nelhal!“ řekl.

Milo neměl nejmenší potuchy, o jakém starci to komisař mluví.

Ten se zatím se probíral zavazadly. Na podlaze přistála hedvábná slavnostní uniforma. Z otevřených kapes létaly knihy a datatablety.

Milo na okamžik zůstal na Gaunta fascinovaně hledět. Komisař si své věci vždy balil sám a Milo ještě nikdy neměl možnost spatřit něco ze skromného majetku, kterého si Gaunt cenil natolik, že jej bral s sebou. Mezi jinými předměty viděl řadu vyznamenání zabalených ve vojenské blůze; velkou stříbrnou rozetu, která visela ze sametem lemované krabičky; ošumělou polní čapku s hyrkanským odznakem; skleněnou dózu s tabletami léku proti bolesti; tucet velkých zažloutlých a zploštělých zubů – orčích zubů – provrtaných a navlečených na šňůru; starobylý dalekohled ve dřevěné krabici; opotřebovaný kartáček na knoflíky a plechovku stříbrného leštidla; tarokovou hrací desku, který vypadla z krabice ze slonoviny. Karty byly vyrobeny z tvrdé lepenky a zdobeny pamětními symboly oslavy osvobození místa jménem Gylatus Decimus. Milo se sehnul, aby je posbíral, než je Gaunt pošlape. Byly čisté a nové, nikdy nepoužité; víko krabice bylo označeno písmeny D. O.

Gaunt tahal ze svého cestovního vaku další a další kusy oblečení a házel je stranou. Milo se usmíval. Tím, že měl možnost všechny ty věci vidět, se cítil být privilegovaný, jako kdyby ho komisař na okamžik vpustil do své mysli.

Pak na hromadící se kupě oblečení na zemi přistál nějaký podivný předmět. Byla to dětská bitevní loď hrubě vyřezaná z kusu plastu. Smaltová malba se už na mnoha místech odloupla a některé z věží a karuselů byly ulomené. Milo uhnul pohledem. Z té hračky čišelo něco bolestivého, co mu umožnilo nahlédnout do říše ztrát Ibrama Gaunta mnohem hlouběji, než by si sám přál.

Ten pocit ho překvapil. Bezděčně o krok ustoupil a některé z karet, které skládal zpátky do slonovinové krabice, mu vypadly z rukou. Byl rád, že se může znovu zaměstnat jejich sbíráním.

Gaunt se znenadání otočil od hromadícího se nepořádku. V očích měl triumfální pohled. Mezi prsty držel starý a zašlý pečetní prsten.

„Našel jste, co jste hledal, komisaři?“ zeptal se Milo pohotově. Měl pocit, že Gaunt od něj očekává nějakou reakci.

„Ano. Drahý starý strýc Dercius, ten parchant. Dal mi ho jako rozptýlení té noci…“ nedokončil větu Gaunt. Vzpomínky zachmuřily jeho tvář.

Posadil se na kavalec vedle Mila, rozhlédl se kolem sebe a smutně se zasmál, když si všiml karet, které se chlapec snažil posbírat. „Suvenýry. Hm. Císař ví, proč si je vůbec nechávám. Už roky jsem se na ně ani nepodíval. A navíc jenom vyvolávají smutné vzpomínky.“

Vzal si karty do ruky a začal se jimi probírat. Některé z nich přitom vytáhl, aby je s kyselým smíchem ukázal Milovi, jako kdyby mladý Tanithan mohl pochopit, co je na nich k smíchu. Na jedné kartě byla zachycena hyrkanská vlajka třepetající se na vrcholku nějaké věže, na jiné měsíc po zásahu bleskem ze zobáku císařského orla.

„Dvaasedmdesát důvodů zapomenout na naše vítězství v soustavě Gylatus,“ poznamenal ironicky.

„A ten prsten?“ zeptal se Milo.

Gaunt odložil karty stranou. Otočil vroubkovaným okrajem pečeti a ze středu prstenu se rozzářil krátký paprsek světla. „U Fetha! Baterie je i po tak dlouhé době pořád nabitá!“

Milo se nejistě usmál.

„Je to dešifrovací prsten. Důstojnická úroveň. Klíč, který umožňuje starším důstojníkům přístup k chráněným datům. Generálova hračka. Svého času bývaly poměrně oblíbené. Tenhle patřil vrchnímu veliteli urozených jantinských regimentů, lordovi s tím nejvyšším postavením. A ten starý parchant ho dal na hraní jednomu malému chlapci na Manziporu.“

Z kapsy blůzy vytáhl Gaunt krystal a podržel ho před paprskem. Na zlomek sekundy se podíval na Mila. V komisařových očích se zračila tak rozpustilá a mladistvá radost, že Milo vyprskl smíchy.

„Tak do toho,“ řekl Gaunt a nasadil spodek krystalu na vrcholek prstenu, kam s tichým zabručením snadno zapadl. Krystal dokonale usazený na prstenu jako nějaký přehnaně okázalý drahokam se paprskem světla celý rozzářil.

„Tak pojď, no tak…“ řekl komisař.

Ve vzduchu, několik centimetrů nad prstenem, se začalo něco formovat. Byl to hologram, který byl v temné místnosti jasný a jiskřivý.

V prostoru se objevil text vyvedený drobným holografickým písmem: „Přístup zamítnut. V souladu s nařízením Senthise, elektora Administrata, ze dne 403457.M41 kalendáře Pacifika lze tento dokument otevřít pouze pomocí dešifrovacího klíče nachové úrovně. Jakýkoli pokus o manipulaci s tímto nosičem dat bude mít za následek vymazání paměti.“

Gaunt zaklel, sundal krystal z prstenu a paprsek vypnul. „Příliš starý, zatraceně! U Fetha, doufal jsem, že to vyjde!“

„Nerozumím, pane.“

„Bezpečnostní úrovně zůstávají stejné, ale v pravidelných intervalech dochází ke změnám kódu, které opravňují k jejich čtení. Derciův prsten by docela určitě dokázal rozluštit text na nachové úrovni před nějakými třiceti lety, ale sekvence se od té doby změnily. Měl jsem čekat, že si Dravere nastaví vlastní tajné kódy. Zatraceně!“

Zdálo se, že Gaunt nehodlá ve svém klení jen tak přestat, ale přerušilo ho ostré zaklepání na dveře jeho kajuty. Komisař schoval krystal zpátky do kapsy a otevřel dveře. Za nimi stál vojín Uan, jeden ze strážných na chodbě.

„Seržant Blane vám přivedl návštěvníky, pane. Zkontrolovali jsme, jestli u sebe nemají zbraně, a vše je v pořádku. Přijmete je?“

Gaunt přikývl. Oblékl si dlouhý kabát, nasadil čepici a vystoupil do chodby. Když zjistil, kdo jeho návštěvníci jsou, dal svým mužům pohov a vyšel jim v ústrety, aby se s nimi pozdravil.

Byl to plukovník Zoren, vitrianský velitel, a tři z jeho důstojníků.

„Rád vás vidím, komisaři,“ řekl Zoren stroze. On i jeho muži na sobě měli uniformy okrové barvy a měkké čepice.

„Nevěděl jsem, že jsou Vitriané také na palubě,“ řekl Gaunt.

„Byla to změna, ke které došlo v poslední minutě. Měli jsme se nalodit na Japhet, ale nastaly nějaké problémy s nástupními tunely. Proto nás poslali sem. Regimenty, které měly původně cestovat na Absalomu, po odstranění technických problémů převezmou naše místa na Japhetu. Mé čety byly ubytovány v kasárenských podlažích na zádi.“

„Rád vás vidím, plukovníku.“

Zoren přikývl. Gaunt ale cítil, že v sobě něco potlačuje. „Když jsem zjistil, že jsme na jedné lodi s Tanithany, řekl jsem si, že by vzájemná součinnost mohla být na místě. Můžeme slavit společné vítězství, ale…“

„Ale?“

Zoren ztišil hlas. „Dnes ráno jsem byl přepaden ve vlastní kajutě. Muž oblečený v neoznačené námořnické kombinéze mi prohledával věci. Když jsem vstoupil dovnitř, napadl mě. Došlo k zápasu, ale nakonec se mu podařilo uprchnout.“

Gaunt cítil, jak v něm znovu kypí vztek. „Pokračujte.“

„Něco hledal. Něco, o čem se domníval, že bych to mohl mít já. Něco, co se mu někde jinde najít nepodařilo. Řekl jsem si, že bych se měl obrátit přímo na vás.“

Když Gaunt popadl vitrianského plukovníka za blůzu a vtáhl ho k sobě do kajuty, překvapil svou reakcí Mila, Uana i všechny ostatní na chodbě, včetně Zorena samotného. Komisař za nimi s prásknutím zabouchl dveře.

Když se ocitli sami v místnosti, obrátil se Gaunt k Zorenovi, který se sice zdál být poněkud dotčený, ale rozhodně ne překvapený.

„Jste po čertech dobře informovaný, plukovníku.“

„Přirozeně.“

„To mi vysvětlete, Zorene, jinak budu muset zapomenout na naše přátelství.“

„Žádné nepříjemnosti nejsou třeba, Gaunte. Vím toho víc, než si vůbec dovede představit, a můžu vás ujistit, že jsem přítel.“

„Čí?“

„Váš, Trůnu Terry a našeho společného známého. Já ho znám jako Bel Torthuteho. Vy jako Fereyda.“

Osm

„To je…“ začal plukovník Draker Flense. „To je potřeba důkladně promyslet.“

Odpovědí mu byl smích, který jeho podrážděné nervy rozhodně nijak neuklidnil. Původcem smíchu byla vysoká postava v kápi, která stála v zadní části místnosti. Její silueta se zřetelně rýsovala na pozadí okna z barevného skla osvětleného záblesky a třpytem Imateria.

„Jste voják, Flensi. Nemyslím si, že by přemýšlení patřilo k náplni vaší práce.“

Flense polkl ostrou odpověď. Muže v pestrobarevných stínech okna se bál, strašně se ho bál. Nervózně si poposedl. Umíral touhou po trošce čerstvého vzduchu, hrdlo měl vyschlé jako troud. V místnosti se vznášel hustý kouř z vodní dýmky s obskurou na podstavci u schodů k oknu. Kouř nektarové sladkého opiátu vířil kolem něj a stravoval ze vzduchu veškerou vlhkost. Z jeho vdechování se cítil malátný.

Dozorčímu důstojníkovi Lekulanzimu stojícímu u dveří ani třem zahaleným astropatům, kteří se shlukli ve stínu po jeho levici, těžký kouř zdánlivě nijak nevadil. Astropati se dokázali dokonale ovládat a pobledlost Lekulanziho tváře Flensovi prozradila jeho závislost na obskuře už ve chvíli, kdy pro něj do jeho kajuty přišel. Flense před několika lety vedl útok v úlu závislých na Poscolu. Nikdy nezapomněl na ten nasládlý zápach ani na zsinalost nepřátel, kteří se mu chabě postavili na odpor.

Postava u oken pomalu sestoupila dolů a postavila se před plukovníka. Flense, který i bez svých vysokých vojenských bot měřil dobré dva metry, zíral do tmy pod kápí.

„No, plukovníku?“ zašeptal hlas zpod kápě.

„Já… já opravdu nechápu, co ode mě chcete, můj pane.“

Inkvizitor Golesh Constantine Pheppos Heldane se znovu zasmál. Zvedl ruku obtěžkanou masivními prsteny a sundal si kápi z hlavy. Flense zamrkal. Heldanova tvář byla dlouhá a úzká a nápadně se podobala koňské hlavě. Jeho vlhká a šklebící se ústa byla plná špičatých zubů a oči byly oválné a tmavé. Kolem jeho protáhlé a kosé lebky visely hadice a žilkové dráty jako prameny vlasů. Inkvizitorova velká lebka byla naprosto holá, ale na krku a hrdle si Flense všiml zacuchané srsti. Heldane byl sice člověk, ale jeho vzhled byl chirurgicky upraven tak, aby vzbuzoval hrůzu a poslušnost v těch, které… studoval. Flense alespoň věřil, že se jedná o důsledek chirurgických úprav.

„Vypadáte znepokojeně, plukovníku. Mohou za to okolnosti, nebo snad má slova?“

Flensovi znovu vázla slova v ústech. „Ještě nikdy mi nebyl umožněn vstup na posvátné místo, pane,“ začal.

Heldane doširoka rozpřáhl paže – tak doširoka, že by to pro kohokoli jiného než tohoto vychrtlého obra bylo nemožné – po místnosti. Flensovi při tom gestu přeběhl po zádech mráz. Místnost, ve které se nacházeli, byla jednou ze svatyní astropatů na Absalomu, dokonale chráněná před jakýmikoli vetřelci. Její stěny byly tvořeny hluchými prostory nulového pole, které byly konstruovány tak, aby odolávaly vlivům jak materiálního světa, tak ječící nicotě Imateria. Tyto zvukotěsné a neporušitelné kryty odolné proti vlivu psykerů i jakémukoli způsobu napojení byly zasvěceny a vyhrazeny pouze pro astropaty. Vstup do nich zakazoval císařský zákon. Nenadaný člověk, jakým byl Flense, do nich mohl vstoupit pouze na přímé pozvání.

Nenadaný. Přestože si to uvědomil až ve chvíli, kdy to slovo použil Lekulanzi, Flensovi se to slovo ani trochu nezamlouvalo. Nenadaný. Slovo, které psykeři používali k označení těch, kteří nebyli médii. Nenadaný. Flense si ze srdce přál, aby mohl být někde jinde. Kdekoli.

„Mí přátelé jsou z vás znepokojeni,“ řekl Heldane Flensovi a ukázal na tři astropaty, kteří se neklidně ošívali a něco si šeptali. „Vnímají vaši nechuť být zde. Rozčiluje je to.“

„Nemám žádné předsudky, inkvizitore.“

„Ale ano, máte. Cítím je. Hnusí se vám lidé, kteří dokážou číst myšlenky. Pohrdáte darem astropatů. Jste nenadaný, Flensi. Hlupák bez špetky nadání. Mám vám ukázat, co vám chybí?“

Flense zakroutil hlavou. „Není třeba, inkvizitore!“

„Ani trochu? Nenechte se přemlouvat,“ zasmál se Heldane a z jeho silných zubů odlétly kapičky slin.

Flense se otřásl. Heldane pomalu odvrátil hlavu, aby ji vzápětí prudce otočil zpátky. Do Flensovy lebky proniklo neskutečné světlo. Na zlomek sekundy nahlédl do věčnosti. Viděl úhly prostoru i způsob, jakým se protínaly s Časem. Viděl proudy Empyreanu a slabé okraje Imateria, prchavá křečovitá vzepětí warpového prostoru. Spatřil svou matku, svou sestru, obě už dávno po smrti. Viděl světlo, temnotu i nicotu. Viděl muka porodu genolupiče, jehož krev zjizví jeho tvář. Spatřil sám sebe na cvičišti na Primagenitoru. Viděl explozi krve. Své vlastní krve. Začal brečet. Viděl kosti pohřbené v hustém a černém bahně. Poznal, že jsou to jeho kosti. Podíval se do očních důlků lebky. Viděl v nich červy. Začal křičet. Zvracet. Viděl temně rudou oblohu a nesčetné množství sluncí. Spatřil zahlcení a kolaps hvězdy. Viděl…

Příliš mnoho.

Draker Flanse se sesul na podlahu, pomočil se a začal naříkat.

„Jsem rád, že jsme si tuhle záležitost vyjasnili,“ řekl inkvizitor Heldane a znovu si nasadil kápi. „Začnu od začátku. Sloužím Draverovi právě tak jako vy. Pro něj jsem ochoten odklonit hvězdy. To pro něj jsem ochoten pálit planety. Pro něj ovládnu neovládnutelné.“

Flense zasténal.

„Vstaňte. A poslouchejte. Ten nejdrahocennější artefakt ve vesmíru čeká na našeho pána v Menazoidském sevření. Popis artefaktu i celé situace má v rukách komisař Gaunt. Musíme ty tajné informace získat. Už jsem k jejich dosažení vynaložil určité drahocenné energie. Tenhle Gaunt je… duchapřítomný. Budete se v té záležitosti angažovat. Vy a Patricijové. Beztak už s nimi máte nějaký spor."

„To ne… to ne…" naříkal Flense ze země.

„Dravere o vás mluvil velice dobře. Vzpomínáte si, co říkal?"

„N-ne…"

Heldane změnil hlas v dokonalou imitaci Dravera. „Pokud se vám podaří dosáhnout pro mě tohoto vítězství, Flensi, nezapomenu vám to. V mé budoucnosti se rýsují obrovské možnosti, pokud nebudu muset trčet tady. Rád se s vámi o ně podělím."

„Teď přišel ten pravý čas, Flensi," řekl Heldane znovu svým hlasem. „Využijte možnosti. Pomozte mi získat to, co si Dravere přeje. Čeká vás za to skvělé místo, místo ve světle slávy. Místo po boku nového vojevůdce."

„Prosím!" zaskuhral Flense. Slyšel, jak se mu astropati smějí.

„Stále jste se ještě nerozhodl?" zeptal se Heldane a přistoupil ke schoulenému plukovníkovi. „Chcete se podívat ještě jednou?" nabídl mu.

Flense začal nepříčetně ječet.

Devět

„Drží nás mimo," řekl do ticha Feygor.

Rawne vrhl po svém hubeném pobočníkovi zlostný pohled. Dobře ale věděl, co má na mysli. Od chvíle, kdy byli všichni ostatní důstojníci svoláni na poradu s Gauntem, už uplynuly čtyři hodiny. Jaká náhoda, že právě on a jeho četa byli z celého dění vynecháni. Samozřejmě, pokud Corbec mluvil pravdu a na palubě lodě se schylovalo k nějakým potížím, pak jsou dobré hlídky naprostou nezbytností. Ale podle přirozeného pořadí měla první směnu zajistit Foloreova šestnáctá Četa.

Rawne v odpověď jenom zavrčel a dál vedl svou skupinu pěti mužů ke křižovatce s další chodbou. Od začátku už prošli tuhle oblast celkem šestkrát. Nebylo tu nic než šachty, kterými táhl průvan, tmavé rohy, prázdné sklady, zaprášené podlahy a uzamčené poklopy. Zkontroloval čas. Podle rádiové zprávy, která přišla před dvaceti minutami od Leroda, mělo dojít k výměně hlídek po hodině. Bolely ho nohy. Věděl, že muži, kteří jsou s ním na hlídce, jsou unavení, je jim zima a potřebují si odpočinout v teple u kamen s hrnkem horkého kafeinu v ruce. Dalo se jenom předpokládat, že všichni ostatní příslušníci jeho čety, všech padesát mužů rozmístěných v hlídkách po pěti po celém obvodu kasárenského podlaží Duchů, jsou stejně demoralizovaní a hladoví.

Rawne, jako už tolikrát, přemýšlel o Gauntovi. O jeho motivech. Od samého začátku, od oné prokleté hodiny Založení, necítil ke komisaři žádnou loajalitu. Byl proto překvapen, když ho Gaunt povýšil do hodnosti majora a třetího v posloupnosti velení nad celým regimentem. Nejprve se tomu smál, pak ale usoudil, že Gaunt poznal jeho nesporné velitelské schopnosti. O nějaký čas později mu ale Feygor, jediný muž v celém regimentu, o kterém smýšlel jako o svém příteli, byť jenom občas, připomněl jedno staré pořekadlo: „Své přátele si drž blízko, své nepřátele ještě blíž."

Z Gardy nebylo úniku, a tak se Rawne snažil svého postavení co nejlépe využít. Nikdy se ale nepřestával Gauntovi divit. Kdyby on byl komisařem plukovníkem a měl by za zády takové nebezpečí, jaké představoval on sám, už dávno by se nechal postavit před popravčí četu.

Vepředu vojín Lonegin kontroloval zámky skladovací nádrže. Rawne se rozhlížel po celé chodbě, kterou právě postupovali.

Feygor svého velitele vychytrale pozoroval. Rawne se k němu choval dobře – a kromě toho spolu před Založením pracovali v domobraně tanithského města Attiky. Řídili tenkrát docela výnosný zločinecký podnik, dokud nepřišlo to prokleté Impérium a nezničilo ho. Feygor byl nemanželským synem šmelináře a místo v domobraně a pak Imperiální gardě si vydobyl jenom díky své bystré mysli a ohromující fyzické zdatnosti. To Rawneho profil byl bez chybičky. Moc toho o sobě nenamluvil, ale Feygor věděl, že Rawneho rodiče byli bohatí obchodníci, místní politici, šlechta. Rawne měl vždy spoustu peněz, příjmů plynoucích z impéria pil svého otce. Ale jako třetí syn neměl nejmenší šanci zdědit jeho bohatství. Služba v domobraně – a možnosti vlastní kariéry – pro něj představovala tu nejlepší alternativu.

Feygor Rawnemu nevěřil. Feygor nevěřil nikomu. Nikdy ale nesmýšlel o majorovi zle. Jenom… zatrpkle. Jeho vlastní zatrpklost ho ničila a navždy nakazila jeho povahu.

Stejně jako Feygor, i ostatní členové Rawneho čety představovali sbírku těch největších výtržníků a buřičů ze všech Tanithanů. Tíhli k majorovi, neboť ho považovali za svého přirozeného vůdce, který jim dokáže nabídnout ty nejlepší šance. Během odvodu si jich většinu vybral pro své vlastní jednotky.

Jednou, říkal si Feygor, jednou Rawne Gaunta zabije a zaujme jeho místo. Zabije Gaunta, Corbeka, všechny, co se mu postaví. Rawne musí zabít Gaunta, jinak Gaunt zabije Rawneho. Ať tak nebo tak, jednou dojde k zúčtování. Někteří vojáci dokonce tvrdili, že se o to Rawne už pokusil.

Feygor se právě chystal navrhnout, aby ještě jednou zkontrolovali sklady nalevo, když vojín Lonegin znenadání vykřikl a zasažen něčím zezadu se složil na zem. V křeči se na mřížované podlaze začal svíjet a Feygor mohl zcela zřetelně vidět, jak mu mezi žebry vyčnívá krátký nůž.

Rawne začal okamžitě rozdávat rozkazy, ale to už se kolem nich ze všech stran seběhlo deset útočníků oblečených v pracovních uniformách Purpurových patricijů. V rukách měli nože, tyče a palice vyrobené z nohou kavalců. V úzkém prostředí chodby se rozpoutalo šílenství bezuzdné brutality.

Dřív, než se vůbec stačil otočit, dostal vojín Colhn do hlavy úder palicí, po kterém narazil do stěny a sesul se na podlahu, aniž by vydal sebemenší hlesnutí. Vojín Freul zasáhl jednoho z útočníků elektrickým výbojem ze svého

obušku a srazil ho k zemi. Vzápětí se ale do něj zabodly dýky tří dalších a Freul skončil na zemi v tratolišti vlastní krve. Feygor viděl, jak dva Patricijové stále znova a znova tlučou palicemi do zraněného a bezmocného Lonegina.

Feygor namířil obuškem na nejbližšího z Patricijů, zasáhl ho elektrickým výbojem do břicha, až se svalil. Vytrhl z pochvy svůj stříbrný tanithský nůž, s obscénním výkřikem se vrhl vpřed a podřízl hrdlo prvnímu z útočníků, který mu přišel pod ruku. Vzápětí se obrovskou rychlostí, díky níž si při rvačkách v postranních ulicích Attiky získal takový respekt, otočil, podrazil nohy dalšímu Patricijovi a vzápětí mu usekl ruku, ve které svíral nůž.

„Rawne! Rawne!“ křičel, zatímco se pokoušel nahmatat mikrofon své komunikační soupravy. Dostal ránu ze strany. Omráčený nečekaným útokem inkasoval další dva údery a svalil se na zem, kde ho okamžitě začaly zpracovávat nohy v těžkých vojenských botách. Do hrudi se mu zabořil nějaký předmět. Ucítil prudkou palčivou bolest. Zařval bolestí a vztekem. Jeho výkřik ale utlumila krev v ústech.

Rawne srazil jednoho z útočníků obuškem, otočil se a odblokoval úder druhého. Proklínal Patricije všemi nadávkami, na které si dokázal v tu chvíli vzpomenout. Nůž mu rozřízl blůzu uniformy a z otevřené dlouhé rány mu začala téct krev. Prudký úder ho zasáhl do spánku. Před očima se mu zatmělo a spadl na zem.

Major se snažil pohnout, ale jeho tělo nereagovalo. Chladná mříž podlahy ho tlačila do ochablé tváře. Cítil, jak mu po krku stéká něco teplého. Rozostřeným pohledem se podíval na obrovského Patricije, který se nad ním tyčil. V napřažené ruce držel dlouhý hasák, kterým se mu chystal rozdrtit lebku.

„Nech toho, Brochussi!“ řekl něčí hlas. Obrova napřažená ruka neochotně poklesla.

Rawne, který se nemohl pohnout, si přál, aby viděl víc. Namísto útočníka s hasákem se objevila jiná postava. Majorův zrak byl zakalený a rozostřený. Kéž bych dokázal vidět jasně, pomyslel si. Muž, který nad ním stál, vypadal jako důstojník.

Plukovník Flense si dřepl vedle Rawneho a smutně se podíval na krev, která mu barvila vlasy a pokroucené bezvládné končetiny.

„Vidíš tu jmenovku, Brochussi?“ řekl Flense. „Je to major, major Rawne. Nezabíjej ho. Alespoň zatím ne.“

Deset

„Jak moc dobře ho znáte?“ zeptal se Gaunt.

Plukovník Zoren nepatrně pokrčil rameny. Byl to typický příklad nevýrazné gestikulace Vitrianů. „Přibližně stejně jako vy. Náhodné setkání, postupně rostoucí míra důvěry, neformální pracovní vztah v době krize.“

Gaunt se poškrábal na hranaté bradě a zakroutil hlavou. „Jestli se máme tímhle rozhovorem k něčemu dostat, budete muset mluvit konkrétněji. Pokud si upřímně uvědomujete závažnost téhle situace, pak jistě chápete i to, že si musím být lidmi, kteří mě obklopují, naprosto jistý.“

Zoren přikývl. Otočil se, jako kdyby se chtěl rozhlédnout po místnosti, ale stísněné prostory Gauntovy kajuty neposkytovaly příliš prostoru k zamyšlení. „Seznámili jsem se během Hladomorových válek na Idolwildu, přibližně před třemi standardními roky. Moji Dragouni měli dohlížet na dodržování míru v hlavním městském státu, který se jmenoval Kenadie. Stalo se tak těsně předtím, než potravinové nepokoje naplno propukly a místní vláda padla. Muž, kterého znáte pod jménem Fereyd, vystupoval jako překupník obilí Bel Torthute, obchodník s místem v idolwildeském senátu. Jeho krytí bylo dokonalé. Neměl jsem ani ponětí o tom, že se jedná o cizího agenta. Ani mě nenapadlo, že by nebyl místní. Ovládal řeč, zvyky, gesta…“

„Vím dobře, jak Fereyd pracuje. Jeho specialitou jsou dokonalé pozorovací schopnosti a kamufláž.“

„Pak taky znáte jeho modus operandi. Pracovat s ‚důvěryhodnou solí’ Impéria, jak tomu říká.“

Gaunt přikývl, na tváři se mu objevil nepatrný úsměv.

„Pro práci v takových podmínkách, tak sám, tak zranitelný, potřebuje náš společný přítel podporu těch součástí Impéria, které považuje za nezkorumpované. Při práci na vymýcení korupce a mravní zkaženosti z imperiálních úřednických aparátů nemůže spoléhat na Administratum, Ministerum ani žádné vysoce postavené úředníky, kteří by mohli být součástí konspirativní infrastruktury. Svěřil se mi, že si za těchto okolností vždy hledá spojence mezi gardisty, mezi muži, kteří byli posláni do míst zárodku celé krize. Obyčejné vojáky, kteří s takovou situací nemají nic společného a tudíž nejsou součástí daného problému. A právě tak si vybral mě a některé muže z mého důstojnického sboru. Bylo zapotřebí dlouhého a velice pečlivého pátrání a zkoumání, než mi mohl začít důvěřovat. A stejně tak dlouho trvalo, než jsem začal důvěřovat já jemu. Koneckonců, uprostřed potravinových nepokojů byli Vitriané těmi jedinými lidmi, na které mohl spoléhat. Hladomorové války byly řízeny vládní frakcí s přímými vazbami na Departmente munitorium. Dokázali postavit dva regimenty Imperiální gardy obrácené ke svému prospěchu. Porazili jsme je.“

„Bitva u Altathy. Něco jsem o ní četl. Neměl jsem tušení, že za Hladomorovými válkami byla korupce Impéria.“

Zoren se smutně usmál. „Takové informace jsou často zatajovány. Pro dobro morálky. Rozešli jsme se jako spojenci. Nikdy jsem si nepomyslel, že se znovu setkáme.“

Gaunt se posadil na své lůžko a v hlubokém zamyšlení se opřel lokty o kolena. „A teď se to stalo?“

„Při návratu z krátké dovolené na Pyritu jsem obdržel kódovanou zprávu. Krátce nato došlo k setkání.“

„Osobnímu?“

Zoren zakroutil hlavou. „Přes prostředníka.“

„A jak jste poznal, že tomu prostředníkovi můžete věřit?“

„Použil určité identifikátory. Kódová slova, která jsme s Bel Torthutem vymysleli a používali na Idolwildu. Šifrované slabiky z vitrianského umění boje, jejichž význam mohl znát pouze on. Torthute si předsevzal, že se důkladně seznámí s tradicí vitrianské Byhaty, naším válečným uměním. Nikdo jiný nemohl tu zprávu poslat a tak ji zašifrovat.“

„To je Fereyd. Jste tedy můj spojenec? Mám takový pocit, že o téhle situaci toho víte víc než já, Zorene.“

Zoren se na vysokého, statného muže, který seděl na lůžku s bradou opřenou v dlani, pozorně zahleděl. Během jejich

společné akce na Fortisu se ho naučil obdivovat a z informací, které Fereydova zpráva obsahovala a které se týkaly výhradně Gaunta, bylo zřejmé, že císařský tajný agent důvěřuje komisaři plukovníkovi Ibramu Gauntovi více než komukoli jinému v tomto sektoru. Víc než mně, pomyslel si Zoren.

„Vím tolik, že skupina vysoce postavených konspirátorů ve vrchním velení tažení Sabbatinými světy pátrá po něčem velice cenném. Po něčem tak životně důležitém, že mohou být připraveni překroutit celkový smysl tohoto tažení jenom proto, aby toho dosáhli. Klíč, který otevírá cestu k jejich cíli, jim byl vytržen z rukou a svěřen vám do úschovy, protože jste byl jediným z Fereydových agentů, kteří byli momentálně v dosahu."

Gaunt se rozhněvaně postavil. „Nejsem ničí agent!" odsekl.

Zoren učinil omluvné gesto směrem ke svým ústům, kterým chtěl dát najevo, že nedopatřením použil nesprávné slovo. Až v tu chvíli si Gaunt uvědomil, že dolnogótština není plukovníkovým rodným jazykem. „Důvěryhodný partner," opravil se. „Fereyd si pečlivě vytvořil široký a vzdálený okruh přátel, na které se může v podobných chvílích spolehnout. Vy jste byl na Pyritu jediný, kdo mohl převzít a ochránit onen klíč. Následně se postaral o to, abych se dostal na stejnou loď jako vy a mohl vám být nápomocen. Jak jinak si myslíte, že by se Vitriané mohli tak snadno dostat na Absalom? Myslím si, že Fereyd spolu se svými agenty ve vojevůdcově velitelském štábu podstoupili zařízením našeho přesunu na tuto loď vysoké riziko odhalení. Celá ta akce musela být tak otevřená, jak si jenom tajný agent může dovolit."

„Řekl vám ještě něco jiného, tenhle prostředník?" zeptal se Gaunt.

„Že vám mám nabídnout maximální možnou podporu. A to i navzdory přímým rozkazům mých nadřízených."

Následovalo dlouhé ticho, které ještě dodalo plukovníkovým slovům na významu. „A pak?" zeptal se Gaunt.

„V instrukcích se říkalo, že veškeré rozhodování bude na vás. Že Fereyd, který zde nemůže zasáhnout přímo, vám nechává volnou ruku až do okamžiku, kdy se jeho síť bude znovu moci do celé záležitosti zapojit."

Gaunt se suše zasmál. „Ale já nic nevím! Nemám tušení, o co jde! V podobných intrikách nijak nevynikám!"

„Protože jste voják?"

„Cože?"

„Protože jste voják?" zopakoval Zoren. „Vyznáte se v rozkazech, příkazech a přímých akcích, právě tak jako já. Pro nikoho z nás, které Fereyd využívá, není tenhle úkol jednoduchý. My, ‚sůl Impéria,' můžeme být důvěryhodní a vhodní k využití k jeho věci, ale chybí nám informovanost, abychom téhle válce porozuměli. Tuhle věc nelze vyřešit pomocí plamenometů a ostřelovačů."

Gaunt proklel Fereydovo jméno. Zoren jeho slova zopakoval a oba dva se začali smát.

„Jedině že byste to dokázal vy," řekl Zoren opět vážným tónem.

„Proč?"

„Proč? Protože jste plukovníkem a komisařem zároveň, jste politický důstojník. A tahle válka je celá o politice a intrikách. Oba dva jsme byli na Pyritu, Gaunte. Proč tedy svěřil ten klíč vám, a ne mně? Proč jsem tady, abych vám pomohl, proč to není naopak?"

Gaunt znovu proklel Fereydovo jméno, tentokrát ale potichu a hořce.

Chystal se něco odpovědět, když tu se ozvalo prudké bušení na dveře. Komisař vyskočil z postele a otevřel. Venku stál Corbec, jeho obličej byl zarudlý a rozrušený.

„Co je?" vyštěkl Gaunt.

„Radši byste měl jít se mnou, pane. Máme tři mrtvé a jednoho v kritickém stavu. Jantinští na nás zaútočili."

Jedenáct

Corbec zavedl Gaunta a Zorena spolu s několika dalšími do přístavku ošetřovny, kde na ně čekal Dorden.

„Colhn, Freul, Lonegin…" řekl Dorden a ukázal na tři postavy položené na zemi a přikryté prostěradly. „Feygor je tamhle."

Gaunt se podíval na Rawneho pobočníka, který ležel na lůžku v rohu místnosti a dýchal pomocí průhledné trubičky.

„Propíchli mu nožem plíce. Jestli nedostanu nový přístroj, do hodiny zemře."

„A Rawne?" zeptal se Gaunt.

„Jak jsem říkal, pane: není po něm ani stopy," řekl Corbec. „Udeřili a uprchlí. Museli ho vzít s sebou. Ale nechali nám tam tohle."

Corbec ukázal odznak z jantinské čepice. „Připíchli ho Colhnovi na čelo," řekl s odporem.

Zoren byl zmatený. „Proč dali tak očividně najevo, o koho šlo?"

„Jantinští jsou součástí toho všeho. Mezi nimi a Duchy ale také panuje otevřená rivalita. Je to jasné, chtěli, aby to vypadalo jako spor mezi dvěma regimenty. Budou za to sice potrestáni, ale skutečná podstata se tím zakryje. Pod rouškou otevřeného sporu si budou moci dělat, cokoli budou chtít."

Gaunt zjistil, že se na něho všichni dívají. Rychle přemýšlel. „Uděláme tedy to samé. Colme: zdvojnásobte sílu obvodových hlídek na tomhle podlaží. Zorganizujte ale taky útok na Patricije. Povedete ho vy sám. Pár jich pro mě zabijte."

Na Corbekově tváři se objevil široký úsměv.

„Zahrajeme si s nimi jejich hru, ale s naším koncem. Doktore," pokynul Dordenovi, „máte tu kritický případ, s mým oprávněním dostanete veškerý zdravotnický materiál."

„Co chcete dělat?" zeptal se Dorden, zatímco si utíral ruce do ručníku.

Gaunt usilovně přemýšlel. Potřeboval nějaký plán, když Derciův prsten selhal. Proklel svoji přehnanou důvěru, kterou v něj měl. Teď museli začít od začátku, jak se svojí obranou, tak s odhalením tajemství, které v sobě krystal ukrýval. Gaunt teď ale byl plně odhodlaný. Byl si jistý, že to dokáže. Byl připravený postavit se nepřáteli.

„Potřebuji přístup k můstku. K samotnému kapitánovi. Plukovníku Zorene?“

„Ano?“ odpověděl Zoren a přistoupil ke Gauntovi. Na ránu, kterou mu komisař uštědřil a která mu rozrazila ret, byl zcela nepřipravený.

„Ohlaste to,“ řekl Gaunt. V hlavě se mu začínal odvíjet plán.

Dvanáct

Galen Gartell, hlavní zdravotní důstojník Jantinských patricijů, se ve světlé a čisté ošetřovně jantinského kasárenského podlaží pomalu otočil od svého pacienta. Pečoval o toho muže od chvíle, kdy ho přinesli. Byl to barbar. Jeden z Tanithanů, jak mu prozradili muži, kteří ho na nosítkách přinesli.

Pacient byl štíhlý, dobře stavěný muž s tvrdými, hranatými rysy a modrým tetováním explodující hvězdy kolem pravého oka. Jeho spánek zohyzďovala ošklivá krvavá rána. „Musí zůstat naživu!“ přikázal mu major Brochuss, když pomáhal muže přinést na ošetřovnu.

Taková rána… takový barbar… říkal si Gartell, když se pustil do mytí a léčení. Nerad plýtval svou dovedností na takováhle zvířata, ale jeho vznešený regiment se očividně rozhodl, že jednomu z té odporné sebranky prokáže milost, ošetří jeho rány a pošle ho zpátky na znamení své shovívavosti vůči palubním krysám, se kterými museli sdílet tuto loď.

Hlas, který ho přiměl otočit se, patřil plukovníku Flensovi. „Je naživu, doktore?“

„Jen tak tak. Nevím, proč bych měl zachraňovat takového ničemu a plýtvat na něj drahocennými zdravotnickými prostředky.“

Flense mu dal pokyn, aby zmlkl, a vstoupil na ošetřovnu následován vysokou postavou v kápi.

Gartell o krok ustoupil. Postava v kápi měřila dobře přes dva metry. Kolem se vznášel opar kouře, který rozostřoval a zakrýval její vzhled.

Kdo to je? pomyslel si Gartell. A ten stínový plášť – něčím takovým se mohl pyšnit jenom úctyhodný potomek Impéria.

„Co budete potřebovat?“ zeptal se Flense postavy za sebou. Ta proplula kolem Gartella a podívala se na pacienta.

„Lebeční svorky, neurální sondu, možná nějaké dlouhé jednobřité skalpely,“ odpověděla mu dutým hlasem.

„Cože?“ vykoktal ze sebe Gartell. „Co se to ve jménu Císaře chystáte dělat?“

„Dobře se dívejte. A učte se,“ odpověděla postava a velkou, podivně pokroucenou rukou se dotkla Duchova čela. Její nehty byly zahnuté a hnědé, jako spáry.

Gartell cítil, jak v něm roste vztek. „Já jsem tady hlavním zdravotním důstojníkem! Nikdo na téhle ošetřovně nebude bez mého dovolení provádět žádné–“

Postava s kápí prudce švihla rukou.

Galen Gartell s vytřeštěnýma očima zíral na špičky svých nohou. Po zbytek života mu trvalo, než pochopil, že něco není v pořádku. Až když na zem dopadlo jeho tělo, došlo mu, že… jeho hlava… usekl… parchant… ne.

„Flensi? Mohl byste to tu uklidit?“ zeptal se inkvizitor Heldane a ukázal dlouhým skalpelem s čepelí od krve na mrtvolu u svých nohou. Pak se otočil zpátky k pacientovi.

„Dobrý den, majore Rawne,“ řekl tiše. „Dovolte mi, abych vám ukázal, po čem vaše srdce touží.“

Třináct

Lord kapitán Itumade Grasticus, velitel lodi pro hromadnou přepravu Absalom, rozvalený ve svém koženém velitelském trůnu, zvedl svou velkou a dětsky buclatou rukou ovládací hůlku a zlehka ukázal na jednu z mnoha hololitických tabulí, které se kolem něj vznášely v silových polích a zlehka se pohupovaly jako skupina bojí při odlivu. Matný a temný povrch tabule, na kterou ukázal, zablikal a vzápětí se po něm pomalu rozeběhl shluk jantarově žlutých run. Grasticus si pečlivě zaznamenal aktuální pohyb své obrovské lodi warpovým prostorem a pak zapnul jinou tabuli, aby zkontroloval motorové tolerance.

Přes zesílené kovové kabely, které vyrůstaly z desek zasazených do paluby pod trůnem a šplhaly se po jeho opěradle jako silné šlahouny popínavých rostlin, Grasticus vnímal a cítil svoji loď. Datové kabely, z nichž mnohé byly označeny papírovými štítky s kódy či modlitbami, se pnuly přes opěrku pro hlavu a prostřednictvím voperovaných biozásuvek vstupovaly přímo do Grastikovy lebky, páteře a naducaných tváří. Zásobovaly ho veškerými informacemi o lodi, její strukturální integritě, atmosférických úrovních i vlastním rozpoložení impozantního kosmického korábu. Jejich prostřednictvím měl přehled o činnosti všech napojených členů posádky a sluhů na palubě a vzdálený rytmus motorů udávat rychlost jeho vlastního tepu.

Grasticus byl obrovský. Z masivní kostry doslova viselo tři sta kilogramů ochablých svalů a tuku. Trůn opouštěl jen velice zřídka, málokdy se odvážil překročit hranice tichého míru svého soukromého velínu, obrněné kopule uprostřed rušného kapitánského můstku umístěného vysoko na velitelské věži v zadní části Absalomu.

Před sto třiceti standardními roky, když toto plavidlo převzal od tehdejšího lorda kapitána Ulbenida, byl vysoký a štíhlý. Nečinnost a návyková spřízněnost s lodí ho ale prakticky natrvalo upoutaly k trůnu. Jeho tělo, jako kdyby vycítilo, že je nyní součástí tak obrovského stroje, zpomalilo metabolismus a zvýšilo hmotnost, jako kdyby se snažilo vyrovnat gigantickému objemu Absalomu. Dopravní lodě Adepta mechanika nebyly jako ostatní plavidla Imperiálního námořnictva. Tyto mnohem starší a často také mnohem větší kosmické koráby byly využívány k přepravě válečných strojů z Marsu, kamkoli bylo potřeba. Jejich kapitáni se spíš podobali řidičům obrovských chodících Titánů, pevně zapojeni do živoucích strojů prostřednictvím spojů pro přenos myšlenkových impulzů. Byly to živé lodě.

Grasticus aktivoval další tabuli, která mu nabídla přímý pohled na jeho milované navigátory, muže zapojené do jejich svatyně umístěné ve výklenku jen několik málo mramorových schodů od hlavního můstku. Zpěvem udávali souřadnice

Imateria a postupu a formovali je do prosté datové písně, která naplňovala jeho duši dokonalou harmonií. Naslouchal, rozuměl a cítil klid a mír. Bylo potřeba provést drobnou úpravu kurzu, o které okamžitě informoval starší kormidelní důstojníky. Menazoidské sevření bylo vzdáleno už jen dva denní cykly cesty. Po bouřkových frontách a vírech ve warpovém prostoru nebylo nikde ani stopy a signál z astronomického majáku, jehož psychické světlo navádělo všechny lodě proplouvající Empyreanem, byl čistý a jasný. Požehnány budiž písně Navigační ušlechtilosti, zamumlal si Grasticus zastřeným hlasem část Navigačního chvalozpěvu, neboť z její milosti září Paprsek naděje osvětlující naši Zlatou stezku.

Grasticus se najednou zamračil. Zvenčí k němu pronikl nenadálý povyk, lidské hlasy zvýšené ve vzrušeném rozhovoru. Zamračil se a jeho husté obočí se spojilo jako dvě sesouvající se písečné duny Ovládací hůlkou otočil svůj trůn k obloukovitému vstupu do kupole.

„Dozorčí důstojníku Lekulanzi," řekl do mikrofonu interkomu, zavěšeného na napjatých měděných drátech z klenutého stropu. „Vstupte a vysvětlete mi příčinu toho rozruchu."

Mávnutím hůlky vypnul bouřkový kryt, který vchod chránil, a do místnosti vstoupil Lekulanzi, v jehož tváři se zračil strach. Dozorčí důstojník zvedl vyděšený zrak k obéznímu kolosu usazeném v lůžku podobném trůnu nad ním a nervózně si začal pohrávat s lemem své uniformy a vlastní ovládací hůlkou. Zřídkakdy měl příležitost spatřit kapitána tváří v tvář.

„Lorde kapitáne, starší důstojník Imperiální gardy se u vás dožaduje slyšení. Chce předložit formální stížnost."

„Jedna z položek nákladu si chce stěžovat?" řekl Grasticus s mírným údivem.

„Pasažér," řekl Lekulanzi, který se při zvuku kapitánova málokdy slýchaného hlasu bezděčně otřásl.

Grasticus si jako vždy jeho opravení nevšímal. Nebyl zvyklý přepravovat lidi. V porovnání s milovanými Bohy-stroji, které měl za úkol přepravovat, mu připadali bezvýznamní. Ale lidé osvobodili Fortis Binary a technokněží ho poslali spolu s Absalomem, aby jim pomohl. Předpokládal, že se jedná o jistý výraz vděku.

Grasticus neměl Lekulanziho nijak v oblibě. Pod jeho velení byl přeřazen před třemi měsíci na příkaz řádu poté, co byl předchozí dozorčí důstojník zabit během bouře ve warpovém prostoru. Grasticus pochyboval o jeho schopnostech. Navíc nesnášel jeho hubenou, křehkou postavu.

„Vpusťte ho," řekl Grasticus, kterého zlákala vyhlídka na rozptýlení vyplývající z nečekané události. Bude to změna, promluvit si s člověkem. Použít ústa. Vidět lidské tělo a cítit jeho teplý, živočišný dech.

Do místnosti vstoupil plukovník Zoren doprovázen dvěma členy lodní stráže s puškami. Na tváři měl podlitinu a ošetřenou ránu.

„Mluvte," řekl Grasticus.

„Lorde kapitáne," promluvil voják s lahodným akcentem cizince ze vzdálené planety. Grasticus si zakryl oči a usmál se. Ten hluk mu skýtal potěšení.

„Jsem plukovník Zoren z regimentu Vitrianských dragounů. Máme tu čest cestovat na vaší vznešené lodi. Nicméně, rád bych si důrazně stěžoval na nedostatečnou bezpečnost mezi kasárenskými podlažími. Dostali jsme se do sporu s těmi neotesanými barbary z Tanithu. Když jsem si k jejich velícímu důstojníkovi přišel stěžovat na několik potyček, ke kterým mezi našimi muži došlo, napadl mě a udeřil."

Skrze své datové obvody Grasticus přijímal signál z psychických polí, které pokrývaly celý jeho velín a zkoumaly návštěvníkovu pravdomluvnost. Ten člověk říkal pravdu; tanithský velitel – Gaunt? – ho opravdu udeřil. Pole sice zaregistrovala určité nízké úrovně rozporuplnosti a lži, ale to Grasticus přičítal mužově nervozitě z přímého rozhovoru s jeho osobou.

„To je záležitost pro mého bezpečnostního pobočníka, zde přítomného dozorčího důstojníka. Chování na palubě lodi a protokol jsou jeho doménou. S tak nepodstatnými záležitostmi mě neobtěžujte."

Zoren se podíval na rozechvělého Lekulanziho, který si ze srdce přál být kdekoli jinde.

Dříve než mohl kdokoli z nich něco říct, vstoupil přímo do velínu někdo další. Byl to vysoký muž v dlouhém kabátě a čepici císařského komisaře. Dozorci na něho okamžitě reflexivně namířili zbraně, ale on ani nemrkl.

„Lekulanzi je naprosto neschopný. Nedokáže plnit své povinnosti, nemluvě o zajištění bezpečnosti na palubě této lodi. Musíte to vyřídit vy sám."

Nově příchozí byl obdivuhodně smělý a přímý. Nepoužíval žádná formální oslovení, žádné ponížené podlézání. Grasticus byl ohromen – a vyveden z rovnováhy.

„Jsem Gaunt," řekl nově příchozí. „Kasárenské podlaží mých Tanithanů bylo přepadeno a došlo k několika pokusům o mou vraždu. Tři z mých mužů jsou mrtví, jeden je v kritickém stavu a další je pohřešován. Neprávem jsem se domníval, že za tím vším stojí Zoren a jeho muži, proto jsem ho napadl. Na vině je ale ve skutečnosti jantinský regiment. Proto nyní žádám přímo vás, abyste je uvěznil a dal jejich velící důstojníky do hlášení."

Grasticus znovu ucítil v proudu polí pravdy slabý náznak nepravdy, ale opět to přičetl na vrub odzbrojujícímu respektu z jeho přítomnosti. Tenhle Gaunt v podstatě mluvil naprosto pravdivě a až opovážlivě přímo.

„Máte mrtvé?" zeptal se Grasticus téměř vylekaně.

„Tři. Především vás ale co nejnaléhavěji žádám, abyste mému zdravotnímu důstojníkovi umožnil přístup ke skladům Munitoria, kde by mohl dostat zdravotnický materiál a zachránit tak život mému zraněnému vojákovi."

Tenhle hmyz si mě tady dovoluje zostuzovat! V mém vlastním velínu! pomyslel si Grasticus s odporem.

Začal usilovně uvažovat. Odpojil šedesát procent datového toku proudícího do jeho lebky, aby se mohl lépe soustředit. Tohle bylo poprvé po dvanácti letech, kdy musel řešit nějaký problém týkající se nákladu. Pasažérů! Pasažéři, tak jim říkal Lekulanzi. Grasticus se ve svém trůnu pomalu zavrtěl. Tahle situace se mu nelíbila. Urážela ho. Ta záležitost už měla být dávno vyřešena. Dřív než byl náklad poškozen, než došlo k jeho úmrtí, než mu byly tyhle stížnosti předneseny. Zvedl hůlku a namířil jí na létající talíř. Nebude ztrácet tvář před těmito chodícími červy. Ukáže

jim, že je tady kapitánem, lordem kapitánem, a oni všichni mu vděčí za své životy a bezpečnost.

„Udělil jsem vašemu zdravotnímu důstojníkovi oprávnění. Má mé formální svolení ke vstupu do skladů.“

Gaunt se usmál. „Dobrý začátek. Teď uvězněte jantinské a potrestejte jejich důstojníky.“

Grasticus byl ohromen. Vzepřel se na loktech silných jako kýty šunky, aby se na Gaunta blíže podíval. Poprvé po patnácti měsících tak odlepil horní část těla od koženého opěradla. Ozvalo se zaskřípění potem zvlhlé kůže a velín naplnil zápach staré špíny.

„Takovou subordinaci nebudu trpět,“ zasyčel Grasticus. Měkká slova přitom plynula z volných záhybů kůže, které obklopovaly jeho drobná ústa jako závěsy jevištní klenbu. „Nikdo mi nebude říkat, co mám dělat!“

„To nestačí. Nesnažte se nás zastrašit výhrůžkami. Požadujeme okamžitý zásah!“ řekl tentokrát Zoren po boku Gaunta. Grasticus se zatvářil překvapeně. Považoval Vitriana za mírnějšího, nesmělejšího, ale i on teď proti jeho rozhodnutí otevřeně protestoval. „Uvězněte jantinské a zamezte dalším sporům, nebo na vaší lodi dojde k povstání! Jsou tady tisíce cvičených vojáků dychtících po krvi! S tím si vaše stráže neporadí!“ řekl Zoren a vrhl opovržlivý pohled po lodní stráži.

„Vyhrožujete mi?“ Grasticus se zlostí téměř zajíkal. Už jenom ta samotná představa. „Za to vás uvidím v řetězech!“

„Takhle vy řešíte věci, které se vám nelíbí?“ obořil se na něho Gaunt, odstrčil dozorce, který mu stál v cestě, stranou a vykročil ke Grastikově trůnu. Námořník se pokusil většího komisaře zastavit, ale Gaunt ho jediným obratným švihem paže poslal k zemi.

„Jste velitel téhle lodě, nebo jen slabý a tlustý budižkničemu, který se ukrývá v jejím srdci?“

Lekulanzi lapající po dechu a vyděšený se přimáčkl ke stěně velínu. Nikdo se neodvážil mluvit s lordem kapitánem takovýmto způsobem! Nikdo…

Grasticus se ve svém trůnu nadzvedl ještě výš a rukama rozrazil levitující talíře před sebou tak, že se rozdělily a narazily do stěny za jeho zády. Podíval se dolů na důstojníky Gardy. Vztek v něm doslova kypěl.

„Takže?“ řekl Gaunt.

Grasticus začal řvát. Poprvé po mnoha letech zvýšil svůj silný nabubřelý hlas.

Zoren se nervózně podíval na Gaunta. Nepřehnali to s nátlakem na lorda kapitána? Komisařův klidný výraz ho ale uklidnil. V souladu s plánem, na kterém se domluvili, se začal kapitánovi rovněž vysmívat.

Gaunt se bavil. Teď si získali Grastikovu úplnou pozornost.

Hluboko pod velínem, na nižších patrech mnohaposchoďového kapitánského můstku, starší kormidelní důstojníci zvedli zraky od tmavých naolejovaných ozubených kol a pák a vyměnili si udivené pohledy. Až k nim doléhala basová ozvěna kapitánova hlasu vycházející z pancéřované kupole. Lord kapitán byl evidentně tak rozčilený, že načas odvrátil svou pozornost od většiny systémů. Něco takového se ještě nikdy nestalo.

U vstupu do velínu se opatrně radila skupinka příslušníků lodní stráže. „Jdeme dovnitř?“ zeptal se jeden z nich skrze mikrofon interkomu ve své helmě. Nikdo z nich neměl chuť čelit kapitánovu hněvu. Litovali ty stupidní důstojníky, kteří jeho bouřlivou reakci vyvolali.

Gaunt ale zůstával klidný. Podařilo se mu dosáhnout přesně toho, co měl v úmyslu.

Čtrnáct

Hlavní zdravotník Dorden kráčel v čele svého doprovodu pancéřovaným palubním průchodem skladu Munitoria. Caffran, Brin Milo a Bragg tvořili staršímu zdravotníkovi výškově pestrou čestnou stráž.

Vzduch ve velkém sálu, do něhož vstoupili, páchl po dezinfekčních prostředcích a ionizačních filtrech. Na šedé podlaze byla vysoká vrstva čistého písku. Dorden se podíval na chronometr.

„Nadešla hodina…“ řekl.

„Kdo přišel?“ zeptal se Bragg.

„Chtěl jsem říct: teď, nebo nikdy. Dali jsme komisaři dost času. Teď už by měl být u kapitána,“ odvětil Dorden.

„Pořád tomu nerozumím,“ řekl Bragg a poškrábal se na bradě. „Jak to má fungovat? Co chce ten starý Duchař dělat?“

„Říká se tomu odvedení pozornosti,“ řekl Milo potichu. „S podrobnostmi si nelam hlavu, jen dělej to, co máš.“

„Žádný problém!“ konstatoval Bragg poněkud zmatený Caffranovým úšklebkem.

Za kovovými mřížovanými dveřmi na konci haly byli nad nízkými ovládacími panely nahrbeni tři úředníci Munitoria v dlouhých pláštích. Kolem nich postávalo na hlídce nejméně sedm příslušníků lodní stráže.

Dorden došel ke dveřím a rázně zabouchal na jejich kovovou mříž. „Potřebuji zásoby!“ zavolal. „Pospěšte si; umírá mi pacient!“

Jeden z úředníků vstal od svého panelu. Plášť mu přitom zůstal viset na opěradle křesla. Byl to menší, podsaditý muž, pod jehož žlutohnědou blůzou uniformy úředníka Munitoria se zřetelně rýsovaly mohutné svaly. Na spánku, tváři a hrdle se mu třpytily chromované implantáty. Odpojil si kabel z krční zásuvky a přistoupil ke dveřím.

Dorden mu strčil pod nos datatablet, který nesl v ruce. „Odběr zdravotnického materiálu,“ vychrlil ze sebe.

Muž se podíval na tablet. Zatímco si pročítal soubor na jeho displeji, dozorci najednou zbystřili pozornost a shlukli se ve středu haly. Z interkomu v jejich helmách Milo slyšel zmatenou změť hlasů. Jeden z nich se otočil k zaměstnancům Munitoria. „Komplikace na můstku!“ oznámil hlasem zkresleným reproduktorem. „Znovu ta zatracená Garda, zase jsou s nimi nějaké problémy. Posílají nás jako hlídku na kasárenské podlaží.“

Úředník Munitoria jenom mávl rukou. „Klidně jděte.“ Námořníci odešli. V hale nechali na stráži u mřížovaných dveří jenom jednoho muže.

Úředník otevřel a vpustil Duchy dovnitř. Znovu se podíval na tablet a ukázal jim do uličky nalevo. „Lord kapitán Grasticus vám udělil povolení ke vstupu. Jděte tamhle, komora jedenáct. Vezměte si, co potřebujete. Jenom co potřebujete. Při odchodu zkontroluju, co si odnášíte. Bez písemného svolení dozorčího důstojníka nesmíte odnášet

žádná analgetika. Nesnažte se cokoli ukrást.“

„K čertu s tebou,“ odsekl Dorden, vytrhl mu tablet z ruky a pokynul ostatním, aby ho následovali. „Musíme zachránit život našeho druha! Myslíš si, že máme čas na nějaké zlodějny?“

Důstojník se k nim beze zájmu otočil zády. Dorden vedl svou skupinku temnou uličkou mezi regály plnými kyslíkových lahví, amfor vína a beden potravin dosahujícími až k vysokému stropu. Vstoupili do spojovacího sálu v hloubi skladovacích prostor, kde se jim skrze několik spojovacích průchodů otevíral výhled na obrovské zásoby nejrůznějšího materiálu.

„Zdravotnické zásoby jsou tamhle,“ řekl Caffran, když si všiml bílých ukazatelů na rámu jednoho z průchodů.

„Tamhle je ovládací pult,“ řekl Milo a ukázal na jiný průchod vedoucí do temného lodního skladu. V jeho šeru bylo vidět vzdálený zelený svit ovládacího panelu informačního boxu. Dorden se znovu podíval na chronometr. „Přesně jak jsme plánovali. Pět minut! Jdeme!“

S Braggem v patách vyrazil Dorden do skladiště zdravotnického materiálu a začal z černých kovových polic tahat balíky sterilních obvazů, sklenice s antiseptickými prostředky a soupravy sterilních chirurgických nástrojů. Bragg z přístěnku poblíž dveří vytáhl nákladní vozík a následoval zdravotního důstojníka.

Milo s Caffranem zatím zmizeli v temné komoře, kde se chlapec posadil na nízkou sedačkovou lavici před ovládacím panelem. Zalovil v kapse a vytáhl datový nosič, který mu prve svěřil Gaunt, a zasunul ho do otvoru v horní desce panelu. Na přístrojové desce zablikaly dvě modré kontrolky, které indikovaly nalezení prázdného datového nosiče. Milovy ruce se třásly. Snažil se vzpomenout si na komisařova slova.

„Bude to fungovat?“ zeptal se Caffran, který s nožem v ruce úzkostlivě pozoroval dveře.

Databanky Munitoria byly synchronně propojeny přímo s hlavním lodním kogitátorem. Přesně podle komisařových instrukcí zadal Milo pomocí klávesnice slonovinové barvy klíčová slova pro vyhledávání. Banky měly úplný přístup k veškerým informacím o nákladu a posádce lodi, včetně dat chráněných bezpečnostním oprávněním, kterým kogitátor v Gauntově kajutě nedisponoval.

„Pospěš si, chlapče!“ vyštěkl podrážděně Caffran.

Milo ho ignoroval. Oslovení, které Caffran použil, ho ale dopálilo. Roztřesenými prsty se pomocí opotřebené klávesnice prokousával spoustami informací, které na plochém monitoru ovládacího panelu vypisovaly blikající runové kurzory. Přesně tak mu to komisař popsal.

„Mám to!“ řekla najednou. „Myslím…“ Nemotorně se dotkl runou označené povelové klávesy a ovládací panel se tiše rozhučel. Data se začala nahrávat na nosič. Gaunt na něj bude hrdý. Milo ho dobře slyšel, jak potajmu žehral na práci s kogitátory.

Dorden ve zdravotnickém skladu zvedl zrak od nákladního vozíku a znovu se podíval na chronometr. Bragg ho pozorně sledoval.

„Zatraceně, trvá to už příliš dlouho!“ řekl Dorden rozčileně.

„Můžu se vrátit…“ navrhl Bragg.

„Ne, ještě nemáme všechno,“ odpověděl Dorden a začal na policích hledat sklenice s pneumotoraxovou mastí.

Milovy ruce se zvedly z klávesnice. „A je to!“ prohlásil.

Caffran mlčel. Milo se otočil a uviděl strnulého Caffrana s hlavní brokovnice přitisknutou ke spánku. Dozorce nic neříkal, jenom ukázal hlavou na Mila a naznačil mu, že se má okamžitě zvednout.

Milo vstal a držel přitom ruce tak, aby je dozorce mohl vidět.

„Tak se mi to líbí,“ řekl dozorce hlasem zkresleným rezonátorem své komunikační soupravy. Hlavní brokovnice ukázal na místo, kam chtěl, aby se Milo postavil.

Caffran jeho nepozornosti okamžitě využil a ve snaze zasáhnout dozorce na solar plexus mu jediným zoufalým pohybem zasadil loktem úder do hrudní kosti. Námořníkova zbroj však jeho úder bezpečně ztlumila a dozorce se po Caffranovi ohnal otevřenou dlaní a srazil ho na police na stěně.

Milo se pokusil pohnout.

Ozval se výstřel z brokovnice a ve tmě se zablesklo.

Patnáct

Jak tak vyčkávali ve stínu, nemohli si nevšimnout, že jantinským byla přidělena ta nejlepší kasárenská podlaží na lodi. Přístupovou chodbu tvořila prostorná nástupní hala, která byla tak široká, že by se do ní bez problémů vešlo i to nejobjemnější vybavení. Mihotavé nástěnné hořáky vrhaly na dlážděnou podlahu dlouhé nachové stíny.

Na druhém konci haly drželi stráž dva Jantinští patricijové v plné zbroji a s tréninkovými elektrickými obušky v rukách. Nenucené se spolu bavili, když se v hale znenadání objevil Larkin, který se zmateně rozhlížel kolem sebe, jako kdyby zabloudil. Oba strážci rázem zmlkli a nevěřícně se na něho podívali. Larkin ztuhl a na kožnaté, protáhlé tváři se mu objevil výraz hrůzy. Se zaklením se otočil a dal se na útěk zpátky směrem, kterým přišel.

Strážci se bez váhání pustili do jeho pronásledování. Uběhli ale sotva deset metrů, když se stíny za jejich zády pohnuly. Mkoll, Baru, Varl a Corbec ze sebe shodili maskovací pláště, vrhli se na jantinské zezadu a pomocí elektrických obušků a nožů je oba zlikvidovali. Bezvládná těla pak odtáhli do přítmí hlavní haly.

„Proč zrovna já musím vždycky dělat návnadu, zatraceně?“ zeptal se vracející se Larkin a zastavil se u Corbeka, který zrovna čepicí utíral z podlahy krvavé stopy.

„Protože na to máš ksicht,“ odpověděl mu Varl a Corbec se neubránil úsměvu.

„Podívejte se sem!“ zvolal šeptem Baru z druhého konce haly. Okamžitě se k němu rozběhli. Baru se šklebil a táhl

zpoza rohu průchodu, který Patricijové střežili, svůj objev. Zbraně! Otlučená, stará, exotická bolterová puška s dlouhou hlavní a pažbou zdobenou ornamenty a omšelá, ale funkční brokovnice s náramenním pásem nábojnic. Ani jedna z nich nepatřila ke standardní výzbroji Gardy a obě také byly na mnohem nižší technické úrovni. Corbec dobře věděl, co jsou zač.

„Suvenýry, válečná kořist," zamumlal, když si brokovnici prohlížel. Všichni vojáci sbírali podobné trofeje, aby je později prodali, nechali si je na památku nebo je ve vhodném okamžiku použili. Corbec věděl, že mnoho Duchů je rovněž vlastní… poctivě je ale všechny odevzdali se svými standardními zbraněmi při nástupu na palubu lodi. Ani v nejmenším ho nepřekvapilo, že si jantinští své neregistrované zbraně ponechali. Stráže s nimi počítaly jako se zálohou pro případ útoku, s nímž by si pouhými elektrickými obušky nedokázaly poradit.

Varl podal pušku Larkinovi. Nebylo pochyb o tom, kdo by ji měl nést. Chladná hmotnost zbraně v rukou jako by starého odstřelovače znovu uklidnila. Olízl si ústa, která byla téměř bez rtů a protínala pokožku jeho tváře jako rána nožem. Od chvíle, kdy se do akce vydali, si neustále na něco stěžoval. Nelíbilo se mu, že má být součástí odvetného útoku.

„Jestli nás chytnou, skončíme před popravčí četou! Tohle není správné!"

Přestože si byl Corbec plně vědom troufalosti jejich mise, zůstával neústupný. „Tohle je krevní msta, Larksi," řekl mu jednoduše. „Otázka cti. Zabili Lonegina, Freula a Colhna. Vzpomeň si na to, co udělali Feygorovi a co asi udělají s majorem. Komisař nás požádal, abychom je pomstili, a já mu za to jsem vděčný."

Corbec se nezmínil o tom, že si Larkina vybral pro jeho dovednosti, které uplatňoval zvlášť při diverzních akcích. Ani slovem nenaznačil skutečný důvod jejich útoku: odvedení pozornosti, dezorientace – a podobně jako tomu bylo v případě akce jantinských, vzbuzení falešného dojmu, že se nejedná o nic víc než hloupý spor mezi vojáky dvou regimentů.

S dlouhou puškou v ruce se Larkin konečně částečně uklidnil. Napříště už hodlal promlouvat jenom prostřednictvím své zbraně. Když už měl porušit lodní zákon, pak s puškou v ruce, ať to stojí za to. Všichni dobře věděli, že je tím nejlepším střelcem v celém regimentu.

Vydali se dál do oblasti jantinských kasáren. Z jedné z chodeb, které do haly ústily, se ozýval zpěv a bujaré veselí, z druhé třesk elektrických obušků z výcvikových prostor.

„Jak daleko s tím zajdeme?" zeptal se šeptem Mkoll.

Corbec pokrčil rameny. „Oni nám zabili tři muže a dva zranili. Přinejmenším bychom měli srovnat účty."

Cítil také nutkání zjistit, co se stalo s Rawnem, a případně se ho pokusit zachránit. Měl ale podezření, že major je už dávno po smrti.

Mkoll, velitel průzkumnické čety, byl z celé skupiny tím nejlepším zvědem. Spolu s Baruem splynul se stíny haly a vydal se na průzkum.

Zbývající tři Duchové zůstali na místě. Nepravidelné změny ve vzdáleném rytmu lodních strojů, který otřásal podlahou, Corbeka znervózňovaly. Doufám, že nás nečeká nějaké zatracené warpové šílenství, pomyslel si. Trochu se mu ale ulevilo, když si uvědomil, že to může být Gauntova práce. Říkal, že chce odpoutat kapitánovu pozornost a rozčílit ho.

Za chvíli se vrátil Baru. „Máme kliku, opravdovou kliku," zašeptal. „Měli byste se na to podívat."

Mkoll čekal ukrytý v podloubí za další odbočkou. Vepředu bylo vidět osvětlený průchod.

„Ošetřovna," řekl šeptem. „Připlížil jsem se ke vchodu. Tam uvnitř je Rawne."

„Kolik jantinských?"

„Dva vojáci, důstojník – plukovník – a ještě někdo. V rouchu. Ani trochu se mi nelíbí, jak vypadá…"

Z místnosti se znenadání ozval výkřik, který vzápětí přešel v nářek. Všech pět Duchů ztuhlo. Byl to Rawneho hlas.

Šestnáct

Dozorce vší silou kopl do Caffrana ležícího na zemi a namířil na něj brokovnicí, aby ho dorazil. Prostory skladu Munitoria se rozléhal pronikavý jekot sirén oznamující porušení zákazu používání střelných zbraní. Dozorce nabil, ale vzápětí ho obrovská pěst srazila do hromady kartonů po jeho levici.

Bragg zvedl zkroucené tělo otřeseného dozorce a mrštil jím chodbou do vzdálenosti dobrých deseti metrů. Tvrdě dopadl na podlahu, kde zůstal nehybně ležet.

„Brinny! Brinny, chlapče!" překřikl Bragg úzkostlivě řev sirén. Milo se zvedl zpod ovládacího panelu. Střela ho těsně minula a zničila monitor jednotky. „Jsem v pořádku," řekl.

Zatímco Brin vytáhl datový nosič z konzole, postavil Bragg otřeseného Caffrana na nohy.

„Běž!" řekl. „Utíkej!"

Za necelou minutu už byli všichni u Dordena a pomáhali mu tlačit naložený vozík ven ze skladu. To už se ale na chodbě objevili úředníci Munitoria spolu s několika dozorci.

Dorden se však zachoval, jako kdyby neměl žádné nervy. „Díky Fethovi, že jste tady!" zvolal přeskakujícím hlasem. „Jsou tam jantinští, šílenci! Zaútočili na nás! Váš člověk se je pokusil zastavit, ale bojím se, že ho dostali. Rychle! Pospěšte si!"

Většina se jich okamžitě rozběhla do skladu. Jak probíhali kolem, bylo slyšet cvakání nabíjených zbraní. Jeden dozorce ale zůstal stát a měřil si skupinku Duchů podezřívavým pohledem.

„Budete muset počkat. Musíme zkontrolovat, co vezete."

Dorden s ocelovým klidem přistoupil k dozorci a ukázal mu datatablet.

„Znamená tohle pro vás něco? Přímé oprávnění od vašeho kapitána? Na ošetřovně mi umírá člověk! Potřebuji tyhle zásoby! Chcete být zodpovědný za smrt člověka jenom proto, že jste se u Fetha…"

Dozorce jim mávnutím rukou ukázal, ať pokračují, a rozběhl se za svými druhy.

„Myslel jsem si, že tohle místo má být bezpečné," poznamenal Dorden podrážděně k úředníkovi Munitoria, když kolem projížděli k východu.

Natlačili vozík do výtahu, a když se dal do pohybu, opřeli se s úlevou o jeho stěny.

„Máš to?" zeptal se Dorden poté, co se několikrát zhluboka nadechl.

Milo přikývl. „Myslím, že ano."

Caffran se podíval na postaršího doktora se širokým úsměvem. „Jsou tam jantinští, šílenci! Zaútočili na nás! Váš člověk seje pokusil zastavit, ale bojím se, že ho dostali. Rychle! Pospěšte si!' Co to zatraceně mělo všechno znamenat?"

„Božské vnuknutí, řekl bych," odpověděl Bragg.

„Doma jsem býval doktor… a také sekretář Občanského divadelního spolku distriktu Pryze. Můj princ Teygoth měl velký úspěch."

Šachtou výtahu se začal rozléhat uvolněný smích.

Sedmnáct

Corbekovo odvetné komando se právě chystalo vyrazit, když palubní reproduktory ožily poplašným signálem porušení zákazu používání střelných zbraní. Chodbou se neslo tupé sborové kvílení a nad všemi průchody začaly blikat nápisy ‚Poplach'.

Plukovník stačil jen tak tak strhnout své muže do krytu, když z ošetřovny vystoupily dvě osoby a začaly se rozhlížet kolem. Z obou stran se vynořily jednotky jantinských stráží. Vojáci se zmateně rozhlíželi a snažili se zjistit příčinu poplachu.

Corbec si všiml Flense a Brochusse, jantinských starších důstojníků, a ještě jednoho muže neobyčejně vysoké a groteskní postavy, který jako by byl celý zahalený v mihotavém kouřovém rouchu. Neznámý mu naháněl strach.

„Střelba na podlaží Munitoria!" oznámil jantinský voják s komunikační soupravou na zádech. „Dozorci už to vyřešili… Pane, po komunikačních kanálech se šíří lživá hlášení. Ze střelby obviňují nás! Tvrdí, že jsme zaútočili na ty tanithské parchanty ve skladovacích prostorech!"

Flense zaklel. „Gaunt! Ten ďábel se nás pokouší přechytračit!" Obrátil se ke svým mužům. „Brochussi! Zabezpečte podlaží! Bezpečnostní družstvo ke mně!"

„Zůstanu a dokončím svou práci," řekla zahalená postava hlubokým a zvučným hlasem, po kterém Corbekovi přeběhl mráz po zádech. Jak se muži rozběhli za svými úkoly, zastavila zahalená postava Flense položením ruky na rameno. Corbec si s hrůzou všiml, že ve skutečnosti se spíš podobala pařátu s dlouhými prsty než lidské ruce.

„Tohle není dobré," řekla postava tichým hlasem plukovníkovi, který se rázem celý roztřásl. „Pokud na vojáka, jako je Gaunt, použijete násilí, můžete si být jist, že ho on použije proti vám. A jak se zdá, hluboce jste podcenil jeho taktické schopnosti. Obávám se, že se mu podařilo vás přelstít. Je-li tomu vskutku tak, měl byste si začít dělat vážné starosti."

Flense se vytrhl ze sevření a rychle se vydal pryč. „Poradím si s tím!" zavrčel ještě přes rameno. Tajemná postava ho mlčky pozorovala, dokud se neztratil z dohledu. Pak se otočila a vrátila se zpátky na ošetřovnu.

„Co budeme dělat?" zeptal se potichu Varl.

„Řekněte, že se okamžitě vracíme zpátky," zašeptal naléhavě Larkin.

Z místnosti na druhé straně se znovu ozval pronikavý výkřik.

„Co myslíte?" zeptal se Corbec.

Osmnáct

Obvykle tichým velínem se rozléhalo kvílení sirén. Grasticus se ve svém trůnu zavrtěl a pomocí hůlky zapnul obrazovky monitorů. Informace, které si na nich přečetl, ho přiměly zaklít.

Gaunt si se Zorenem vyměnili pohledy. Doufám, že za tímhle zmatkem je akce, kterou jsme naplánovali, pomyslel si Gaunt.

Grasticus se zvedl na loktech a rozeřval se na roztřeseného Lekulanziho. „Střelba na podlaží Munitoria! Podle mých údajů jde o jantinské!"

„Byl někdo z mých mužů raněn?" zeptal se Gaunt a rychle přistoupil k trůnu. „Říkal jsem vám, že jantinští jsou krvežíznivé–"

„Zmlkněte, komisaři," odsekl mu kapitán s nevrlým pohledem. Jeho všední den byl už tak dost narušen. „Ta hlášení jsou nepotvrzená. Dozorčí důstojníku, zajděte tam a ověřte situaci!"

Lekulanziho nemusel k opuštění místnosti nikdo dvakrát přemlouvat. Grasticus se obrátil k oběma plukovníkům Gardy.

„Tahle záležitost vyžaduje mou naprostou pozornost. Pošlu pro vás, až budeme moci v hovoru pokračovat."

Zoren s Gauntem přikývli a elegantně z velínu vycouvali. Bok po boku prošli středem kapitánského můstku, ignorujíce zmatek, který vládl kolem nich, a vstoupili do výtahu.

„Vyšlo to?" zeptal se Zoren, když se za nimi zavřely dveře a ozval se melodický chorál.

„Modlete se k Trůnu, aby ano," opáčil Gaunt.

Devatenáct

Do ošetřovny vnikli způsobem jako vystřiženým z učebnice taktiky.

Místnost byla široká, dlouhá a nízká. Zahalená postava se skláněla nad křičícím Rawnem, který byl popruhy připoután na lůžko. U dveří držela stráž dvojice jantinských vojáků. Corbec skočil do místnosti mezi nimi, udělal kotoul

a brokovnicí připravenou k výstřelu zamířil na tajemnou postavu. Ta, jako kdyby vycítila, že někdo nevítaný pronikl dovnitř, se otočila. Výstřel ji odmrštil na hromadu resuscitačních jednotek.

Strážní se začali otáčet, když za Corbekem do ošetřovny vběhli Mkoll a Baru a podřezali jim hrdla. Corbec vyskočil na nohy, pověsil si brokovnici přes rameno a chytil Rawneho.

„U svatého Fetha…“ neubránil se zaklení, když spatřil těžkou ránu na majorově spánku a děsivý vzor řezů skalpelem na obličeji, krku a obnaženém těle. Rawne balancoval na samé hranici bezvědomí.

„Vstávej, Rawne, jdeme!“ vyštěkl Corbec, házeje si majora přes rameno.

Sirény signalizující porušení zákazu používání střelných zbraní se znovu pronikavě rozječely. „Musíme hned zmizet!“ snažil se je překřičet Mkoll. Corbec mu hodil svoji brokovnici.

„Půjdeš první! Když to bude nutné, prostřílíme se odsud!“

„Plukovníku!“ vykřikl Baru. Corbec s těžkým Rawnem na ramenou se nemohl včas otočit. Za jeho zády se postava v rouchu začala zvedat ze země. Kápě jí spadla z hlavy, takže byl vidět koňský tvar její lebky a odkryté zuby. V očích lidského monstra obklopeného tmavě fialovými jiskrami energetických výbojů vřela nenávist a vztek.

Corbec cítil, jak teplota v místnosti rázem poklesla. Zatracená magie, stačil si pomyslet – vzápětí hrdlo lidského monstra zasáhl přesně mířený výstřel.

Ve vstupu do ošetřovny stál Larkin. Z hlavně staré pušky, kterou držel v rukách, se kouřilo.

„Teď už ale jdeme, že ano?“ řekl.

Dvacet

Gaunt vzal do ruky datový nosič, který mu Milo podával. Pak před zraky mužů, kteří se tísnili na chodbě venku, zavřel dveře své kajuty. Corbec, Zoren a Milo, kteří stáli uvnitř, ho bedlivě sledovali.

„Doufám, že to za všechnu tu námahu stálo,“ řekl nakonec Corbec a nahlas tak vyslovil myšlenku, která se všem honila hlavou.

Gaunt přikývl. V sázce bylo příliš mnoho. Ale nebýt krvežíznivých a brutálních metod intrikářství ze strany jantinských, nikdy by se takhle daleko nedostali. Na lodi stále vládl zmatek. Bezpečnostní jednotky Adepta mechanika uzavřely všechny chodby a prováděly prohlídky kasáren. Fámy, obviňování a výhrůžky, v reakci na něž vznikaly jen další a další fámy, obvinění a sliby.

Gaunt věděl, že jeho svědomí není v tomto ohledu zcela bez poskvrny, ani nijak nehodlal zakrývat, že se jeho muži pomstili za útok jantinských. Bylo možné očekávat důtky, kárná řízení a nekonečné výslechy, které beztak nepovedou k žádnému konečnému závěru. Ale stejně jako on, ani jantinští nehodlali z celé záležitosti dělat nic víc než jen obyčejnou roztržku mezi dvěma regimenty. A jenom on a jeho tajemní protihráči věděli přesně, co bylo v sázce.

Zasunul nosič do kogitátoru, vložil krystal do čtecího otvoru a stiskl několik tlačítek.

Chvíli se nic nedělo.

„Nefunguje to,“ začal Zoren.

Měl pravdu. Pokud Gaunt věděl, podařilo se Milovi z kogitátoru v Munitoriu nahrát nejnovější bezpečnostní kódy, ale přesto se mu nedařilo obsah krystalu otevřít. Ve skutečnosti nemohl otevřít ani ty kódy.

Gaunt zaklel.

„A co zkusit ten prsten?“ zeptal se Milo.

Gaunt se zarazil. Pak z kapsy vylovil Derciův prsten a vložil ho do čtecího otvoru vedle zdířky, ve které byl zasazen krystal, a aktivoval ho.

Přestože byl prsten příliš zastaralý na to, aby dokázal dekódovat šifrovaný obsah krystalu, jeho kryptografický mechanismus byl natolik standardní, že dovedl pracovat s nahranými kódy. Runové paměťové jazyky se začaly navzájem překládat a překrývat, přepisovat, znovu načítat a rovnat data. To všechno doprovázel nesmyslný shluk písmen a znaků míhajících se na zobrazovacím displeji. Krystal se otevřel a jeho obsah se zobrazil ve formě hololitického obrazu, který se promítl do vzduchu ze zobrazovacího displeje.

„U Fetha… co to má znamenat?“ zabručel ohromeně Corbec.

Milo a Gaunt zabraní do čtení obsahu krystalu neodpovídali.

„Schémata,“ konstatoval jednoduše Zoren. Z jeho hlasu bylo znát, jaký má k podobným věcem respekt.

Gaunt přikývl. „U Zlatého trůnu, netvrdím, že bych tomu nějak zvlášť rozuměl, ale z toho, co jsem pochopil… teď už je mi jasné, proč se ten krystal snažili tak zoufale dostat.“

Milo ukázal na postranní lištu obrazu. „Tabulka. Poloha. Kde to je?“

Gaunt se podíval na místo, kam mu Milo ukazoval, a znovu pomalu přikývl. Jednotlivé díly skládačky začaly zapadat do sebe. I důvod, proč ho Fereyd vybral jako ochránce krystalu. Celá situace byla ještě mnohem komplikovanější a závažnější, než se původně obával.

„Menazoid Epsilon,“ vydechl.

VZPOMÍNKY

KHEDD 1173

O ŠESTNÁCT LET DŘÍVE

Obyvatelé Kheddu nečekali, že imperiální vojska zahájí vojenské tažení v zimě. Vrchní velitelé Imperiální gardy Terry, jejichž vojska brázdila chladný vesmír v útrobách kosmických lodí, kde přirozeně žádná roční období neexistovala, však žádný takový rozdíl mezi měsíci vojenských tažení a odpočinku nedělali. Vypálili dvě klanová města u ústí řeky Heort,

kde se hluboké zátoky fjordu otevíraly ledovému moři, a pokračovali dál do ledovcové vrchoviny, aby ztrestali opovážlivost nomádů, kteří v létě pustošili imperiální základny záškodnickými akcemi.

Tam nahoře byl vzduch čirý jako křišťál a obloha hluboká, tyrkysová. Kolona Chimér – bojových vozidel pěchoty, zabavených místních pásových vozidel opatřených vpředu lyžinami a tanků typu Pekelný pes a Leman Russ s obrovskými radlicemi rychle postupovala rozeklanou ledovou pouští a zanechávala ze sebou odhrnuté závěje sněhu a mračna výfukových plynů. Jejich kamufláž v barvě khaki z posledního tažení vyprahlými pláněmi planety Providence Lenticula byla přemalována po vzoru kůže sněžného leoparda šedými a tmavě modrými skvrnami na bílém pozadí. Na bocích hřmících vozidel ženoucích se krajinou zůstali jenom stříbrní císařští orli a purpurové insignie Jantinských patricijů.

Hlídkám na rychlých člunech, které tvořily předvoj hlavní kolony, se podařilo tri kilometry za překvapivě zářivě želeným ledovcem objevit nomádský tábor. Generál Aido Dercius dal pokyn k zastavení, zaujal místo ve věži svého velitelského tanku a stáhl si kožešinové palčáky, aby se mohl podívat na tenké výtisky snímků, které předsunuté hlídky pořídily.

Ze snímků se zdálo, že jde o typický nomádský tábor – palisáda z jedlových kmenů zbavených kůry, uvnitř níž se nacházelo osmnáct cibulovitých obytných stanů z vyčiněných kůží mahišů natažených na klenutých rámech ze zpracovaných hrudních zvířecích kostí. U palisády byla přistavena ohrada se šesti desítkami anahigů, odporných, hrbatých, bezkřídlých ptáků, které si Kheddané oblíbili jako jízdní zvířata. Příšerné bestie – zdánlivě působily nemotorně a komicky, ale na svých dvou nohou uměly po kyprém sněhu běhat rychleji než nenaložené Chiméry a proklatě rychle dokázaly měnit směr. Šupiny pod jejich mastnou, dlouhou srstí je chránily před laserovými paprsky a svými zubatými zobáky dokázaly člověka překousnout jako karamelu.

Dercius si zvedl ochranné brýle, aby se mohl na snímky lépe podívat, a do očí ho bodla ostrá záře, která se odrážela od otevřené sněžné planiny. Dole na předku tanku Leman Russ si zatím posádka protahovala ruce a nohy a odpočívala. Na sporáku se vařila voda na sirupovitý kafein a oba Derciovi pobočníci a zároveň osobní strážci si natírali opálené tváře a nosy manišim tukem z malých kulatých plechovek, které získali výměnným obchodem od místních obyvatel. Dercius se neubránil úsměvu. Jeho Patricijové měli pověst aristokratických snobů, ale ve své podstatě to byli důmyslní a vynalézaví muži – a rozhodně nebyli natolik povýšení, aby opovrhovali moudrostí místních obyvatel a odmítali si na ochranu před palčivým zimním sluncem mazat tváře velrybím tukem.

Pobočník Brochuss, s tváří pokrytou silnou vrstvou čpavého bílého tuku, schoval plechovku do kožešinou lemované kapsy válečné uniformy, vzal plechový hrnek za provizorní drátěné ouško, vylezl na palebnou věž a podal ho generálovi.

Dercius ho vděčně přijal. Brochuss, mladý a statný voják, se podíval na snímky rozprostřené po střeše věže.

„Cíl? Nebo jen další skupina lovců?“

„To se právě snažím zjistit,“ opáčil Dercius.

Od chvíle, kdy před osmi dny opustili ústí řeky Heort, se jim jednou podařilo objevit tábor nomádských partyzánů a čtyřikrát promrhali celé odpoledne útokem na osady, ve kterých žily jenom rodinné skupiny obyčejných pastevců a lovců zvěře. Dercius lačnil po dalším úspěchu. Imperiální garda měla výhodu co do počtu, technického vybavení a palebné síly, ale nomádští rebelové těžili ze zavilého vlasteneckého odhodlání, fanatické povahy a drsného životního prostředí.

Dercius věděl, že mnohá vojenská tažení doplatila na to, že původně vítězná vojska zahnala domorodce do výhody nehostinné domácí půdy. Ze všeho nejméně toužil po nějaké vyčerpávací válce, která by se proti nepolapitelným partyzánům mohla táhnout celé roky. Kheddané tuto krásnou a zároveň krutou krajinu dobře znali a Dercius si byl vědom toho, že by je v ní mohli nahánět celé měsíce, přičemž by jejich vlastní síly byly pomalu decimovány bleskovými protiútoky vysoce pohyblivého nepřítele. Kdyby jenom měli základnu, stálé ústředí, město, na něž by mohl zaútočit. Kheddanská kultura však měla divoký a kočovný ráz. Tohle byla jejich říše a oni budou jejími pány až do chvíle, kdy se mu je podaří polapit.

Na druhou stranu ho uklidňovala slova vojevůdce Slayda, který přislíbil podpořit Čtvrtý a Pátý jantinský regiment v jejich honu dvěma dalšími jednotkami Gardy. Stačilo vydržet jeden, dva dny…

Znovu se podíval na snímky. Najednou si všiml něčeho, co si prve neuvědomoval. „Vypadá to slibně,“ řekl Brochussovi a napil se kafeinu. „Je to velká usedlost. Velká v porovnání s helukami lovců a pastevců, které jsme viděli. Nejméně šedesát zvířat. Tihle anahigové jsou velcí; připadají mi jako válečná zvířata.“

„Celí naši váleční oři!“ zasmál se Brochuss své narážce na krásná, šestnáctinohá zvířata tradičně chovaná na farmách panství na planetě Jant Normanidus Prime.

Derciovi se jeho vtip zamlouval. Byl to přesně takový bonmot, jaký by pronesl jeho starý major, Gaunt; dokonale tak dokázal uvolnit pomalu narůstající napětí v průběhu náročných tažení. Rychle tu vzpomínku zaplašil. Bylo to pryč, zapomenuto na Kentauru.

„Podívej se sem,“ řekl a ukázal prstem na jeden ze snímků. Brochuss se naklonil blíž.

„Co bys řekl, že to je?“ zeptal se Dercius.

„Tam kde je ten hlavní obytný stan? Tam, kde máte prst? Já nevím – kouřovod? Nějaký průduch?“

„Možná,“ řekl Dercius a zvedl snímek tak, aby se na něj jeho pobočník mohl lépe podívat. „Docela určitě odsud vystupuje kouř, ale oba dobře víme, jak snadné je kouř udělat. Ten záblesk… tady.“

Brochuss se zasmál a přikývl. „Trůn! Komunikační stožár. Není o tom pochyb. Mají tam videokomunikační stanici a z toho otvoru vystupuje její anténa. Máte bystré oči, generále.“

„Proto jsem taky generál, vojíne Brochussi!“ poznamenal Dercius dobrosrdečně. „Takže, co z toho vyplývá? Tábor, který je větší než běžná heluka, stádo šedesáti válečných zvířat v ohradě…“

„A na co pastevci potřebují interkomunikační jednotku?“ dokončil jeho myšlenku pobočník.

„Tak se mi zdá, že se na nás usmála štěstěna. Předej majoru Saulovi rozkaz, aby tanky zaujaly pozice kolem okraje ledovce. Pekelní psi pojedou jako první, pěšáci půjdou nakonec. Zničíme je.“

Brochuss přikývl a seskočil z krytu pásu a rozběhl se předat rozkazy, které mu generál právě sdělil.

Dercius vylil kafeinovou sedlinu z hrnku na zem, kde po ní na sněhu, který její teplotou začal okamžitě tát, zůstala tmavá skvrna.

Těsně před příchodem noci, kdy nad obzorem byl už vidět jenom chladně růžový půlkruh prvního slunce a načechranými oblaky na tmavnoucí západní obloze se dolů pomalu snášel oranžový kotouč druhého, zůstala z heluky také už jen tmavá skvrna.

Kheddané bojovali zuřivě… tak zuřivě, jak by bojoval kterýkoli jiný ledový válečník v kožešinách, jehož stanový tábor byl rozmetán tankovými granáty a stráven pekelnými plameny, které kolem sebe dštili valící se Pekelní psi. Většina mrtvých a trosek byly žárem spojeny dohromady v obrovských haldách pod rychle mrznoucí ledovou krustou; změnily se v podivné pokroucené, polámané a zčernalé přízraky, kolem kterých roztavený sníh prudce ztuhl a sevřel je tak do své mrazivé náruče.

Přibližně dvaceti nomádům se podařilo dostat k anahigům a podniknout protiútok podél severního křídla. Několik mužů z pěchoty bylo roztrháno klapajícími zobáky nebo udupáno těžkými tříprstými pařáty. Dercius své muže stáhl a poslal vpřed tanky vybavené buldozerovými radlicemi.

Západ sluncí na Kheddu byl kouzelný. Dercius vyjel s vozidlem po svahu ledovce nahoru, aby viděl na oceán. Jeho hladina byla ve slábnoucím světle zářivě červená, oživená blyštivou bioluminiscencí mikroorganismů a krilu, kterým se v chladných mořích náramně dařilo. Tu a tam se některý z posledních denních paprsků odrazil od hřbetu obrovského mahiše, který se vydal na pastvu. Dercius se zaujetím sledoval, kde se tmavě rudá voda moře zčeří a objeví se hřbet některého z dvacetimetrových kytovců. Se zatajeným dechem naslouchal hlubokým tónům jejich podvodního zpěvu.

Lehkou konverzaci Derciových mužů, která se ozývala z komunikační stanice v osvětlené střelecké věži tanku, znenadání přerušil signál: tiché hlášení formulované ve strohé válečné jantinštině. Generála to tak překvapilo, že sebou leknutím trhl.

„Kdo ví, že… kdo to může vysílat?“ zamumlal si pro sebe, když seskočil do věže a pomocí kruhové stupnice upravil nastavení přístroje.

Po tváři se mu mihl úsměv. Slaydo sliboval, že posily jsou na cestě. Pátý a šestý hyrkanský regiment. A ta zpráva byla od hyrkanského komisaře, malého Ibrama Gaunta.

Hřeben ledovce osvětlily mlhové světlomety kolony obrněných hyrkanských vozidel, která se přes něj přehoupla. Jak se valila dolů k jantinské jednotce, zvedala se za jejich zády mračna prašného sněhu.

Rád se s Ibramem znovu uvidím, pomyslel si Dercius. Před kolika lety to bylo… třinácti, čtrnácti? Od chvíle, kdy jsem ho viděl naposledy, už toho hodně dokázal, stejně jako jeho otec. Sloužil u Hyrkanů, stal se z něj komisař. Dercius pozorně sledoval všechny zprávy o Ibramově kariéře. Zatím se z něj sice nestal důstojník jako z jeho otce, nicméně se mu podařilo získat hodnost komisaře. Komisař Gaunt. Dobře, dobře, dobře. Bude to skvělé, znovu se s ním setkat.

Navzdory všemu.

Gauntovo polopásové vozidlo zastavilo hned vedle generálova Lemana Russe. Dercius seskočil na zem, nasadil si čepici a upravil si rotomeč ve zdobené pochvě, který byl standardní součástí jantinského stejnokroje. Muže, který mu vyšel vstříc, téměř nepoznal.

Gaunt vyrostl. Byl vysoký a statný a oči v jeho hubené tváři byly stejně pevné a pronikavé jako laserové zaměřovače. Nepromokavý kabát černé uniformy a čepice císařského komisaře mu slušely.

„Ibrame…“ řekl Dercius s nejistým úsměvem. „Jak dlouho jsme se neviděli?“

„Roky,“ odpověděl komisař stroze. Jeho tvář byla naprosto bez výrazu. „Vesmír je příliš široký a hluboký, než aby ho bylo možné překlenout. Těšil jsem se na tenhle okamžik. Až příliš dlouho. Vždycky jsem doufal, že nás okolnosti znovu svedou dohromady a my se setkáme tváří v tvář.“

„A… to já taky, Ibrame! Rád tě znovu vidím.“ Dercius rozpřáhl ruce.

„Protože ze mě otec vychoval poctivého muže, něco ti řeknu, strýci Dercie,“ pronesl Gaunt podivně tichým hlasem. „Před čtyřmi roky jsem na Darendaře odhalil zajímavou skutečnost. Celou řadu skutečností. Získal jsem spoustu informací. Některé z nich byly nesmyslné, nebo nebyly podstatné. Jiné ale ano. Od té chvíle jsem čekal na okamžik, kdy se s tebou znovu setkám.“

Dercius ztuhl. „Ibrame… chlapče… co to říkáš?“

Gaunt tasil svůj rotomeč. V chladném vzduchu bzučel jako vosa. „Já vím, co se stalo na Kentauru. Já vím, že můj otec zemřel kvůli tvé kariéře.“

V tu chvíli se mezi oběma muži objevil Derciův pobočník. „Tak dost!“ vyštěkl Brochuss. „Ustup!“

Major Tanhause a seržant Kleff z hyrkanského regimentu se okamžitě postavili vedle Gaunta.

„Mluvíš s císařským komisařem, příteli,“ řekl Gaunt. „Měl by ses lépe zamyslet, jaký tón zvolíš.“ Brochuss o krok couvl. Nejistota v něm zápasila s povinností.

„Teď jsem komisař,“ pokračoval Gaunt ve své rozmluvě s Derciem. „Mám plnou moc přinášet spravedlnost tam, kde její nedostatek. Jsem zplnomocněn trestat zbabělost. Byl mi udělen dar plné zákonné moci soudně rozhodovat ve jménu Císaře na bitevním poli.“

Dercius, kterému náhle došel význam skrytý za Gauntovými slovy, tasil rotomeč a zaútočil. Gaunt jediným pohybem jeho výpad zblokoval. Jeho stisk byl pevný.

Jantinský velitel se zachvěl strachem… Jak se to ten malý parchant mohl jenom dozvědět? Kdo mu to mohl prozradit?

Klidná důvěra, která naplňovala jeho mysl od chvíle, kdy válečné tažení na Kheddu začalo, se začala vytrácet stejně rychle jako poslední zbytky denního světla. Malý Ibram to věděl. On to věděl! Po takové době, navzdory veškeré jeho snaze, se tomu chlapci podařilo odhalit pravdu! Toho se vždy obával. Nikdy si nepřestal slibovat, že se něco podobného už nikdy nestane.

Rotující čepele mečů do sebe s kvílením narážely a chladnou nocí od nich odletovaly jiskry. Vzduchem jako šrapnel prolétl ulomený zub jedné z čepelí. Dercius prošel výcvikem v šermířské škole vojenské akademie na planetě Jant Normanidus. Dokazovaly to ceremoniální jizvy cti, které mu zdobily tvář a obě předloktí. Samozřejmě, rotomeč byla docela jiná zbraň: desetkrát těžší a pomalejší než kord a v soubojích těmito zbraněmi často hrálo roli náhodné zkroucení zubů čepelí. Po nástupu k Patricijům ale Dercius zdokonalil své umění šermu i o speciality boje s rotomečem. K duelům rotomeč proti rotomeči docházelo v těchto dnech již velice zřídka, ale přesto nebyly ničím neznámým. Tajemství úspěchu tkvělo v síle zápěstí, hbnosti a úmyslném využití obrácené rotace čepele k vychýlení soupeře a otevření prostoru k výpadu.

Tíha rotomečů znemožňovala jakékoli lsti a úskoky Veškerá taktika se skládala pouze z úderů a krytů. Oba muži kolem sebe kroužili, střetávali se, odskakovali od sebe, aby se znovu srazili. Muži, kteří se sbíhali kolem, křičeli. Nikdo se neodvážil nijak zasáhnout. Z otevřeného odhodlání obou důstojníků bylo zřejmé, že se jedná o věc cti.

Dercius se zaklesl do Gauntova meče, přepnul čepel do rychlého zpětného chodu a s jekotem trýzněného kovu odrazil komisařovu zbraň stranou, čímž se mu otevřel prostor k výpadu. Plochý švih rotomečem zasáhl Gaunta přes břicho. Čepel roztrhla kabát i vojenskou blůzu pod ním a z hluboké a dlouhé rány ve spodní části břicha vystříkla krev.

Gaunt téměř upadl na zem. Bolest byla téměř nesnesitelná a on věděl, že rána v jeho břiše je více než vážná. Zklamal. Zklamal svou čest i svého otce. Dercius byl v jeho mysli příliš velký, příliš hrozivý, než aby ho dokázal porazit. Strýc Dercius, velký muž, smějící se, domlouvající, charismatický obr, který tu a tam vstoupil se spoustou pohádek, vtipů a úžasných dárků do jeho života na Manziporu. Dercius, který mu vyřezal fregatu na hraní, prozradil mu jména hvězd, posadil si ho na koleno a dal mu suvenýry z orčích zubů.

Dercius, který ho na terasách nad vodopády s pomocí tyčí vytažených z plátěných rolet učil šermovat. Gaunt si dobře pamatoval všechny jeho finty, po nichž vždy skončil na zadku na zemi, kde si mnul pohmožděné rameno. Obratný s kordem, neporazitelný s rotomečem.

Nebo taky ne. Z hluboké rány na břiše se řinula krev a vpíjela se mu do rozervaného oblečení. Gaunta zaplavil pocit nezemské lehkosti. Naznačil úder a přímým výpadem zabodl zbraň, která nebyla k podobným útokům určena, hluboko do generálovy hrudi.

Na Derciově tváři se objevil výraz neuvěřitelného překvapení, když mu komisařův rotomeč zajel do hrudi a s křečovitým kvílením pronikl svalovinou, vazivem, kostí i vnitřními orgány, aby se ve sprše tkání a krve vynořil mezi jeho lopatkami. Dercius se skácel na zem a jeho zakrvácené tělo se nadále chvělo v rytmu běžící zbraně trčící z jeho hrudi.

Gaunt padl na kolena a rukama si stiskl ránu na břiše. Mezi prsty mu protékala vlastní teplá krev. Než se k němu dostal Tanhause, ztratil už téměř vědomí.

„Pomstil jsem tě, otče," pokusil se Ibram Gaunt říct k večerní obloze, než upadl do bezvědomí.

KAPITOLA ŠESTÁ
MENAZOID EPSILON

Jedna

Nikdo nechtěl na Epsilon. Nikdo nechtěl zemřít.

Plukovník komisař Gaunt si se smutným úsměvem vzpomněl na myšlenky, které se mu honily hlavou na Proskleném podlaží Absalomu. Přemýšlel o tom, jak se modlil, aby jeho Duchové byli vybráni k hlavnímu útoku na Menazoidu Sigma, hlavní planetu soustavy. Jak se věci změnily, zasmál se potichu. Jak by se tenkrát vysmál každému, kdo by mu řekl, že si sám a vědomě zvolí právě tuto akci.

No, zvolí bylo možná trochu silné slovo. Chtěl tomu tak osud, byla to práce jeho neviditelných rukou. V předsunuté vojenské hexatedrále, na kterou se z Absalomu přesunuli, stejně jako ve všech ostatních podobných stanicích, které obepínaly Menazoidské sevření jako šňůra korálů, čekala na rozmístění do jednotlivých cílových zón soustavy ohromující směsice regimentů a obrněných jednotek. Většina plukovních důstojníků se dožadovala možnosti účastnit se slavného tažení na Sigmě a sbor taktických poradců vojevůdce Macarotha byl doslova zavalen návrhy a protinávrhy na rozmístění imperiálních armád. Gaunt uvažoval o způsobu, jakým se Fereydovi, neviditelnému Fereydovi a síti jeho agentů, podařilo zajistit, aby měl na palubě Absalomu podporu Vitrianských dragounů. Bez přímých komunikačních prostředků musel spoléhat na to, že si ho opět všimnou, pochopí, že jsou součástí jedné společné akce, a v rámci možností mu pomohou dosáhnout jeho cílů.

Odeslal proto zprávy taktické divizi, ve kterých vyjádřil své přesvědčení, že jeho Duchové jsou díky svým rozsáhlým zkušenostem v oblasti průzkumu a diverzních akcí tou pravou jednotkou pro útok na Epsilonu.

Možná to byla náhoda. Možná se žádný jiný regiment dobrovolně nepřihlásil. Možná Fereyd a jeho síť zachytili Gauntův požadavek a v tichosti zmanipulovali rozhodnutí tak, aby byla jeho žádost přijata. Možná nepřátelská spiklenecká frakce, jejíž veškeré dosavadní pokusy o zjištění tajemství ukrytého v krystalu selhaly, došla k názoru, že nejjednodušším způsobem, jakým lze odhalit pravdu, je nechat komisaře jít svou cestou a sledovat ho. Možná je přivede k trofeji, po které tolik toužili.

Na tom však nezáleželo. Po týdnu a půl organizací přesunů, doplňování zásob a taktických řízení byli Duchové vybráni k účasti na útoku na Menazoidu Epsilon, při němž měli postupovat jako předvoj obrněného vojska tvořeného čtyřiceti tisíci vozidel Lattarijských střelců, Sedmnáctého ketzokského regimentu, Čtvrtého, Pátého a Patnáctého samothrackého regimentu, Borkellidských pekelných psů, Třetího cadianského regimentu a Sarpoyské mechanizované kavalerie. Tanithské první a jediné mělo doprovázet osm mordianských a čtyři pragarské regimenty, První a Třetí regiment Afghaliských ničitelů, šest batalionů Oudinotských nezkrotných – a Vitrianští dragouni.

Účast vitrianských jenom podpořila Gauntovo přesvědčení, že rozhodnutí o jejich umístění bylo ovlivněno spřátelenými silami. Skutečnost, že součástí první vlny byli i Jantinští patricijové a že hlavním velením nad útokem na Epsilonu byl pověřen lord generál Dravere, však svědčila spíše o opaku.

Do jaké míry to byla Fereydova práce; a jak dalece se na celé záležitosti podílel nepřátelský kartel? Do jaké míry byla tato situace souhrou náhod? Odpovědi na tyto otázky mohl přinést jedině čas. Čas… a krveprolití.

Stratégové lorda generála naplánovali pro hlavní přistání šest výsadkových bodů podél stodvacetikilometrového pásu nížin na úpatí horského pásma, které bylo na všech polních mapách a ve všech rozkazech označováno jako Cíl svatyně primaris. Čtyři další výsadkové body se nacházely v rozlehlé mořské kotlině pod Cílem svatyně secundus, linií útesů patnáct set kilometrů západně, a další tři měly posloužit k útoku na Cíl svatyně tercius na širokém oceánském poloostrově dva tisíce kilometrů jižně.

Vlny přistávajících lodí se začaly snášet na zem pod rouškou blížícího se rozbřesku. Jejich spalovací trysky a pomocné rakety zbarvily spodní strany mraků do ruda. Když se slunce konečně vyhouplo nad obzor, bledé a slabé, byla rozjasňující se obloha plná lodí… těžkotonážních výsadkových lodí lesknoucích se jako obrovští brouci, malých muničních a dodávkových člunů, které se pohybovaly ve formacích po dvou či třech, a rychlých doprovodných stíhacích lodí, které křižovaly oblohu. Pustou vysočinu nad rušnými výsadkovými oblastmi zasypávaly střely oběžná dráha-země a tu a tam bylo možno zahlédnout i paprsek masivního laserového děla.

V nížině to zatím doslova vřelo. Lidé i stroje proudili z černých lodí do ranního úsvitu, vojáci se shlukovali v zástupy nebo čekající skupinky a obrněná vozidla křižovala nížinu a formovala se ve skupiny a postupové linie, přičemž za sebou v rozčeřeném travnatém porostu zanechávala hluboké stopy. Vzduch byl plný štiplavého pachu výfukových plynů, řevu tankových motorů, hřmění lodních raket a praskání vysílaček. Zabezpečovací roty jednotlivých regimentů stavěly základní tábory, rozdělávaly ohně nebo pomáhaly vztyčovat neprůstřelné stany polních nemocnic a komunikačních center. Jednotky ženistů se pustily do stavby opevnění a obranných překážek. Zásobovači z Munitoria otevírali bedny s materiálem vynesené z dodávkových člunů a rozdávali válečné vybavení zásobovacím oddílům každé z přítomných čet. Vším tím zmatkem a křikem procházeli obřadním krokem kněží Ministora, prozpěvovali žalmy, udělovali požehnání, pohupovali kadidelnicemi a zpívali nekonečné chvalozpěvy odvahy a ochrany.

Gaunt sestoupil po spuštěné rampě výsadkové lodě do chladného ranního vzduchu na rozlehlou blátivou planinu křižovanou stopami pásů těžkých bojových vozidel. Hluk, vibrace, petrochemický zápach, vše bylo intenzivní a odporné. Všude kolem zářila světla táborových ohňů a luceren, světlometů vozidel, mrkajících výstražných svítilen přistávajících lodí a blikajících světelných hůlek výsadkových důstojníků, kteří směrovali zástupy vojáků vystupujících z lodí nebo skupin vykládaných vozů.

Zvedl hlavu a zahleděl se ke stráním vysočiny táhnoucí se na pozadí toho všeho: široké svahy kopců hustě porostlých suchým, okrovým kapradím. Za nimi bylo vidět skaliska a strmé horské hřebeny: Cíl primaris.

Tam, pokud data chráněná nachovou bezpečnostní úrovní byla pravdivá, ležely naděje a sny lorda generála Dravera a jeho hohsledů. A proto také osud Ibrama Gaunta a jeho Duchů.

O kus dál výsadkové lodě Požírač rozevřely své kovové čelisti, ze kterých se začala valit pěchota. Ve formaci po četách vyšli ven i Duchové. Oslněni denním světlem se s přivřenýma očima rozhlíželi po okrových kopcích a nízko položené vrstvě nadýchaných mračen. Gaunt se k nim připojil a odvedl je podle pokynů maršálů na vyvýšenínu, kde se nacházel jejich první výchozí bod. Na jejím vrcholku, kam výfukové plyny, jimiž byla celá výsadková oblast zamořena, neměly šanci proniknout, se konečně mohli nadechnout atmosféry Menazoidu Epsilon. Vzduch byl suchý a studený a ostrý vítr přinášel pronikavou vůni zimolezu. Zpočátku byla jeho sladká, chladná vůně příjemná a zvláštní, ale stačilo se jen párkrát nadechnout a všem rázem začala připadat přesycená a odporná.

Gaunt ohlásil své postavení a obratem obdržel příkaz, aby pokračoval dle zapečetěných bitevních rozkazů. Duchové vyrazili kapradinovým porostem vzhůru, zanechávajíce za sebou bezpočet vyšlapaných cestiček. Kapradiny dosahovaly do výše pasu a byly křehké jako popel a vojáci neustále zakopávali o jejich kořeny a popínavé šlahouny.

Gaunt dovedl svou jednotku na hřeben kopce, kde změnil směr a vydal se na západ, jak mu nařizovaly jeho rozkazy. Na rušné přistávací zóně dva kilometry pod nimi zaburácely trysky masivních výsadkových lodí. Několik se jich vzneslo do vzduchu, přeletělo nízko nad kopcem a neuvěřitelnou rychlostí zmizelo v mracích. Hřmění jejich motorů jako by otřásalo vzduchem a spolu s tlakovou vlnou zvedlo ze země bouři kapradinových vláken.

Ve vzdálenosti tří kilometrů mohl Gaunt dalekohledem vidět dva regimenty Mordianské železné gardy, které se formovaly v průběhu postupu z míst přistání. O dva kilometry dál se právě ze svého prvního výchozího bodu vydali na pochod Vitrianští dragouni. Kopcovitá krajina byla plná vojáků, kteří jako shluky černých teček postupovali hustým podrostem z oblasti výsadku vzhůru.

Paralelně postupující obrněné i pěší regimenty Imperiální gardy stoupající do kopců plných suti a kapradí připomínaly roztažené prsty jakési obrovské ruky, která se zatínala do nepřátelského území. Na přistávacích zónách, které nechali daleko za sebou, neustále dosedaly další a další čluny dopravující z oběžné dráhy materiál potřebný k tak rozsáhlému útoku. Krajinou se rozléhalo burácení jejich raket jako vzdálené hřmění hromů.

Z krajiny před nimi se začaly vynořovat podivné věže: čtyřicet metrů vysoké, nepravidelné a rozeklané bloky kamenů, které čněly z kapradí v odstupech přibližně pěti set metrů. Gaunt o tom okamžitě informoval velení. Z vysílačky slyšel

podobná hlášení ostatních jednotek. Celou vysočinou se táhly dlouhé řady podobných věží. Vypadaly, jako kdyby byly vytvořeny z plochých desek navršených na sebe, u paty širších, aby se pak směrem nahoru zužovaly a na vrcholku se znovu rozšířily a vytvořily tak jakousi plošinu. Všechny se rozpadaly, byly porostlé mechem a rozestavené v nahodilém uspořádání. Na některých místech byly v hustém porostu kapradin zpola ukryté rozvaliny těch, které nedokázaly neúprosnému zubu času dál odolávat.

Gaunt si nebyl jistý, jestli se jedná o přírodní útvary, ale jejich umístění a lineární uspořádání vypovídaly o opaku. Zmocnila se ho určitá sklíčenost, když si vzpomněl na naprosto nedostatečné informace o Epsilonu, které jim byly při orbitálních přípravných poradách předkládány.

„Pravděpodobně templářská planeta.“ To bylo maximum, co se zpravodajské službě podařilo zjistit. „Povrch planety je pokrytý nevysvětlitelnými kamennými strukturami, které se sbíhají v hlavních oblastech ruin – cílech jedna, dva a tři.“

Gaunt poslal Mkollovu průzkumnou četu, aby prošla kolem úpatí kopce skrz řadu zvětralých věží do údolí na druhé straně. Vytáhl datatablet, který už dva dny ukrýval v kapse svého nepromokavého kabátu, a zkontroloval data zaznamenaná na krystalu.

Zavolal si k sobě vojína Rafflana, vzal si do ruky sluchátko polní vysílačky, kterou nesl vojín na zádech, a předal další rozkazy. Jeho jednotky měly postupovat jako předvoj a provádět průzkum terénu a mordianští, kteří postupovali v jejich stopách, měli vždy zůstat na místě, dokud jim nedá signál k postupu. Blížilo se místní poledne.

Když se Gaunt otočil ke svým mužům, nemohl si nevšimnout majora Rawneho, který stál opodál, v ruce laser. Gaunt byl proti tomu, aby se Rawne mohl této mise účastnit, ale zdravotníci na hexatedrále prohlásili, že je zcela v pořádku. Od utrpení, které zakusil ze strany jantinských a tajemného zahaleného cizince, kterého Larkin zastřelil, byl pouhým stínem svého bývalého já. Gauntovi chyběl ten jeho uštěpačný a kousavý přístup, který z Rawneho dělal nebezpečného spojence – a dobrého velitele čety. Feygor, jeho pobočník, který za svůj život vděčil Dordenovi, se mise účastnil také. Feygor se nyní choval jako odjištěná zbraň, u které nikdo neví, kdy vybouchne. V kasárnách nepřestával jantinské proklínat a zuřil, že se musí účastnit stejné expedice. Gaunt se obával, co by se mohlo stát, kdyby se cesty Duchů a jantinských na Epsilonu zkřížily. Obzvláště v téhle situaci, kdy Rawne nebyl dost rázný na to, aby udržel svého pobočníka na uzdě.

Co se má stát, stane se, řekl si nakonec. Pro jistotu si překontroloval bolter a právě se chystal obrátit k Milovi a požádat ho, aby něco zahrál, když tu se údolím rozezněly zvučné tóny tanithských dud.

Jednou jsou tady, tak udělají, co je třeba.

Dvě

Velitelský Leviathan lorda generála Dravera, obrovská obrněná pevnost velikosti menšího města, se pomalu plazil hlinitou půdou nížinného svahu shlížejícího na jednu z hlavních přistávacích zón pro Cíl primaris.

V jeho srdci se Dravere ve svém koženém visutém lůžku pootočil. Měl dobrou náladu. Díky jeho naléhavým žádostem ho vojevůdce Macaroth osobně pověřil velením ofenzívy na Epsilonu. Blázen! Právě tady bylo ukryto tajemství, o kterém mu Heldane, šílenec a netvor v jedné osobě, pověděl na Fortis Binary. Jeho odměna. Cena, která mu získá vše, po čem kdy toužil.

Poslední dva dny před výsadkem strávil Dravere studiem dat o Menazoidu Epsilon. Planeta, která v porovnání se svým větším sourozencem Sigmou byla sotva něčím víc než obyčejným měsícem, byla považována za templářskou planetu Temných sil. Severní vrchovině dominovaly rozlehlé rozpadající se stavby neurčitého stáří, které byly uspořádány do obrazců viditelných pouze z oběžné dráhy. Většina legií Chaosu se zakopala na obranu svých měst na hlavní planetě, ale rozvědka hlásila koncentraci neznámého množství nepřátelských sil i na tomto místě. Ačkoli bylo zřejmé, že tato měsíční planeta nenabízí žádné zvláštní bohatství, považoval ji nepřítel za významnou. Z jakého jiného důvodu by riskovali rozdělení svých sil?

Dravere se setkal s názory, že by Epsilon mohl být jednoduše vybombardován z oběžné dráhy, ale postavil se rezolutně proti tomu. Chtěl se Epsilonu zmocnit pozemním útokem, aby tak mohl získat a prozkoumat to, čeho si nepřítel tak vysoce cenil. Takové bylo jeho oficiální zdůvodnění.

Dravere však věděl víc. Pochopitelně si byl vědom toho, že Gauntova žádost o účast v této misi dodávala celé akci na významu. Dravere se připravil. Dobře věděl, jak nejlépe využít lidské zdroje. Jeho kariéra se ostatně na této jeho dovednosti zakládala. Nyní byl připraven využít Gaunta. Drahocenná data se jim od komisaře získat nepodařilo, nechají se jím tedy vést.

Pomocí páky Dravere otáčel svým velícím lůžkem, aby si mohl zběžně přečíst hlášení o rozmístění jednotek zobrazená na monitorech rozvěšených kolem celé stanice. Napojil se na velitelská střediska maršálů Sendaka a Tarantina, kteří dohlíželi na organizaci útoku na cíle dva a tři. Oba hlásili dokončení výsadku a zahájení postupu. Doposud nedošlo k žádnému kontaktu s nepřátelskými jednotkami.

Odpoledne se pomalu chýlilo ke konci a první den útoku na Epsilonu s ním. Dravere byl roztrpčený, že se na žádné ze tří front nezačalo bojovat. Na druhou stranu ale cítil uspokojení nad tím, že se mu podařilo zorganizovat výsadek tak rozsáhlé expediční armády rozdělené pro útok na tři cíle během necelého dne. Znal jenom málo velitelů Imperiální gardy, kterým by se něco takového podařilo za trojnásobek času, který stačil jemu.

Otočil se k dalším monitorům a zkontroloval rozmístění armády pod jeho přímým velením, chystající se k útoku na cíl jedna. Pěší regimenty byly zformovány a rychlým tempem postupovaly z míst výsadku kupředu, zatímco v nižších údolích právě probíhalo vyloďování motorizovaných obrněných jednotek. Vojska postupovala ve třech větvích vedených Mordiany ze severu, Lattariany z východu a Tanithany z jihu s cílem obklíčit starodávné horské stavby Cíle svatyně primaris. Pěší pluky doprovázely a podporovaly obrněné čety. Ke kontaktu s nepřítelem zatím nikde nedošlo. S

výjimkou imperiálních vojsk vlastně nebylo na celém Epsilonu ani známky po jakýchkoli živých bytostech.

Dravere si vzal stylus a napsal plukovníkovi Flensovi z Jantinského regimentu krátký vzkaz na datatablet. Flense měl být jeho očima a ušima, sledovat tanithské Duchy a být připraven kdykoli zasáhnout. Gauntův směr postupu byl tím jediným, který ho ze všech tří opravdu zajímal.

Dravere zakódoval zprávu do jantinského vojenského žargonu a odeslal ji Patricijům. Byl si jistý, že Flense ho nezklame.

Uvolněně se opřel do lůžka a tenké rty mu zvlnil nepatrný náznak úsměvu. Věděl, že za tenhle manévr zaplatí, ale to ho netrápilo. Měl čím platit – životy padesáti tisíc pěšáků, které měl tady na Epsilonu pod svým přímým velením. Bral to jako složení zálohy na své božství.

Rozhodl se využít chvíle klidu k odpočinku a meditaci.

Když se vrátil zpátky do svého velícího visutého lůžka a pustil se do pročítání zpravodajských hlášení z uplynulé noci, bylo už ráno. Všechny jeho jednotky postupovaly podle předpokladu až do soumraku, pak rozbily tábory a rozestavily hlídky. S prvním denním světlem už byly znovu na pochodu. Nepřítel se v noci opět neobjevil. Dravere ostatně nic jiného ani nečekal. Jeho štáb by ho při prvním výstřelu okamžitě probudil.

Ve velitelském středisku za okrouhlým ochranným zábradlím, které obklopovalo jeho velící lůžko, panoval čilý ruch. Důstojníci námořnictva a pobočníci Munitoria se mísili s taktiky Gardy a členy jeho vlastního štábu, kteří pomocí kogitátorů a kodifikátorů zpracovávali, analyzovali a mapovali pohyb na obrovské hololitické mapě rozmístění vojenských sil tvořené trojrozměrným světelným modelem promítaným z klenutého stropu střediska.

Znenadání se místností rozlehl čísi výkřik: „Maršál Tarantine hlásí, že jeho jednotky Cadianů a Afghaliů narazily na nepřítele. V oblasti Cíle svatyně tercius probíhají těžké boje!“

Konečně první krev, pomyslel si Dravere. Na kontinentální mapě rozmístění vojsk začaly blikat červené signalizační runy. Skvrny hnědě a rudě svítících kontrolek vyznačovaly rozsah bojů probíhajících v oblasti Cíle tercius. Zjištěné nepřátelské pozice se na mapě zobrazovaly jako agresivní malé žluté hvězdy.

Dravere vydal rozkaz, aby těžké dělostřelectvo a tanky zaujaly pozice k zahájení dělostřelby za účelem podpory Tarantinovy linie. Vzápětí se na mapě objevily další dvě zóny bojů – jednotky postupující k Cíli secundus narazily na skryté nepřátelské pozice. Protivníkovy dělostřelecké baterie zahájily palbu. Další skvrny, další žluté hvězdy. Dravere jedním okem neustále sledoval kličkující signály označující rychlý postup Tanithanů následovaných zástupy mordianských, jantinských a vitrianských jednotek. V oblasti Cíle primaris zatím k žádným střetům nedošlo.

„Tak už to začíná, pane,“ ozval se čísi hlas po generálově levici. Dravere otočil hlavu, aby se podíval do tváře císařského stratéga Wheylanda. Wheyland byl prošedivělý muž s nastupující pleší, panovačným vystupováním a pronikavýma očima. Na sobě měl černou uniformu zdobenou červenými prýmky Macarothových taktických poradců. Když se spolu ale poprvé setkali, generál dobře pochopil, o koho ve skutečnosti jde. Byl to špion a pozorovatel, kterého Macaroth poslal, aby dohlížel na Draverovo počínání.

„Jaký je váš odhad, Wheylande?“ zeptal se generál přívětivým tónem.

Stratég se podíval na mapu rozmístění sil. „Očekávali jsme urputný odpor. Řekl bych, že mají ještě něco schovaného v rukávu.“

„Tady v oblasti Cíle primaris zatím nic. Předpokládali jsme, že právě tady bude odpor nejsilnější, že?“

„Jistě.“ Wheyland Draverův sarkasmus ignoroval. „Zatím se nic neděje, ale to se změní. Pokud se jedná o takovou templářskou planetu, jak jsme se obávali, pak bude její obrana mnohem nezdolnější a fanatičtější, než si vůbec dokážeme představit. Nedovolte, aby vaše armády postupovaly příliš rychle, jinak se stanou zranitelnými a příliš rozptýlenými.“

Dravere si přál, aby mohl stratégovi říct, co přesně si o jeho radě myslí, ale Wheyland byl členem Macarothovy vojenské aristokracie a jeho urážka by byla kontraproduktivní. Měl chuť začít křičet: Zrealizoval jsem tuhle invazi rychleji a efektivněji, než by to dokázal kterýkoli jiný velitel ve flotile, a vy se mi odvažujete radit, abych zpomalil postup? Místo toho se ale kousl do rtu a jenom přikývl.

Wheyland se posadil na zábradlí a přemítavě si povzdechl. „Už je to hodně dávno, co, Hechtore?“

Dravere se na něho úkosem podíval. „Hodně dávno? Jak to myslíte?“

Wheyland se na něj usmál „Co jsme byli v ohni bitvy. Kdysi jsme oba bývali obyčejnými pěšáky. Poslední akce, které jsem se přímo účastnil, byla proti těm prokletým eldarům na Ondermanxu a to už je nějakých dvacet let. Teď už jenom sledujeme datatablety a mačkáme tlačítka. Být velitelem je úctyhodná práce, ale někdy mi chybí pot a dřina, kterou s sebou každá bitva přinášela.“

Dravere si radostí nad výtečností nápadu, který mu právě vytanul na mysli, olízl rty. „U mě se najde místo pro každého schopného a bojechtivého muže, Wheylande. Chcete se tam vydat?“

Wheyland se zpočátku zatvářil překvapeně, ale pak se usmál a vstal ze zábradlí. „Takovou příležitost nikdy neodmítnu. Bojová technika tohoto tolik opěvovaného tanithského regimentu mě fascinuje. Jsem si jist, že taktický poradce by mohl z bezprostředního pozorování jejich metod práce načerpat mnoho nových nápadů a zajímavých poznatků. S vaším dovolením bych se k nim rád připojil.“

Ty jsi tak průhledný, pomyslel si generál zasmušile. Chceš vidět sám, co se jim podaří objevit, co? Na druhou stranu ale také věděl, že se s ním o tom nemůže přít. Pokud by nyní císařského stratéga odmítl, riskoval by, že tím svůj plán zkompromituje. Vyřídím si to s tebou později, rozhodl se nakonec.

„Vadilo by vám, kdybyste se ujal úkolu pozorovatele? Dobrý pozorovatel v místě bojů se mi vždycky hodí.“

„S vaším svolením,“ odvětil Wheyland a chystal se k odchodu. „Vezmu si Chiméru z rezervních zásob a vyrazím na frontu. Mám jednotku osobních strážců, kteří mohou tvořit mou střeleckou četu. Všechny nálezy vám pochopitelně

budu okamžitě hlásit.“

„Pochopitelně,“ přisvědčil Dravere vážně. „Vyznačím váš identifikátor na mapě. Jaký bude váš válečný kód?“

Wheyland se na chvíli zamyslel. „Co takhle použít starý volací znak mé jednotky? Orlí skořápka.“

Dravere to zaznamenal a podal svému pobočníkovi.

„Dobrý lov… stratégu,“ řekl, když Wheyland opustil místnost.

Tři

Gaunt zvedl zrak od zápisu, který spojovací důstojník učinil ze zachyceného vysílání.

„Rozumíte tomu, pane?“ zeptal se. „Zachytil jsem to včera odpoledne.“

Gaunt přikývl. Byla to zpráva v jantinském válečném žargonu. Protože očekával, že se brzy objeví některý z Macarothových agentů, přikázal Rafflanovi, aby vysílačku nevypínal a sledoval veškerou komunikaci, která na bitevním poli probíhala. Zpráva, jejíž přepis držel v rukou, byla odeslána od Dravera Flensovi a byl to přímý rozkaz sledovat Duchy. Gaunt se poškrábal na bradě. Nepřátelé pomalu začínali vystrkovat růžky.

Podíval se před sebe na vysoký horský průsmyk zarostlý hustým kapradím a linie rozpadajících se věží, které jím procházely. Chvíli si v duchu pohrával s myšlenkou poslat Rawneho zpátky dolů ze svahu, aby jantinským do cesty nastražil miny. Nakonec ale došel k názoru, že v podstatě jsou všichni na jedné lodi, a od svého záměru upustil. Zprávy říkaly, že na ostatních dvou frontách už propukly těžké a krvavé boje. Nemohl tušit, jaké překvapení čeká tam nahoře na ně. Nebylo by moudré zahnat zpátky jednotky, které by brzy mohly být jedinou podporou Tanithanů při přímé akci.

Z kapsy svého nepromokavého pláště vytáhl Gaunt poznámkový blok a přečetl si několik stránek, které napsal plukovník Zoren. Potom s pomocí kódových slov, která mu řekl Zoren, pečlivě sepsal zprávu ve vitrianském válečném žargonu. Nakonec ji předal Rafflanovi, aby ji odeslal.

„Procvičujete se v jazycích, pane?“ zasmál se spojovací důstojník a použil přitom tanithský válečný dialekt, který se Gaunt naučil krátce po svém příchodu k jednotce. Mnohé z regimentů používaly pro interní sdělení vlastní jazyky nebo kódy. Ve válečných podmínkách bylo utajení rozkazů naprostou nutností. A Dravere nemohl mít tušení, že si Gaunt osvojil znalost válečného žargonu jantinských.

Gaunt si zavolal seržanta Blanea. „Vezměte si sedmou četu, budete tvořit zadní voj,“ řekl Blaneovi bez okolků.

„Očekáváte útok zezadu, pane?“ zeptal se seržant zmateně. „Mkollovi zvědové mají pod kontrolou celou linii kopců. Nepřítel se kolem nás nemůže dostat.“

„Tenhle nepřítel mi starosti nedělá,“ řekl Gaunt. „Chci, abyste dávali pozor na jantinské, kteří nás sledují. Naše kódové slovo bude ‚Duchař‘, Ať už ho použiju já nebo vy, bude to znamenat, že se jantinští pohnuli. Nechci bojovat proti našim… ale může k tomu dojít. Pokud mě to slovo uslyšíte použít, dávám vám volnou ruku. Pokud ho použijete vy, pošlu vám na podporu tolik mužů, kolik budu moct. Jak já to vidím, jantinští jsou našimi nepřáteli právě tak jako ti, co nás čekají tam nahoře.“

„Rozumím,“ řekl Blane se zasmušilým výrazem ve tváři. Bylo zřejmé, že poté, co se Gauntovi podařilo rozluštit tajemství krystalu, Corbec starší velitele o celé situaci dobře informoval. Věděli, co je v sázce. Snažili se to mít celou dobu na paměti, a zároveň utajit před svými muži, kteří měli na starosti jiné věci. Gaunt si málomluvného a dovedného Blanea velice vážil. Byl stejně nadaný a přitom loajální jako Corbec, Mkoll nebo Lerod. Kromě toho byl ale také spolehlivý a důkladný. Aniž by si to byl uvědomil, nabídl Gaunt Blaneovi ruku.

Potřásli si pravicemi. Seržant si plně uvědomil závažnost přiděleného úkolu, jeho potenciálně hrozivých nároků.

„Nechť Císař provází vaše kroky, pane,“ řekl, pustil komisařovu ruku, otočil se a vydal se hustým kapradím dolů z kopce.

„A nechť vás ochraňuje,“ odpověděl Gaunt.

Poblíž seděl Milo, který tichou rozmluvu pozoroval. Vytřepal sliny z píšťal svých tanithských dud a chystal se něco zahrát. Tak je to tedy, pomyslel si. Komisař počítá s nejhorším.

Mkollovi zvědové se právě vraceli z průzkumu ve výše položených oblastech. Gaunt k nim okamžitě zamířil, aby si poslechl jejich hlášení.

„Asi bude nejlepší, když se na to podíváte sám,“ řekl Mkoll jednoduše a ukázal rukou na kopce.

Gaunt rozmístil palebná družstva tří čet podél úpatí kopce a spolu s Mkollovou průzkumnou jednotkou se vydal vzhůru. Tou dobou už měli všichni Duchové absorpční látku svých maskovacích plášťů potřenou plnými hrstmi hnědého kapradí, které ještě poprášili zeminou, aby co nejlépe splynuli s okolním prostředím. Gaunt se musel smát, když ho Mkoll vyplísnil za jeho nedokonalé maskování, které se dovednostem Tanithanů zdaleka nemohlo rovnat, a ztlumil barvu komisařova pláště tím, že ho sám svědomitě potřel popelavými kapradinami. Gaunt si sundal čepici a vyrazil vpřed. Snažil se přitom pracovat s maskovacím pláštěm stejně obratně jako tanithský průzkumník. Pod nimi se na zarostlém úbočí skrývalo dva tisíce Duchů, ale když se jejich velící důstojník otočil, neviděl ani jednoho z nich.

Když se dostal nahoru, půjčil si Mkollův dalekohled.

Na to, co před sebou viděl, ho však ani nepotřeboval. Svah, po kterém stoupali, se najednou lámal a před nimi se otevíral výhled na strmou skalní stěnu, která se zdála být snad deset tisíc metrů vysoká. V jejích namodralých žulových stěnách byly vytesány stupně, které vytvářely rozlehlou, věžičkami opatřenou formaci zvětralých teras, dlouhých galerií a zerodovaných bloků, nápadně se podobající zikkuratu. Gaunt věděl, že před sebou má Cíl svatyně primaris. Jinak neměl ani potuchy o tom, co to vlastně je. Pohřebiště, chrám, mrtvý úl? Z celého toho monumentu vyzařovalo zlo a temnota. Odporná zkaženost čišela z každého póru skály, každého tmavého výklenku a zákoutí.

„Nelíbí se mi to,“ řekl Mkoll rozhodně.

Gaunt se pochmurně usmál a podíval se do svého datatabletu. „Ani mně ne. Nepůjdeme tam přímo. Musíme uhnout doleva a pokračovat dál údolím.“ Gaunt se podíval dalekohledem dolů doleva na úpatí stěny. Vytesaná žulová stavba

přesahovala za záhyb údolí a po úbočích kopců se od ní rozbíhalo několik řad věží, které vypadaly jako obrovská tykadla chrámu. Dál a výš pak uviděl věže z modré žuly, které se svými vrcholky dotýkaly oblaků. Tohle byla pouze okrajová část starodávné nekropole, dávno mrtvého města vystavěného rukama cizích ras ještě před začátkem zaznamenaného času.

Vůně zimolezu se měnila v intenzivní zápach. Z komunikace, která se ozývala z mikroreproduktoru zasazeného v uchu, věděl, že jeho muži začínají trpět jakousi neurčitou, nepopsatelnou nevolností.

„Chcete jít doleva?“ zeptal se Mkoll. „Ale to je v rozporu s bojovými rozkazy.“

„Já vím.“

„Lord generál bude zuřit, jestli se odkloníme od vytyčeného směru.“

„Mám své vlastní rozkazy,“ opáčil Gaunt a poklepal si významně na datatablet.

„A Císař vás za vaši loajalitu miluje!“ potřásl Mkoll hlavou. „Pane, dostali jsme rozkaz zaútočit na… na tohle místo přímo.“

„A to také uděláme, Mkolle –jenom ne tady.“

Mkoll přikývl. „Jak daleko?“

„Kilometr nebo dva. Data na krystalu mluvila o nějaké kupoli. Najděte ji pro mě.“

„S radostí,“ odpověděl Mkoll. „Víte, že pokud se odchýlíme od směru, dáme tím těm jantinským psům jenom o důvod víc, aby po nás šli.“

„Já vím,“ řekl Gaunt. Víc než kdy jindy oceňoval způsob, jakým se starší důstojníci vyrovnali se skutečným cílem jejich úsilí. Věděli, co všechno je v sázce, a znali i míru rizika.

Mkoll spolu s desátníkem Baruem vedli postupující Duchy těsně pod hřebenem, který se podél údolí táhl, přes hrozivé, kamennými věžemi poseté stepi rozrytého úbočí.

Jako první si jí všiml průzkumník Thark: kupole, masivní, cibulovitá kupole vystupující přímo z rostlé skalní stěny, zázračně vytesaná ze žuly, ohlásil velitelskému družstvu.

Gaunt zamířil kupředu, aby se přesvědčil na vlastní oči. Objekt vypadal jako nějaká obrovská kamenná cibule o průměru tisíce metrů, zasazená do stupňovité skalní stěny. Její povrch byl popsán myriádami tajemných obrazců a značek.

Thark byl také první, kdo zemřel. Vrchol stráně se bez jakéhokoliv varování stal cílem prudké kulometné palby. Střely měnily okolní porost kapradí v prach, rvaly ze země kusy hlíny a průzkumníkovo tělo rozsekaly na čtyři nebo pět krvavých kusů. Jako na povel ožila v tu chvíli i ostatní palebná postavení ve výklencích skalní stěny a na hlavy Duchů se snesla záplava laserových paprsků, kulek a plazmových jazyků.

Duchové střelbu bez rozmýšlení opětovali a mezi oběma úbočími údolí se tak vytvořila pavučina laserových paprsků a ohnivých drah kulek.

Umírání začalo.

Čtyři

Maršál Gohl Sendak, takzvaný Plenitel genového fondu Gamma, opustil velitelský Leviathan, aby se postavil do čela svých vojsk. Jel na bitevním tanku typu Leman Russ borkelidských regimentů v první řadě rychle postupujícího obrněného válečného šiku, který si razil cestu napříč skalnatými srázy pod zvětralými kamennými konstrukcemi Cíle svatyně secundus.

Pomocí soustavné palby se jim podařilo prorazit dvěma řadami rozpadajících se hradeb do vnějšího obvodu samotné chrámové struktury. Naproti nim se zvedaly suťovité svahy lemované dlouhými liniemi oněch pekelných věží. Sendak se spojil s Oudinotským pěším plukem, který následoval obrněnou jednotku, a přikázal jim, aby se připojili k němu. Z výklenků a klenutých vchodů na protějších stráních je zasypala tak intenzivní palba, s jakou se snad ještě nesetkal.

Sendak v nose cítil suchý zápach, kterého se marně snažil zbavit. Ten prokletý pach zimolezu jej začínal znervózňovat stejně jako jeho muže.

Ucítil, jak mu vlhne knír. Když si ho utřel šedým rukávem své blůzy, zůstala mu na ní krvavá šmouha. V tu chvíli si uvědomil, že cítí typicky měďnatou chuť krve v ústech, krev mu pulzovala v uších. Rozhlédl se po zeleně osvíceném interiéru tanku a uviděl, že celá posádka krvácí z nosu nebo zvrací a vykašlává krev.

Vzduchem se šířila podivná vibrace; tichá, líná, odporná.

Sendak otočil periskopem, aby se rozhlédl po krajině venku. S řadami věží, které stály po obou jejich stranách, se dělo něco zvláštního. Svítily, vyzařovaly silné vlny sytě růžové energie. Okolo starých kamenů se shlukovala mlha.

„U Císařovy krve!“ zaklel Sendak. Rty i zuby měl zabarvené do ruda vlastní krví.

Během jediného okamžiku se venku staly dvě věci. Linie věží, které ještě před chvílí nebyly ničím jiným než rozeklanými řadami kamenných hromad, znenadání s třeskem ožila a vytvořila jakousi hráz ze čtyřicet metrů vysokého energetického pole. Šlehající a syčící silové šlahouny se s praskotem rozpínaly od věže k věži jako nějaké obrovské, nadpřirozené ostnaté dráty. Každá z nich byla s těmi sousedícími spojena modrými a bílými trnitými úponky křečovitě se svíjející energie. Všechna vozidla a lidé, kteří měli tu smůlu, že se v danou chvíli ocitli v řadě mezi věžemi, byli v okamžiku spáleni, roztrháni na kusy nebo explodovali. Ostatní zůstali uvězněni mezi těmito bariérami, bez možnosti ustoupit nebo uhnout.

Ve stejné chvíli, kdy mezi původně neaktivními hromadami kamenů vzplálo silové pole, se stalo ještě něco. Na horních plošinách věží se v obláčcích narůžovělého plynu objevily jakési postavy. Tyto skupiny vojáků, teleportovaných na místo silami příliš temnými a kacířskými, než aby je nedotčená mysl dokázala pochopit, bleskurychle rozestavily těžké palné zbraně a začaly jimi decimovat řady agresorů uvězněných pod sebou. Válečníci Chaosu byli hubené až vyzáblé bytosti v průsvitných rubáších a zamračených maskách vyrobených z kostí. Vyzbrojeni

byli laserovými děly, tavomety a dalšími, neznámými polními zbraněmi na třínožkách. Ruce měli omotané zašpiněnými páskami z plastu. Mezi řadovými vojáky bylo snadné rozeznat jejich nečisté velitele, polomechanické hvězdné pěšáky Chaosu, Vyhladitele.

Sendak vykřikoval jeden rozkaz za druhým v marné snaze vnést pořádek do chaosu, který ovládl jeho řady. Dva tanky po jeho pravici naslepo vrazily do nejbližšího energetického pole, kde vybuchly v mohutných oblacích plamenů explodující munice. Další tank zlikvidovala střelba z vrcholku dvou nejbližších věží. Sendak si najednou uvědomil, že se nepříteli podařilo rozmístit těžké palebné zbraně podél řad věží kolem, mezi a za celou jeho kolonou.

Nemohl se ubránit tomu, aby taktickou vyspělost nepřítele neobdivoval. Prostředky, kterými ji uvedl v život, ale nechápal a oči měl tak zakalené a zaplavené slzami bolesti, již mu způsobovala krev zalévající jeho tělesné dutiny, že téměř nebyl schopen přemýšlet.

Popadl sluchátko vysílačky a začal hledat velitelský kanál. „Je to horší, než jsme se obávali! Vlákali nás dovnitř a teď nás pomocí nečistých sil obklíčili a masakrují! Informujte všechny útočící jednotky! Ty věže jsou jistá smrt! Věže jsou jistá smrt!“

Výstřel z laserového děla zasáhl věž tanku a rozerval Sendaka a jeho kulometčíka na kusy. Na podlahu dopadla maršálova ruka, která stále ještě pevně svírala sluchátko radiostanice.

O sekundu později zasáhla pás a kryt na pravoboku tříštivá raketa a obrátila tank vzhůru nohama. Jak dopadl do bahna na střeleckou věž, došlo uvnitř k mohutné explozi, která zasáhla další tank Leman Russ poblíž.

Za decimovanými obrněnými kolosy se Oudinot dal na útěk.

Utéct ale nebylo kam.

Pět

Všechny otvory ve stupňovité struktuře protější skalní stěny, která se tyčila vysoko nad tanithskými Duchy a z níž vystupovala ona hrubě vytesaná kupole, jako by ožily palbou. Laserové paprsky, střely z bolterů, těžší rázy kulometné palby a další exotické projektily, které bzučely jako hmyz a pomalu a líně létaly kolem.

Corbec pobíhal mezi četami, které dosáhly okraje údolí, a svým silným a sytým hlasem velel vojákům najít si kryt a vhodné stanoviště k opětování palby. S výjimkou přirozeného zvlnění terénu a podivných uskupení prastarých kamenů, které čněly z kapradí jako shnilé a vybledlé zuby, okraj údolí mnoho příležitostí ke krytí neskýtal.

„Přeběhnout! K zemi! Plazit se! Vyhlédnout!“ křičel Corbec výcvikové povely, které poprvé slyšeli na Polích založení zaniklé Tanith. „Najděte si dobré místo a miřte! Ostřelování a modlení není k ničemu!“

Z okraje údolí, z místa nedaleko Lerodova velitelského stanoviště, vystřelil Bragg z raketometu. Melyr a několik dalších vojáků vybavených těžkými zbraněmi se k němu okamžitě přidali. Protitankové střely se s jekotem zakously do průčelí polorozpadlé stavby na druhé straně rokle a v plamenech dunivých explozí z ní vyrvaly obrovské kusy kamene a zdiva.

Gaunt s Corbekem ukrytí za hřebenem po čtyřech dolezli k sobě. Nad hlavami jim zuřilo krupobití střel a pach zimolezu se mísil s dusivým kouřem z hořícího kapradí.

„Musíme se dostat na druhou stranu!“ křičel Gaunt na Corbeka přes rachot deseti tisíc střelných zbraní a svištění raket.

„Rád bych!“ odpověděl mu Corbec zkroušeně a ukázal směrem k probíhající přestřelce. Gaunt mu ukázal datatablet, který porovnali se stavbou pod nimi. Opatrně se přitom krčil k zemi z obavy před kulkami, které se zběsilým kvílením létaly kolem.

„To se nám nepodaří!“ řekl Corbec. „Nikdy se nám nepodaří dostat se dovnitř přes tak hustou palbu!“

Gaunt věděl, že má pravdu. Znovu obrátil svou pozornost k datatabletu. Údaje, které do něj nahrál z krystalu, byly složité a na mnoha místech zcela nesrozumitelné. Skládaly se, nebo v nejlepším případě byly přeloženy, ze starých kódovaných záznamů, jejichž význam byl do značné míry nejasný. Teď, když měl Gaunt příležitost srovnat informace s vlastním místem, začaly některé z údajů dávat alespoň nějaký smysl. Zvlášť jedna část se zdála být naprosto jasná.

„Dohlédněte tady na to,“ přikázal Corbekovi stroze a odvalil se od okraje údolí, pak vyskočil na nohy a rozběhl se zpátky dolů po stráni, po níž prve vystoupali.

Věž, kterou hledal, se mu podařilo objevit velice rychle. Byla to jedna z těch drsných a rozpadajících se kamenných formací nedaleko od svahu. Rukou odkryl kapradí u její základny a odhalil otvor vedoucí do chátrající šachty, o které doufal – ne, věděl – že tam bude. Sklonil se k otvoru a nahlédl do inkoustově černé tmy pod sebou.

Gaunt poklepáním na mikrofon náhlavní komunikační mikrosoupravy aktivoval spojení a ohlásil jména mužů, kteří se měli stáhnout na jeho pozici: Mkoll, Baru, Larkin, Bragg, Rawne, Dorden, Domor, Caffran.

Všichni se rychle shromáždili na místě a nyní si podezřívavě prohlíželi temnou šachtu.

„Naše zadní vrátka,“ oznámil jim Gaunt. „Podle starých dat vede tenhle kanál dolů do katakomb, které se rozkládají pod komplexem svatyně. Budeme potřebovat provazy, skoby, kladivo.“

„Kdo tam půjde?“ zeptal se Rawne úsečně.

„Všichni… já první,“ odpověděl mu Gaunt.

Gaunt se spojil s Corbekem a instruoval ho, aby shromáždil hlavní tanithské síly a nepřestával v ostřelování průčelí stavby.

Sundal si nepromokavý kabát i maskovací plášť a rotomeč si pověsil na záda. Mkoll do kamenné stěny u vstupu do šachty zatloukl plastocelové skoby a připevnil k nim lano, které pak spustil dolů do tmy.

Gaunt natáhl svou bolterovou pistoli a vrátil ji zpět do pouzdra. „Jdeme,“ řekl, omotal si lano kolem pasu a vklouzl do díry.

Mkoll ho na poslední chvíli chytil za ruku, aby ho zastavil. Po stráni dolů s křikem utíkal vojín Vench. Gaunt vylezl ze

šachty a převzal od Venche datatablet, který mu podával.

„Zpráva od seržanta Blanea," vypravil ze sebe Vench, lapaje po dechu. „Spodním průsmykem se k nám blíží Chiméra a vysílá signály, že se k nám chce připojit."

Gaunt se zamračil. Nedávalo to žádný smysl. Podíval se na zápis zprávy na tabletu. „Seržant Blane chce vědět, jestli je má pustit dál," dodal Vench. „Identifikují se jako oddíl taktických pozorovatelů z vojevůdcovy rady. Používají kódové označení ‚Orlí skořápka'."

Gaunt ztuhl, jako když do něho udeří blesk. „U svatého Fetha!" vyhrkl.

Muži kolem se po sobě začali rozpačitě rozhlížet a tiše si šuškat. Už tomu bylo hodně dávno, kdy komisař naposledy použil tanithské zaklení.

„Zůstaňte tady," řekl Gaunt, odvázal si provaz a rozběhl se z kopce dolů. „Řekni Rafflanovi, ať pošle zprávu Blaneovi!" zakřičel v běhu na Venche. „Pusťte je dál!"

Šest

Chiméra, jejíž trup byl pomalovaný matně zelenou barvou a s výjimkou císařské korunky nenesl žádné jiné označení, s rachotem stoupala od Blaneovy hlídky nahoru do svahu a cestou pod svými pásy drtila hustý kapradinový porost. Nakonec vyjela na římsu, kde se otočila bokem. Seshora už vstříc vozidlu pospíchal Gaunt, ostražitější než kdy ve svém životě byl.

Boční poklop se s kovovým bouchnutím otevřel a z útrob obrněného vozidla vyskákali tři vojáci s lasery v rukou připravenými k palbě. Na sobě měli válečnou zbroj s červenočernými symboly štábu imperiálního válečného tažení, elitních jednotek tělesné stráže důstojnických složek. Tváře jim zakrývaly reflexní masky. Zatímco se k nim Gaunt blížil, objevila se za nimi vyšší a statnější postava oblečená ve stejné válečné uniformě, opřela si ruce v bok a rozhlédla se po krajině kolem.

Postava si nejprve zvedla průzor a poté si sundala helmu. Gaunt ho nepoznával… dokud nevzal v úvahu těch několik roků, po které se neviděli, neodmyslel si to zbytnělé svalstvo a oholenou hlavu.

„Orlí skořápka," řekl Gaunt.

„Orlí skořápka," odpověděl mu holohlavý muž. „Ibrame!"

Gaunt si se starým přítelem potřásl rukou. „Jak ti mám říkat?"

„Tady jsem císařský stratég Wheyland, ale mí muži jsou spolehliví," odvětil komisaři vysoký muž a ukázal rukou na vojáky, kteří už uvolnili svou formaci. „Můžeš mi říkat jménem, pod kterým mě znáš."

„Fereyd…"

„Tak, Ibrame… veď mě do akce."

„Mám pro tebe něco lepšího. Zavedu tě přímo k cíli."

Skalní komín byl hluboký a úzký. Gaunt zpola šplhal, zpola slaňoval šachtou dolů a rukama a nohama přitom ve zvětralých skalních stěnách hledal skuliny, ve kterých by se mohl zachytit. Zkusil si představit, jak tohle místo asi vypadalo v době výstavby: možná to bylo nějaké město vybudované uvnitř a kolem skalní stěny. Komín, kterým se právě spouštěl, byl pravděpodobně pozůstatkem vzduchového potrubí nebo ventilátoru, který vedl Císař-ví-kam.

Gaunt se nohama dotkl kamenné podlahy. Postavil se a odvázal si lano, aby ho ostatní mohli následovat. Vzduch v nízké a nahrubo opracované podzemní chodbě byl vlhký a zatuchlý.

„Laser!" ozval se výkřik seshora. Vzápětí z komínu vypadla zbraň, kterou Gaunt zručně zachytil. Zapnul svítilnu, kterou Dorden pomocí chirurgické pásky připevnil k ústí hlavně. S prstem na spoušti přejel světlem po špinavých a nízkých stěnách. Z otvoru nad hlavou slyšel zvuky ostatních mužů sestupujících rozeklanou šachtou.

Trvalo třicet minut, než se dolů dostali všichni. Všichni – s výjimkou Dordena, který byl neozbrojený, ale nesl pochodeň, a Bragga, který měl na starosti těžký rotační kulomet – v rukou svírali svítilnami opatřené lasery. Bragg si náročný sestup užil ze všech nejvíc. Díky své objemnosti a nekoordinovanosti se komínem prodíral jen s námahou a chvílemi začínal panikařit.

Larkin naříkal nad smrtí a klaustrofobií, mladý Caffran byl očividně vyděšený, Dorden měl nevrlou a poraženeckou náladu, Baru jejich slabostmi opovrhoval a Rawne byl zamlklý a zachmuřený. Všichni dávali najevo strach a neklid, který později budou muset držet na uzdě. Jinak ale byla tato skupinka ztělesněním těch nejlepších dovedností v oblastech rekognoskace, střelby, práce s výbušninami a zdravotnictví spolu s odvahou, jaké mohli Tanithští první a jediní nabídnout.

Všichni do jednoho se zdáli být přítomností císařského stratéga a jeho osobní stráže, které se komisař znenadání rozhodl k akci přizvat, znepokojeni. Příslušníci stratégovy ochranky byli drsní a zamlklí vojáci, kteří se protáhli komínem s profesionální lehkostí. Neustále se drželi kolem svého vůdce se zbraněmi připravenými k palbě.

Celá skupina vyrazila chodbou vpřed. Chůzi jim ztěžovaly ostré výčnělky skály, sesuvy půdy a obrovské balvany. Světla svítilen vykreslovala na nerovném povrchu stěn obskurní obrazce.

Po dvou stech opatrných kroků a dalších dvaceti minutách se ocitli v jeskyni, jejíž stěny byly pokryté vápencovým nánosem a leskly se vlhkostí. Přímo před sebou uviděli klenutý průchod z přesně tesaných kamenů, které do sebe dokonale zapadaly.

Gaunt mávl zbraní.

„Za mnou," zavelel.

Sedm

„Chce vás vidět, pane," řekl pobočník.

Lord generál Dravere dělal, že neslyší. Dál upřeně sledoval před sebou levitující monitory, které zachycovaly příšerný masakr armády maršála Sendaka postupující k Cíli secundus. Nepřestával na ně zírat, přestože se obraz už dávno změnil v šumící zrnění nebo zeslábl a zmizel. Něco takového by ho nikdy ani nenapadlo. To nebylo… to nebylo možné.

„Pane?“ řekl pobočník znovu.

„Copak nevidíš, že tohle je krizová situace, ty idiote?“ rozběsnil se Dravere, prudce se otočil a lůžkem přitom srazil některé z monitorů stranou. „Na druhé frontě nás masakrují! Potřebuju čas, abych vymyslel nějaký plán! Potřebuju tady taktický štáb, okamžitě!“

„Hned je seženu,“ odpověděl pobočník pomalu, jako kdyby se bál něčeho mnohem hroznějšího, než byl zuřící velitel. „Nicméně, inkvizitor naléhá, že se s vámi musí setkat.“

Dravere na okamžik zaváhal. Pak uvolnil sponu svého řemení a sklouzl z visutého lůžka na zem. Nesnášel strach a právě ten teď svíral jeho útroby. Přešel velitelským stanovištěm k východu, kde se ještě na chvíli otočil, aby přikázal svému zástupci svolat radu taktického štábu.

„Pošlete zprávu, aby se zbytky Sendakovy armády stáhly do výchozího prostoru A11-23. Všechny ostatní jednotky upozorněte na nebezpečí, které věže představují. Až se vrátím, chci mít připravené analýzy a návrhy dalšího postupu.“

Měděný žebřík vedl do izolační místnosti umístěné ve spodní části velitelského stanoviště.

Dravere sestoupil do slabě osvětlené komory. Uvnitř byl cítit pach kadidla a dezinfekce. Zdravotnické diagnostické přístroje vydávaly pulzující tón a z plastové fólie natažené nad lůžkem ve středu místnosti vycházela růžová pára. Jakmile se objevil, zdravotnický personál v rudých rouchách s kápěmi místnost v tichosti opustil.

„Chtěl jste mě vidět, inkvizitore Heldane?“ začal Dravere.

Heldane se pod volnými, poloprůhlednými klopami stanu pohnul. Dravere zahlédl trubky a hadice, které odváděly vlhkost z hrozivé trhliny v inkvizitorově krku a rozedrané rány na boku hlavy, obvázané a se syntetickým zábalem sepnutým kovovými svorkami.

„Je to před námi, Hechtore,“ řekl Heldane, jehož hlas vycházel jako skřehotavý šepot z reproduktorů u lůžka. „Naše odměna je blízko. Cítím to přes svého pěšce.“

„Co uděláme?“

„Udeříme plnou silou. Ať jantinští vyrazí. Povedu je přímo za Gauntem. Teď není čas na slabost nebo lsti. Musíme udeřit rovnou.“

Osm

Ze stupňovitých oblouků nekropole pršela na řady tanithských vojáků smrt. Byli lapeni v zuřící bouři vražedných laserových paprsků a spalujícího ohně z tajemných elektrických zbraní. Vzduch se otřásal duněním pomalejších vrhačů kovových projektilů, které nepřítel používal v hojné míře. Střely, opatřené jakýmisi ostny nebo zuby a létající tak pomalu, že je bylo možné vidět, se se zlověstným bzučením snášely na jejich hlavy jako kovoví sršni. Jakmile zasáhly někoho z Tanithanů, okamžitě explodovaly a způsobovaly neuvěřitelně těžká zranění. Corbec viděl muže, které tyto pomalu létající projektily doslova rozcupovaly. Jiní byli zmrzačeni střepinami ze střel, které dopadly na kámen či kov a roztříštily se.

Jedna ze střel se zaryla do země nedaleko Corbekova zákopu, aniž by explodovala. Plukovník ji vydloubl nožem a začal si ji prohlížet – projektil z kalného kovu s překrývajícími se listy ze slitiny ostré jako břitva, nasměrovanými špičkami ven. Zčernalé a roztavené zbytky skleněné nábojnice v její spodní straně napovídaly, jak jsou poháněny. Plukovník usoudil, že jsou vystřelovány z jednoduchých trubkových odpalovacích zařízení tak, že se jejich nálož vznítí po proražení skleněné kapsle úderníkem. Otočil střelou v ruce chráněnou okrajem svého maskovacího pláště. Zubaté listy byly rýhované, aby se ulehčilo roztříštění střely po dopadu – ať už na tvrdý povrch, na kterém explodovaly v dešti střepin, nebo na kost po proniknutí měkkými tkáněmi těla, kdy způsobovaly nejtěžší možná zranění. Listy kromě toho vytvářely jemnou spirálu, podle níž bylo možné usuzovat, že vystřelovací zařízení uděluje projektilu při výstřelu rotaci. Corbec si byl jistý, že se ještě nikdy nesetkal se surovějším, vypočítavějším a bizarnějším nástrojem smrti a bolesti.

Povzdechl si nad ohnivou bouří, která mu zuřila nad hlavou. Komisařův infiltrační oddíl se stále neozýval a jenom díky skutečnosti, že věděl o Gauntově tajném programu, se mu dařilo ovládnout obavy z této vysoce riskantní taktiky.

Corbec přikázal velitelům čet, aby rozmístili svoje muže podél čelního okraje. K dispozici měl téměř dva tisíce laserů a těžších zbraní, které v současnosti soustředěnou palbou ostřelovaly průčelí skalní stěny plné výklenků, která se pomalu začínala rozpadat, bortit a sesouvat. Zpětná palba však nepolevovala ani na okamžik.

Mahan, Corbekův spojovací důstojník, se krčil v zákopu vedle plukovníka a bez ustání mluvil do sluchátka své těžké polní vysílačky, předával a zpracovával bojová hlášení všech ostatních jednotek. Z ničeho nic se Mahan zaklonil, chytil plukovníka za rukáv, přitáhl ho k vysílačce a přimáčkl mu sluchátko na ucho.

„…jsou jistá smrt! Věže jsou jistá smrt!“ slyšel Corbec.

Pohledem přeletěl k Mahanovi, který informaci kódoval do svého datatabletu.

„Porážka u Cíle tercius,“ řekl zachmuřeně Mahan, který zapisoval a odesílal data v kusých kódových impulzech prostřednictvím ovládacího panelu vysílačky. „Sendak je mrtvý… U Fetha, vypadá to, že jsou všichni mrtví. Dravere vydal příkaz k okamžitému ústupu. Ty věže…“

Corbec mu vytrhl tablet z ruky a četl si rolující text, který Mahan přijal přímo z nejvyššího velení. Součástí zprávy byly blikající a nejasné obrazy zachycené při posledním Sendakově vysílání. Viděl, jak se věže probouzejí k životu, jak se mezi nimi vytvářejí destruktivní ploty, viděl, jak se na vrcholcích věží zjevují nepřátelští vojáci.

Instinktivně se podíval na věže, které byly nejblíž. Kdyby k něčemu podobnému došlo tady, čekal by je stejný osud.

Zatímco se snažil urovnat si myšlenky, zahltila komunikační kanály záplava horečných hlášení. Věže u Cíle sekundus

byly také aktivovány. Přestože maršál Tarantine, kterému se podařilo zachytit varovné hlášení od Sendaka, včas postup svých vojsk zastavil, i tak utrpěl těžké ztráty. Jeho úderná síla jako taková byla sice v podstatě zachována, avšak jeho útok byl odražen.

„U svatého Fetha," zasyčel vztekle Corbec a teplota okolního vzduchu jako by jeho hněvem rázem stoupla. Dotkl se mikrofonu své miniaturní komunikační soupravy a aktivoval tak spojení.

„Všem Duchům ve vzdálenosti do dvaceti metrů od jakékoli věže!" zakřičel do mikrofonu. „Použijte veškerou dostupnou munici ke zničení věží! Zničte je, pro lásku nás všech!"

Ze sluchátka se ozvaly zmatené odpovědi. „Teď hned, vy zatracení idioti!" musel znovu zakřičet do mikrofonu.

Nejrychleji zareagovala četa seržanta Varla, nacházející se zhruba dvě stě metrů od plukovníka dolů po svahu. Vojáci obrátili raketomety na dvě nejbližší věže a proměnili je v hromady sutin a ohně. Foloreova a Lerodova četa rychle následovaly jejich příkladu a pustily se do likvidace věží po plukovníkově levici. Během několika okamžiků bylo zničeno nejméně sedm věží v nejbližším okolí. Četa seržanta Currala, která držela pozici v týlu hlavní jednotky, začala s pomocí raketometů s odstřelováním věží dál dolů po svahu. Vyprahlým vzduchem se vznášel kamenný prach a spálená vlákna kapradin.

Seržant Hasker, jehož četa hned z kraje přestřelky přišla o všechny těžké zbraně, hlásil, že k věžím ve svém sektoru posílá muže, aby je pomocí granátů a trubkových bomb podminovali.

Mahan se právě chystal Corbekovi něco říct, když tu ucítil, jak mu po horním rtu stéká čerstvá krev. I Corbec si uvědomil, že mu z nosu vytéká teplá tekutina. Zároveň si všiml, že se vzduchem šíří nějaké odporné chvění.

„Zatr–" začal.

Mahan zatřásl hlavou ve snaze zbavit se toho nepříjemného pocitu. Z nosu mu přitom vystříkla krev. Z ničeho nic se ze sluchátek ozvalo silné zapraskám statické elektřiny, ze kterého mu praskly ušní bubínky. Spojovací důstojník se nejprve křečovitě prohnul, aby vzápětí pronikavou bolestí vyskočil ze země a jako šílený se snažil strhnout si sluchátka z hlavy.

Příliš se ale přitom vynořil z úkrytu a jeden z ostnatých projektilů si ho okamžitě našel a proměnil celé tělo od pasu nahoru v krvavou kaši. Komunikační jednotka na Mahanových zádech explodovala. Corbec byl celý od krve a kusů spojařova těla a do žeber ho ze strany zasáhl šrapnel z ostnatého projektilu, který se odlomil při nárazu do Mahanovy hrudní kosti.

Plukovník se svalil na zem a těžce lapal po dechu. Ta bolest byla téměř nesnesitelná. Úlomek kovu se mu dostal hluboko mezi žebra a Corbec si byl jistý, že prorazil nějaký orgán uvnitř. Mezi kapradinami se pomalu zvětšovala kaluž jeho krve.

Navzdory bolesti zvedl hlavu. To chvění vzduchu a krvácení z nosu mohlo znamenat jen jednu jedinou věc – a Corbec prošel dostatkem bitev s armádami Chaosu, aby proklaté příznaky poznal.

Cíl primaris aktivoval své věže.

Se zakrvácenými prsty přitisknutými na bok se Corbec přinutil rozhlédnout po celé útočné linii. Jeho varování přišlo právě včas. Duchům se podařilo zničit dost věží, aby přerušili řetěz. Z nekropole se rozpínaly paprsky páchnoucí bílé energie, které se svíjely a napínaly ve snaze najít přenosové věže, z těch ale zbyly jen hromady sutin. Plukovníkovy rozkazy zákeřné plány nepřátel zmařily.

Bez možnosti spojit se s přenosovými věžemi úponky energie vyslané z nekropole chvíli bezmocně vířily ve vzduchu a nakonec se stáhly zpět do města. Během zlomku sekundy dokázal zpětný zášleh vlastní zbraně způsobit městu větší škody, než by se Corbekově jednotce podařilo po měsíci soustavného ostřelování. Jakmile se uvolněná energie uzemnila proti mrtvému městu, obrovské kamenné bloky doslova explodovaly a sesypaly se na zem. Skalní stěna na několika místech vybuchla v ohnivých koulích plných žulových úlomků a drti, zatímco velké části impozantní stavby se sesuly k zemi jako bortící se ledové kry a zavalily chodby pod sebou.

Haskerova četa na druhém konci linie takové štěstí neměla. Ve chvíli, kdy byla obranná síť aktivována, nebylo podminování ještě zcela dokončeno. Většina z jejích padesáti mužů, včetně Doraina Haskera, bylo lapeno ve spalující energetické ohradě a usmaženo zaživa.

Haskerovi se ale nakonec přece jenom dostalo odplaty, když energie věží aktivovala nastražené výbušniny. Celý svah se otřásl jediným mohutným výbuchem a praskající věže zmizely v ohni a erupcích půdy a kamení. Reakce, kterou destrukce věží vyvolala, byla tentokrát ještě intenzivnější. Jiskřící a planoucí energetická síť se svinula zpátky, udeřila do nekropole a vyrvala v horském úbočí novou rokli.

Jako kdyby byly tím nepřátelské síly ochromeny nebo smrtelně zmrzačeny, jejich palba pomalu slábla, až nakonec zcela utichla.

Corbec se svezl na dno zákopu, celý zmáčený svou i Mahanovou krví. Z polní lékárničky vytáhl kompresní obvaz a přitiskl si ho na ránu v boku. Pak si do úst nasypal plnou hrst silných tablet proti bolesti a zapil je třemi doušky z polní láhve. Nezapomněl přitom odříkat část Formule pro milosrdné léčení.

Věděl, že množství utišujících léků, které si vzal, vysoce přesahovalo doporučenou dávku. Zrak se mu zakalil, ale pak ucítil, jak bolest začíná ustupovat a vracejí se mu síly. V hrudi a žebrech stále cítil pulzování, ale konečně si znovu připadal téměř živý. Dost živý na to, aby fungoval, ačkoli v hloubi své mysli si dobře uvědomoval, že se jedná o jeho poslední akci.

V lékárničce zůstalo ještě osm tablet. Dal si je do kapsy, aby je měl později po ruce. Těch osm tablet představovalo týdenní dávku. On byl ale připraven je všechny použít během jediné hodiny, pokud to bude nutné. Byl odhodlán bojovat, dokud se bolesti a smrti nepodaří překonat analgetickou bariéru a zastavit ho.

Zvedl se ze země, uchopil laser a aktivoval rádiové spojení.

„Corbec všem Duchům Tanith… vyrážíme!"

Devět

V údolí daleko za jejich zády plukovník Draker Flense spolu s jednotkami Patricijů sledoval sérií explozí, které zalily intenzivním světlem okolní kopce i mraky na obloze. Vzduch zaburácel vzdálenými detonacemi, příliš hlasitými a rozsáhlými, než aby se mohlo jednat o pozemní zbraně Gardy.

Vedle Flense se objevil Defraytes, jeho spojovací důstojník, a podal mu tablet vysílačky, po kterém kmitala zachycená data velení jako nekonečná litanie.

Flense, stojící klidně v blížícím se soumraku, obklopený seschlým kapradím a tichým třepetáním křídel nočních můr, si obsah tabletu zamyšleně přečetl.

Tanithané narazili na zuřivý odpor, ale díky varování z ostatních front se jim podařilo porušit obranou síť Chaosu a vyhodit do vzduchu nepřátelské pozice. Burácení, které se dál odráželo od vzdálených kopců, bylo dozvukem jejich vítězství.

„Pane?“ řekl Defraytes a podal Flensovi svůj datatablet. Na jeho matném displeji se v temných runách formovala Draverova zpráva šifrovaná válečným kódem.

Flense si vzal nabízený datatablet do rukou a přitiskl svůj pečetní prsten na čtecí desku, aby mohl obsah zprávy dekódovat. Vroubkovaná čelní plocha prstenu se otočila a vyslala paprsek světla do kódového snímače tabletu. Nachová úroveň, pouze pro jeho oči.

Zpráva byla pozoruhodně přímá a jednoznačná.

Flense si dovolil lehký úsměv. Pak se obrátil ke svým mužům. Všech šest tisíc jich čekalo v příkopu seřazených do dvojstupu. Zpod přilby, přes niž měl přetaženou kapuci, pozoroval svého velitele major Brochuss.

Flense se dotkl náhlavní komunikační soupravy.

„Válečníci planety Jant Normanidus Prime, právě jsme obdrželi rozkaz od našeho váženého velitele, lorda generála Dravera. Do rukou se mu dostal jednoznačný důkaz, že komisař plukovník Gaunt byl nakažen zlem Chaosu. A stejně tak i všichni ti jeho takzvaní Duchové. Jim jediným se podařilo proniknout obranou Chaosu, která zastavila maršály Sendaka a Tarantina. Od této chvíle na sobě nesou znamení zla. Lord generál Dravere nám udělil právo zlikvidovat je.“

Příkopem se začalo šířit mumlání a nervózní dychtivost.

Flense si odkašlal. „Vyrazíme nahoru na hřeben a napadneme Tanithany zezadu. Od tohoto okamžiku zapomeňte, že kdy byli našimi spojenci, nebo dokonce lidmi. Jsou poskvrněni nečistou a odpornou nákazou našeho odvěkého nepřítele. Napadneme je – a zničíme.“

S těmito slovy Flense spojení opět přerušil a otočil se k hřebenu nad sebou. Mávnutím ruky dal signál k postupu. Věděl, aniž by se musel otáčet, že ho budou následovat.

Deset

Světlo zhaslo.

Gaunt odtrhl svítilnu z hlavně svého laseru a zahodil ji. Po jeho boku se objevil Dorden a podal mu jinou.

„Zůstalo jich osm,“ řekl zdravotník, který Gauntovi podal chirurgickou pásku, aby mohl svítilnu upevnit na místo.

Nikdo z nich neměl tady dole náladu mluvit o tmě. Svítilny, které byly standardní součástí výstroje a výzbroje Gardy, měly vydržet šest set hodin. Oni během necelých dvou vyčerpali většinu své zásoby dvaceti kusů. Vypadalo to, jako kdyby tma v podsvětí nekropole světlo doslova stravovala. Gauntovi přeběhl po zádech mráz. Jestliže tohle místo dokázalo vysávat energetické zdroje jako jejich svítilny, neodvážil se ani pomyslet na to, co asi dokáže provést s lidským tělem.

Dál postupovali vpřed: jako první průzkumníci Mkoll a Baru, tiší a téměř neviditelní v neproniknutelné temnotě, následováni Larkinem a Gauntem. Gaunt si všiml, že Larkin namísto laseru drží v rukou nějakou starou střelnou zbraň, dlouhou pušku exotického vzhledu. Řekli mu, že s ní zastřelil inkvizitora Heldana, takže to teď byla jeho šťastná zbraň. Teď nebyl čas na to kárat Larkina za jeho pošetilou pověrčivost, jenom doufal, že jestli dojde k přestřelce, bude tahle podivná zbraň schopná vyrovnat se svou rychlostí laserům.

Za touto dvojicí pak kráčeli Rawne, Domor a Caffran, všichni s lasery opatřenými svítilnami, připravení ke střelbě. Domor měl pro každý případ přes rameno pověšenou také svoji soupravu na hledání min. V jejich závěsu šel neozbrojený Dorden následovaný Braggem, který nesl těžký kulomet. Za nimi kráčel Fereyd, jehož anonymní vojáci, kteří si nesundali masky ani tady v podzemí, tvořili zadní voj.

Gaunt vydal pokyn k zastavení, zatímco průzkumníci znovu určili aktuální polohu a vydali se na obhlídku tunelů před nimi. Fereyd se připojil ke komisaři.

„Je to už hodně dávno, Brame,“ řekl měkkým hlasem, téměř šeptem.

Nechce, aby ho ostatní muži slyšeli, pomyslel si Gaunt. Neví, kolik jsem jim toho prozradil. Neví dokonce ani to, kolik toho vím já.

„Jo, hodně dávno,“ odpověděl, utáhl si popruh laseru a přelétl pohledem po Fereydově nehybném obličeji osvětleném slabým světlem svítilny. „A teď jsme měli sotva čas se pozdravit a jsme v tom zase.“

„Jako na Pashenu.“

„Jako na Pashenu,“ přikývl Gaunt s náznakem úsměvu. „Zdá se, že kdykoliv se spolu setkáme, dostaneme se rovnou do středu dění.“

Fereyd zavrtěl hlavou. „Tentokrát ne. Tohle je příliš velké. V porovnání s tímhle byla akce na Pashenu devět-šedesát jen obyčejná rozcvička. Pravda je, Brame, že jsme na téhle akci spolupracovali už několik měsíců, aniž sis to uvědomoval.“

„To jsem mohl těžko, když jsi mi nic neřekl. Dozvěděl jsem se o tom až na Pyritu, a to ještě jen proto, že sis mě vybral

jako dobrovolného opatrovníka toho zatraceného krystalu.“

„Vadí ti to?“

„Ne,“ řekl Gaunt pevně. „Nikdy jsem se nevyhýbal službě Trůnu, ani když se jedná o podobné zákulisní hry, jako je tahle. Ale hodil jsi mi na krk hodně zapeklitý úkol.“

Fereyd se usmál. „Věděl jsem, že ho zvládneš. Potřeboval jsem někoho, komu bych mohl důvěřovat. Někoho, kdo–“

„Kdo byl součástí té komplikované sítě přátel a důvěrníků, které sis vychovával, kdekoli ses ocitl?“

„To jsou trochu tvrdá slova, Ibrame. Myslel jsem si, že jsme přátelé.“

„To jsme. Ty přece musíš svoje přátele znát, Fereyde. Sám sis je vytvořil.“

Následovalo ticho.

„Tak spusť… pěkně od začátku.“ Gaunt zvedl tázavě obočí.

Fereyd jen pokrčil rameny. „Vždyť už přece všechno víš, ne?“

„Znám jenom útržky toho všeho, kousek tu, kousek tamhle… jednotlivé dílky skládačky, zbytek jsou jen dohady, intuice. Chtěl bych to celé slyšet tak, jak to opravdu je.“

Fereyd odložil laser, sundal si rukavice a protáhl si prsty. Gaunt se nad tím gestem neubránil úsměvu. Tenhle muž, stratég Wheyland, ničím ani vzdáleně nepřipomínal toho Fereyda, se kterým se poznal na městských farmách na Pashenu devět-šedesát, tak mistrně ovládal umění převleků. Teď ale přišlo tohle malé gesto, zvláštnůstka, kterou nedokázalo zamaskovat ani to nejdokonalejší přestrojení. Komisaře to uklidnilo.

„Je standardní imperiální praxí, že si vojevůdce zřídí tajnou síť za účelem sledování svých velitelů. Macaroth je velice opatrný a svým instinktem dokazuje, že je skutečným synem Císařovým. A Císař ví, kolika stínů se musí obávat. Slaydovo rozhodnutí nebylo populární. Mnozí se mu protivili, ze všech nejvíc Dravere. Moc korumpuje a možnost získání moci korumpuje ještě víc. Lidé jsou jenom lidé, všichni jsme omylní. Byl jsem součástí sítě, kterou Macaroth pověřil sledováním a kontrolou důstojníků ve vedení tohoto válečného tažení. Dravere je hrdý muž, Brame, podceňovat ho se nevyplácí.“

„To všechno jsi mi už řekl. K čertu, dokonce jsem tě před svými muži parafrázoval.“

„Ty jsi o tom pověděl svým lidem?“ zeptal se rychle Fereyd a podíval se na Gaunta ostrým pohledem.

„Svým důstojníkům. Řekl jsem jim jenom tolik, abych si mohl být jistý, že při mně budou stát, že mě podpoří, až přijde čas. Pravda je taková, že jsem jim pravděpodobně řekl všechno, co sám vím, což je hodně málo. Ta kořist, nachová trofej… tím se to všechno změnilo, nemám pravdu?“

„Samozřejmě. Dokonce ani s regimenty, které mu jsou loajální, se Dravere nikdy nemohl odvážit obrátit se proti našemu milovanému vojevůdci. Kdyby ale měl k dispozici něco jiného, nějakou obrovskou výhodu, něco, co by Macaroth neměl…“

„Jako nějakou zbraň.“

„Jako nějakou obrovskou, strašlivou zbraň. Před osmi měsíci jedna část mé sítě na Talsicantu poprvé zachytila informace o tom, že Draverova vlastní tajná síť narazila na zvěsti o nějakém významném artefaktu. Nevíme jak, ani kde… můžeme si jenom představovat úsilí a oběti, které museli jeho agenti podstoupit při lokalizaci a získání nezbytných informací. Nicméně se jim to podařilo. Někde ve vzdálených končinách vesmíru byl objeven drahocenný valoun obsahující prastará tajemství chráněná nachovou bezpečnostní úrovní, a ten pak putoval od psykera k psykerovi, od agenta k agentovi, až k nejvyššímu veliteli, lordu generálovi. Pochopitelně nebylo možné poslat ho otevřeně, protože by se ho Macaroth docela jistě zmocnil. Ani ho nebylo možné poslat přímo, protože byl dopravován z nepřátelské části vesmíru, daleko mimo dosah Císařovy moci. Na poslední části cesty, během přenosu z Úseku Nubila na Pyrites, se nám ho podařilo vystopovat a vyrvat z rukou Draverových agentů. Tak se nakonec dostal až k tobě.“

„A generálovi nohsledi se ho od té chvíle neustále snažili získat zpátky.“

Fereyd přikývl. „Dravere uvedl v očekávání zisku toho krystalu do chodu hrozivou mašinérii. Znal význam informací, které krystal obsahuje, i místo, k němuž se vztahovaly. Když se nám ho konečně podařilo získat, nemohli jsme za žádnou cenu dovolit, aby se ho Dravere znovu zmocnil. Bohužel jsme nebyli v pozici, abychom ho mohli převzít. Bylo proto rozhodnuto – vlastně já jsem rozhodl – že nejlépe bude, když ho necháme u tebe. Doufali jsme, že nás zavedeš k cíli dřív, než se k němu dostane lord generál s jeho klikou spojenců.“

„Příliš důvěřuješ mým schopnostem, Fereyde. Jsem jen obyčejný pěšák, velitel pluku infanterie.“

„Sám dobře víš, že jsi mnohem víc. Loajální hrdina s nepokřiveným charakterem, vynalézavý, nesmlouvavý… jeden z mála mužů vyvolených vojevůdcem Slaydem, člověk, který se příliš proslavil svou statečností, než aby proti němu mohl Dravere vystoupit přímo.“

Gaunt se zasmál. „Pokud jeho nedávné pokusy zabít mne a mé muže nebyly přímé, nechci ani pomyslet, jak by to vypadalo, kdyby byly!“

Fereyd na svého starého přítele upřel pronikavý pohled. „Ale tys to přežil! Dokázal ses dostat až sem! Jsi krok před všemi ostatními, skoro u cíle! Právě tak, jak jsem od tebe očekával! Udělali jsme vše, co jsme mohli, aniž bychom se prozradili, abychom usnadnili tvé umístění a poskytli ti veškerou pomoc. Nasazení Tanithanů v tomto úseku fronty není žádná náhoda. A já jsem velice rád, že se mi podařilo proniknout do Taktické rady, takže jsem teď tady a mohl jsem se k tobě připojit.“

„No, tak teď jsme tady a cíl máme na dosah…“ řekl Gaunt, sundal si laser z ramene a chystal se vyrazit dál do temnoty tunelu.

„Můžu se na ten krystal podívat, Brame? Možná přišel čas, abych si také přečetl jeho obsah… pokud máme na téhle akci spolupracovat.“

Gaunt se otočil a s výrazem náhlého pochopení v očích. „Ty to nevíš, že ne?“

„Nevím co?“

„Ty nevíš, kvůli čemu tady vlastně riskujeme svoje životy?“

„A ty sis myslel, že ano? Ani Macaroth a jeho spojenci si tím nejsou zcela jisti. To jediné, co všichni s jistotou víme, je, že je to něco, co by Draverovi pomohlo svrhnout vrchní velení tohoto válečného tažení. Pokud vím, jsi jediný člověk, který obsah krystalu dekódoval. Víš to jenom ty – a muži, se kterými ses rozhodl o své vědomosti podělit.“

Gaunt se rozesmál. Jeho smích se rozléhal nízkou podzemní chodbou tak hlasitě, že se všichni muži začali kolem sebe překvapeně rozhlížet.

„Tak já ti to tedy povím, Fereyde. A je to právě tak zlé, jak ses obával–“

V tu chvíli se ozvalo Mkollovo krátké hvízdnutí, které všechny rázem umlčelo.

Gaunt se otočil a namířil laser do tmy před sebou. Světlo jeho nové svítilny už pomalu začínalo slábnout. Zahlédl nějaký pohyb. Šátravý zvuk.

Doslova odnikud se pomalu vynořil ostnatý projektil, těsně minul Larkina, narazil do stěny chodby a explodoval. Domor začal křičet. Šrapnel ho zasáhl do očí a proměnil jeho tvář v krvavou masku.

Gaunt pětkrát naslepo vystřelil do tmy. Zezadu se ozvalo rachocení Braggova kulometu. Všichni muži zaujali palebné pozice podél hrubě tesaných stěn tunelu.

Konec hry se blíží, pomyslel si Gaunt

Jedenáct

Zdravotníci ve splývavých červených hávech podobných mnišským kutnám a s tvářemi zahalenými rouškami, se pomalu pohybovali kolem izolační komory ve spodní části Leviathanu. Seřizovali diagnostické přístroje a ostatní jemně pulzující zařízení, přičemž soustavně tichými hlasy odříkávali léčebná zaříkadla.

Heldane věděl, že jsou to ti nejlepší zdravotníci v celé flotile Segmenta Pacifika. Když se Dravere dozvěděl o inkvizitorově zranění, ihned mu poslal tucet členů svého soukromého zdravotnického personálu. Na tom už ale pramálo záleželo. Heldane věděl, že umírá. Výstřel z pušky, vypálený z bezprostřední blízkosti, zničil jeho krk, levé rameno a klíční kost, levou tvář a hrdlo. Bez řady podpůrných prostředků a přístrojů lékařského oddělení a Císařovy přízně, by jeho tělo už dávno vychladlo. Posunul se po protáhlém lůžku, co nejdále mu to trubky a regulační hadice, které mu vystupovaly z krku a hrudníku, dovolovaly. Přes plastovou fólii svého sterilního stanu viděl blikající a pumpující přístroje na měděných vozících a policích, které ho udržovaly při životě. Viděl, jak do nádob odstředivek vtékají jeho tmavé tělní tekutiny, aby pak byly vyčištěné zase přiváděny zpátky soustavou rýhovaných plastových trubek podepřených hliníkovými rámy. Každých dvacet sekund mu malý, stříbřitý nástroj podobající se štírovi, který měl našroubovaný na obličejových kostech, postříkal ze svého zahnutého ocasu otevřenou ránu dezinfekčním sprejem. Z hořáků s kadidlem rozestavených kolem postele stoupal uklidňující dým.

Zaklonil hlavu a podíval se skrze plastový závoj na strop místnosti, pak začal bedlivěji zkoumat jeho klikaté, černobílé vykládání. S plným soustředěním své mysli, své úžasné mysli, která dokázala přesáhnout rozměry neskutečného prostoru, a přesto zůstat zcela zdravá tváří v tvář plnému světlu Imateria, si prohlížel jeho prokládané a proplétající se vzory ze slonoviny a obsidiánu. V tom vzoru se skrývala podstata věčnosti. Podařilo se mu ji odhalit, zatímco se psychicky vznášel nad svým zuboženým fyzickým tělem. Pronikl abstraktními sférami světla a temnoty, řídícími spínači, na nichž závisela veškerá realita.

Světlo se mísilo s temnotou. Těšilo ho to. Věděl, jako věděl vždycky, že jeho místo leží někde v rozštěpených stínech mezi kontrastní bílou a černou. Vstoupil do tohoto prostoru a on jej uchvátil. Pochopil to, co si byl jist, že sám Císař nikdy nepochopil: zázračnou dělící mez mezi Světlem lidstva a Temnotou nepřítele. Ten rozdíl byl tak zřetelný, a přesto tak přehlížený. Jako každý správný syn Impéria člověka byl připraven bojovat celou svou duší a silou proti temnotě, ale nehodlal tak činit na poli zářivé běli. Mezi temnotou a světlem existoval stín, šeď, a ta patřila jemu. Císař i Macaroth, jeho následovník, byli slepí k tomuto přechodu a právě to bylo příčinou jejich slabosti. Dravere ho viděl, a právě proto Heldane využil veškerou sílu své vůle, aby vrchního generála podpořil. Proč by se měl starat o to, zda je zbraň, po které pátrali, vyrobena či znečištěna silami Chaosu? On ji použije proti Temnotě.

Má-li člověk přežít, musí změnit svoje vidění světa a vstoupit do stínu. Devadesát let strávených ve funkci inkvizitora o tom Heldana nade vši pochybnost přesvědčilo. Politické a spravovací instinkty lidstva se musí odklonit od zastaralého Trůnu Terry. Temnota kolem byla příliš hluboká, příliš negativní pro takovou samolibost.

Navzdory své slabosti Heldane líně pročítal myšlenky zdravotníků kolem sebe se stejnou lehkostí, s jakou by obyčejný člověk listoval stránkami otevřených knih. Věděl, že se ho bojí, někteří shledávali jeho nelidské tělo odpudivým. Jeden z nich, muž jménem Guylat, se o něm dokonce odvažoval smýšlet jako o zvířeti. Bestii, se kterou je třeba zacházet s maximální opatrností. Heldane si s Guylatovými předsudky rád pohrával a čas od Času nepozorovaně vklouzl do jeho mysli, aktivoval několik synapsí, které snadno nalezl, a donutil tak zdravotníka běžet s pocitem svíjejících se střev nebo dusivého nutkání zvracet na záchody mimo izolační komoru.

Ovladatelné mysli. Vždy bývaly inkvizitorovými oblíbenými nástroji.

Znovu se zaměřil na tupé a nechápavé mozky zdravotnického personálu, které ho upřímně znepokojovaly svou omezeností. Dva zdravotníci spolu rozmlouvali u dveří – mimo doslech, jak se domnívali, pacienta v posteli. Jeden tvrdil, že Heldane musí být vzhledem k míře poškození mozku šílený. Druhý s ním souhlasil.

Báli se ho. Jak potěšující, zasmál se inkvizitor v duchu.

Už svou mysl procvičil dostatečně. Byla volná a fungovala dokonale. Mohl se pustit do úkolu, který ho čekal. Svraštil své husté obočí a zavolal k sobě jednoho ze zdravotníků.

Přesně jak očekával, okamžitě přispěchal. Očividně si nebyl jistý, zda má okraj plastového stanu zvednout a přistoupit přímo k Heldanovi.

„Zrcadlo. Potřebuju zrcadlo,“ řekl inkvizitor prostřednictvím hlasivkových zesilovačů. Muž přikývl a zmizel z

místnosti, aby se za okamžik vrátil s kulatým chirurgickým zrcátkem.

Heldane ho uchopil do pravé ruky, jediné končetiny, kterou měl stále ještě funkční. Úsečnou myšlenkou poslal medika pryč. Ten se ihned otočil a vrátil se ke své práci.

Inkvizitor zvedl zrcátko a podíval se do něj. Prohlédl si protáhlé tvary své lebky, usmívající se ústa, zakrvácenou ránu i zdravotnické přístroje. Pak se do zrcadla upřeně zahleděl.

Vytvořit pěšce nebylo jednoduché. Vyžadovalo to komplexní zaostřování bolesti a nácvik reakcí, aby se pěšcova mysl přetvařovala v jakýsi zámek, který přesně odpovídal Heldanovu psychickému klíči. Celý ten proces se dal uskutečnit silou mysli, ale skalpelem bylo možné docílit pomocí jemného chirurgického zákroku mnohem lepšího výsledku.

Heldane svou práci miloval. Prostřednictvím správné aplikace bolesti a přesného ovlivňování duševních reakcí mohl z kteréhokoli člověka učinit svého otroka, psychickou loutku, jejíž oči a uši mohl využívat tak, jako by byl sám součástí těla oběti, a prostřednictvím jejíž končetin mohl konat.

Heldane použil zrcátko k navázání kontaktu se svým pěšcem. Soustředil na ně svou mysl, dokud se na jeho lesklém povrchu neobjevila tvář, průsvitná a zakalená. Pěšec byl připraven plnit rozkazy. Jeho prostřednictvím mohl vidět i jednat. Bylo to stejné, jako kdyby tam byl osobně. Jak slíbil Draverovi, jeho pěšec byl nyní s Gauntem. Cítil všechno, co cítila jeho loutka: vlhkou skálu, pohlcující temnotu, střelbu. Viděl Gaunta, bez nepromokavého kabátu a čepice, oblečeného jen v krátké kožené blůze, jak laserem střílí po nepřátelích.

Gaunt.

Heldane se zmocnil kontroly nad svým pěšcem, těšil se z toho bohatého ložiska nenávisti k Ibramu Gauntovi, které se rozpínalo v mysli jím vybraného muže. Díky ní bylo všechno mnohem snazší. Heldane si slíbil, že dřív než prohraje svůj souboj se smrtí, využije svého pěšce k dnešnímu velkolepému vítězství. K naprostému vítězství.

Dvanáct

Rawne se před laserovými paprsky a ostnatými projektily, které s kvílením létaly tunelem, přitiskl k zemi. Zvedl laser a začal pátrat po vhodném cíli. V tu chvíli mu hlavou projela tupá bolest podobná migréně, vybavily se mu rušivé vzpomínky na ostrou fyzickou bolest. V duchu znovu spatřil obraz té bestie, arcimanipulátora, inkvizitora, jak se nad ním sklání se zahnutými skalpely a mikrochirurgickými vrtáky.

Heldane. Heldane se jmenoval ten parchant. Jeho skalpely otevřely Rawneho tělo a zbavily ho jeho vlastní vůle. Na její místo se vměstnala Heldanova vlastní jedovatá a odporná mysl…

Potřásl hlavou. Cítil, jak z ní odstřikují kapičky potu. K čertu s tebou, Heldane. Vypálil tři rány do temné chodby a potichu poděkoval šílenému odstřelovači Larkinovi a jeho střele, která roztrhala Heldana na kusy. Nikdy to samozřejmě neudělal osobně. Muž jeho postavení přece nemohl projevit uznání takovému venkovskému balíkoví, jako byl Šílený Larkin.

Všichni členové infiltračního týmu si našli příhodné úkryty. Všichni s výjimkou Barua, kterého zasáhl laserový paprsek do kolena a teď se svíjel na zemi uprostřed chodby a lapal po dechu.

Gaunt zakřičel na Bragga, aby ho kryl střelbou. Ten se vyklonil z úkrytu a pokropil úzkou chodbu v celé její šíři dávkou z těžkého kulometu, takže Gaunt s Mkollem mohli Barua odtáhnout do krytu. Domor nepřestával křičet, ani když se mu Caffran pokoušel omotat tvář obvazy z polní lékárničky.

Kolem se míhal jeden laserový paprsek za druhým, ale Rawne se mnohem víc obával ostnatých projektilů. Ty dokázaly napáchat mnohem větší škody, i když minuly cíl, odchýlily se ze směru nebo se odrazily od skalní stěny. Dvakrát rychle naslepo vystřelil. Duší se mu začínal rozlévat neklid, nezřetelná a odporná temnota, kterou v sobě cítil od chvíle, kdy prošel nezapomenutelným utrpením z rukou toho zatraceného Heldana. Snažil se ten nepříjemný pocit zaplašit, ale nedařilo se mu to.

Gaunt se doplazil k Domorovi a vzal jeho zakrvácené a roztřesené ruce do dlaní.

„Uklidni se, vojáku! Uklidni se, příteli! To jsem já, komisař… doprovázel jsi mě sem až z Tanith a já tě tady teď nenechám zemřít!“

Domor se kousl do rtu a přestal naříkat. Gaunt viděl, že jeho obličej je nevýslovně znetvořený. Obě oči byly pryč a z pravé tváře zbyl jen rozervaný kus tkáně, který mu volně visel z obnažené lebky. Komisař si od Caffrana vzal obvazy a začal jimi ovazovat nešťastníkovu hlavu. Přes oči obvaz pevně utáhl. Když byl hotov, sykl na Dordena, který právě dokončoval provizorní ošetření Baruovy nohy. Zdravotní důstojník rychle přeběhl přes nyní už jen sporadickou palbu na druhou stranu. Gaunt jediným trhnutím nožem rozerval rukáv na Domorově předloktí a Dorden mu do vyboulených žil na zápěstí píchl injekci látky tlumící bolest.

Gaunt už viděl mnoho smrtelných zranění a bylo mu jasné, že Domor nemůže přežít dlouho, pokud se jim ho nepodaří včas dostat do náležitě vybavené ošetřovny. Poranění očí bylo příliš hluboké a skrz bílý obvaz už začínaly prosakovat tmavě rudé skvrny. Dorden se podíval na Gaunta a smutně zakroutil hlavou. Komisař byl rád, že Domor nemohl jeho tichý verdikt vidět.

„Zvládneš to,“ řekl mu, „i kdybych tě měl nést sám!“

„Nechte mě tady…“ zasténal Domor. Jeho dech byl mělký.

„Mám tady nechat vojáka, který dokázal unést magnetický vlak a dovézt nás na něm k vítězné bitvě na Fortisu? S tvojí pomocí jsme zachránili celou planetu. To bych si radši usekl ruku!“

„Jsi správný chlap,“ řekl Domor chraplavým hlasem. „Na anrotha.“

Gauntovi se na tváři mihl nepatrný úsměv.

Za jeho zády Larkin zamířil prastarou zbraní, kterou si přivlastnil, a přesně mířenou střelou zasáhl nezřetelnou

postavu. Fereydovi muži, podporováni Rawnem a Mkollem, pálili lasery v pravidelném rytmu do neviditelného nepřítele.

Pak najednou všechno utichlo.

Mkoll, který pod maskovacím pláštěm vypadal jako přízrak, se s jedním z Fereydových vojáků vydal opatrně vpřed. „Vzduch je čistý!“ zavolal po chvíli zpátky.

Jednotka se znovu dala do pohybu. Caffran podpíral zesláblého Domora a Dorden pomáhal kulhajícímu Baruovi. V zatáčce tunelu narazili na mrtvá těla nepřátel: osm lidských mrtvol, vyzáblých a obsypaných boláky, oblečených v průhledných plastových kombinézách, s obličeji zakrytými zamračenými kostěnými maskami. Na těle měli nakreslené symboly, které mučily jejich mysl; symboly nákazy a zvůle. Gaunt dohlédl na to, aby mrtvolám byly odebrány všechny plazmové zásobníky. Rawne si pověsil laser přes rameno a zvedl jednu ze zbraní určenou ke střelbě ostnatými projektily – pušku s dlouhou hlavní, pod kterou byl upevněn bajonet. Z bezvládné paže jedné z mrtvol stáhl brašnu s municí.

Gaunt nic nenamítal. Cokoli teď mohli použít, jim mohlo být jenom k užitku.

Třináct

Pevnost zmlkla. Z rozeklaného kamenného průčelí stoupal na několika místech kouř, někde slabý a světlý, jinde hustý a černý.

Plukovník Colm Corbec s pocitem lehkosti vyvolaným utišujícími léky vedl první voj po suti dolů ze strmého svahu a pak vzhůru k budovám zasazeným do průčelí skalní stěny tak rychle, že sám sotva popadal dech. Tiché, téměř neviditelné vlny tanithských válečníků se valily za ním a se zbraněmi připravenými k palbě se vlévaly do trosek nekropole.

Corbec neposlal velení žádnou zprávu. Chtěl tenhle útok utajit, jak dalece to bude možné. Přál si, aby šlo výhradně o akci Duchů. Nechtěl žádat o pomoc, chtěl jen proniknout co nejdále.

Probíhali mezi roztříštěnými kusy kamenů pokrytých černými bublinami ztuhlé taveniny a pod nohama drtili zuhelnatělé ostatky nepřátel. Energie, která se vymkla svým pánům zpod kontroly, způsobila mnohem větší škody, než si Corbec původně dokázal představit. Muže z Varlovy čety vyslal napřed jako průzkumníky a zdvojnásobil počet minohledačů.

Corbec se otočil a zjistil, že vedle něj stojí Milo.

„Asi teď není čas na hraní, pane,“ řekl chlapec s tanithskými dudami zavěšenými v podpaždí.

„Ještě ne,“ usmál se Corbec.

„Jste v pořádku, plukovníku?“

Corbec přikývl a vůbec poprvé si uvědomil kovovou pachuť krve v ústech. Polkl.

„Je mi dobře…“ řekl.

Čtrnáct

„Jak tomu rozumíte, pane?“ zeptal se vojín Laynem a podal veliteli své čety, seržantu Blaneovi, dalekohled. Sedmá četa Duchů držela podle Gauntových pokynů stráž na zadních svazích, přes které postupovalo hlavní vojsko. Blane věděl, proč je tam komisař poslal; Gaunt mu to řekl na rovinu. Zatím ale nepřišel na ten správný způsob, jak to vysvětlit vojákům.

Přiložil si dalekohled k očím. Dole v údolí bylo vidět šik Jantinských patricijů, který postupoval v sevřených palebných tvarech vzhůru jejich směrem. Byla to útočná formace, o tom nemohlo být pochyb.

Blane sklouzl zpátky do zákopu obrostlého kapradím a zavolal si k sobě Symbera, svého spojovacího důstojníka. Seržant byl na rozpacích.

„Vypadá… vypadá to, že na nás chtějí zaútočit, seržante,“ řekl Laynem nevěřícně. „Si popletli rozkazy, nebo co?“

Blane zavrtěl hlavou. Gaunt něco podobného předvídal a byl si poměrně jistý, že k tomu dojde. Blane tomu přesto pořád ještě nemohl uvěřit. Jednotka Gardy útočící na jednotku Gardy? To bylo… něco nepředstavitelného. Pochopitelně uposlechl komisařova rozkazu – byl tak klidně naléhavý a přímý – ale stále mu ještě nedocházela zrůdnost situace, v níž se ocitl. Jantinští se na ně chystali zaútočit. Vzal si sluchátko, které mu podával Symber.

„Duchové sedmé roty,“ řekl. „Zformujte obrannou řadu podél svahu a sledujte postup jantinských. Jestli na nás vystřelí, nebude to omylem. Sám komisař mne upozornil, že něco takového hrozí. Neváhejte. Spoléhám na vás na všechny.“

Ve stejném okamžiku jim nad hlavami prolétl první laserový paprsek vypálený z postupujících jantinských řad.

Blane přikázal svým mužům, aby vyčkali, až se Patricijové přiblíží na dostřel. Ztěžka polkl. Bylo těžké tomu uvěřit. A celý regiment elitní jantinské těžké pěchoty proti jeho mužům?

Laserová palba nabírala na intenzitě. Vzal si sluchátko polní vysílačky a řekl Symberovi, aby naladil komisařův osobní kanál.

To slovo mu ve vyschlém krku viselo jako kus studeného a těžkého mramoru. Nakonec se ale přece jenom ovládl.

„Duchař,“ vydechl do sluchátka.

Patnáct

Temnota kolem byla nepříjemně vlhká a studená. Gaunt vedl svůj oddíl místnostmi, od jejichž stěn se odrážely kroky jejich těžkých vojenských bot, a jeskyněmi ve vlhké skále. Caffran vedl Domora za raku a jeden z Fereydových elitních a anonymních vojáků pomáhal kulhajícímu Baruovi.

Prostory, kterými procházeli, byly opuštěné a bez života – snad jen s výjimkou švábů, kteří se rojili všude kolem. Nejprve jenom tu a tam zahlédli jednoho nebo dva, pak jich byly stovky a nakonec celé tisíce. Larkin po nich s oblibou

dupal, ale když jich už bylo příliš mnoho, vzdal to. Teď byli doslova všude. Tma kolem infiltračního týmu bzučela a hemžila se tělíčky brouků, kteří v souvislých vrstvách pokrývali stěny, podlahu i strop chodby.

Konečně se Tanithané vynořili z kamenného tunelu a celou tu obrovskou hmyzí kolonii tak nechali za sebou. Nyní se ocitli v galeriích s osmihranným průřezem, jejichž stěny tvořily skleněné bloky sestavené dohromady. Slábnoucí světla tanithských svítilen vytvářela na temném, působením času popraskaném povrchu skleněných stěn podivné průsvitné přeludy; někdy se ostře odráželo, jindy vytvářelo jen mdlou zář nebo zase propůjčovalo stěnám barvu rozžhaveného popela. Mkollovu bystrému zraku nemohly uniknout zvláštní tvary, které v sobě skleněné bloky skrývaly. Nezřetelné zbytky zpola roztavených kostí zasazených ve skle jako zrnka písku v perlách… nebo mušky, které nacházel ve ztvrdlých, jantarových kapkách pryskyřice, když se toulával tvrdodřevovými lesy na své rodné planetě.

Mkoll, padesátiletý muž mladistvého vzezření, šlachovité postavy a s vlasy a vousy prokvétajícími šedinami, na okamžik podlehl stesku po svých milovaných lesích. Vzpomněl si na svou ženu – bylo to už dvanáct let, co zemřela – i na syny, kteří se místo toho, aby se drželi jeho řemesla a stali se lesníky, rozhodli dopravovat dříví po řekách.

Tohle místo, o kterém by si v době, kdy Eiloni ještě byla naživu, nikdy nepomyslel, že ho uvidí, mu něčím připomínalo lesy rodné planety. Někdy po založení Prvních, když si komisař přečetl v záznamech o jeho minulosti a s Corbekovým požehnáním z něj udělal seržanta průzkumné čety, si s Gauntem sedli a on mu vyprávěl o tvrdodřevech. Komisař Gaunt tenkrát poznamenal, že právě těm jedinečným pohyblivým lesům Tanith vděčí Duchové za svůj výjimečný smysl pro orientaci. Díky nim byli při diverzních a průzkumných akcích tak úspěšní.

Mkoll o tom nikdy příliš nepřemýšlel, ale znělo to vcelku rozumně. Umět najít cestu v pohyblivém a proměnlivém lesním porostu, vypátrat stezky a pěšiny, které se objevovaly a mizely s tím, jak se jehličnany přesouvaly za sluncem, bylo jeho druhou přirozeností, věcí instinktu. Stopovat a lovit stáda cuchlainů pro jejich kůži a rohy, bez ohledu na to, jak dokonale se dokázali skrývat v porostu, bylo jeho živobytím.

Mkoll byl lovec a žil v dokonalém souladu se svým prostředím, dokonale ovládal umění vyčíst pravdu z každodenně se měnících nesouvislostí. Od chvíle, kdy si Gaunt poprvé všiml jeho přirozeného nadání, které sice měli do jisté míry všichni Tanithané, ale on v něm vynikal, se mu ještě nikdy nestalo, aby nedokázal splnit přidělený úkol.

Ano, když o tom tak přemýšlel, něco mu tady opravdu silně připomínalo ztracenou Tanith.

Rukou dal ostatním signál k zastavení. Příslušník štábu imperiálního válečného tažení, kterého stratég Wheyland – nebo Fereyd, jak mu říkal komisař – poslal, aby ho doprovázel v čele zástupu, se otočil. Ve tváři se mu pravděpodobně zračila nevyslovená otázka, ale přes zrcadlovou vrstvu průzoru jeho červenočerné zbroje se to nedalo poznat. Mkoll stratégovi a jeho mužům nevěřil. Měl pocit, že je na nich něco zvláštního. Neměl rád lidi, kteří skrývali své tváře, a i když si Wheyland helmu sundal, nepřimělo ho to, aby mu důvěřoval byť jen o špetku víc než jeho mužům. Mkoll ve svých představách slyšel Eiloni, jak mu spílá za to, jaký je samotář, jak je nedůvěřivý.

Rychle vypudil vzpomínku na svou ženu z hlavy. Věděl, že má pravdu. Tihle příslušníci elitní osobní ochranky byli jistě zkušení; voják, který ho doprovázel, se pohyboval stejně tiše a jistě jako ten nejlepší muž z jeho čety. Cítil z nich ale něco zvláštního, podobně jako z místa, kterým právě procházeli.

Gaunt se vydal dopředu.

„Mkolle?“ zeptal se ignoruje Wheylandova vojáka, který se opodál postavil strnule do pozoru.

„Něco tady není v pořádku,“ řekl Mkoll. Ukázal doleva a doprava. „Ty mapy jsou… hmm, nespolehlivé.“

Gaunt se zamračil. „Můžeš mi to vysvětlit?“

Mkoll pokrčil rameny. Gaunt ho ještě na Absalomu seznámil s dešifrovanými daty a Mkoll si všechna schémata bedlivě prostudoval. Cítil se být poctěn tím, že ho komisař tak blízce seznámil s tak důvěrnou záležitostí.

„Všechno je to špatně, pane. Pořád držíme správný směr a ať se propadnu, jestli vás nedovedu k cíli – ale tohle je jiné.“

„V porovnání s mapami, které jsem ti ukázal?“

„Ano… a co je horší, v porovnání se směrem, kterým jsme šli před pěti minutami. Tahle konstrukce je naprosto statická,“ řekl Mkoll a plácl dlaní do stěny ze skleněných bloků, „a přesto to vypadá, jako kdyby se směr nějakým neurčitým způsobem měnil. Něco působí na to, co je vlevo a vpravo, nahoře a dole…“

„Já jsem si ničeho nevšiml,“ přerušil ho neomaleně Wheylandův voják. „Měli bychom pokračovat. Všechno je v pořádku.“

Gaunt i Mkoll ho naráz zpražili hrubým pohledem.

„Možná je načase, abych se podíval na vaši mapu,“ ozvalo se zezadu. K trojici mužů se blížil stratég Wheyland s jemným úsměvem na rtech. „A taky data. Prve jsme byli … vyrušeni.“

Gaunt pocítil slabé zaváhání. Bylo to zvláštní. Důvěřoval Fereydovi tak dalece, že by se s ním klidně vydal na cestu do pekla a zpátky, a kromě toho data obsažená na krystalu ukázal už několika mužům, mezi nimiž byl i Mkoll. Něco mu ale bránilo stratégově žádosti vyhovět.

„Ibrame? Jsme přece na stejné lodi, nebo ne?“ zeptal se Fereyd.

„Samozřejmě,“ odpověděl Gaunt, vytáhl datatablet a odvedl Fereyda kousek stranou. Co si to ve jménu Císaře vůbec myslel? Tohle byl Fereyd. Fereyd! Mkoll měl pravdu: tam dole bylo něco zvláštního, něco, co ovlivňovalo jeho schopnost úsudku.

Mkoll od dvojice důstojníků poodstoupil a čekal. Podíval se na Wheylandova vojáka po svém boku. „Neznám ani tvoje jméno,“ řekl nakonec. „Mně říkají Mkoll.“

„Cluthe, seržant, válečný štáb Taktické rady.“

Oba dva přikývli. Ani teď mi neukáže tu svoji zatracenou tvář, pomyslel si Mkoll.

Nedaleko tiše naříkal Domor, kterému Dorden prohlížel zasažené oči. Larkin hlavní své pušky sledoval stíny tancující chodbou ve světle svítilen.

Rawne se strnulým výrazem zíral do skleněných bloků ve stěně. „Tam vevnitř, to jsou kosti," řekl. „U Fetha, co to asi muselo být za masakr, že se při něm zatavily kosti do skla, ze kterého pak postavili tohle?"

„Jaký a jak dávno?" opáčil Dorden a znovu začal omotávat Domorovi hlavu obvazem.

„Kosti?" zeptal se Bragg a podíval se zblízka na předměty, na které Rawne ukazoval. Otřásl se odporem. „Co je tohle za prokleté místo?"

Zezadu se ozvalo ostré zasyknutí, kterým jim Caffran dával signál, aby zmlkli. Od chvíle, kdy byl Domor zraněn, měl na starosti malou kompaktní vysílačku týmu. Zapojil do ní kabel sluchátka své náhlavní komunikační soupravy, aby mohl průběžně monitorovat rádiový provoz. Vysílačka nebyla ani zdaleka tak výkonná jako velké přístroje spojovacích důstojníků a její limitovaný rozsah byl ještě více omezen silnou vrstvou skály nad jejich hlavami, ale přesto se mu podařilo zachytit nějaký nesouvislý a opakující se signál. Podle volacího znaku šlo o vysílání sedmé tanithské čety. Blaneovy jednotky.

„Co se děje, Caffe?" zeptal se Larkin zamračeně.

„Vojíne Caffrane?" zeptal se major Rawne.

Caffran se protáhl mezi nimi a rozběhl se chodbou do míst, kde postával Gaunt s císařským stratégem.

Když se k oběma mužům přiblížil, všiml si, že Wheyland s vytřeštěnýma očima zírá na osvětlený displej Gauntova datatabletu.

„To je… neuvěřitelné!" vydechl Fereyd. „Je to víc, než jsme doufali!"

Gaunt si stratéga změřil ostrým pohledem. „Doufali?"

„Ty víš, jak to myslím, Brame. U Trůnu! Že něco takového vůbec může existovat… že to může být tak blízko. Udělali jsme dobře, že jsme se pustili do téhle hry. Draverovi se… tohle nesmí dostat do rukou."

Fereyd se odmlčel, aby se znovu podíval na data zobrazená na displeji, a pak znovu zvedl zrak ke komisaři. „Díky tomuhle měla veškerá naše práce, všechny ztráty, všechno to úsilí… smysl. Teď už vím, že nás tady opravdu čeká odměna, pro kterou má cenu bojovat. To dokazuje, že jsme nemrhali časem honěním se za nějakými duchy – bez urážky vaší jednotky," dodal s diplomatickým úsměvem ke Caffranovi, který teď stál vedle nich.

Mkoll, který taktického důstojníka pozoroval, ztuhl. Bylo to znovu tím prokletým místem, které mu zastíralo mysl? Nebo bylo v chování toho velkolepého císařského stratéga něco, čeho si ani Gaunt nevšiml?

„Caffrane?" řekl Gaunt a otočil se ke svému spojovacímu důstojníkovi.

Caffran mu podal fólii z polní vysílačky, kterou právě vytiskl. „Zpráva od seržanta Blanea, pane. Hodně nejasná a nesouvislá. Chvíli mi trvalo, než se mi ji podařilo zachytit. Obsahuje jediné slovo, ‚Duchař,' pane."

Gaunt na okamžik zavřel oči.

„Brame?"

„To nic není, Fereyde," řekl Gaunt svému starému příteli. „Jen něco, co jsem očekával a zároveň doufal, že k tomu nikdy nedojde. Dravere učinil protitah."

Gaunt se znovu otočil ke Caffranovi. „Můžeme odsud odeslat zprávu?" zeptal se a ukázal bradou na soupravu, kterou měl Caffran zavěšenou na popruhu přes rameno.

„Můžeme se o to zatraceně usilovně a opakovaně pokusit," odpověděl Caffran a Gaunt s Mkollem se oba zasmáli. Caffran si tuhle frázi vypůjčil od spojovacího důstojníka Raglona, který ji vždy používal v případech, že kvalita spojení byla obzvláště špatná.

Gaunt podal Caffranovi fólii se zprávou, kterou si předem připravil. Spojovacímu důstojníkovi stačil letmý pohled, aby zjistil, že není kódována v tanithském válečném žargonu, ani centrální šifrou Imperiální gardy. Nedokázal ji přečíst, ale věděl, že jde o zprávu ve vitrianské válečné hantýrce.

Caffran vložil fólii do vysílačky, nechal ji ať si zprávu přečte a přeloží a stiskem tlačítka, označeného na ovládacím panelu svítící runou, ji odeslal.

„Hotovo."

„Zopakuj to vysílání každé tři minuty, Caffrane. A čekej na potvrzení."

Gaunt se otočil zpátky k Fereydovi. Rázně si od něj vzal svůj datatablet zpátky.

„Pokračujeme," oznámil císařskému stratégovi. „Řekni svým mužům," ukázal na vojáky osobní ochranky, „ať se drží pokynů mého průzkumníka, bez otázek."

S Mkollem v čele vyrazila přepadová skupina znovu kupředu.

Daleko vzadu se major Rawne otřásl. Přítomnost toho netvora Heldana se mu znovu tlačila do mysli. Cítil pronikající temnotu Heldanova doteku a záchvěvy jeho zlého vědomí.

Zmiz! křičely jeho myšlenky v hlavě. Zmiz!

Šestnáct

Je to ironie, pomyslel si seržant Blane.

Jejich odpor byl stejně hrdinný jako kterýkoliv čin ze slavných dějin Gardy. Padesát mužů se postavilo útoku téměř celé tisícovky a nikdo se o tom nikdy nedozví. Příběh Gardy stojící proti Gardě byl příliš nepřijatelný, než aby se zapsal do dějin. Nejslavnější boj Tanithských prvních a jediných bude utajen a zamlčen samotným vrchním velením.

Jantinské jednotky, podporované z hloubi údolí lehkým dělostřelectvem a těžkými pěchotními zbraněmi, sevřely ve dvou vlnách podobných rukám škrtiče svah, na kterém Blaneovi muži zaujali obrannou pozici, a zasypaly je salvami přesně mířených dvoj výstřelů. Každých dvacet sekund je omyl žár skoro patnácti stovek laserových výbojů, které jim praskaly nad hlavami a bušily do půdy svahu, až se do vzduchu zvedaly obláčky prachu a okolní kapradí vzplálo.

Seržant Blane pozoroval jantinské ze svého úkrytu dalekohledem. Z děsivě jistého a organizovaného způsobu, jakým

se rozestavili a postupovali vpřed, mu naskakovala husí kůže. Jantinští válečníci byli těžcí a mohutní. Jejich válečná zbroj zbarvená stříbřitě a fialově byla spíš než k rychlým a diverzním akcím stvořena k přímému útoku. Jejich vojsko bylo pomalé a úderné; Tanithané na druhou stranu byli hbití, rychlí a kradmí. Přesto, a možná právě proto, mu secvičená jednotnost jantinských naháněla hrůzu. Patricijové dokonale využívali všech svých dovedností a pomalu svírali dlouhá klepeta svých řad kolem hrdla sedmé čety Duchů.

Když jantinští začali střílet, musel Blane bojovat s pokušením palbu opětovat. Duchové ale bohužel neměli zbraně, které by se dosahem mohly rovnat těžkým zbraním jejich nepřítele, a laserovou střelbu nepovažoval Blane v tuhle chvíli za příliš účelnou.

Všech padesát jeho mužů čekalo v přírodních jámách roztroušených podél vrcholku svahu, které pomocí polních lopatek propojili. Předprsně vytvořili ze svázaných maskovacích plášťů a spacích pytlů naplněných zeminou. Blane definoval svoje pokyny jasně: nasadit bodáky, nastavit zbraně na jednorázovou střelbu a čekat na signál.

Prvních deset minut panovalo v jejich linii ticho. Slyšet bylo jenom praskání laserové palby a ve vzduchu se vznášely bílé obláčky kouře a prachu. Pak začaly na zem dopadat polní granáty menšího kalibru spolu s několika střelami z raketometů. Většina z nich však dopadla daleko před tanithské pozice a jenom ve svahu vytvořily další jámy. Dokud si Blane nevšiml uspořádání jam, domníval se, že důvodem je nesprávné nastavení mířidel. Pak si ale uvědomil, že polní děla vytvářejí v úbočí krátery, které bude ke svému krytí moci využít postupující jantinská pěchota. Od západního křídla se už oddělilo několik vojáků a ukrylo se v kráterech zhruba sto metrů od tanithské linie. Nastavení polních děl bylo okamžitě upraveno a jejich granáty začaly vytvářet další linii postupu.

Blane proklel jantinskou dokonalost. Komisař Gaunt vždycky říkal, že nejvíce se člověk musí obávat dvou druhů nepřátel: zcela divokých a neorganizovaných a výjimečně inteligentních. Říkal také, že horší jsou ti druzí. Jantinští byli vycvičení a vzdělaní muži, kteří dobře ovládali umění války. Právem budili hrůzu. Historky o nich se k Blaneovi donesly dávno předtím, než vstoupil do Gardy. Teď měl ale poprvé možnost slyšet jejich dlouhý, pomalý a hluboký vítězný chorál zpívaný téměř tisíci sytými mužskými hlasy. Byl krásný, deprimující… demoralizující. Po zádech mu přeběhl mráz.

„Zatracené zpívání," zasyčel vojín Coline vedle něj.

Blane s ním souhlasil, ale nic neříkal. Nad hlavou jim začaly létat první laserové paprsky, což znamenalo jeden podstatný a uklidňující fakt: Patricijové byli na dosah.

Blane aktivoval spojení a vybral si otevřený velící kanál. „Miřte dobře," spustil tanithskou bojovou hantýrkou. „Žádné zbytečné výstřely. Střelba povolena."

Duchové začali pálit. Příval jednorázových střel z jejich ukrytých pozic zasypal postupující vějíře Jantinských patricijů. Jenom v průběhu první salvy viděl Blane padnout deset mužů. Intenzita tanithské střelby vzrostla. V následujících okamžicích se Duchům podařilo jantinské šiky na třech místech prorazit a utlumit jejich palbu.

Duel dvou pěchot začal: dvě linie vojáků ukrytých v zákopech, ostřelujících se navzájem salva za salvou po strmém a hustě zarostlém svahu. Vzduch v důsledku intenzivní laserové palby zteplal a vyschnul. Střelba se pravidelně střídala, přičemž Tanithané měli výhodu většího rozsahu střelby a krytu. Na rozdíl od jantinských ale nebyly jejich řady každou minutu doplňovány dalšími a dalšími posilami.

Přestože se Duchům každých šest sekund podařil dobrý zásah a každá čtvrtá rána znamenala smrt jednoho z nepřátelských vojáků, Blane cítil, že je jejich situace beznadějná. Nemohli ustoupit ani přejít do útoku, během kterého by mohli využít svahu kopce. V prvním případě by je čekala porážka, ve druhém okamžitá smrt. Nezbývalo jim nic jiného než držet pozici a bojovat do posledního muže.

Jantinští měli na výběr z více možností, ale ta, pro kterou se rozhodli, Blanea ohromila. Po plných třiceti minutách přestřelky Patricijové zaútočili. Hromadně. Téměř tisícovka těžce ozbrojených vojáků s bajonety připevněnými k hlavním laserů se zvedla z hustého porostu kapradí jako jeden muž a vyrazila po svahu vzhůru přímo proti jeho četě.

Bylo to nečekané rozhodnutí. Blane zalapal po dechu a jeho první myšlenka byla, že se jantinských velitelů muselo zmocnit šílenství. Určité šílenství to bezesporu bylo, ovšem takové, které s sebou zákonitě muselo přinést vítězství. Na padesát laserů Duchů se hnalo mnohem víc terčů, než na kolik se jich mohli zaměřit. Tucty, stovky jantinských se nikdy nedostaly nahoru. V okrovém podrostu se hromadila jejich svíjející se a bezvládná těla. Neexistoval ale žádný způsob, jakým by je všechny mohli Blaneovi muži zastavit dřív, než dosáhnou jejich pozic.

„U Císařovy krve!" zaklel Blane, když pochopil taktiku Patricijů: naprostá přesila, loajalita a nezdolná touha po vítězství. Jantinský velitel se rozhodl obětovat značnou část svých vojáků, aby jejich množstvím zahltil palebnou sílu Duchů a tak je přemohl.

Tři stovky Jantinských patricijů padly, než se prvním z nich podařilo dosáhnout tanithské linie. Nikdo z nich nedbal střelby Tanithanů, strmého sklonu kopce ani hrozby smrti. Přesto ale pořád zbývalo téměř sedm stovek válečníků v těžké zbroji, kteří se v křičících vlnách valili do provizorních zákopů Duchů.

* * *

Útok proti chatrné obranné linii tanithských Duchů vedl s prastarým válečným chorálem Alto Credo na rtech major Brochuss. Laserový paprsek pronikl rukávem jeho zbroje a popálil mu kůži na paži. Prudce se otočil a zatímco se jeho muži hrnuli do zákopu za ním, zabil dvěma ranami Tanithana před sebou.

Duchové pro něj byli obyčejná havěť… a trhat je takhle na kusy skýtalo Brochussovi obrovské potěšení, kterým zaháněl své vlastní duchy. Duchy, kteří ho tím či oním způsobem pronásledovali už od ponížení, jež zakusil na Kheddu, a kteří v průběhu událostí na planetách Fortis Binary a Pyrites jenom nabyli na síle. Statné a silné tělo Jantinského patricije rozechvíval vztek, radost z boje, rozkoš a zlost zároveň.

Kalená ocel jeho bajonetu sekala na všechny strany, probodávala a zabíjela. Dvakrát musel vystřelit, aby se zbavil bezvládné mrtvoly, která zůstala na bajonetu viset.

Jeho výchova ho nutila uznat odvahu a bojové dovednosti mužů v oblecích v barvě pavoučí černi, které v zákopu ničili. Bojovali do posledního dechu, s úctyhodnou zručností a obratností. Fyzickou silou a odolností se však Duchové odění v uniformách z tenké látky nemohli jantinským težkooděncům rovnat. Brochussovi muži měli v krvi disciplínu vojenských akademií Jantu a zavilou touhu po vítězství. To bylo to, co dělalo Patricije tím, čím byli. Proto se jich ostatní regimenty Imperiální gardy obávaly tak, jako se celá Garda obávala příslušníků Adepta astarta.

Jestli Brochussovi vůbec přišla na mysl cena, kterou museli zaplatit za dosažení vrcholku kopce, pak to bylo pouze ve chvíli, kdy uvažoval o vítězných chvalozpěvech, které budou zpívat při hromadném pohřbu. Nezáleželo na tom, zda vítězství stálo život jednoho nebo tisíce mužů, podstatné bylo vítězství samotné – a vítězství nad těmihle zrádnými psy pro něj bylo nejslastnějším ze všech. Duchové pro něho nebyli ničím víc než obtížným hmyzem, který je nutné vyhubit. Plukovník Flense udělal dobře, když dal povel k útoku, ačkoli se při tom zdál být podivně pobledlý a zděšený. Vítězství bylo jejich.

Seržant Blane vrazil prvnímu jantinskému, který se objevil na okraji zákopu, bajonet do břicha a obloukem ho setrvačností odhodil za sebe. Druhý Patricij seskočil do zákopu a zabodl Blaneovi bajonet do stehna. Seržant bolestí zařval a švihl laserem tak, že čepelí svého bajonetu přeťal útočníkovo hrdlo těsně pod kovovou výztuží helmy. Pak muže bez zaváhání dorazil výstřelem do jeho křečovitě staženého obličeje.

Coline zastřelil dva jantinské ještě na okraji zákopu, ale ostatní ho shora ubodali bajonety. Bitva se změnila v boj muže proti muži a nabyla na intenzitě. Symber zastřelil tři z mužů, kteří zabili Colina. Pak mu ale laserový paprsek ustřelil temeno hlavy a jeho tělo, svíjející se ve smrtelných křečích, padlo na dno úzkého zákopu, který se rychle zaplňoval mrtvolami.

Kombinací výpadu bajonetem a úderem pažbou Blane zabil dalšího Patricije. V tu chvíli si všiml vysílačky, která vypadla z ochablého Symberova sevření. Přál si, aby měl čas se jí chopit a odeslat zprávu Gauntovi nebo Corbekovi. Vrchol kopce se ale proměnil ve vřavu bojujících mužů, kteří do sebe bodali, mlátili, střileli a umírali. Nebyl čas. Tohle byl žár bitvy, bílý žár, žár nenávisti, o němž vojáci často mluví, ale se kterým se lze setkat jen velice zřídka.

Blane zabil dalšího Patricije výstřelem ze dvou metrů do hrudníku, aby vzápětí švihem vrazil bajonet do brady dalšího, který se na něho chystal vrhnout. V tu chvíli ucítil, jak do něj zezadu vrazilo něco horkého a tvrdého. Sklonil hlavu a uviděl, jak mu mezi žebry ční špička jantinského bajonetu, na jehož ocelově lesklém povrchu se srážely krůpěje krve.

Se škodolibým zavrčením major Brochuss stiskl spoušť laseru a sestřelil Ducha z bajonetu připevněného k jeho hlavni. Seržant Blane bez hlesu padl tváří na zem.

Sedmnáct

Milo takové horko snad ještě nezažil.

Hlavní zástup Duchů pomalu procházel polorozpadlými kameny nekropole, aby se nakonec vynořil v prastarém sloupořadí, které vedlo dlouhým údolím a bránilo slunečním paprskům proniknout dovnitř. Údolí, tvořené příkopovou propadlinou, bylo téměř osm kilometrů dlouhé a jeho půl kilometru široké dno bylo zasypáno kameny a sutí z okolních vysokých staveb.

I zde byly patrné stopy silné exploze vyvolané odkloněním ničivé energie. Térově černé prastaré kameny a skála ji do sebe nasákly jako houba a teď ji ze sebe postupně uvolňovaly. Teplota v údolí přesahovala šedesát stupňů a vzduch byl nepříjemně suchý. Po tělech všech Tanithanů stékaly potoky potu. Černé uniformy ztěžkly, jak jím byly nasáklé, a s výjimkou průzkumníků už všichni odložili své maskovací pláště.

Vojín Desta, který kráčel po Milově boku, si odkašlal a odplivl si na kámen, kolem kterého procházeli. Slina zasyčela na jeho hrubém a černém povrchu a v mžiku se vypařila.

Milo vzhlédl. Obloha nad strží byla bledá a modrá a napovídala, že tam venku je krásný letní den. Dlouhé stíny a obrovská hloubka údolí vzbuzovaly dojem, že by mohly skýtat vhodný úkryt před horkem, ale skutečnost byla jiná. Vedro panující na dně soutěsky bylo nesnesitelné, horší než v pralesích tropických kráterů sopek na Caligulovi, horší než dusná atmosféra Voltisu, horší než cokoli, co kdy poznal. Mnohem horší než ty nejteplejší dny vrcholného léta na rodné planetě.

Sálající skály se mu propalovaly do duše, vysoušely mu kosti a tělní dutiny. Toužil po vláze. Soužil sám sebe vzpomínkami na Pyrites, kde se mu za nehty zalézající vlhká zima panující ve vnějších oblastech města zdála být tak nepříjemná. Co by teď dal za to, aby nebyl tady, ale tam. Otevřel polní láhev a dopřál si dlouhý doušek zatuchlé vody, která byla teplá jako krev.

Ucítil, jak na něj dopadl nějaký polostín. Plukovník Corbec zastavil jeho ruku.

„Ne tak rychle. V tomhle horku musíme našimi zásobami šetřit, a když vypiješ svůj příděl příliš rychle, dostaneš žaludeční křeče a pozvracíš se. A rychleji ze sebe vodu vypotíš.“

Milo přikývl a uzavřel hrdlo láhve. Nemohl si nevšimnout, jak je Corbec najednou bledý a ztrhaný. Jeho obličej byl v hlubokých stínech dna údolí sinalý a zalitý potem. Nebylo to ale jenom tím vedrem. Plukovníka trápilo ještě něco jiného. Bolest.

„Vy jste raněný, že, pane?“

Corbec se na chlapce podíval a zavrtěl hlavou.

„Je mi dobře, hochu. Ano, vážně je mi fajn,“ zasmál se Corbec, ale jeho hlas postrádal typickou sílu. Milo jasně viděl trhlinu v boku plukovníkovy blůzy, kterou se Corbec marně pokoušel zakrýt. Její černá látka toho moc néprozrazovala, ale Milo si byl jistý, že ty vlhké skvrny na plukovníkově uniformě nejsou od potu. Vůbec se nepodobaly skvrnám, které na sobě měli ostatní.

Náhle se z údolí před nimi, z míst, kde se pohybovaly průzkumné jednotky, ozval výkřik a o chvíli později i zvláštní hřmění. Na Corbekův rozkaz se Duchové rozptýlili mezi sálajícími kameny, které jim sice poskytly vhodný úkryt, ale kterých se nemohli ani dotknout. Nepřítel přešel do protiútoku.

Zaplavili celé údolí, někteří postupovali po zemi, většina útočila ze vzduchu. Údolím se na ně hrnuly tucty malých vzducholodí ve tvaru projektilu, natřených křiklavými barvami a zdobených groteskními symboly Chaosu, poháněny dunícími vrtulemi. Z jejich motorů se valil hustý dým. Koše, gondoly a plošiny zavěšené pod jejich nafouklými břichy byly plné ozbrojených válečníků Chaosu. Roj vzducholodí proplouval nad hlavami Duchů a zasypával dno rozsedliny nepřetržitou palbou.

Teď to bylo všechno, nebo nic.

Osmnáct

Dravere s planoucíma očima a obličejem zkřiveným vzteklou grimasou odstrčil zdravotníky v izolační komoře stranou a prudce rozhrnul plastový závěs, který halil lůžko inkvizitora Heldana. Zpod připojených podpůrných lékařských přístrojů k němu inkvizitor zvedl zrak, ve kterém se zračil naprostý klid a vyrovnanost.

„Hechtore?“

Dravere hodil na postel datatablet. Heldane opatrně odložil malé zrcátko, které držel v ruce, uchopil tablet a palcem s dlouhým nehtem spustil datový tok.

„To je šílené!“ vyštěkl Dravere. „Jantinským se sice podařilo dobýt kopec a zničit Gauntův zadní voj, ale Flense hlásí, že hlavní tanithská jednotka už vstoupila do Cíle primaris. Co teď budeme dělat? Ztratili jsme víc mužů v souboji s vlastními jednotkami než s nepřítelem a já pořád trvám na vítězství! Nehodlám se za tohle zodpovídat Macarothovi!“

Heldane si pečlivě přečetl informace, které mu Dravere přinesl. „Blíží se i jiné regimenty. Tady mordianští, vitrianští… také jsou blízko. Ať Gauntovi duchové vedou útok na Cíl, když už s ním začali. Obětujte je k vytvoření klínu. Ať se Patricijové vydají za nimi, upevní dobyté pozice a dorazí Duchy. Vaše hlavní síly by pak měly být připraveny postupovat za nimi.“

Dravere se zhluboka nadechl. Po taktické stránce neměla inkvizitorova rada chybu. Dávala mu možnost beze svědků se zbavit Duchů, a ještě dosáhnout vítězství. „Co Gaunt?“

Heldane znovu uchopil zrcátko, zvedl ho a podíval se do něj. „Daří se mu postupovat. Můj pěšec je stále s ním, připraven udeřit ve chvíli, kdy mu přikážu. Trpělivost, Hechtore. Hrajeme hry skryté uvnitř her a všechny jsou prospěšné spletitým procesům války.“ Heldane zmlkl a zahleděl se na obrazy vyvolané v hloubi zrcadla, které zůstávaly očím lorda generála ukryté.

Dravere se otočil. Zatím mu byl inkvizitor stále užitečný, ale jakmile bude po všem, bez váhání se ho zbaví.

Heldane, se zrakem upřeným do zrcadla, podvědomě Draverovu lstivou myšlenku zachytil. Lord generál vůbec nepochopil svou roli v probíhajícím dramatu. Považoval se za vůdce, manipulátora, velitele. Ale ve skutečnosti nebyl ničím víc než jen dalším pěšcem – nahraditelným jako kterýkoli jiný.

Devatenáct

Plukovník Flense vedl Jantinské patricije širokým vnějším příkopem do rozvalin předměstí nekropole. Cestou se doslova brodili rozdrcenými steatitovými fragmenty a zčernalými těly, která tu zůstala po Corbekově útoku. Skrze klenuté chodby a kamenné kanály k nim zdálky doléhala střelba. Duchové museli uvnitř nekropole narazit na další odpor.

Odpoledne se prodlužovalo a na blednoucí obloze bylo vidět dým z probíhajících bojů. Flensovi zůstalo šest set dvanáct mužů, z nichž čtyřicet bylo vážně zraněno a museli být přesunuti do polních nemocnic na vzdálených přistávacích zónách. Padesáti Tanithanům bojujícím do posledního dechu se podařilo pobít celou třetinu jeho regimentu. Hořkost, kterou pociťoval, byla tak veliká, že ho pomalu začínala stravovat. Jeho nenávist k Ibramu Gauntovi spolu s rivalitou vůči Prvnímu tanithskému regimentu, kterou přiživovala, ho naplňovaly palčivou frustrací. Teď, když konečně měli příležitost otevřeně se jim postavit na bitevním poli, dokázali tanithští vojáci čelit mnohonásobné přesile se ctí, a navzdory své porážce dosáhli velkého vítězství.

Příliš ho nezajímalo, co se tam uvnitř stalo. Pokud šlo o něj, mohli ostatní Duchové klidně zemřít nebo zůstat naživu. On si přál jednu jediou věc: dostat Gaunta. Odeslal zprávu chráněnou fialovou úrovní zabezpečení, ve které své jediné přání jasně vyjádřil.

Odpověď, které se mu dostalo, ho překvapila i potěšila zároveň. Dravere mu sdělil, že hlavní část svého regimentu má svěřit pod přímé velení Brochusse, který bude v jeho čele dál postupovat do oblasti Cíle primaris. Válečné rozkazy zněly neutralizovat Duchy a pak podniknout přímý útok na nepřítele. S trochou štěstí se mělo podařit Tanithany rozdrtit mezi jantinským regimentem a armádami Chaosu.

Sám Flense ale dostal jiný, zvláštní rozkaz. Dravere se od inkvizitora Heldana dozvěděl, že Gaunt osobně vede podzemím do města přepadovou skupinu. Podařilo se jim identifikovat vstup do podzemních prostor, šachtu pod hromadou kamenů na svahu kopce, a určit směr postupu skupiny. Na Draverův osobní rozkaz se měl Flense v čele vlastního týmu vydat za komisařem a zlikvidovat ho.

Flense Brochusse v tichosti informoval o Draverových rozkazech, zatímco zpovzdálí společně pozorovali muže, kteří ve třech zástupech pochodovali vzhůru vstříc rozsáhlé a prastaré nekropoli. Brochusse nečekaná příležitost k velení nadchla. Když se podíval na plukovníka, oči mu dychtivě plály. Stáhl si rukavici a podal Flensovi ruku. Plukovník si rovněž sundal rukavici a oba muži si potřásli rukama ve zvláštním gestu, kdy jeden druhého uchopil za palec, jak je tomu naučili na uznávaných školách planety Jant Normanidus.

„Postupuj s vírou, bojuj se štěstím, zvítěz se ctí, Brochussi,“ řekl Flense.

„Šťastný lov, plukovníku," odpověděl jeho pobočník.

Flense se otočil, natáhl si rukavici, dotkl se náhlavní komunikační mikrosoupravy a aktivoval tak spojení. „Vojíni Herek, Stigand, Unjou, Avranche a Ebzan, hlaste se u plukovníka. Přineste horolezecké lano."

Od jednoho z padlých si Flense vzal laser, tiše mu požehnal, aby utišil duši jeho předchozího majitele, a zkontroloval zásobníky. Brochuss přikázal dvěma mužům ze své čety, aby od procházejících Patricijů shromáždili přebytečné svítilny. Četa, která tvořila zadní voj, pak dohlížela na Flense a jeho skupinu, zatímco se připravovali a spouštěli do šachty pod kamennou hromadou.

Inkvizitorovi v izolační komoře velitelského střediska nemohl tento manévr uniknout. Nepodařilo se mu sice do mysli toho šílence Flense proniknout na dostatečně dlouhou dobu, aby ho dokázal skutečně ovládat, ale přesto v ní zanechal svůj důkladný otisk a skrze své psychické okno mohl vnímat jeho myšlenky a pocity. Ze všeho nejintenzivněji cítil Flensovu hořkou nenávist.

Dravere se tedy pokoušel hrát na vlastní pěst, zapojit do hry svého muže a získat tak vlastní hybnou páku. Heldane, neustále sužovaný tupou bolestí, věděl, že by ho jednání lorda generála mělo rozhněvat. Na to ale nebyl čas a jemu na takový luxus beztak nezbývalo sil. Rozhodl se proto přizpůsobit Draverovu protitahu a využít jeho součástí ke svému vlastnímu prospěchu. V zájmu lidstva, nejvyššího principu, bude sloužit a manipulovat a získá poklad ukrytý pod Cílem primaris. Teprve potom, ne dřív, si dovolí zemřít.

Polkl svou bolest a vzepřel se jemnému objetí smrti. Bolest mu přece jenom byla k něčemu užitečná; usnadňovala mu spojení s myslemi svých nástrojů a dodávala tak jeho vlastnímu mozku schopnost koncentrace. Mohl se ponořit do hluboké agónie a jako psychickým skalpelem jí otvírat rezervy svého pěšce a přimět ho tak k ještě většímu výkonu.

Znovu se podíval do zrcadla. Kolem bylo slyšet supění a klapání přístrojů udržujících inkvizitorovy základní životní funkce. Všiml si, jak se mu třese ruka. Intenzivní koncentrací se chvění zbavil.

Nahlédl do malé mysli svého pěšce. Vnímal stísněný a chladný prostor zatuchlých chodeb, kterými hluboko pod rozpadajícím se steatitem nekropole procházel. Odpoutal se od jeho mysli a soustředil se na průzkum podzemní chodby před ním. Cítil teplo, intelekt, pulzující krev.

Heldane strnul a odeslal svému pěšci varovné vnuknutí: Léčka!

Dvacet

Ocitli se v podlouhlé, nízké nádrži vytesané v bledě modré chladné skále, ze které dál vedly čtyři tunely. Středem šikmého dna tekla olejově černá voda.

Rawne cítil napětí a nejistotu. V hlavě mu začala pulzovat bodavá bolest, která mu jako obrovský pavouk sevřela mozek a zakusovala se do obličejových kostí. Natáhl ruku, aby se opřel o hrubou stěnu nádrže. Před očima se mu zatmělo a začala se mu točit hlava.

Bylo to jako varování… varování, že tam vepředu–

Major nesrozumitelně vykřikl a všichni se s leknutím otočili nebo se přikrčili k zemi. Ozvěna křiku ještě ani nestačila odeznít, když ji přehlušila střelba Wheylandova laseru. Císařský stratég pálil do tmy před sebou a křičel rozkazy k zaujetí obranných pozic.

Odpovědí mu byla salva laserových paprsků a ostnatých projektilů.

Od chladné stěny nad Gauntovou hlavou se odrazilo několik střel a komisař se bleskurychle ukryl za sesutý balvan. Málem vlezli do pasti! Nebýt Rawneho varování a Fereydovy okamžité reakce… ale jak to Rawne mohl vědět? Byl úplně na konci řady. Jak mohl vidět něco, co uniklo dokonce i bystrým očím Mkolla, který šel vpředu?

Fereyd převzal velení a řídil palbu, ale Gauntovi to nijak nevadilo. Věřil taktickému instinktu svého přítele a kromě toho měl Fereyd k vedení boje v tunelu lepší pozici i výhled. Komisař vypnul svítilnu, aby na svoji polohu zbytečně neupozorňoval, vynořil se z úkrytu a vystřelil. Mkoll, Caffran, Baru a stratégovi vojáci udržovali soustavnou palbu a Larkin pomocí své exotické pušky kryl Bragga, který připravoval těžký kulomet ke střelbě. Dorden s Domorem se krčili u stěny.

Rawne se doplazil dopředu a vložil ostnatý náboj do ukradené zbraně. Přiložil prst na její neobvykle tvarovanou spoušť, vstal ze země a vystřelil do ústí chodby ječící projektil. Ozvala se rána následovaná bolestivým křikem. Rawne zbraň rychle dobil a znovu vystřelil. Jeho střela se mezi rychlými paprsky laserů nesla jako pomalá, těžkopádná včela. V hluku okolní palby vynikal typický dvoufázový zvuk cvaknutí-výstřel, cvaknutí-výstřel Larkinovy pušky. Vzápětí se poprvé ozval Braggův kulomet. Celá nádrž se začala otřásat jeho těžkým a rychlým rachotem. Vzduch kolem byl najednou plný korditového kouře.

„Zastavte palbu! Dost!" vykřikl Gaunt. V nádrži se rázem rozhostilo ticho.

Chvíli byl naprostý klid, deset sekund, dvacet, téměř celou minutu. Pak přišel útok. Dvěma tunely v přední části rezervoáru se dovnitř začala valit záplava válečníků Chaosu.

Gauntovi muži se ani nehnuli. Díky svému výcviku i bez rozkazu věděli, jak dlouho vyčkávat. Pak znovu spustili: Rawneho uloupená zbraň, Braggův těžký kulomet, Larkinova karabina, lasery Gaunta, Fereyda, Mkolla, Barua, Caffrana a tří členů Fereydovy tělesné stráže. Díky stísněnému prostoru nádrže byli nepřátelé pro jejich zbraně snadným cílem. Během deseti sekund se na zemi vytvořila hromada téměř třiceti mrtvých těl, která brzdila postup válečníků, jež se přes ně hrnuli dopředu, a činila tak z nich ještě snadnější terče.

Gaunt zaklekl do úkrytu za steatitovým balvanem a střílel přes jeho okraj v dokonale nacvičeném sledu činností ‚vybrat cíl-zamířit-vystřelit-vybrat nový cíl', který vštípil i svým mužům. Očekával od nich, že podle něj budou postupovat, a věděl, že oni od něj nebudou očekávat o nic méně. Přesně mířené střely masakrovaly nepřítele a mrtvol na zemi přibývalo. Jejich příliv ale nijak neslábl. Gaunt začal uvažovat o tom, co se stane dřív: zastaví se příval nepřátel,

dojde jeho týmu munice, nebo bude celá nádrž ucpaná mrtvolami?

Dvacet jedna

Vynořili se z dusivých stínů tunelů nekropole do rozlehlého vnitřního údolí, ve kterém panovalo neuvěřitelné vedro. Brochuss i jeho muži na denním světle rychle mrkali a intenzivní horko jim do očí vhánělo slzy. Major okamžitě začal rozdávat rozkazy nalevo napravo a rozprostřel úzký zástup Patricijů do široké fronty táhnoucí se mezi monolity a poničenými balvany od jedné strany údolí k druhému. Snažil se přitom nechat co nejvíce vojáků ve stínu skalních úbočí.

Necelé dva kilometry před nimi zatím probíhal lítý boj. Brochuss viděl, jak vzduchem křižují laserové paprsky a vzhůru k obloze nad rozsedlinou stoupá kouř zuřivé pěchotní bitvy. Z dálky k němu doléhal praskot laserů, jekot tavometů a občasné zasyčení rakety. Kaňonem se ale nesly i jiné zvuky: hučení motorů, bzučení ostnatých projektilů, rachot exotických kulometů. A nářek a křik mužů, dlouhý a táhlý hluk, který se zesíleně odrážel od skalních stěn.

Brochuss se dotkl mikrofonu své komunikační soupravy. „Čeká nás těžký úkol, mí stateční hoši. Přepadneme Tanithany zezadu a rozdrtíme je. Dávejte ale pozor na tu chamraď, se kterou bojují. Zabijeme Duchy a sami se postavíme nepříteli. Porazíme ho a zpět do našich rodových věží Jantu Prime přineseme palmu slávy a vítězství! Normanidus excelsius!“

Odpovědí mu byl souhlasný a nadšený výkřik šesti stovek hrdel, který se rozlehl údolím. Patricijové začali odříkávat zbožné modlitby a jako náboženský chvalozpěv nesoucí se vznešenou katedrálou z leštěného čediče se od skalních stěn kolem začaly odrážet zvučné tóny jejich válečného chorálu.

Většina Jantinských patricijů si kvůli obrovskému horku zvedla kryty přileb, ale teď si je všichni znovu nasadili a zakryli si tváře neprůhlednými válečnými maskami s kosočtverečnými otvory pro oči. Jejich bojový chorál se přenesl do kanálů jejich komunikačních souprav a rezonoval teď v uších všech shromážděných mužů.

Brochuss si rovněž spustil kryt své přilby, aby se i jejím vnitřkem mohly rozlít tóny jantinského chorálu linoucí se z reproduktoru vsazeného do ucha. Otočil se k vojínu Pharantovi po svém boku a sundal si z ramene laser. Bez jediného slova Pharant vyměnil svůj těžký stubber a řemení s municí za zbraň svého velitele. Slavnostně se mu za tu poctu uklonil; velitel ponese jeho těžkou zbraň do boje v čele Patricijů, Císařových vyvolených.

Brochuss si připnul těžké řemení kolem pasu a přes rameno a s němou pomocí Pharanta si připevnil jeho pouzdra obtěžkaná bubnovými zásobníky na záda a stehna. Potom vzal masivní stubber do rukou, pravou dlaní sevřel pažbičku spouště, rámovou pažbu si zapřel do podpaží a levou rukou uchopil postranní pažbičku, aby mohl hlaveň volně směrovat. Pravým palcem stiskl tlačítko, které uvádělo do chodu přívod munice. Do zbraně se zasunuly tlusté zásobníky a z vodou chlazené hlavně začala s tichým syčením stoupat pára.

Brochuss se postavil do čela svého válečného šiku, když se ze sluchátka ozvalo hlášení jednoho z vojáků, kteří tvořili zadní voj. „Vojenské jednotky! Blíží se zezadu!“

Brochuss se otočil. Nejprve neviděl nic, ale pak zaznamenal na pozadí mléčně modrých a sežehlých kamenných bloků vchodové stěny jakýsi pohyb. Z tunelu, kterým do údolí dorazili i Patricijové, se hrnuly stovky vojáků. V klamavém bočním světle kaňonu byli téměř neviditelní. Od lesknoucí se tělesné zbroje, kterou měli na sobě, se odrážel obraz okolního prostředí. Vitriané.

Brochuss se ve skrytu své helmy usmál a chystal se pozdravit vitrianského velitele. S pomocí Vitrianských dragounů by mohli–

V tu chvíli muže v zadních řadách jeho regimentu začala kosit palba z laserů.

Plukovník Zoren vedl své muže přímo dolů na nechráněnou a nepravidelnou linii Jantinských patricijů. Bylo jich téměř šest stovek a Vitrianů jenom čtyři sta, ale měli tu výhodu, že k nim byli otočeni zády.

Gauntova zpráva byla v souladu s jejich vzájemnou dohodou, a přesto to bylo to nejhorší a nejdrtivější sdělení, s jakým se za celých šestnáct let bojů a válek setkal. Jejich společní nepřátelé odkryli karty a úspěch celé mise teď závisel na jeho loajalitě. Ke komisaři plukovníku Gauntovi. K muži známému mimo jiné jako Fereyd. K Císaři.

Příčilo se to jeho výcviku příslušníka Imperiální gardy, vůbec celé jeho přirozenosti. Bylo to v rozporu s učením Byhaty. Na druhou stranu ale v Byhatě stálo, že čest se snoubí s přátelstvím a přátelství s odvahou. Loajalita a čest, dva základní aspekty Vitrianského umění války.

Ať ho Dravere nechá zastřelit. Jeho i všech čtyři sta jeho mužů. Tady nešlo o porušení subordinace ani o vzpouru. Gaunt plukovníkovi vysvětlil, co všechno je v sázce. Ukázal mu mnohem svrchovanější stupně loajality a cti, které byly ve hře na Menazoidu Epsilon. Císaři a učení Byhaty byl mnohem věrnější, než by Dravere mohl kdy být.

Ve třech formacích ve tvaru hrotu šípu, téměř neviditelní ve své skleněné zbroji, udeřili Vitrianští dragouni na zadní část Brochussovy roztažené postupové linie; tři sevřené klíny pronikly do příliš volných a roztažených částí jantinských řad. Formace Patricijů byla vhodná k obklíčení nepřítele, ale naprosto nevhodná k obraně proti útoku zezadu. Přesně tak to stálo v Byhatě: kniha šestá, oddíl třicátý první, stránka čtyři sta šest.

Co do počtu Patricijové sice Vitriany převyšovali, ale jejich řada byla vydutá tam, kde měla být vypouklá, a tak se Zorenovým mužům podařilo poměrně snadno jantinské od sebe rozdělit. Zoren svým vojákům přikázal, aby si nastavili lasery na maximální palebnou sílu. Doufal, že mu komisař plukovník Gaunt tuhle marnotratnost promine, ale jantinští těžkooděnci byli notoricky známí vysoce odolnou zbrojí.

První regiment Jantinských patricijů, takzvaných Císařových vyvolených, elity Imperiální gardy, byl toho odpoledne zničen v údolí uvnitř nekropole Cíle primaris do posledního muže. Vznešený sbor Třetího regimentu Vitrianských dragounů, kteří byli o několik let později vyznamenáni a oslavováni jako jedna z nejpřednějších jednotek Gardy, zaútočil na jejich přesilu a v líté bitvě, která trvala pouhých osmadvacet minut a zakládala se na taktické prozíravosti

Vitrianů, dosáhl vítězství.

Major Brochuss vzdoroval Vitrianům, jak nejdéle dokázal. S řevem plným vzteku a zoufalství si razil cestu vlastními řadami, aby se Vitrianům postavil s Pharantovým masivním stubberem. Rozhodně to nebyla smrt, kterou by si představoval pro sebe nebo pro svou oslavovanou jednotku.

Křičel na svoje muže, nadával jim, zběsile kopal do mrtvol, které padaly všude kolem něj, v beznadějné snaze zvednout je ze země a postavit na nohy. Nakonec ho zcela ovládla sžíravá vlna vzteku nad tím, že když už se dostal tak daleko a svedl tak tvrdé bitvy, má být i se svými Patriciji ošizen.

Ošizeni o všechno, co si zasloužili. Okradeni o slávu. Oloupeni o život podřadnými a slabšími muži, kteří však byli odhodláni statečně bojovat za to, v co věřili.

Zemřel jako jeden z posledních, poté co s křečovitě sevřenou spouští kouřícího a syčícího stubberu nastaveného na plný výkon vyprázdnil z bubnových zásobníků poslední náboje do řad Vitrianů. Brochuss sám v průběhu poslední bitvy Prvního jantinského regimentu pobil čtyřiačtyřicet Vitrianských dragounů. Ve chvíli, kdy byl zabit vitrianským seržantem jménem Zogat, byl jeho těžký kulomet na pokraji roztavení.

Brochussovo obrněné torzo, které se po Zogatově přesné střele proměnilo v hromadu prachu, padlo na skvrnitý křemičitý písek dna údolí a jeho jméno, postavení, způsoby, samotná jeho existence byly vymazány z císařských záznamů.

Dvacet dva

Pak zemřel Baru. Jeden z těch zatracených ostnatých projektilů narazil do skalní stěny za jeho zády a rozerval ho na kusy silou šrapnelu. Neměl ani čas vykřiknout.

Gaunt, který to ze svého úkrytu dobře viděl a jehož se Baruova smrt hluboce dotkla, vyklouzl zpoza balvanu, nastavil laser na plně automatickou střelbu a zasypal příval nepřátel zářivou kaskádou oslepujících paprsků. Slyšel Rawneho křičet něco nesrozumitelného.

Baru, jeden z jeho nejlepších mužů, který byl stejně dobrým zvědem a stopařem jako Mkoll, pýcha Tanithu. Rychle vklouzl zpátky do krytu, aby si vyměnil zásobník, a jeho oči padly na krvavé pozůstatky muže, který býval jeho oblíbeným průzkumníkem. Do srdce mu zaťala své drápy zoufalá bolest. Poprvé od chvíle, kdy opustil Khedd, pocítil komisař štiplavou marnost války. Když voják padne, je povinností jeho velitele jít dál a přenést se přes jeho smrt. Ale tohle byl Baru: bystrý, vtipný Baru, oblíbenec celé jednotky, klaun a vtipálek, schopný nepozorovaně proniknout, kamkoli si zamanul, nejvěrnější z věrných. Gaunt si uvědomil, že se na mrtvolu, na potrhanou a znetvořenou hromadu masa, která kdysi bývala mužem, jehož nazýval přítelem a kterému věřil víc, než bylo možné vyjádřit, nemůže dívat.

Kdyby nebyl zaslepen žalem, viděl by kolem sebe ostatní gardisty pálit do těsného šiku nepřátel. Zničehonic, jako když otočíte vypínačem, příval útočících fanatiků začal slábnout, až se úplně zastavil. Larkin ještě chvíli pálil do tmy ze své dlouhé karabiny a Rawne dál střílel jeden ostnatý projektil za druhým. Pak se všude kolem rozhostilo naprosté ticho. Ticho a tma, které narušovaly pouze drobné syčící plamínky zapálených oděvů a kapání krve.

„Přemohli jsme je! Pokračujeme!“ rozlehl se ztichlou nádrží silný a naléhavý Fereydův hlas.

Je příliš dychtivý, pomyslel si Gaunt, příliš dychtivý… a já jsem tady velitel. Vstal ze svého úkrytu a uviděl, jak se ostatní vojáci řadí za Fereydem. „Stůjte!“ vyštěkl.

Tváře všech se k němu s překvapením otočily, Fereyd zmateně zamrkal.

„Buď budeme pokračovat pod mým velením, nebo vůbec,“ prohlásil Gaunt odhodlaně a přistoupil k Baruovým ostatkům. Klekl si, zpod límce košile vytáhl stříbrnou tanithskou ikonu, kterou měl pověšenou na řetízku kolem krku, a začal s ní ve vzduchu kývat. Potichu odříkával slova pohřebního ceremoniálu Tanithanů, což byla jedna z prvních věcí, které ho Milo naučil. Dorden, Larkin a Mkoll se k němu bez pobízení přidali. Rawne, Bragg a Cafířan sklonili hlavy. Domor mlčel.

Gaunt se zvedl od mrtvoly a znovu svůj talisman uschoval. Podíval se na Fereyda. Císařský stratég seřadil své muže za Tanithany do čestné stráže, všichni měli skloněné hlavy.

„Byl to dobrý muž; pro nás pro všechny je to opravdová ztráta,“ řekl Fereyd procítěně.

„To nemůžeš vědět,“ opáčil Gaunt, popadl laser a vyrazil k hromadě mrtvých nepřátel.

Otočil se. „Mkolle! Ke mně! Půjdeme první!“

Mkoll se bez váhání rozběhl ke svému veliteli.

„Fereyde, ať nám tví muži kryjou záda,“ řekl Gaunt.

Fereyd mlčky přikývl a odvedl své vojáky na konec řady. Skupina znovu vyrazila ve dvojstupu, Gaunt s Mkollem, Bragg s Rawnem a Larkinem, Dorden s Domorem, Caffran, Fereyd a jeho osobní strážci.

Opatrně našlapovali mezi mrtvými těly nepřátel. Na konci nádrže našli tunel, který strmě klesal a rozšiřoval se. Světlo vycházející z přítmí tunelu budilo svou barvou dojem, jako kdyby vycházelo z břicha nějakého svítícího hmyzu. Se zbraněmi připravenými ke střelbě se vydali tunelem vpřed, dokud nestanuli v jeho stínu.

„Jsme na místě,“ prohlásil Mkoll rozhodně.

Gaunt vytáhl z kapsy datatablet. Napadlo ho, že by měl zkontrolovat polohu pomocí přenosného geokompasu, ale Mkollův instinkt byl mnohem spolehlivější než ten malý vrčící číselník. Komisař se podíval na tablet a zběžně přelétl dekódované informace na malém displeji pomocí ručního kolečka ovladače.

„Podle mapy se tohle místo jmenuje Edikula – svatyně, místo věčného odpočinku. Je to střed celé nekropole.“

„A tady máme najít to… tu věc?“ zeptal se Mkoll zachmuřeně.

Gaunt přikývl a vykročil do osvětleného průchodu. Za obloukem z rozpadající se černé žuly se táhlo dlouhé sklepení, jehož podlaha, stěny i strop byly vyrobeny z opalizujícího kamene osvíceného nějakým nepřirozeným zeleným svitem.

Gaunt zamžoural, aby dopřál svým očím čas přivyknout si na tu jiskřivou zář. Do místnosti za komisařem vstoupil Mkoll následovaný Rawnem. Gaunt si všiml páry, která se jim vytvářela u úst. Ve sklepení bylo o několik stupňů chladněji než v okolních tunelech a vzduch uvnitř byl vlhký a těžký. Komisař vypnul nyní již nepotřebnou svítilnu.

„Vypadá to, že tu nic není," konstatoval major Rawne, když se rozhlédl kolem. Jeho hlas, zkreslený podivnou atmosférou, zněl slabě a zastřeně. Gaunt ukázal na kamennou stěnu na druhém konci místnosti vzdáleném šedesát metrů. Do stěny byly zasazeny obrovské obdélníkové dveře, které na výšku dosahovaly zhruba patnácti metrů.

„Tohle je vnější vstupní komora. Samotná Edikula je za těmi dveřmi."

Rawne vykročil ke dveřím, ale k jeho překvapení ho zastavila ruka seržanta Mkolla.

„Ne tak rychle!" řekl Mkoll a ukázal bradou na podlahu před nimi. „Podzemí se jen hemží nepřáteli, ale podle prachu na podlaze tady nikdo nebyl už několik desetiletí. A vidíš ty vzory v prachu?"

Rawne i Gaunt naklonili hlavu, aby viděli to, o čem Mkoll mluvil. Při pohledu ze správného úhlu byly v silné vrstvě prachu patrné téměř neviditelné spirály a kruhy, které připomínaly zčeření hladiny po dopadu kapky.

„Podle vašich informací je přístup do Edikuly chráněný nástrahami a pastmi. Touhle místností už hodně dlouho nikdo neprošel a já bych řekl, že ty vzory jsou otisky silových polí podobných ochranným štítům lodí. Všichni přece víme, že nepřítel tady skrývá nějaké nebezpečné svinstvo."

Gaunt se zamyšleně poškrábal na tváři. Mkoll měl pravdu a bylo štěstí, že si na tyhle detaily vzpomněl právě ve chvíli, kdy on sám se v lákavé vidině blízkosti cíle, k němuž upínal veškeré své snažení, už už chystal vyrazit vpřed. Z nějakého důvodu čekal kulometná hnízda, ostnaté dráty, zátarasy – klasické zábrany a nástrahy. Všiml si, jak z Rawneho pohledu sálá nelibost a odpor. Komisař se s majorem o informace, se kterými seznámil všechny ostatní důstojníky, dosud nepodělil a Rawne tak ohledně cíle této mise stejně jako její důležitosti zůstával v naprosté nevědomosti. Důvod, proč ho Gaunt vzal s sebou, byly jeho neocenitelné zkušenosti s boji ve stísněných prostorech.

A také proto, že po událostech, ke kterým došlo na Absalomu, chtěl mít Rawneho na očích. A samozřejmě taky…

Gaunt se vytrhl ze zamyšlení. „Dejte mi Domorův detektor. Prohledám to tu."

„Já to udělám, pane," ozval se hlas za jejich zády. Ostatní se mezitím nahrnuli do místnosti. Fereydovi muži hlídali prostor před průchodem, přestože je bezesporu mnohem více zajímalo, co leží za ním. Hlas patřil Domorovi. Stál bez cizí pomoci, sice trochu roztřeseně, ale vzpřímeně. Silné dávky utišujících léků, které mu podal Dorden, mu na chvíli ulevily od bolesti a částečně obnovily ztracené síly.

„Měl bych to udělat já," řekl Gaunt laskavě a Domor obrátil svou slepou tvář po zvuku jeho hlasu.

„To ne, pane, promiňte," řekl Domor a pod zakrvácenými obvazy očí se objevil úsměv. Rukou poplácal soupravu detektoru pověšenou na rameni. „Víte, že jsem ten nejlepší minohledač v jednotce… a jde jenom o to poslouchat signál ve sluchátkách. Vidět nepotřebuji. Tohle je moje práce."

Následovalo dlouhé ticho, během kterého měli všichni pocit, že jim hustý vzduch starodávného sklepení bzučí v uších. Gaunt věděl, že Domor má pravdu. A co víc, věděl, co se mu Domor ve skutečnosti snažil říct: Jsem duch, pane, postradatelný.

Gaunt nakonec svolil; ne však kvůli Domorově postradatelnosti, nýbrž proto, že tohoto úkolu se mohl zhostit nejlépe ze všech přítomných. A když už měl komisař možnost dát umírajícímu vojákovi pocit, že je stále platnou součástí týmu, nehodlal se dotknout jeho hrdosti tím, že by ho odmítl.

„Tak do toho. Maximální pokrytí, maximální opatrnost. Budu tě navádět hlasem a potáhneš za sebou provaz, abychom tě mohli v případě potřeby přitáhnout zpátky."

Pohled do zbytků Domorovy tváře měl větší cenu než to, co se ukrývalo za těmi dveřmi, ať už to bylo cokoli, pomyslel si Gaunt.

Caffran přistoupil k Domorovi, aby mu kolem pasu přivázal provaz, zatímco Mkoll překontroloval nastavení detektoru a nasadil mu sluchátka na uši.

„Ty si snad děláš legraci, Gaunte!" vyštěkl Fereyd a rázně se postavil před komisaře. Jeho hlas přešel do šepotu. „Opravdu chceš mrhat čas touhle komedií? Tohle je ta nejdůležitější věc, před kterou kdo z nás kdy stál! Ať to tu prohledá někdo z mých mužů! K čertu, udělám to sám–"

„Tohle je Domorova práce. Udělá to on."

„Ale–"

„Udělá to on, Fereyde."

Domor vkročil na zaprášenou podlahu a opatrně se krok za krokem vydal po přímé linii na druhou stranu místnosti. Po každém kroku se zastavil, aby přeladil cvakající a pulzující detektor, přičemž svým vycvičeným sluchem bedlivě zkoumal každý šum a zabzučení, které se ze sluchátek ozvaly. Caffran za ním odvíjel provaz. Po několika metrech zahnul doprava, kousek popošel a znovu se vrátil doleva. Jeho klikatá cesta byla v silné vrstvě prachu dobře vidět.

„Jsou tady… kužely energie, které vystupují z podlahy v nepravidelných intervalech," zašeptal Domor do mikrofonu interkomu. „Kdo ví, co a k čemu to je, ale vsadil bych se, že by nebyl dobrý nápad jeden z nich narušit."

Čas jako by se zastavil. Domor se pomalu a nepřímo blížil ke vzdálenému konci místnosti.

„Gaunte! Provaz! Ten zatracený provaz!" vykřikl najednou Dorden s rukou nataženou před sebe.

Komisař okamžitě pochopil, co má doktor na mysli. Domor se sice neviditelným překážkám bezpečně vyhýbal, ale provaz, ke kterému byl přivázaný, se za ním táhl mnohem přímější cestou. Kdykoli se mohlo stát, že naruší některý z neviditelných silových kuželů.

„Domore! Stůj!" vyštěkl Gaunt do interkomu. Domor na druhém konci sklepení ztuhl. „Odvaž si bezpečnostní lano a pusť ho na zem," přikázal mu komisař. Domor se beze slova poslepu pustil do rozvazování uzlu, kterým ho přivázal Caffran. Provaz byl ale příliš napnutý. Domor za něj zatáhl, aby ho povolil a mohl uzel lépe rozvázat. Zároveň se mu ale přitom z ramene svezl popruh detektoru. Domor provaz odvázal a pustil na zem, avšak těžká souprava mu sklouzla z

ruky. Domorovi se ji na poslední chvíli podařilo zachytit v lokti, zároveň se ale ze soupravy vytrhl kabel sluchátek, která se zařinčením dopadla na zaprášenou podlahu zhruba metr od jeho nohou.

Všichni se bezděky přikrčili, ale nic se nestalo. Po chvilkovém zápase se Domorovi podařilo dostat soupravu zpátky na rameno.

„Kde jsou sluchátka? Kam spadla?“ zeptal se přes interkom.

„Nehýbej se, zůstaň stát.“ Gaunt hodil laser Rawnemu a tak rychle, jak se jenom odvážil, se vydal v Domorových stopách na druhou stranu místnosti. Když k němu došel, opatrně na něj potichu promluvil, aby se snad leknutím prudce neotočil. Pak se kolem něj protáhl, sklonil se k zemi a zvedl sluchátka z prachu. Zasunul jejich konektor zpátky do zdířky a nasadil je Domorovi na hlavu.

„Tak to doděláme,“ řekl Gaunt.

Oba dva se dali do pohybu. Komisař nechal Domora, ať udává krok a směr. Než se jim podařilo dojít až ke dveřím, uběhly další čtyři minuty.

Gaunt dal ostatním členům svého týmu pokyn, aby je následovali po cestě, kterou v prachu vytvořil Domor. Pochopitelně mu nemohlo uniknout, že první v řadě byl Fereyd. Na tváři měl dychtivý, nedočkavý výraz.

Když všichni bezpečně dorazili na druhou stranu, obrátil komisař pozornost ke dveřím. Ty byly viditelné jenom díky rýhám ve skále: opravdu dokonalý příklad precizní techniky. Gaunt postupoval podle pokynů obsažených v krystalu: přiložil otevřenou dlaň na pravý kraj dveří a mírně zatlačil.

Dva patnáct metrů vysoké kamenné bloky se tiše zasunuly a otevřely. Za nimi se nacházela rozlehlá místnost, která byla osvětlena tak jasným světlem, že Gaunta na okamžik oslepilo.

„Co je tam? Co vidíte?“ zeptal se Domor po jeho boku.

„To nevím,“ odpověděl Gaunt s přimhouřenýma očima, „ale je to ta nejneuvěřitelnější věc, jakou jsem kdy viděl.“

Ostatní se na ně zezadu okamžitě natlačili a v tichém úžasu se začali rozhlížet kolem. Jako poslední překročil práh Edikuly Rawne.

Dvacet tři

Inkvizitor Heldane se zlehka zachvěl úlevou. Jeho pěšec právě vstoupil do posvátné Edikuly nekropole Menazoidu Epsilon a spolu s ním tam vstoupily i Heldanovy smysly a intelekt. Po celé té době a vynaloženém úsilí se mu konečně podařilo alespoň zprostředkovaně dostat přímo na místo, kde se nacházel ten nejdrahocennější artefakt ve vesmíru.

Nejdrahocennější, nejnebezpečnější a nejneomezenější zároveň. Prostředek ke svržení Macarotha a stagnujícího Císařského řádu, jejž zosobňoval. Z Dravera udělá vojevůdce a zároveň svůj nástroj. Po celou dobu, co lidstvo bojovalo světlem s temnotou, byl on odsouzen k porážce. Šedá, pomyslel si Heldane, tajné zbraně šedi, nástroje, kterých se zastánci tvrdé linie Impéria příliš obávali, než aby je kdy použili. Prostředky a možnosti zastřené mlhou mravních zásad. Bude to on, kdo pozvedne lidské pokolení z temnoty ke skutečné nadvládě nad vesmírem a zničí zvrhlé cizí rasy ohrožující galaxii, jakož i všechny pomýlené zastánce starých způsobů.

Jistě, pokud by Dravere použil tuto zbraň, aby převzal velení nad válečným tažením, v němž by dosáhl vítězství, o kterém se nikomu doposud ani nesnilo, byli by ho nejvyšší lordi Terry nuceni potrestat a prohlásit za zrádce. Ale oni se o tom nedozví dříve, než bude po všem. A pak, ve světle oněch vítězství – jak by mohli napadnout jeho rozhodnutí?

Někteří ze zdravotníků v izolační komoře si všimli nepravidelností v záznamech inkvizitorových biomonitorů a chystali se odhalit jejich příčinu. Jedním jediným šlehnutím mysli je od sebe odehnal.

Heldane se znovu chopil zrcátka a upřeně se do něj zahleděl, dokud se jeho mysl znovu neuvolnila a on se mohl psychicky potopit do její zrcadlící se slupky jako plavec do klidné vody bazénu.

Neviditelný se vynořil v Edikule mezi muži Gauntova týmu, kteří se s úžasem rozhlíželi kolem sebe. Otočil očima svého pěšce, aby se také mohl rozhlédnout po místnosti: válcové komoře o výšce zhruba jednoho tisíce a průměru pěti set metrů. Na stěnách se křížily trubky ze stříbra a chrómu. Místnost z výšky ozařovalo oslnivě bílé světlo. Podlaha byla vydlážděna stříbrem, do něhož byly po tisících na každém čtverečném metru vyryty neuvěřitelně složité algoritmické paradoxy. Heldane během okamžiku rozvinul svou mysl a přečetl je… rozluštil je.

Dychtivě se od těchto drobností odvrátil, znovu se rozhlédl a zaměřil se na obrovskou konstrukci, která dominovala středu komory. Stroj, mohutný mechanismus vyrobený z oslnivě bílé keramiky, stříbrných trubek a chromových komor.

Konstruktor standardního vzoru. Nedotčený.

Tajemství původní technologie bylo pro lidstvo už tak dlouho ztraceno. Od Temných věků Impérium, ba i řád Adeptus mechanicus, dokázaly produkovat pouze věci, jejichž výrobě se naučily obnovením procesů starodávných systémů KSV. Ze zbytků zničených systémů KSV na tisících mrtvých planet se Impérium znovu pomalu učilo tajemstvím konstrukce tanků, strojů a laserových zbraní. Sebenepatrnější fragment měl nedozírnou cenu.

Nalezení nedotčeného jednoúčelového Konstruktoru bylo objevem, který se poštěstil jednou za generaci. Objevem, ze kterého těžilo celé Impérium.

Ale objev tohoto stroje zcela jistě neměl obdoby. Všechny domněnky byly správné. Před dávnými věky, tisíce let předtím, než Menazoid Epsilon zaplavily síly Chaosu, sloužila tato planeta jako zbrojovka, ve které se vyráběla ta nejničivější zbraň, která byla v oněch ztracených časech známa. Tajemství její výroby a účelu byly obsaženy v milionu a půl algoritmů vyrytých do široké podlahy.

Železní muži. Pověst tak velmi stará, že se stala mýtem. Mýtem z pradávných časů předcházejících Věku sporu, z Temného věku technologie, kdy lidstvo dosáhlo slávy jako vládce technoautomatické Říše a stalo se rasou, jež vyvinula Konstruktor standardního vzoru. Vytvořilo Železné muže, mechanické bytosti disponující nezměrnou silou a schopné citu, avšak postrádající lidskou duši. Proto je Říše považovala za kacířské přístroje. Válka se Železnými muži, kteří si byli vědomi své existence, nakonec onu dávnou Říši zničila. Jestliže byly staré a přísně tajné záznamy, se

kterými byl Heldane obeznámen, pravdivé, byl její pád důvodem, proč Impérium postavilo jakoukoli mechanickou inteligenci mimo zákon. Ale jako sluhové, nesmiřitelní válečníci… neexistovalo by nic, čeho by se Železnými muži nebylo možné dosáhnout.

A tady, v nedotčeném srdci prastaré planety, byl systém KSV, který dokázal takové Železné muže vyrobit.

A v místnosti toho bylo mnohem víc! Heldane rozšířil svou pozornost a poprvé se podíval na stěny komory. Všude kolem byly výklenky kryté kovovými mřížemi. Za nimi, klidně a tiše jako terakotové sochy střežící královskou hrobku, stály falangy Železných mužů. Byly jich stovky, stovky stovek, seřazené v symetrických řadách ztrácejících se v přítmí výklenků. Každý z nich byl mnohem vyšší než člověk, jejich obličeje připomínaly lebky bez očí z leštěné oceli, šlachy a tepny z kabelů a drátů uzavřených v anatomických formách z matné slitiny. Spali, čekali na příkaz, který by je probudil, na rozkazy, na opětovné zažehnutí onoho velkého přístroje, aby znovu mohli znásobit svůj počet.

Heldane se hlubokým dýcháním snažil potlačit vzrušení, které se ho zmocňovalo. Soustředil své smysly do svého pěšce a rozhlédl se po shromážděných mužích.

Gaunt si vše prohlížel s posvátným údivem; Duchové byli ohromení úctou a zmatení, příslušníci štábu válečného tažení ostražití a dychtící pustit se do průzkumu. Gaunt se otočil k Dordenovi a přikázal mu, aby odvedl Domora stranou a nechal ho odpočinout. Ostatním Duchům řekl, že mají chvíli volno. Pak přistoupil k Fereydovi, který stál před obrovským přístrojem KSV a helmu držel za podbradník v ruce.

„Naše odměna, starý příteli," řekl Fereyd, aniž by se k němu otočil.

„Odměna. Doufám, že za to stála."

Fereyd se otočil. „Máš vůbec představu, co to je?"

„Víš dobře, že ano. Od chvíle, kdy jsem rozluštil data na krystalu. Nehodlám předstírat, že bych rozuměl technologii, ale vím, že se jedná o nedotčený výrobní stroj standardního vzoru. A vím taky, že to je něco stejně vzácného jako ork s manikúrou."

Fereyd se zasmál. „Před šedesáti lety na planetě Geyluss Auspix, vodním světě daleko v soustavě Pleigo Suťarnus, tým císařských průzkumníků objevil v ruinách jednoho pyramidového města v pralesní kotlině nedotčený KSV. Víš, co vyráběl? Byl to Konstruktor standardního vzoru určený na výrobu ocelových čepelí, slitiny kompozitu skládané oceli, která byla ostřejší, lehčí a pevnější než kterýkoli jiný materiál, který jsme do té doby poznali. Celých třicet kapitul slavného řádu Astartes nyní používá tyto čepele nového vzoru. Z těch průzkumníků se stali hrdinové. Myslím, že každý z nich dostal svou vlastní planetu. Jejich nález byl považován ze největší technologický pokrok století, největší objev toho nejdokonalejšího a nejhodnotnějšího KSV v lidských dějinách.

Vyráběl nože, Brame… nože, dýky, bajonety, meče. Vyráběl nože a byl to ten největší objev v dějinách. V porovnání s tímhle… ale neznamená vůbec nic. Vezmi si jeden z těch mečů a postav se mně se zbraní, kterou tenhle stroj dokáže vyrobit."

„Přečetl jsem si ten krystal před tebou, Fereyde. Vím, co dokáže vyrábět. Železné muže; starý mýtus, jedna z pověstí Velkých starých válek."

Fereyd se usmál. „Pak si tento okamžik pořádně vychutnej, můj příteli. Objevili jsme tady neobjevitelné. Přístroj, který je nástrojem k nadvládě člověka. K čemu silnější, lehčí, ostřejší a lepší čepele, když pomocí jedné jednotky těchhle nesmrtelných válečníků můžeš zničit celou planetu? Tohle jsou dějiny, víš, ožívají ve vzduchu kolem nás. Stáváme se tak největšími z lidí. Necítíš to?"

Gaunt i Fereyd se pomalu otočili a rozhlédli se po tichých řadách kovových bytostí čekajících za mřížemi.

Gaunt zaváhal. „Cítím jenom… hrůzu. Bojovat, zabíjet a obětovat se jenom kvůli získání přístroje, který dokáže udělat to samé, ale v tisícinásobně větším měřítku. Tohle není odměna, Fereyde. Je to prokletí."

„Ale ty jsi sem kvůli tomu přišel. Věděl jsi, co to je."

„Znám své povinnosti, Fereyde. Zasvětil jsem svůj život službě Impériu, a pokud takovýto přístroj existuje, pak je mou povinností ho ve jménu našeho milovaného Císaře zabezpečit. A koneckonců, byl jsi to ty, kdo mě pověřil jeho objevením."

Fereyd potřásl hlavou, odložil helmu na stříbrnou podlahu a sundal si rukavice. „Mám tě rád jako svého bratra, starý příteli, ale někdy mi děláš starosti. Společně dosáhneme takovéhoto objevu a ty mi tu začneš slaboduše moralizovat o maření životů. Tomu se říká pokrytectví, víš? Jsi vrah, součást toho největšího stroje na zabíjení ve známé galaxii. Je to tvoje práce, tvůj život, zabíjet ostatní. Ničit. A děláš to s potěšením.

A teď jsme našli něco, co tohle dokáže miliónkrát lépe, a ty začneš mít pochybnosti? O co jde? Profesionální žárlivost?"

Gaunt se zamyšleně poškrábal na tváři. „Znáš mě lépe, než se mě tady snažíš přesvědčit. Nevysmívej se mi. Tvoje radost mě opravdu překvapuje. Poznal jsem vodiče imperiálních Titánů, kteří si nepokrytě libovali v krveprolití, a přitom zacházeli s obrovskou silou a mocí, která jim byla svěřena, s maximální obezřetností. Svěříš-li moc boha do rukou kteréhokoli člověka, pak bys měl doufat, že je také tak moudrý a mravný jako sám bůh. Na mém moralizování není nic slaboduchého. Cením si života. Proto také bojuji, abych ho ochránil. Je mi líto každého muže, kterého ztratím, i každé své oběti. Jeden život nebo miliarda, na každém záleží."

„Jeden život nebo miliarda?" zopakoval jeho slova Fereyd. „Je to jenom věc poměru, měřítka. Proč by ses měl se svými muži celé měsíce dřít v bahně, abys dobyl jednu jedinou planetu, které se já mohu pohodlně zmocnit s pomocí Železných mužů… a neprolít přitom ani kapku krve?"

„Ani kapku? Ne naší, možná. Neexistuje větší kacířství, než jaké představují myslící stroje z Věku železa. Chceš to všechno rozpoutat znovu? Věřil bys těmhle… věcem, že se neobrátí proti nám, jako se to stalo v minulosti? Je to nejstarší ze zákonů. Lidstvo nikdy nesmí znovu svěřit svůj osud do rukou svých výtvorů, ať už jsou sebechytřejší.

Věříme svalům a krvi, ne železu.“

Gaunt se cítil, jako kdyby ho ta řada tmavých očních důlků za mřížemi téměř hypnotizovala. Tyhle věci měly představovat budoucnost? To si nemyslel. Možná minulost. Minulost, na kterou je lépe zapomenout. Jak by je někdo mohl probudit k životu? Jak mohlo někoho vůbec napadnout vyrobit jich ještě víc a znovu je vypustit…

Proti komu? Proti nepříteli? Vojevůdci Macarothovi a jeho doprovodu? Tak se hodlal Dravere zmocnit velení nad válečným tažením? Kvůli tomu se to všechno stalo?

„Ty sis opravdu ty svoje osiřelé Duchy oblíbil, že je to tak, Brame? To pro tebe není příliš dobré.“

„Možná s nimi sympatizuji. Sirotci drží se sirotky.“

„Už nejsi ten muž, kterého jsem znal, Ibrame Gaunte. Duchové tě svými nářky a melancholií změkčili. Jsi slepý k opravdu monumentálním možnostem, které se nám zde nabízejí.“ Fereyd se obrátil k odchodu.

„To ty očividně nejsi. Řekl jsi ‚já‘.“

Fereyd se zastavil a otočil. „Cože?“

„‚Planetu, které se já mohu zmocnit bez prolití kapky krve.‘ To jsou tvá slova. Ty bys to udělal. Využil bys je.“ Gaunt ukázal na spící železné postavy.

„Raději já než nikdo.“

„Raději nikdo. Proto jsem sem přišel. Myslel jsem si, že jsi sem přišel ze stejného důvodu. Že jsi mě sem poslal kvůli tomu.“

Fereydova tvář zbrunátněla a zkřivila se v odporném šklebu. „O čem to tu žvaníš?“

„Jsem tady proto, abych tu věc zničil, aby ji nikdo nemohl použít,“ řekl komisař plukovník Ibram Gaunt.

Otočil se k Fereydovi zády a zavolal na Caffrana a Mkolla. „Připravte nálože,“ přikázal jim. „Dobře je rozmístěte. Rawne se v demolicích vyzná lépe než kdokoli jiný. Proto jsem ho vzal s sebou. Ať vám pomůže. A pošlete zprávu Corbekovi nebo komukoli, kdo tam nahoře zůstal naživu. Řekněte jim, ať okamžitě opustí nekropoli. Neodvažuju se odhadnout, co se může stát, až ty nálože odpálíme.“

Heldane v izolační komoře ztuhl a sevřel přitom zrcátko tak křečovitě, že prasklo. Na ohnutém palci se mu objevila tenká stužka krve. Naprosto Gaunta podcenil, toho tupce. Taková moc, takové možnosti; kdyby tak jenom měl příležitost dostat Gaunta do rukou a udělat z něj svého pěšce.

Heldane namáhavě polkl. Neměl času nazbyt. Svou odměnu už svíral v rukou. Nikdo, ani žádný plukovník Imperiální gardy mu nebude křížit plány. Taktizování a lsti teď nebyly k ničemu. Soustředil svou mysl do lebky pěšce a vyzval ho k otevřenému jednání, k odhození přetvářky. Musel je všechny zabít dřív, než se tomu šílenci Gauntovi podaří zničit svatou relikvii a Železné muže.

Rawne, který seděl opřený o stříbrnou zeď na kraji Edikuly a prohlížel si ukořistěnou zbraň na ostnaté projektily, se z ničeho nic otřásl a z nosu se mu spustila krev. Tentokrát pocítil dotek toho parchanta Heldana mnohem silněji. Cítil, jak mu jeho spáry sevřely lebku a zaryly se mu do očí jako jedový osten škorpiona. V útrobách pocítil zvláštní nevolnost a ruce i nohy se mu roztřásly.

Major Rawne se zvedl ze země, nabil zbraň ostnatým projektilem a zamířil.

Dvacet čtyři

S nenadálou podporou Zorenových Vitrianů se Corbekovým četám podařilo zahnat bojovníky Chaosu zpátky do ruin nekropole. Znetvořené síly šílenství se obrátily na útěk.

Corbec se opřel o kámen a s pronikavou bolestí, která mu vystřelovala z polámaných žeber, ztěžka lapal po dechu. Pomyslel si, že by si měl zavolat spojaře a odeslat hlášení o dosaženém vítězství, ale to už Milo stál po jeho boku a podával mu fólii se záznamem zprávy vytištěným z vysílačky.

„Je od komisaře,“ řekl. „Máme opustit Cíl primaris a stáhnout se, co nejdál to půjde.“

Corbec se podíval na fólii. „U Fetha! Celý den nám trvalo, než jsme se sem vůbec dostali…“

Zamával na Raglona a vzal do ruky sluchátko vysílačky, kterou nesl spojovací důstojník na zádech.

„Tady Corbec z Tanithských prvních a jediných. Všem Tanithanům a vitrianským důstojníkům. Rozkaz od Gaunta: zastavit útok a stáhnout se! Opakuji, opusťte prostor nekropole!“

Ze sluchátka se ozval Zorenův hlas. „Dokázal to, Corbeku? Dosáhl cíle?“

„To neřekl, plukovníku,“ odpověděl Corbec stručně. „Od začátku jsme postupovali podle jeho pokynů, tak to dokončíme. Plán stažení pět-devadesát! Budeme krýt a podporovat vaše Dragouny v řízeném ústupu.“

„Potvrzuji.“

Když Corbec zavěsil sluchátko, projela mu tělem ostrá bolest. Stále nabývala na intenzitě a on si poslední tabletu léku proti bolesti vzal už před více než hodinou. Obrátil se ke svým mužům.

Dvacet pět

Edikulou znenadání zazněl Braggův varovný výkřik, částečně utlumený její rozlehlostí. Gaunt, který právě kráčel ke vstupu do komory, se prudce otočil. S překvapením zjistil, že Fereyd a jeho osobní stráž míří svými lasery na Duchy.

Na zlomek sekundy, zatímco Fereyd zvedal laser, aby namířil na Gaunta, se jejich pohledy setkaly. Ve stratégových hlubokých a černých zornicích nezbylo po starém Fereydovi ani stopy. Čišela z nich jenom nenávist a vražda.

Ve zlomku sekundy–

Gaunt uskočil stranou právě ve chvíli, kdy Fereydův první laserový paprsek proletěl místem, kde ještě před okamžikem byla komisařova hlava.

Stratégovi elitní vojáci zahájili palbu po Braggovi a ostatní Duchové se rozprchli. Dorden zalehl ječícího Domora.

Rawne zamířil, stiskl spoušť a vystřelil ostnatý projektil.

Bzučící, neuvěřitelně pomalá střela prolétla jasně osvětlenou Edikulou a zasáhl Fereyda do kořene nosu. Hlava a ramena císařského stratéga Wheylanda se v explozi proměnily v oblak krve a úlomků kostí.

Larkin vykřikl a padl na zem s předloktím prostřeleným laserovým paprskem jednoho z elitních vojáků, kteří stáli po stratégově boku.

Caffran a Mkoll, oba přitisknutí k zemi, opětovali palbu ze svých laserů. Oba současně zasáhli jednoho z osobních strážců a srazili ho k zemi.

Gaunt přešel ze skoku do plavného kotoulu, tasil laserovou pistoli, se zaklením namířil na dalšího z Fereydových mužů a vystřelil. Voják se skácel k zemi, sražen třemi výstřely, které ho zasáhly přímo do hrudi. Několikrát sebou ve smrtelných křečích zaškubal a pak zůstal s roztaženýma nohama a rukama nehnutě ležet.

Gaunt znovu stiskl spoušť, ale jeho pistole sebou jenom škubla a zasyčela. Zvláštní efekt, který jim prve vysával energii ze svítilen, zničil i zásobníky. Komisařova zbraň teď byla k ničemu.

Poslední z Fereydových vojáků zamířil na Gaunta bezmocně ležícího na zemi – a padl s čistým průstřelem lebky. Jeho tělo tvrdě narazilo do boku KSV a svezlo se na zem. Na stříbrném plášti stroje zůstala krvavá skvrna. Gaunt se otočil.

Dorden v polosedě k sobě jednou rukou tiskl křičícího Domora a ve druhé svíral jeho laserovou pistoli.

„Musel jsem," řekl doktor tiše a odhodil zbraň stranou, jako kdyby to byl nějaký hmyz, který ho právě kousl.

„Dobrá muška, doktore," řekl Larkin a s dlaní sevřenou kolem zasaženého předloktí se postavil na nohy.

„Říkal jsem, že odmítám střílet. Ne, že neumím," odpověděl Dorden.

Duchové se začali zvedat ze země. Dorden si pospíšil ošetřit rány, které utržili Bragg a Larkin.

„Co je to za zvuk?" zeptal se Domor ostře. Všichni rázem ztuhli.

Gaunt se podíval na obrovský stroj ve středu místnosti. Na panelu na jeho bloku se rozsvítily žluté kontrolky Voják, kterého zastřelil Dorden, narazil do hlavního aktivačního roštu. Staré technologie se pomalu začínaly probouzet k životu. Zpod krytu těsně nad podlahou unikal kouř, možná pára. Z útrob přístroje se začalo ozývat vrzání a bzučení mechanických částí uvedených do chodu.

Edikulou se ale nesl ještě jiný zvuk. Podivné tření.

Gaunt se pomalu otočil. V temných přístěncích za tmavými mřížemi se začaly protahovat a narovnávat kovové končetiny. Přímo před jeho očima se jim začaly v mrtvých očních důlcích rozsvěcet světélka. Modré, mrazivé a věčné oči. Byla to ta nejděsivější barva, jakou Gaunt kdy spatřil. Výtvory se probouzely spolu se svým tvůrcem.

Gaunt na ně dlouho bez dechu zíral. Cítil, jak mu v hrudi silně buší srdce. Fascinovaně sledoval, jak se v temnotě rozsvěcují další a další modré oči. Někteří ze Železných mužů vykročili vpřed a narazili do mříží. Kovové ruce se sevřely kolem jejich tyčí a začaly jimi třást. Už byly slyšet i jejich hlasy, tiché šumění na samé hranici slyšitelnosti. Kódy, protokoly a proudy binárních čísel. Železní muži se s bzučením probouzeli.

Gaunt se otočil zpátky ke KS V. „Rawne!"

„Pane?"

„Zničte to! Hned!"

Rawne se podíval na komisaře a otřel si krev ze rtů.

„Se vší úctou, komisaři plukovníku… je to správné? Chci říct – tenhle stroj by dokázal všechno změnit."

Gaunt se obrátil k majorovi Rawnemu, jehož oči pod zamračeným obočím divoce plály. „Chcete vidět umírat další svět, Rawne?"

Major zavrtěl hlavou.

„Ani já ne. Je to tak správné. Já… mám svoje důvody. A jste snad slepý? Chcete se snad postavit těmhle spáčům, až se probudí?"

Rawne se rozhlédl kolem sebe. Chladné modré oči jako by ho probodávaly. Po zádech mu přeběhl mráz.

„Jdu na to," řekl rozhodně a vyrazil ke KSV. Stačil ještě zavolat na Mkolla a Caffrana, aby mu přinesli nálože.

„Tyhle věci jsou ztělesněním kacířství, Rawne!" křičel za ním Gaunt. „Odporného kacířství! A jestli to nestačí, tak si uvědomte, že na téhle Chaosem prosáklé planetě spaly tisíce let! Chce se snad někdo z vás na vlastní kůži přesvědčit o tom, jak to změnilo jejich myšlení?"

„U Fetha!" ozvalo se Dordenovo zaklení. „Chcete tím říct, že by celá tahle věc mohla být nakažená?"

„Člověk by musel být hodně velký blázen, aby toužil se o tom přesvědčit, nemyslíš?" odpověděl mu Gaunt.

Sklonil hlavu a podíval se na ostatky svého přítele Fereyda. „Nebyl jsem to já, kdo se změnil, co?" zabručel.

Dvacet šest

Heldana zastihla smrt jeho pěšce zcela nepřipraveného. Identifikaci a zajetí Macarothova špeha považoval za obrovské vítězství. Ještě více si cenil privilegia moci na něm pracovat. Stálo spoustu času, než se mu podařilo Fereyda změnit. Spoustu času a mnoho bolestivých řezů. Ale ta myšlenka samotná byla tak geniální: zmocnit se největšího z vojevůdcových agentů a přeměnit ho ve svůj nástroj. Heldane se toho prostřednictvím Fereyda dozvěděl mnohem víc, než by se mu kdy podařilo prostřednictvím jiné osoby menšího významu. Dvojakost, klam, motiv. Využití jednoho z mužů vojevůdce Macarotha k jeho vlastnímu zničení? Byl to tak krásný, dokonalý, smělý plán.

Ve svých posledních chvílích Heldane litoval jenom toho, že neměl dost času dokončit svou práci na Rawnem. Jeho mysl byla pro jeho záměry ideální, ale Corbec s Larkinem ho o jeho pěšce připravili příliš brzy. Rawne si byl sice vědom inkvizitorova vlivu, ale nebyl jím nijak ovládán.

Na tom už ale nezáleželo. Heldane se přepočítal. Blížící se smrt zastřela jeho jindy tak bystrý úsudek. Příliš se do svého pěšce ponořil. Zpětný ráz, který při jeho smrti utrpěl, byl příliš silný. Měl zaštítit svou mysl před možným

náporem smrtelného traumatu. Neudělal to.

Fereyd zemřel tou nejbolestnější a nejodpornější smrtí, jakou si lze představit. Jeho utrpení zcela zahltilo psychické spojení s Heldanem, který tak prožil každičký okamžik jeho umírání. Kdesi uvnitř smrtelné agónie ucítil i vlastní smrt.

Heldane se křečovitě vzepjal a praskl. Nezkrotitelná psychická energie explodovala z jeho mrtvého těla a prudce se rozlétla všude kolem. Celá izolační komora se s hlasitým duněním začala silně otřásat. Nahoře ve svém velitelském sedadle si Hechtor Dravere všiml, jak se celý velín roztřásl, a začal se rozhlížet po možné příčině.

Rozpoutané psychické energie umírajícího inkvizitora rozmetaly v hřibu světla a kouře celý Leviathan na kusy, atom po atomu.

Dvacet sedm

„Hotovo!“ vykřikl Rawne a s Caffranem v patách se rychle rozběhl pryč od stroje. Gaunt zatím ostatní seřadil u vchodu do Edikuly. Obrovský stroj se už celý třásl a do té doby občasné odfukování se změnilo v nepřetržité syčení unikající páry.

„Mkolle! Jdeme!“ zakřičel Gaunt.

Staré mřížoví na druhé straně komory konečně povolilo. Železní muži se vyvalili ze svého výklenku. Jejich kovové nohy drtily mříž povalenou na zem. Jejich druhové všude kolem začali třást mřížemi ještě silněji. Oči jim plály jako modré plameny za řízenými střelami a rezonující hučení rozléhající se Edikulou nabývalo na intenzitě.

Kovoví kostlivci, kterým se podařilo prorazit mříže, nejistým krokem a neřízené vykročili napříč místností. Mkoll právě upevnil poslední nálož na bok vibrujícího KS V a s hrůzou se rozhlédl kolem.

V tu chvíli se vedle něj ozvalo pronikavé zaskřípění, kryt jednoho z otvorů v boku stroje se odsunul a z útrob stroje se vyvalil obrovský oblak páry. Mkoll dostal plný zásah, padl na kolena a začal se dávit a kašlat.

„Mkolle!“

Mkoll, který klečel zády ke zdroji horké páry, nemohl vidět, co se ve vířícím oblaku objevilo.

Nově zrozený Železný muž. První, který byl KS V po jeho dlouhém spánku znovu vyroben. Jakmile se objevil, začali ostatní vydávat dlouhé, ostré, pronikavé a neustávající kvílení, které bylo jakousi směsicí lidského křiku a rychlého sledu sekvencí strojového kódu.

S nově zrozeným Železným mužem nebylo něco v pořádku. Byl celý zdeformovaný a v porovnání s anatomickou symetrií svých starších druhů působil až groteskně. Byl minimálně o hlavu vyšší, nahrbený, zčernalý, jednu ruku měl o poznání delší než druhou a celý byl příšerně zdegenerovaný a zkroucený. Z protáhlé lebky čněly odporné rohy a jeho oči vydávaly tlumeně žlutý svit. Z očních důlků mu vytékal olej podobný tuhému hnisu. Jeho pohyby byly nejisté a trhavé. Groteskně klapal a cvakal svými obnaženými zuby a čelistmi.

Dorden zaúpěl něco v tom smyslu, že měl Gaunt pravdu, ale to už ho komisař nemohl slyšet. Co nejrychleji se rozběhl ke KS V a strhl kašlajícího Mkolla k zemi jen zlomek sekundy předtím, než vzduch v místech, kde se ještě před chvílí nacházela hlava tanithského průzkumníka, proťala delší paže novorozeného.

Gaunt se svalil z Mkolla a uviděl novorozeného, jak se s tupým cvakáním čelistí otáčí, aby na ně znovu zaútočil. Za jeho zády se v hustých oblacích páry objevil druhý novorozený.

Dva laserové paprsky zasáhly hruď novorozeného, který se pod silou jejich nárazu zapotácel a couvl dozadu. Caffran se snažil Železného muže zastavit, ale jeho matně lesklý krunýř si dokázal bez problémů poradit se vším s výjimkou kinetické energie střel.

Novorozený znovu zaútočil na Gaunta s Mkollem, ale komisařovi se podařilo uhnout stranou a strhnout s sebou i svého průzkumníka. Obrovský kovový pařát se ve sprše jisker zaryl do podlahy a narušil tak šílené a nekonečné rovnice algoritmů, kterými byla popsaná.

Gaunt hlasitě klel a snažil se odtáhnout Mkolla z dosahu toho kulhajícího kovového obra. V mžiku u něj byli Dorden s Braggem a pomohli mu postavit Mkolla na nohy.

Neočekávaná rána srazila Gaunta k zemi. Novorozený se po něm ohnal a strhl mu ze zad kus látky a kůže. Jak na něj mohl…

Gaunt se překulil a vzhlédl vzhůru. Masivní horní končetina novorozeného se zvětšila, protáhla se na výsuvných kovových tyčích, změnila svou mechanickou strukturu a vytvořila nové písty a kladky.

Obrovská končetina se po něm znovu ohnala. Komisař nejprve uskočil doleva, aby vzápětí rychle znovu uhnul doprava. Kovový pařát bleskurychle udeřil do podlahy napravo a nalevo od něj.

Rawne, Larkin a Carrran přispěchali komisaři na pomoc. Caffran chtěl po novorozeném zblízka vystřelit, ale do cesty se mu postavil Larkin, který začal křičet a mávat rukama, aby na sebe upoutal pozornost stroje. O sekundu později ho zasáhl hřbet kovové paže a odhodil ho přes velký kus místnosti.

Rawne neměl dost času na to, aby do své zbraně nabil další ostnatý náboj. Použil ji tedy jako sekeru a s pronikavým kovovým zvukem udeřil bajonetem do kovové lebky stvůry. Čepel bajonetu přesekla kabelové šlachy a hlava novorozeného zůstala bezvládně viset na stranu.

Mechanická bytost se prudce otočila a svou obrovskou bojovou končetinou, jejíž dosah rozšířila nejméně na pět metrů, udeřila Rawneho. Gaunt se vrhl na podlahu a chytil Rawneho zbraň na ostnaté projektily. Vyskočil ze země a jediným úderem přeťal tenčící se obvod ruky Železného muže ve druhém lokti.

Potom komisař zabodl bajonet do obličeje novorozeného. Špička čepele se ve sprše oleje a jakési mléčné tekutiny vynořila z týlu lebky.

Monstrum padlo na záda, chladné a nehybné. Světla v jeho očích pomalu vyhasla.

Vzápětí se z otvoru v KS V vynořilo šest dalších zrůdných novorozených. Za jejich zády vyrazilo kupředu nejméně čtyřicet Železných mužů, kterým se podařilo dostat z přístěnků ven. Ostatní cloumali mřížemi a začali skučet.

„Mizíme odsud!“ vykřikl Gaunt. „Hned!“

Dvacet osm

Trvalo jim téměř čtyři hodiny, než se jim podařilo najít a probojovat si cestu dovnitř; čtyři hodiny cesty ode dna komínové šachty v úbočí kopce až ke vstupu do Edikuly. Teď před těmi modrookými, kovovými monstry zabouchli dveře a byli připraveni dát se na útěk. Ale i když už znali cestu zpátky, musel Gaunt počítat s tím, že budou potřebovat více času, takže Rawne nakonec nastavil rozbušky výbušnin na čtyři hodiny a pětačtyřicet minut standardního času.

Už jenom vyšplhat zpátky na povrch bude problém. Domor slábl s každým krokem, a přestože Bragg i Larkin byli statní a silní muži, i je do značné míry zpomalovala tupá bolest zranění utržených v přestřelce s Fereydovými muži. Většina ze zbraní, které měli, nebyla k ničemu, poněvadž jejich energetické články byly zcela vybité. Nemělo smysl tahat se s přebytečnou zátěží. Rawneho puška na ostnaté projektily stále fungovala, a tak major postupoval v čele zástupu spolu s Mkollem, kterému v zásobníku laseru zůstalo dost energie ještě na dvanáct výstřelů. Dorden, Domor a Larkin neměli s výjimkou nožů zbraně žádné. Larkinova karabina, která byla díky svému mechanickému principu stále funkční, teď nebyla zkušenému odstřelovači kvůli poranění paže k ničemu, a tak ji Gaunt předal Caffranovi, který voj uzavíral. Bragg trval na tom, že si nechá svůj těžký kulomet, přestože mu zbýval poslední zásobník a komisař si nebyl jistý, jestli by ho se svým zraněním vůbec dokázal použít.

Vpředu je čekaly temné podzemní chodby. Gaunt se v duchu proklel za to, že tenhle faktor zapomněl do svého výpočtu zahrnout. Všechny jejich svítilny byly vybité, a když opustili prostory Edikuly a ocitli se v temném labyrintu chodeb, museli čekat, zatímco se Mkoll s Caffranem pokoušeli najít v hromadě mrtvých těl v nádrži nějaké dřevo a kusy látky. Když se vrátili, vyrobili si z hadrů namočených do obsahu Braggovy poslední drahocenné lahve s likérem a omotaných kolem dřevěných tyčí a kopí dva tucty provizorních pochodní. V mihotavém světle jejich plamenů pak opatrně prošli nádrží a vyrazili na cestu.

Když se prodírali páchnoucí hromadou mrtvol nepřátelských bojovníků, napadlo Gaunta, že by mohli zkusit najít nějaké další mechanické zbraně, které nepodléhají vysávání energie. Zápach mrtvol ale z tunelů přilákal hejna hmyzu a zkroucená těla se proměnila ve zmítající se, odpornou masu mršin.

Neměli času nazbyt. Pospíchali, jak jenom mohli. Gaunt se snažil nemyslet na to, co museli Mkoll s Caffranem udělat, aby získali materiál na výrobu pochodní.

Pochodně hořely dost rychle a v podstatě osvětlovaly pouze okolí v bezprostřední blízkosti nosiče. Komisař cítil, jak se mu ve svalech hromadí únava, a více než kdy dřív si uvědomoval a vnímal neznámou sílu, která vysávala energii ze svítilen a zásobníků laserů. Jestliže on byl unavený, pak se bál vůbec pomyslet, jak se asi cítí Domor. Dvakrát musel komisař zástup zastavit a přeskupit, protože se Mkoll s Rawnem příliš vzdálili od namáhavě postupující skupiny.

Kolik času uběhlo? Jeho hodinky se zastavily. Gaunt začínal přemýšlet o tom, jestli se rozbušky vůbec aktivují. Co kdyby jejich detonační obvody zasyčely a zkolabovaly dřív, než dojde k jejich sepnutí?

Došli na rozeklané rozcestí v prastarých, propadajících se tunelech. Museli být na pochodu už nejméně tři hodiny, odhadoval. Po Mkollovi a Rawnem nebylo vpředu ani stopy. Zapálil další pochodeň a ohlédl se na Larkina a Bragga, kteří postupovali za ním.

„Běžte dál,“ vybídl je a doufal, že jdou správnou cestou. Bez Mkollových ostrých smyslů se cítil ztracený. Která odbočka to byla? Larkin a Bragg, obdařeni neocenitelným šestým smyslem Tanithanů pro směr, vůbec nepochybovali. „Pokračujte dál a ven odsud. Jestli narazíte na Mkolla a majora Rawneho, řekněte jim, ať taky pokračují.“

Obrovské stíny Bragga a jeho šlachovitého druha mlčky přikývly a brzy se mihotavé světlo jejich louče ztratilo v záhybech tunelu.

Gaunt čekal. Kde, zatraceně, mohli jenom být ostatní?

Minuty míjely, táhly se, nebraly konce.

Konečně se na druhém konci tunelu objevilo světlo. Ze tmy se vynořil Caffran s Larkinovou karabinou připravenou ke střelbě.

„Pane?“

„Kde je Domor a doktor?“ zeptal se Gaunt.

Caffran vypadal zmateně. „Nikde jsem je neminul…“

„Vojáku, tvořil jsi zadní voj!“

„Nepotkal jsem je, pane!“ vyštěkl Caffran.

Gaunt se pěstí klepl do čela. „Pokračuj dál. Vrátím se pro ně.“

„Půjdu s vámi, pane–“ začal Caffran.

„Pokračuj!“ utrhl se na něj Gaunt. „Je to rozkaz, vojáku! Vrátím se zpátky a poohlédnu se po nich.“

Caffran váhal. Ve slabém světle pochodně viděl Gaunt v jeho očích úzkost.

„Udělal jsi všechno, co jsem od tebe mohl žádat, Caffrane. Ty i všichni ostatní. První a jediní, nejlepší z válečníků. Jestli mám v téhle díře zemřít, pak chci zemřít s pocitem, že se mi vás odsud podařilo dostat co nejvíc.“

Podal vojákovi ruku, ale Caffran se vydal dál, jako kdyby jeho gesto přehlédl.

„Uvidíme se nahoře, komisaři,“ řekl Caffran sebejistě.

Gaunt se vydal skalním tunelem zpátky. Světlo Caffranovy louče zůstalo za jeho zády stát, dokud zcela nezmizel z dohledu.

V tunelu bylo vlhko a dusno. Po Dordenovi ani zraněném Domorovi nebylo nikde ani stopy. Gaunt už otevíral ústa, aby se na ně pokusil zavolat, ale pak si to rozmyslel. Tma kolem byla příliš hluboká a temná na lidský hlas. A touhle dobou už mohli probuzení Železní muži prohledávat chodby a on by je tak na sebe mohl zbytečně upozornit.

Chodba se stáčela doleva. Gaunt sváděl vnitřní boj s pocitem paniky. Zdálo se, že se vůbec nevrací cestou, kterou před chvílí šel. Někde musel minout odbočku. Zatímco bloudil ztracený v temnotě, ozval se mu v hlavě čísi hlas. Fereydův? Derciův? Macarothův? Jsi ztracen, ty omezený, soucitný blázne!

Jeho poslední pochodeň zasyčela a zhasla. Temnota ho zcela pohltila. Když si jeho oči tmě trochu přivykly, spatřil v dáli před sebou slabé světlo. Vydal se za ním.

Tunel, který se mu teď drolil pod nohama, vedl do hluboké přírodní sluje, osvětlené pulzujícím nazelenalým světlem bioluminiscenčního porostu hub a lišejníků pokrývajícího stěny i strop. Všude byly hromady balvanů a tůně černé tmy. Gauntovi podjela noha na suti a na poslední chvíli se mu podařilo zachránit se před pádem do bezedné propasti, která se otevírala napravo od něj a jíž si ve tmě vůbec nevšiml. O pár kroků dál prošel kolem okraje další strže. V jícnech kráterů bublala a vřela černá, olejnatá kapalina. V přítmí kolem něho bzučely pitoreskní druhy slepého hmyzu s dlouhýma, volně visícíma nohama a velkými, žilkovanými křídly.

Domor ležel nehybně a tiše na boku na studené skalní římse. Gaunt se k němu sehnul. Na temeni měl ránu po úderu nějakým tupým předmětem. Přestože úder do hlavy ještě více zhoršil jeho už tak dost bídný stav, byl stále naživu. Poblíž ležela vyhořelá pochodeň a napůl otevřená lékárnička, kolem níž se povalovaly rozsypané role obvazů a lahvičky s dezinfekčními prostředky.

„Doktore?“ zavolal Gaunt.

V tu chvíli se na něj z obou stran vrhly temné postavy a sevřely ho svýma silnýma rukama. Když se snažil bránit, zahlédl ve tmě jantinskou uniformu. Přepadení bylo tak náhlé, že se ho útočníkům téměř podařilo přemoci. Díky varovným signálům, které pro něj představovali raněný Domor a rozsypaná lékárnička na zemi, byl ale Gaunt ve střehu a připravený na všechno. Prudce nakopl jednoho z útočníků. V jeho těle něco zapraskalo a komisaři se podařilo vytrhnout z jeho sevření a ohnat se po něm svou stříbrnou tanithskou dýkou. Muž vykřikl – a jeho křik se nepřirozeně protáhl, jak ztratil rovnováhu a zřítil se do propasti za svými zády. Ostatní se ale na komisaře sesypali a začali do něj tlouct a kopat. Tři páry rukou a nohou. Tři muži.

„To stačí! Dost, Ebzane! Je můj!“

Patricijové postavili Gaunta na nohy. Navzdory rozostřenému zraku spatřil, že se na druhém konci jeskyně vynořil Flense a před sebou postrkuje Dordena s hlavní laserové pistole přiloženou k jeho spánku.

„Gaunte.“

„Flensi! Ty zatracený šílence! Na tohle teď není čas!“

„Právě naopak, komisaři plukovníku, tohle je ten pravý čas. Alespoň pro mě, pro tebe… Čas zúčtování.“

Tři Jantinští patricijové dotáhli Gaunta k Flensovi a jeho zajatci.

„Jestli ti jde o kořist, Flensi, pak jdeš příliš pozdě. Než se tam dostaneš, vyletí do vzduchu,“ zasyčel Gaunt.

„Kořist? Kořist?“ Flense se usmál a jizva na jeho tváři se zkřivila. „Na tom mi vůbec nezáleží. Tu klidně nechám na starosti Draverovi nebo té stvůře Heldanovi. Kašlu na jejich kořist! Přišel jsem sem jenom kvůli tobě!“

„To jsem dojatý,“ řekl Gaunt a jeden z vojáků ho prudce udeřil zezadu do hlavy.

„To stačí, Avranchi!“ vyštěkl Flense. „Pusťte ho!“

Jantinští patricijové komisaře neochotně pustili a ustoupili dozadu. Gauntovi se točila hlava, ale zpříma se postavil před Flense a Dordena.

„Teď konečně vyřešíme tu naši záležitost cti,“ řekl Flense.

Gaunt se podíval Flensovi do očí a nasadil odzbrojující, avšak vážný úsměv. „Záležitost cti? Tak o to ti jde? Tanithsko-jantinský spor? Ty jsi idiot, Flensi, víš to?“

Flense se zašklebil a přimáčkl hlaveň laserové pistole ještě silněji k Dordenově spánku. „Chceš zesměšňovat staré dluhy? Mám zastřelit tohohle muže přímo před tvýma očima?“

„Pokračujte,“ zamumlal Dorden. „Radši ať mě zastřelí, než abych musel poslouchat ty jeho žvásty.“

„Netvař se, že nevíš, jak hluboká je ta stará rána, stará zrada,“ řekl Flense nenávistně.

Gaunt si povzdechl. „Dercius. Myslíš Dercia! U svatého Fetha, ale není to už dávno pryč? Vím, že jantinští nikdy nechtěli přiznat, že by jejich bezchybné čestné postavení poskvrnil zbabělec, ale tohle už zachází příliš daleko! Dercius, generál Dercius, ať se jeho špinavá duše smaží v pekle, nechal mého otce i se svojí jednotkou zemřít na Kentauru. Dal se na útěk a opustil je. Když jsem pak Dercia po tolika letech na Kheddu potrestal, byl to polní trest, který jsem měl jako císařský komisař právo a povinnost vykonat!

On opustil svoje muže, Flensi! U Trůnu Terry, v Gardě neexistuje jeden jediný regiment, který by ve svých řadách neměl černou ovci, vzpurného syna! Dercius byl ostudou všech Patricijů! Neexistuje žádný důvod dál prodlužovat rivalitu mezi vašimi lidmi a mými Duchy! Tenhle nesmyslný spor stál životy mnoha dobrých mužů na obou stranách! Co sejde na tom, co se stalo na Fortisu? K čemu došlo na Pyritu a Absalomu? Vy jantinští oslové asi nevíte, kdy přestat, nemám pravdu? Nemáte tušení, kde končí čest a začíná disciplína!“

Flense stiskl spoušť laseru a Dordenovo bezvládné tělo se sesulo k zemi. Gaunt, vzteky rozžhavený do bělá, se po něm chtěl okamžitě vrhnout, ale zastavilo ho ústí laseru, kterým na něj Flense namířil.

„Tohle je věc cti,“ vyštěkl Flense na komisaře, „ale zapomeň na jantinské a Tanithany. Je to věc cti mezi tebou a mnou.“

„Co to zase meleš, Flensi?“ zavrčel vztekle Gaunt.

„Tvůj otec, můj otec. Pocházím z jedné z dynastií vládnoucích na Jantu Normanidus. Byl jsem právoplatným dědicem provincie a rozsáhlého majetku. Ty jsi poslal mého otce do pekla a mně byly odňaty všechny mé tituly a pozemky. Dokonce i mé rodové jméno. I to mi vzali. Musel jsem si cestu vzhůru probojovat od obyčejného pěšáka. Musel jsem znovu získat svoje jméno, dokázat své kvality. Díky tobě se z mého života stal jeden dlouhý, proklatý boj s hanbou uvalenou na mou rodinu.“

„Tvůj otec?“ zopakoval Gaunt.

„Můj otec. Aldo Dercius.“

Flensova slova rezonovala Ibramu Gauntovi v hlavě. Teď už věděl, opravdu chápal, proč od začátku všechno nevyhnutelně směřovalo k tomuto konci. Vrhl se na Flense.

Pistole vystřelila. Gaunt cítil, jak se mu po hrudi rozlilo zvláštní teplo. Pak vrazil do plukovníka Patricijů. Oba dva se svalili na zem, kde spolu začali zápasit, zatímco se jim ostré hrany kamenů a skály zařezávaly do těl. Flense praštil Gaunta pažbou pistole z boku do hlavy.

Ibram udeřil loktem do strany a ucítil, jak pod jeho úderem praskají žebra. Flense zakřičel, chytil komisaře a přehodil si ho přes hlavu. Gaunt přistál tvrdě na zádech. Když se snažil vstát, nakopl ho Flense do obličeje. Komisařova hlava se zvrátila dozadu a on dopadl na skálu a drobné oblázky.

Flense se po něm okamžitě znovu vrhl, ale zastavila ho Gauntova bota, která ho zasáhla do hrudi a vyrazila mu dech. Flense spadl na Gaunta; Patricijovy ruce se zabořily do komisařova hrdla. Gaunt slyšel hlasy ostatních tří jantinských vojáků, kteří jejich souboj sledovali a povzbuzovali svého velitele.

Když Flense zesílil sevření a Gaunt se pomalu začínal dusit, začali namísto „Flensi! Flensi!“ skandovat rodové jméno, které bylo plukovníkovi potupně odňato.

„Dercius! Dercius! Dercius!“

Dercius. Strýc Dercius. Prokletý strýc Dercius…

Prudkým úderem Gaunt ze sebe Flense shodil ve sprše krve z rozbitého rtu. Přetočil se, klekl si na jantinského plukovníka a zasadil mu tři, čtyři, pět přesně mířených úderů.

Flense se přesto vzepjal a nakopl Gaunta tak prudce, že se svalil na zem, kde na chvíli zůstal jenom bezmocně ležet. Flense se postavil nad něj a oběma rukama zvedl do výšky kámen, kterým se Gauntovi chystal rozbít hlavu.

„Za mého otce!“ vykřikl Flense.

„Za mého!“ zasyčel Gaunt. Ve tmě se zatřpytila stříbrná ocel jeho tanithského válečného nože, mihla se vzduchem a zespoda zasáhla Patricijovu lebku. Krev, které měl Flense rázem plná ústa, ztlumila jeho výkřik. Jantinský plukovník se zapotácel a spadl do louže černé tekutiny.

Jeho tělo se ještě chvíli křečovitě chvělo. Gaunt zůstal ležet na skalní římse. Čekal, že Flensovi muži…

V tu chvíli ve tmě naráz zaduněly exotická karabina, laser a puška na ostnaté projektily. Gaunt se namáhavě postavil na nohy. V jeskyni se objevili Caffran, Rawne, Mkoll, Larkin a Bragg. Všichni tři jantinští vojáci leželi mrtví na zemi.

„Povrch… musíme…“ vypravil ze sebe mezi trhavými záchvaty kašle Gaunt.

„Jdeme,“ řekl Rawne, zatímco Bragg vzal do náruče bezvládné Domorovo tělo.

Gaunt doklopýtal k Dordenovi. Zdravotník byl ještě naživu. Flensova pistole, ze které tajemná síla jeskyně vysála téměř veškerou energii, ho jenom lehce spálila. Stejně neškodný byl i výstřel, kterým Flense zasáhl Gaunta do hrudníku, když po něm komisař skočil. Gaunt zvedl Dordena ze země. Caffran a Mkoll mu přispěchali na pomoc, ale Gaunt je odehnal.

„Nemáme už moc času. Musíme odsud vypadnout.“

Dvacet devět

Podzemní exploze rozmetala větší část Cíle primaris na Menazoidu Epsilon na kusy a celá nekropole zmizela v rozžhavených ohnivých jazycích. Imperiální vojska opustila dobytý měsíc a vrátila se zpátky na podpůrné lodě parkující na oběžné dráze.

Gaunt od Macarotha obdržel osobní komuniké, ve kterém mu vojevůdce děkoval za jeho úsilí a blahopřál k dosaženému úspěchu.

Gaunt fólii se zprávou zmačkal a zahodil. Celý rozbolavělý a omotaný obvazy procházel zdravotnickým křídlem fregaty Navarre a kontroloval své raněné… Domora, Dordena, Corbeka, Larkina, Bragga a stovku dalších…

Když procházel kolem Corbekova lůžka, prošedivělý plukovník na něho ochraptělým, slabým hlasem zavolal.

„Rawne mi řekl, že jste tu věc našli. Vyhodili jste ji do vzduchu. Jak jste věděl?“

„Co, Corbeku?“

„Jak jste věděl, co máte dělat? Tenkrát na Pyritu jste mi řekl, že nás čeká těžká cesta. I když jsme našli to, co jsme hledali, nikdy jste neřekl, co uděláte. Jak jste se rozhodl?“

Gaunt se usmál.

„Protože ta věc byla zlá. Vy jste neviděl, co jsem tam dole viděl já, Colme. Lidé dělají šílené věci. U Fetha, kdybych tak byl dost šílený na to, abych se pokusil spoutat to, co jsem našel… kdybych uspěl… mohl bych se sám stát vojevůdcem. Kdo ví, možná dokonce Císařem…“

„Císař Gaunt. Che. To vůbec nezní špatně. Ale tak trochu rouhačsky.“

Gaunt se usmál. Ten pocit mu byl neznámý. „To tajemství, chráněné nachovou bezpečnostní úrovní, které skrýval Epsilon, bylo kacířské a nakažené Chaosem. Bylo zlé a zkažené, ať už se na něj člověk podíval z jakéhokoli úhlu. Ale to nebyl ten pravý důvod, který mě přiměl ho zničit.“

Corbec se zvedl z postele a opřel se o lokty. „Děláte si ze mne legraci? Tak proč tedy?“

Ibram Gaunt si zakryl obličej dlaněmi a zhluboka si povzdechl jako člověk, který se zbavil nějakého obrovského břemene. „Někdo mi řekl, co mám udělat, plukovníku. Stalo se to už dávno…“

VZPOMÍNKY DARENDARA

O DVACET LET DŘÍVE

Čtyři hyrkanští vojáci si na zasněženém nádvoří osvětleném kruhem koksových košů krájeli ovoce. Uvnitř krypty

objevili několik sudů, a když je otevřeli, našli vevnitř velké kulaté plody z letní sklizně, naložené v kořeněném oleji. Vtipkovali a smáli se když je vyndávali ze sudů a pomocí bajonetů je krájeli na kousky. Jeden z nich ukradl z kuchyně velký, pozlacený servírovací tác, který teď obkládali kousky ovoce, aby ho pak odnesli do hlavní síně, kde ostatní zapíjeli a oslavovali dosažené vítězství.

Na poničené střechy zimního paláce se snášela noc a na nebi se začaly objevovat první hvězdy, které vypadaly jako zmrzlé jiskry v chladné temnotě. Chlapec, mladší komisař, vyšel na klidné nádvoří. Z kamenných budov ven zalétaly vzdálené hlasy, smích a zpěv. Gaunt se usmál. Jasně rozeznával vítěznou píseň zpívanou nejméně čtyřiceti Hyrkany, jejíž disharmonické tóny se linuly z kasáren. Někdo nahradil slovo ‚hrdina' v jejím textu jeho jménem. Moc se to sice nerýmovalo, to ale očividně nikomu nevadilo, obzvláště když došlo na poněkud oplzlé sloky.

Gaunta od neustálého poplácávání po ramenou, kterého si za několik posledních hodin užil víc než dost, ještě brněly lopatky. Možná mu teď přestanou říkat ‚Chlapec'.

Ibram zvedl zrak k obloze a zahlédl přistávací světla tuctu vojenských lodí, které z oběžné dráhy přiváželi další okupační jednotky. Jejich trupy byly na pozadí temné noci zcela neviditelné. Světla lodí mu připomínala souhvězdí. Nikdy jim nerozuměl. Lidé v nich viděli nejrůznější tvary: válečníky, býky, hady, koruny; on osobně se domníval, že každý v nich může vidět to, co chce, bez ohledu na vlastní postavení hvězd. Doma na Manziporu, před mnoha a mnoha lety, si ho kuchař Oric občas po západu slunce posadil na koleno a učil ho jménům jednotlivých hvězdných shluků. To už ale bylo hodně dávno. Tenkrát ještě opravdu býval chlapec. Oric znal všechny hvězdy jménem, kreslil mezi nimi nejrůznější postavy a tvary, spojoval je tak dlouho, dokud nevytvořily podobu skopce nebo lva. Gaunt ale bez těch čar nikdy nedokázal vidět tvary, o kterých Oric mluvil.

Teď, tady věděl, že linie světel představují výsadkové lodě, ale přesto si nedokázal představit jejich tvar. Viděl jenom světla. Hvězdy a světla, světla a hvězdy, naznačující významy a účely, které on nedokázal vidět.

Podobně jako hvězdy, i sestupující světla lodí tu a tam ztratila na intenzitě, když je zakryla tmavá mračna kouře, která k obloze stoupala z těch částí zimního paláce, které ještě nepřestaly doutnat.

Gaunt si zapnul nepromokavý kabát a vydal se napříč rozlehlým dlážděným prostranstvím na druhou stranu. Nohy mu v rozbředlém sněhu klouzaly. Prošel kolem obrovské kupy helem secesionistů, které byly jako trofeje naskládány na hromadu. Cítil z nich zápach vyčpělého potu a porážky. Někdo na každou z nich namaloval hrubou verzi znaku hyrkanského regimentu.

Muži u koksových košů zvedli hlavy k postavě, která se vynořila ze tmy.

„To je Chlapec!" vykřikl jeden z nich. Gaunt na něj mrkl a zašklebil se.

„Vítěz z Darendary!" řekl jiný s opileckou radostí, která naprosto postrádala jakoukoli stopu ironie.

„Pojďte, přidejte se k naší oslavě, pane!" řekl ten první a otřel si ruce ulepené ovocnou šťávou do své vojenské blůzy. „Muži by na vaši počest rádi pozvedli jednu nebo dvě sklenky."

„Nebo tři!"

„Nebo pět, deset, nebo sto!"

Gaunt jim kývnutím poděkoval za pozvání. „Za chvíli přijdu. Otevřete jeden soudek taky pro mě."

Muži se zasmáli a znovu se obrátili ke své práci. Když Gaunt procházel kolem nich, podal mu jeden z nich kousek ovoce, ze kterého kapala hustá šťáva.

„Vezměte si alespoň tohle! To je to nejčerstvější jídlo, jaké jsme za poslední týdny měli!"

Gaunt si vzal nabízený kousek do ruky, prstem podebral chomáč semen v jeho středu a vydloubl ho. Dužnina pod kožnatou slupkou byla lososově růžová, zralá a nasáklá šťávou. Za chůze se do ní zakousl a zamával mužům na poděkování.

Ovoce bylo sladké. Jeho dužnina se v Gauntových hladových ústech rozpustila a svlažila hrdlo hustou, cukrovou tekutinou. Šťáva mu stékala po bradě. Znovu se smál jako chlapec. Byla to ta nejsladší věc, jakou na Darendaře zakusil.

Vlastně ne, bylo tu ještě něco sladšího.

Tou nejsladší věcí, kterou zakusil, byl jeho první triumf. První vítězné velení. První opravdová příležitost sloužit Císaři a Impériu. Služba, kterou byl vychován ctít a milovat.

Před ním se v osvíceném průchodu objevila vysoká postava. Gaunt tu rozložitou siluetu okamžitě poznal. Rychle se snažil zbytek ovoce někam schovat, aby mohl zasalutovat.

„Klid, Ibrame," řekl Oktar. „Jenom to dojez. Vypadá to lákavě. Možná si dám taky kousek. Pojď se mnou."

Gaunt si ukousl ze slupky další kousek dužniny a přidal se k Oktarovi. Znovu prošli kolem mužů u koksových košů a Oktar ze vzduchu chytil celý plod, který mu jeden z nich hodil, a svými velkými palci ho rozdělil napolovic. Oba muži pak beze slova kráčeli zahradou zahalenou v modrém šeru, v jejímž vzduchu se vznášely vůně květin a travin, k palácové kapli. Oba při chůzi jedli, plivali kolem sebe jádra a po bradách jim stékala sladká šťáva. Oktar podal kousek darovaného ovoce Gauntovi a společně ho dojedli.

Zastavili se pod arkýřem z barevného skla, odhodili slupky a olízali hustou šťávu, která jim kapala z prstů.

„Chutná to báječně," řekl konečně Oktar.

„Bude to vždycky chutnat takhle skvěle?" zeptal se Gaunt.

„Vždycky, to mi věř. Triumf je to, za čím se všichni pachtíme a po čem toužíme. Když se ti ho podaří dosáhnout, uchop ho a vychutnej si každou jeho sekundu." Oktar si otřel bradu. Pro stín mu nebylo vidět do tváře.

„Ale zapamatuj si tohle, Ibrame. Ne vždy je všechno tak jasné, jak by se mohlo na první pohled zdát. Vítězství je všechno, ale důležité je vědět, v čem spočívá. K čertu, zabíjet nepřátele, to je práce řadového vojáka. Úkol komisaře je mnohem delikátnější."

„Přijít na to, jak vyhrát?"

„Nebo co vyhrát. Nebo na jakém vítězství bude z dlouhodobého hlediska opravdu záležet. Musíš využít všeho, co

máš k dispozici, každého pohledu, každého úhlu. Nikdy se z tebe nesmí stát pouhý otrok taktických předpisů. Důstojníci jsou někdy mazaní jako orčí prdel. My jsme ti zoon politicon, Ibrame. To my, pokud řádně odvádíme svoji práci, určujeme bílou a černou stránku války. Jsme tlumočníky boje, překladateli. Dáváme válce význam, subtilnost, dokonce i ospravedlnění. Zabíjení je ta nejodpornější a nejhloupější profese známá člověku. Naším úkolem je změnit vraždící stroj lidského rodu v pozitivní sílu. V zájmu Císaře. V zájmu našeho vlastního svědomí."

Oba dva chvíli jen tak zamyšleně mlčky stáli. Oktar si zapálil jeden ze svých luxusně tlustých doutníků a vypustil do nočního vánku kolečko kouře.

„Ještě než zapomenu," dodal náhle, „mám pro tebe jeden úkol, než si půjdeš odpočinout. Odpočinout! Co to říkám? Než se přidáš k ostatním mužům v sále a zpiješ se s nimi do němoty!"

Gaunt se zasmál.

„V současnosti probíhají výslechy zajatců, kvůli kterým sem přiletěl inkvizitor Defay. Určitě už znáš takové ty klasické hony na čarodějnice, na kterých trvá vrchní velení. Defay je ale dobrý člověk, znám ho už několik let. Právě jsme spolu před chvílí mluvili a patrně bude potřebovat tvou pomoc."

„Mou pomoc?"

„Přesně tak. Ptal se jmenovitě po tobě. Jeden z jeho zajatců odmítá mluvit s kýmkoli jiným."

Gaunt rozpačitě zamrkal. Byl z toho zmatený. Věděl ale taky, o kom komisař generál mluvil.

„Zastav se u něj, než půjdeš slavit s ostatními, ano?"

Gaunt přikývl.

Oktar ho poplácal po rameni. „Vedl sis dnes dobře, Ibrame. Tvůj otec by na tebe byl pyšný."

„Já vím, že je, pane."

Oktar se možná usmál, ale díky tmě, která panovala v zahradě kaple, to nebylo možné s jistotou říci.

Gaunt se otočil k odchodu. Pak si ale na něco vzpomněl.

„Chtěl bych jenom jednu věc, pane," řekl a otočil se.

„Jen mluv, Gaunte."

„Mohl byste se pokusit přesvědčit ostatní, aby mi přestali říkat ‚Chlapče'?"

Když Gaunt odcházel, doprovázel ho Oktarův chraplavý smích.

Gauntovy ruce byly ulepené schnoucí šťávou. Kráčel dlouhou chodbou osvětlenou lampami a za chůze si upravoval kabát a čepici.

V podloubí před ním drželi stráž Hyrkané v plné bitevní zbroji, se zbraněmi zavěšenými volně přes rameno. Viděl ale i jiné postavy: bytosti v dlouhých hábitech s kápěmi na hlavách, které se ve svitu svíček bavily, vyměňovaly si datatablety a pečetily zápisy získaných svědectví. Ve vzduchu se vznášela těžká vůně kadidla. Odněkud se ozýval čísi nářek.

Major Tanhause, který dohlížel na hyrkanské stráže, Gauntovi s mrknutím pokynul, aby šel dál. Ukázal mu, ať jde dolů a doleva.

V chodbě nalevo stál před zavřenými dveřmi chlapec. Určitě není starší než já, pomyslel si Gaunt, když se k němu přiblížil. Chlapec zvedl hlavu. Byl pobledlý, hubený a vyšší než Gaunt. Oblečený byl v dlouhém, červenohnědém rouchu a v očích měl divoký výraz. Podél jedné strany bledého obličeje mu na rameno spadal pramen rovných, černých vlasů.

„Nemůžeš jít dál," řekl zasmušile.

„Jsem Gaunt. Kadet Gaunt."

Chlapec se zamračil. Otočil se, zaklepal na dveře, a když mu zevnitř odpověděl čísi hlas, nepatrně je pootevřel a strčil hlavu dovnitř. S osobou uvnitř místnosti prohodil několik slov, z nichž Gaunt neslyšel ani útržek. Pak se z místnosti vynořil obrovský muž a zavřel za sebou dveře.

„To bude pro dnešek všechno, Graviere," řekl chlapci a ten se ztratil ve stínech chodby. Muž byl vysoký a statný, dokonce vyšší než Oktar. Na sobě měl složitou zbroj s dlouhým, purpurovým pláštěm. Jeho tvář zůstávala zcela ukrytá pod čistou látkovou kuklou, která Gauntovi nahánělа strach. Z otvorů pro oči si ho chvíli prohlížely jasné oči, jako kdyby se ho neznámý snažil odhadnout a zhodnotit. Pak si kuklu sundal.

Tvář toho muže byla pohledná a dominoval jí orlí nos. Ke Gauntovu překvapení se v ní zračily soucit, bolest, únava a pochopení. Jeho pleť byla chladně bílá, ale přesto z toho muže vyzařovalo teplo a světlo.

„Jmenuji se Defay," řekl inkvizitor tichým, zvučným hlasem. „Ty jsi kadet Gaunt, předpokládám."

„Ano, pane. Co pro vás mohu udělat?"

Defay přistoupil ke kadetovi, položil mu ruku na rameno a otočil ho. „Je tady jedna dívka. Znáš ji."

Bylo to konstatování, nikoli otázka.

„Znám tu dívku. Já… viděl jsem ji."

„Ona je klíč, Gaunte. V její mysli se skrývají tajemství toho, co obrátilo tento svět ve zmatek. Je to nudné, já vím, ale mým posláním je taková tajemství rozluštit."

„Všichni sloužíme Císaři, můj pane."

„To bezesporu, Gaunte. Teď mě poslouchej. Ta dívka tvrdí, že tě zná. Je to nesmysl, tím jsem si jistý. Nicméně tvrdí, že nebude mluvit s nikým jiným než s tebou. Gaunte, jsem v duchovenstvu už dost dlouho na to, abych dokázal poznat pravdu. Mohl bych z ní… dostat ta tajemství bezpočtem různých způsobů, ale tím nejméně bolestivým ze všech – pro mě i pro ni –je využít tvé osoby. Pomůžeš mi?"

Gaunt se úkosem podíval na Defaye. Jeho strohé, a přesto shovívavé chování mu někoho připomínalo. Oktara – ne, strýce Dercia.

„Co chcete, abych udělal?"

„Jenom abys šel dovnitř a promluvil si s ní. Nic víc. Nebudeš odposloucháván ani sledován. Jenom chci, aby sis s ní promluvil. Pokud řekne, co ti chce říci, možná tak získám skulinu, kterou bych mohl využít."

Gaunt vstoupil do místnosti a dveře se za ním zavřely. Malý pokoj byl s výjimkou stolu se dvěma židlemi naproti sobě zcela prázdný. Na zdi mihotavě svítila sodíková výbojka.

Gaunt se posadil na židli naproti dívce.

Její oči byly stejně černé jako vlasy. Oblečení stejně bílé jako pleť. Byla krásná.

„Ibrame! Konečně! Je tolik věcí, které ti musím říct!" Její hlas byl hebký, a přesto pevný, gótštinu ovládala naprosto dokonale. Gaunt se před jejím přímým pohledem rozpačitě zavrtěl. Naléhavě se naklonila nad stůl a upřeně se mu podívala do očí.

„Neboj se, Ibrame Gaunte."

„Já se nebojím."

„Ale ano. Nemusím umět číst myšlenky, abych to viděla. Přestože pochopitelně myšlenky číst umím."

Gaunt se zhluboka nadechl. „Tak mi řekni, co chci vědět."

„Chytrý, chytrý," zasmálo se děvče, odtáhlo se a opřelo se zády o opěradlo.

Gaunt se naopak naklonil k ní. „Podívej se, ani já tady nechci být. Tak to zkraťme. Jsi psyker – buď na mě uděláš dojem svými vizemi, nebo si klidně dál mlč. Mám jiné věci na práci."

„Chlastat s ostatními. Mlsat ovoce."

„Cože?"

„Dychtíš po tom sladkém ovoci. Toužíš po něm. Chceš ho víc. Sladké, šťavnaté ovoce…"

Gaunt se otřásl. „Jak to víš?"

Dívka se zlomyslně zasmála. „Máš jeho šťávu na bradě i na kabátě."

Gaunt se neubránil úsměvu. „A pak kdo je tady chytrý? To nebyl žádný psykerský trik. Jen pozorování."

„Ale byla to pravda, že? Je v tom nějaký rozdíl?"

Gaunt přikývl. „Ano… je v tom rozdíl. To, co jsi mi řekla prve… Nedávalo to žádný smysl, ale ani to nemělo nic společného se skvrnami na mém kabátě. Proč jsi se mnou chtěla mluvit?"

Povzdechla si a sklonila hlavu. Dlouho nic neříkala.

Hlas, kterým mu nakonec odpověděla, už nebyl její. Byl tak skřehotavý a pronikavý, že se bezděky znovu odtáhl. Z ničeho nic se v místnosti výrazně ochladilo. Viděl, jak mu od úst stoupá pára, a věděl, že za to rozhodně nemůže jen jeho představivost.

Skřehotavý hlas pravil: „Nechci vidět věci budoucí, Ibrame, ale přesto je vidím. Ve své hlavě. Někdy jsou úžasné, jindy odporné. Vidím to, co mi ostatní lidé ukazují. Lidská mysl je jako kniha."

„Já… já… mám rád knihy," vykoktal ze sebe Gaunt a nervózně si poposedl.

„Já vím. Přečetla jsem si to. Máš rád Bonifácovy knihy. Má jich tolik."

Gaunt ztuhl a po zádech mu přeběhl mráz. Cítil, jak mu po čele stéká ledově chladná krůpěj potu. Cítil se podvedený.

„Jak to můžeš vědět?"

„Ty víš jak."

Teplota v místnosti klesla pod bod mrazu. Gaunt viděl, jak se na desce stolu vytvářejí ledové krystalky. Praskaly a dřevo pod nimi skřípalo. Po celém těle mu naskočila husí kůže. Vyskočil ze židle a vyrazil ke dveřím. „To stačilo! Náš rozhovor je u konce!"

Pokusil se otevřít dveře, ale byly zamčené. Přinejmenším je nedokázal otevřít. Jako by je něco drželo. „Inkvizitore! Inkvizitore Defayi! Pusťte mě ven!"

Jeho hlas zněl ve stísněném prostoru mrznoucí místnosti nesměle a dutě. Byl vyděšený jako nikdy předtím. Ohlédl se. Dívka se k němu plazila po zemi. Její oči byly prázdné a potažené průhledným filmem. Z pootevřených úst jí vytékala slina. Usmívala se. Když promluvila, rty se jí nepohybovaly v souladu s hlasem. Její řeč přicházela z nějakého jiného, hrozivého místa.

Gaunt se krčil v koutě a pozoroval, jak se k němu zvířecím způsobem pomalu plíží po ledové podlaze. „Co ode mě chceš? Co?" podařilo se mu zašeptat.

„Tvůj život," odpověděl mu lehký, nelidský hlas.

„Zmiz ode mě!" zamumlal Gaunt, zatímco beznadějně zápasil s klikou dveří.

„Co chceš vědět?" zeptala se ho najednou vypočítavým hlasem.

Začal horečně přemýšlet. Možná kdyby se mu podařilo přimět ji, aby nepřestávala mluvit, mohl by získat čas, přijít na způsob, jak se dostat ven… „Stane se ze mě někdy komisař?" vyhrkl a zoufale začal tlouct na dveře. Odpověď ho ve skutečnosti vůbec nezajímala.

„Samozřejmě."

Zámek začal povolovat. Ještě chvíli. Jen ať dál mluví! „Řekni mi zbytek," naléhal v naději, že se zastaví.

Několika sekund zamyšleně mlčela. Její oči ztmavly. Znovu se ozval ten roztřesený, slabý hlas. „Jak jsem ti řekla prve. Bude jich sedm. Sedm kamenů síly. Přeruš jejich kruh a budeš volný. Nenič je. Nejdřív ale musíš najít duchy."

Gaunt se otřásl. Dál zápasil se zámkem a její odpovědi věnoval ve skutečnosti pramalou pozornost. „Co to má, k čertu, znamenat?"

„Co je to ‚k čertu'?" odpověděla mu otázkou.

Gaunt zaváhal. Neměl ponětí, co ten obrat vlastně znamená ani proč ho použil.

„Tvá budoucnost si tě najde, Ibrame. Duchové, duchové, duchové."

Gaunt se otočil. Byl připraven bojovat, pokud bude muset. Dveře se pořád nechtěly otevřít a to bezduché stvoření už bylo skoro u něho. „Se svou profesí jich určitě vytvořím spoustu. Řekni mi něco užitečného."

„Jsi anroth.“

„Cože?“

Dívka zasyčela a upřeně se na něho zahleděla. „Nemám ponětí, co to znamená, ale vím, že jím jsi. Anroth. Anroth. To jsi ty.“

Gaunt přeběhl místností k protější stěně, aby tak získal větší odstup. Děvče se pomalu otočilo. „Tohle celé je šílenost! Jdu pryč,“ řekl.

„Tak si jdi. Jen ještě jedna věc, než odejdeš.“

Gaunt se na dívku podíval a ta se na něho zpod závoje splývavých vlasů hrozivě usmála.

„Warp tě zná, Ibrame Gaunte.“

„K čertu s warpem!“ vyštěkl.

„Ibrame, jednou přijde den… vzdálený, daleko odsud, kdy se cosi nachového stane tou nejcennější věcí, kterou jsi kdy znal. Vydej se za tím. Najdi to. Ostatní to budou také hledat. A ty tu věc ochráníš krví. Krví svých duchů.“

„Tak už dost!“

Dívka se pomalu plazila po kolenou k němu jako nějaké zvíře. Z úst jí na podlahu ukápla slina.

„Nezapomeň na to! Ibrame! Ibrame! Prosím! Spousta lidí zahyne, jestli to neuděláš! Spousta lidí, tak obrovská spousta!“

„Jestli neudělám co?“ utrhl se na ni, zatímco se snažil vymyslet způsob, jak se z tohohle pekla dostat ven.

„Znič to. Musíš to zničit. Tu nachovou věc. Znič ji. Dělá železo bez duší.“

„Jsi šílená!“

„Železo bez duší!“ Chytila ho za nohu, škrábala a tahala za jinovatkou pokrytou látku.

„Jdi ode mě!“

„Světy zemřou! Vojevůdce zemře! Nedovol nikomu zmocnit se té věci! Nikomu z nich! Nejde jen o to, aby se nedostala do špatných rukou! Dobré ruce neexistují! Nikdo nemá právo to použít! Znič to! Ibrame! Prosím!“

Odhodil ji od sebe. Děvče spadlo na podlahu, kde se začalo svíjet a naříkat.

Přiskočil ke dveřím a rukou vzal za kliku. K jeho překvapení bylo otevřeno. Otočil se k ní. Dívka vstala z podlahy, tmavé oči se jí leskly slzami. Hlas, kterým promluvila, byl znovu její.

„Zastav je, Ibrame. Znič to.“

„Ještě nikdy jsem neslyšel takovou hromadu žvástů,“ řekl Gaunt nedůvěřivě. Zhluboka se nadechl. „Jestli máš opravdu dar vidět do budoucnosti, proč mi neřekneš něco skutečného? Něco, co bych si opravdu přál vědět. Jako… jak zemřel můj otec?“

Posadila se na židli. V místnosti se znovu ochladilo. Výrazně ochladilo. Zahleděla se upřeně Gauntovi do očí a on cítil, jak se mu její pohled vpíjí do mozku.

Něco ho přimělo znovu se posadit na židli naproti. Podíval se do jejích tmavých očí. Něco mu řeklo, co se blíží.

„Tvůj otec… byl jsi jeho první a jediný syn,“ začala. „První a jediný…“

Na chvíli se znovu odmlčela, pak pokračovala: „Kentaur. Stalo se to na Kentauru. Dercius velel hlavnímu vojsku a tvůj otec vedl elitní jednotku.“

DAN ABNETT PRVNÍ A JEDINÍ
Z anglického originálu First & Only,
který vydal v Black Library Publications
Games Workshop Ltd.,
přeložil Martin Novák.
Ilustraci na obálce namaloval Adrian Smith,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo, a.s.
Vydal Bohuslav Svoboda - POLARIS,
Podkopčí 464, Frenštát p. R.,
e-mail: svoboda@polarissf.cz,
v roce 2006 jako svou 193. publikaci.
Tisk: Printo s.r.o., Gen. Sochora 1379, Ostrava Poruba.
Vydání první.
Cena: 229 Kč
ISBN 80-7332-082-7